

தமிழர் நலன்புரி சங்கம் (நியூஹாம்) ஐ.ரா.
1995ஆம் ஆண்டு அறிக்கையும்
10ஆவது ஆண்டு நிறைவுச் சிறப்பு மலரும்

1986

TWAN

1996

TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) UK
ANNUAL REPORT 1995

AND

TENTH ANNIVERSARY SOUVENIR

With Compliments

Yoge

Empire Estates

Estate & Letting Agents

Mr. S. Yoganathan

Proprietor

Yoge Empire Estates

297 High Street North, Manor Park,

London E12 6SL

Tel: 0181-475 0015 • Fax: 0181-470 1889

எண்திசை எங்கும் எழில்பரப்பி வாழ்ந்திடும்
எம் தமிழருக்கு எங்கள் தலைதாழ்ந்த
வணக்கங்கள்

துன்பங்கள் நீங்கிடத் தூது வந்தது
தூது வருடம் தளிர்விட் டெழுந்தது
தரணி புகழ் தங்கத் தமிழினமே
தலைநீமிர்ந்து என்றும் வாழிய வாழியவே

Tamil Welfare Association (Newham) U.K.,
33A Station Road, Manor Park, London E12 5BP
Tel/Fax: 0181-478 0577

Company Registration No: 2962857

Charity Registration No: 1047487

With Best Compliments

THIRU & Co

SOLICITORS

ADMINISTRATORS OF OATHS

**FOR ALL LEGAL SERVICES
INCLUDING**

- **IMMIGRATION**
INCLUDING
REFUSAL APPEAL & JUDICIAL REVIEW
- **CONVEYANCING**
- **CRIMINAL LITIGATION**
- **CIVIL LITIGATION**
- **PROBATE & WILLS**
- **MATRIMONIAL LITIGATION**
- **LEGAL AID**

**82 PLASHET ROAD
UPTON PARK
LONDON E13 ORA
TEL: 0181-471 9744
FAX: 0181-472 3989
DX: 117356 UPTON PARK**

தலைவர் உரை

அன்புடையீர்!

தமிழர் திருநாளில் முக்கியமானதும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுவதுமான சித்திரை முதலாம் நாள் நம்மவர்க்கு புதுவருடமாக அமைகின்றது. தாது என்ற பெயரைத் தாங்கி மலர்கின்ற இவ்வாண்டு தமிழர் நம் வாழ்வில் புத்தொளி வீசி அமைதியோடு ஆனந்தம் நிலவவேண்டுமென இறைவனை வேண்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

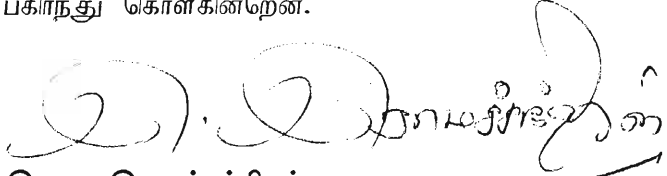
இந்நாளில் தமிழர் நம் துயர் நீக்கிட நற்றொண்டாற்றி வரும் தமிழர் நலன்புரி சங்கம் தனது 10ஆவது ஆண்டினை நிறைவு செய்வதும் நம் எல்லோரையும் பெருமிதப்படுத்துகின்றது. இம்மகிழ்ச்சியின் ஒன்றுகூடல் விழாவாக இன்றைய தினம் அமைந்துள்ளதும், தமிழர் நலன்புரி சங்கத்தின் ஆண்டறிக்கை பத்தாண்டுச் சாதனைகளை உள்ளடக்கிய சிறப்பு மலராக வெளிவருவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சங்கமானது நம் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்வின் முன்னேற்றத்திலும் எவ்வளவிற்குப் பின்னிப்பிணைந்து இருக்கின்றது என்பதற்கு சான்று பகர்கிறது.

காலத்துக்குக் காலம் பல சங்கங்கள் வேறுபட்ட பல நோக்கங்களின் அடிப்படையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டாலும் தக்கன பிழைத்தலும் மற்றவை அழிதலும் என்ற கோட்பாட்டுக்கமைய ஒரு சில சங்கங்களே ஆழமாக வேரூன்றி வெற்றிகரமான பல செயல் திட்டங்களை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றன. அந்த வரிசையில் நம் தமிழர் நலன்புரி சங்கமும் இடம் பிடித்துள்ளது.

புலம்பெயர்ந்தோரின் நலன்களைக் கவனிக்கவென, புலம்பெயர்ந்தோரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த ஸ்தாபனம், இவ்வருடம் நாடுகடத்தத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கும் 1200 அகதிகளின் விடயங்களுடன் போராட வேண்டிய சூழ்நிலைக்கும், சமூகநல கொடுப்பனவுகள் நிறுத்தப்பட்ட குடும்பங்களின் தப்பிப் பிழைத்தலுக்கு வழிசெய்யவேண்டிய பாரிய பொறுப்புக்களுக்கும் முகங்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது.

குறைந்த வளங்களுடன் தமிழர் நலன்புரி சங்கம் போன்ற சமூக ஸ்தாபனங்கள் மேற்கூறிய வாறான பிரச்சனைகளுக்கு ஈடுகொடுத்தல் என்பது பெரும் சவாலாகிறது. இருந்த போதிலும் அனுபவத்தோடு கூடிய மனோதிடம் நம்மை வெற்றிகொள்ள வைக்கும் என நம்புகிறேன்.

தசாப்தம் காணும் இந்நாளில் தமிழர் நலன்புரி சங்கம் மேன் மேலும் வளர்ந்து நற்சேவை பலவாற்றி தமிழ் சமூகத்திற்கு நன்மையையும், இந்நாட்டு மக்களிடையே நற்பெயரையும் தேடித்தர வேண்டும் என்று கூறி இப்புதுவருட நன்னாள் வாழ்த்துக்களை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றேன்.

இராசா இராமச்சந்திரன்
தலைவர்

இலண்டன் தமிழ்ச் சங்கம்

THE LONDON TAMIL SANGAM

369 High Street North
Manorpark
London E12 6PG

TAMIL COMMUNITY AND EDUCATION CENTRE

Tel : 081 - 470 1013
081 - 471 7672
Fax: 081 - 470 1013

அன்புடையீர்!

நீயூ ஹாம் தமிழர் நலன் புரி சங்கம் அதன் பத்தாவது ஆண்டு விழாவினையும் புத்தாண்டு விழாவினையும் கொண்டாடும் செய்தி கேட்டு அகம் மகிழ்ந்தோம். உளம் குளிர்ந்தோம். கடல் கடந்து வாழ்ந்தாலும் கடமை மறவாது மொழியினையும் பண்பாட்டினையும் தமிழர் தம் நலனையும் கருத்திற் கொண்டு பணிபுரியும் நும் பணி சிறக்க. மேலும் பல நூறு பத்தாண்டுகள் உம் பணி தொடர் வாழ்த்துகிறோம்.

அன்புடன்

6. இராசன் சேதுபதி

10/4.96

(இராசன் சேதுபதி)
தலைவர்

OM MURUGA

இலண்டன் ஸ்ரீ முருகன் கோயில்
LONDON SRI MURUGAN TEMPLE

Charity Registration Number: 271097

78, Church Road, Manor Park, London E12 6AF

Entrance via Browning Road

Telephone: 0181 - 478 8433

BOARD OF TRUSTEES

Mrs. L. Sivajoti
(Chairman)
Mr. V. E. Palaniappan
Mr. R. V. Naidoo
Mr. G. Ramadass
Mr. S. K. Ganapathi

திரு இராமச்சந்திரன்
தலைவர்
தமிழர் நலன்புரிச் சங்கம்
33A ஸ்டேஷன் சாலை
மாளோர் பार्க்
இலண்டன் கி12

10.04.1996

PRESIDENT

Mr. S. Sampathkumar

அன்புடையீர் வணக்கம்!

VICE - PRESIDENTS

Mrs. A. Thamby Rajah
Mr. V. Govindaraju

தமிழர் நலன்புரிச் சங்கத்தின் 10வது ஆண்டு தமிழ்ப் புத்தாண்டு விழாவின் அழைப்பிதழ் கிடைக்கப் பெற்றோம். மகிழ்வு கொண்டோம்.

SECRETARY

Mr. P. Dakshinamoorthy

தாய் நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வெளிநாடுகளில் பரவி வாழ்ந்துவரும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் ஏக்கங்களையும் எண்ணங்களையும் புரிந்து அதற்குத் தக்கவாறு ஆக்கபூர்வமாக சேவை புரிந்து வருவதில் இங்கிலாந்து நாட்டில் தமிழர் நலன்புரிச் சங்கம் நிகரற்று திகழ்ந்து வருகிறது. கலை சமய சமூகவிழாக்களை எடுப்பதிலும், குழந்தைகள், முதியவர்களுக்கு அவர்களுக்கேற்றவாறு பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சிகளை அமைப்பதிலும் முன்னின்று தொண்டாற்றுகிறது.

ASST. SECRETARY

Mr. Sivam S. Malai

ஆண்டுதோறும் தமிழ்ப் புத்தாண்டு விழாவினைச் சிறப்பாக நடத்தி தமிழ் மொழிக்கும் தனது சேவையினை சமர்ப்பிக்கின்றது. அந்த வரிசையில் தனது 10வது ஆண்டு சிறப்புத் தமிழ் புத்தாண்டு விழாவினை கோலாகலமாக கொண்டாடி மகிழும் இந்த நன்னாளில் தமிழர் நலன்புரிச் சங்கத்தின் சேவைகள் சிறந்திடவும், தொண்டுகள் நல்லாது தொடர்ந்திடவும் சங்கத்தினர் ஊக்கமும் ஆக்கமும் பெற்று அயராது பணிபுரிந்திடவும் வேண்டியும் விரைவில் தமிழர் நலன்புரிச் சங்கம் தனக்குச் சொந்தமான மண்டபத்தில் சேவைகளை நடத்திடவும் வேண்டி எல்லாம் வல்ல இலண்டன் ஸ்ரீ முருகப் பெருமானை பணிந்து போற்றி வாழ்த்துகின்றோம்.

TREASURER

Mrs. P. Raguvaran

இங்ஙனம்

ASST. TREASURER

Mrs. K. Kandasamy

சீ சம்பத்குமார்
தலைவர்

EXECUTIVE COMMITTEE

Mr. S. Sundararaju
Mr. S. Narasimman
Mr. R. C. A. Anpananthar
Mr. R. Panneerselvam
Mr. P. Ramasamy
Mr. A. Ramasamy
Mrs. S. Palaniappan
Mrs. S. Rajah
Mr. G. Sathiamoorthy
Mrs. G. Kuppuraj Ammal
Mr. N. Ravichandran
Mr. N. Peethambaran Nair
Mr. P. Sivathanan
Mr. A. Supplah

வாழ்த்துகிறோம்

இன்னலுடன் இலங்கை விட்டேகி
இங்கிலாந்து தேடி வரும் - எம்
இனத்துயர் நீக்க
பாங்குடனே பணிபுரிய
எண்ணத்திலே மலர்ந்திட்ட - சங்கமது.

இளம் பிறையாய் தோன்றி
எண்ணமுடன் முழு மதியாய்
வளர்ந்து இந்த வருடமதில்
“தாது”தனை தனதாக்கி
தச வருடம் காணும் - இந்
நன்நாளில் நிறைவுடனே
திசை எட்டும் புலம்பெயர்ந்த
தமிழர் நாம் மகிழ்ந்திருக்கும்
வரம் வேண்டி வாழ்த்துகிறோம்
வாழி! வாழி!

இயக்குநர் சபை உறுப்பினர்கள்

STEPHEN TIMMS
LABOUR MP

HOUSE OF COMMONS
LONDON SW1A 0AA

Tel: 0171 219 4000
Fax: 0171 219 2949
email: 100746.2456@compuserve.com
Web: <http://www.onid.com/labour.mp/stimms>

Mr R Ramachanthiran
Chairperson,
Tamil Welfare Association (Newham)
33a Station Road
Manor Park
London
E12 5BP

10 April, 1996

Dear Mr Ramachanthiran,

Thank you for your letter of 4 April with your kind invitation to attend the Tamil New Year Cultural Night on 4 May. I am delighted to be able to accept your invitation.

As TWAN approaches its tenth anniversary this year, I am pleased to be able to pay tribute to the important work which the association has carried out on behalf of Newham's Tamil community. It is important that everyone in the community has access to support which only organisations like TWAN are in a position to provide.

I know that the news from Sri Lanka has been particularly distressing in recent months, and the Government's proposals to make it harder for people to claim asylum in the UK have also been a cause of great concern. Labour's Shadow Home Secretary, Jack Straw MP, has confirmed to me that the new Labour Government which I hope will be elected in the coming year will abolish the Government's 'white list' and scrap the employers' checks on immigration status which are currently being introduced.

For us in Newham, the past year has brought some very good news. In previous years, I have spoken of Newham Council's campaign for an international station at Stratford on the high speed rail link to the Channel Tunnel. I am delighted that the Government has now agreed to this proposal, and the station should be open in six to seven years. This means that many, many new jobs and opportunities will be coming into the area. I shall be working to make sure that as many of those jobs as possible will be taken up by local people - especially by those who are attending Newham schools today.

Thank you again for your invitation. Please pass on to all your members my New Year greetings, and I look forward to joining you at East Ham Town Hall on 4 May.

Yours sincerely,

STEPHEN TIMMS M.P.

பத்தாண்டு நிறைவு வேளையில்,
உங்கள் சேவைகள் மேன் மேலும் விரிவுற்று
மேன்மைபெற வாழ்த்துகின்றோம்.

PARAM & CO.

SOLICITORS

Mr S. Paramalingam BA, LLM

Assistant Solicitors:

Mr T. Thanarajasingham

Miss H. Rajshakha LLB HONS

Segaram House

221 Edgware Road, Colindale, London NW9 6LP

Telephone: 0181-200 3500

DX 45760 Burnt Oak

Fax: 0181-200 1360

COUNCILLOR ROBIN WALES
Leader of the Council

Members' Room
Town Hall,
East Ham,
London E6 2RP.
Tel No.: 0181 - 472 1430
Fax No.: 0181 - 557 8656

The Chairperson and Members
Tamil Welfare Association (Newham) UK
33a Station Road
Manor Park London E12

11th April 1996

Dear Friends

It gives me great pleasure to send you my best wishes on the occasion of Tamil New Year.

This year you are also celebrating the tenth anniversary of TWA's foundation as one of the most dynamic and successful ethnic minority organisations in Newham and I offer my congratulations to you all for 10 years of first class service to the borough's Tamil community.

The Tamil community has established itself as a mature and responsible group with a distinctively optimistic and confident outlook that contributes so much to the borough's life and I very much hope that TWA will continue to develop in the years ahead in providing for the cultural expression of Tamil life and language.

Once again congratulations and best wishes to you all.

Yours sincerely

Councillor Robin Wales
Leader of the Council

TAMIL REFUGEE ACTION GROUP

1st Floor, 111 High Holborn, London WC1V 6JS

Tel: 0171 405 4152

Fax: 0171 405 4303

Registration No: 2218992 Registered Charity Number: 1035413

15 April 1996

On behalf of the Tamil Refugee Action Group, I wish to congratulate the Tamil Welfare Association (Newham) U.K. on its Tenth Anniversary of their achievements and dedicated service to the Tamil refugees in the London Borough of Newham.

I wish TWAN success in the future and hope that it goes from strength to strength.

A K Vaitamuththu
Chair

SECRETARY'S REPORT

**ANNUAL GENERAL MEETING HELD
ON 17.05.95 AT THE FROUD CENTRE**

Dr P Ambigapathy
Mr A Pushparatnam
Mrs P Pushparatnam

AGENDA

01. Registration
02. Chair's Welcoming Speech
03. Apologies
04. Guest Speaker from Interchange
Regarding Charity Registration
05. Lunch
06. Secretary's Report
07. Constitution Approval
08. Treasurer's Report
09. Project Report (PRO)
10. Any Other Business

02. (i) Chair's Welcome Speech

Mr Ramachandran made the opening speech.

He welcomed the guest speaker Mr Graham Jackson and the rest of the gathering for their presence.

(ii) Chair to the Meeting

Mrs Balasingam was unanimously elected to chair the meeting. She was proposed and seconded by Mrs Jeyachandran and Mrs Ramachandran respectively.

Mrs Balasingam thanked the gathering and started the meeting.

3.0 Apologies

Mrs Sivajoti
Mrs Thiyagarajah
Mrs Manoja Premananth
Mrs Rajendran

4.0 Guest Speaker's Speech

Mr Graham Jackson, the guest speaker, gave detailed explanation on the requirements under which a Company Limited by Guarantee should function. He went on to say about the main changes that come into effect after TWAN becoming a Limited Company by Guarantee and also a Registered Charity.

5.0 Lunch

Lunch was served at 1.00 pm. Cooking was done by the volunteers at their homes and brought to the Froud Centre. The meeting resumed around 1.30 pm after the lunch.

6.0 Secretary's Report of AGM

6.1 Constitution

6.1.1 Memorandum and Articles of Association

Approval was sought from the general members for the new Memorandum and Articles of Association in the last year AGM.

This Memorandum and Articles of Association satisfied the requirements of the Company Act. We were registered as a Company Limited by Guarantee in August 1994. It is for this reason we presented the last audited account for the period 1.4.94 to 25.8.94 (Nearly 5 months). Our current accounting period started from 26.8.94, the date from which TWAN started functioning as

Company Limited by Guarantee. This year's accounting period would end on 31.12.95.

6.1.2 **Charity Registration**

While TWAN applied for Charity Registration, the Charity Commission suggested some changes in our constitution (Memorandum of Association) to enable them to grant us charitable status. We brought the change to the notice of all our current members and obtained consent from most of the members accepting the changes. This was forwarded to the Charity Commissioner. The Charity Commissioner later informed that we had been granted charitable status and that our registration number was 1047487.

6.1.3 **Mr Jackson**

Mr Graham Jackson, the advisor from Interchange, dealt with our applications for Company Status and Charity Status. His effort towards this task is greatly appreciated by our organisation. We are grateful to Mr Jackson to have come down to speak to our members on the legal matters that arise as a result of TWAN obtaining company status and charity status.

6.2 **Present and Future Funding**

After the withdrawal of Newham Councils' funding to TWAN in mid 1993, TWAN made a successful bid in obtaining a two year funding from City Parochial Foundation. With the available assured funding TWAN is in a position to run the Organisation for one more year. While waiting for the charity registration process, forwarding further funding applications are getting delayed. However, with the charity registration coming through, the applications would be sent out. In the meantime TWAN is looking forward for well wishers to contribute generously to save the Organisation and its existing services.

6.3.0 **Services Offered by TWAN**

TWAN provide services in the

following areas: Immigration, Welfare Rights, Housing, Education, Employment Training, Cultural and Youth Activities.

6.3.1 **Immigration**

Due to increased restriction throughout Europe there is decline in arrival into the country; however considerable number of Tamil refugees continue to arrive in to the country. Following the introduction of Asylum Act in July 1993, the number of refusal of Asylum applications are on the increase, resulting in large number of appeals being made. This requires lot of work in many cases we offer assistance of Solicitors and Barristers. TWAN is able to help in many cases of appeal.

6.3.2 **Welfare Rights**

TWAN continue to provide advisory services on welfare rights. Problems arise due to delay in payment of social security and housing benefits. Lack of necessary Immigration papers such as IS96 and Acknowledgement letter (SAL) are the main causes of these problems. The DSS and housing officers are contacted by TWAN and the problems are settled.

Some problems crop up between the tenant and landlord or letting agency. Cases such as the landlord trying to obtain more money than the actual bill from the tenant. Petty problems such as landlord not allowing tenants to park their car opposite the house have been brought to our attention. TWAN was able to negotiate with landlords concerned and brought about settlement.

6.3.3 **Cultural Activities**

The Annual cultural show was conducted at Langdon School hall in April 1995. The children trained by special local Artistes, gave wonderful performances in front of large enthusiastic audience. The programme included Dance (Bharathanatyam) and music both classical and soft recitals.

TWAN organised Bharathanatyam Dance programme at last year's Asian Mela. Mrs Pathmini Gunaseelan's group performed at the shows.

6.3.4 **Elderly Project**

The Elderly people numbering 40 were taken on a two day trip to Lake district in March 95. Transport small grant from the Social Services Department of Newham Council provided for transport while accommodation was met by the participants. This trip was well enjoyed by the entire group of elderly people. TWAN is looking forward to arrange more trips of this nature which would serve as good outing and give them a feeling that they are not isolated.

6.3.5 **Youth activities**

Our youths participated in local level cricket tournament. They turn up for regular practice at Little Ilford. For their necessary equipments and hire of premises for practice; we raised appreciable funds and handed them to the youth club.

6.3.6 **Education**

The number of children attending our GCE (A/L), GCSE and English classes are at increase. Classes are held in Little Ilford school and in TWAN premises. The members were requested to bring in more children so that the services will benefit the community on a larger scale. Mr Santhalingam had been offering his dedicated services on voluntary basis, TWAN is thankful to him.

7.0 **Constitutional Approval**

7.1 **Constitutional Amendments**

7.1.1 Clause 3C appears in 3B in the Amended version of the constitution.

7.1.2 Clause 3B is re-worded and appears in 3C in the amended version.

7.1.3 3(a) - 2nd clause (a) to sponsor research and to promulgate the usual results

thereof:- The underlined word is amended as useful.

7.1.4 4 A is re-worded and appear in sections 4a, b, c, d, and f in the amended version.

7.1.5 The amendments were accepted by the members. The acceptance was proposed by Mr Suresh and seconded by Mr Prem.

8.0 **Treasurer's Report**

8.1 Taking over:

Mr Gajendrakumaran said that he took over the treasurer post from 1994. He thanked Mr Asokan the Ex-treasurer for his services in the past.

8.2 He handed the finance report for the period ending on 26th August 94. The report appears separately.

8.3 He announced that the accountant would remain as Mr Selvakumar but the auditors are changed to Ableman Shaw and Co.

8.4 **Renewal of Membership**

The membership for renewing members is reduced to £3 from £6; however the new members need to subscribe £6.

outreach work on voluntary basis. 9.0 **Project report**

9.1 P.R.O Mr Janarthanan who was the previous Public Relations Officer, resigned from this post in July 1994. However, he said that he was acting as the caretaker of this post.

The Project Report was presented by Mr Janarthanan and it appears separately.

10.0 **Any Other Business**

10.1 Appreciation

Mrs. Jeyachandran, Mrs Gnanasampanthan and Mr Muthucumaramasamy are helping our organisation with our office and

Their assistance is very much appreciated.

The four Directors appointed are as follows

:
Mr V. Janarthanan - Reappointed
Mrs M. Balasingam "
Mr P. Chandradas "
Mr R. Rajanavanathan - Appointed

10.2 Appointment of three Directors

The three outgoing Directors are as follows:

Mr V. Janarthanan
Mrs M. Balasingam
Mr P. Chandradas

The above appointments were accepted by the members

10.3 Request for more members

Mr Ramachandran requested for more young people to come forward and join our organisation and give added strength.

TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) U.K

REPORT OF THE DIRECTORS

The directors present their report and the financial statements for the Period ended 31 December 1995.

PRINCIPAL ACTIVITIES AND BUSINESS REVIEW

The Association was founded in 1986 and was incorporated into a Company Limited by Guarantee on 24th August 1995. It also became registered as a Charity with effect from 23rd June 1995 (Charity No: 1047487)

TRANSFER TO RESERVES

It is proposed that the loss of £9,515 is transferred to reserves.

FIXED ASSETS

Full disclosure of all matters relating to fixed assets is set out in the notes to the financial statements.

DIRECTORS AND THEIR INTERESTS

The directors at the balance sheet date and their interests in the company at that date and at the beginning of the Period (or on appointment if later), were as follows:

	<u>Class of share</u>	<u>Number of shares</u>
M Balasingam (Mrs)	Ordinary shares	-
P Chandradas Esq	Ordinary shares	-
S Gajendrakumaran Esq	Ordinary shares	-
V Janarthanan Esq	Ordinary shares	-
S Kirubaharan Esq	Ordinary shares	-
S Pannerchelvan Esq	Ordinary shares	-
R Rajanavanathan Esq	Ordinary shares	-
R Ramachanthiran Esq	Ordinary shares	-
T Sivaranjan Esq	Ordinary shares	-
S Uthayakumar Esq	Ordinary shares	-

CLOSE COMPANY

The company is limited by guarantee and has no share capital. It is not a close company as defined by the Income and Corporation Taxes Act 1988.

Date: 29th March 1996

By Order of the Board

P Chandradas
Secretary

Rai & Co.

SOLICITORS

Administrators of Oaths

With Compliments

**158 High Road
Willesden London NW10 2PB
Tel: 0181- 830 4540 Fax: 0181-830 1948**

PROJECT REPORT 1995

Introduction

In the last three months of 1995, three major events occurred which will have serious consequences for the future work of TWAN. In October, the Secretary of State for Social Security announced new regulations on Social Security benefits for asylum seekers. In December, the Sri Lankan Army finally took the town of Jaffna at the end of a campaign they had begun after the ceasefire between the Army and the LTTE had broken down in April. As a consequence, an estimated 400,000 Tamils became refugees in the North of Sri Lanka in the worst humanitarian crisis of the twelve year long war. Also in December, the proposed Asylum & Immigration Bill passed its second reading in Parliament.

Though the Government was forced to delay the implementation of the Social Security (Persons From Abroad) Miscellaneous Amendment Regulations from the original date of January 8th 1996, the regulations were introduced on February 5th, and have removed the benefits entitlement of a large number of asylum seekers. Together with the Asylum Bill, these two sets of legislation clearly amount to an attack both on the rights of asylum seekers and on the institution of asylum itself. Also, even before the new measures were announced, TWAN had noticed a clear trend towards a harsher treatment of asylum seekers' immigration and welfare cases by the Home Office's Immigration & Nationality Department and the Department of Social Security's Benefits Agency.

That the position of asylum seekers from Sri Lanka has already been made more difficult, because of a greater number of refusals of application as well as increased difficulties faced by the asylum seeker while staying in this country, becomes intolerable when it is considered that the situation from which Tamil refugees have fled has gotten worse, not better, over the last twelve months. The resumption of hostilities in April and the fall of Jaffna in December have made the

position of Tamils both in the North and East as well as in the South far more precarious. Thus, the new measures which the British Government wishes to bring into force could not have come at a worse time.

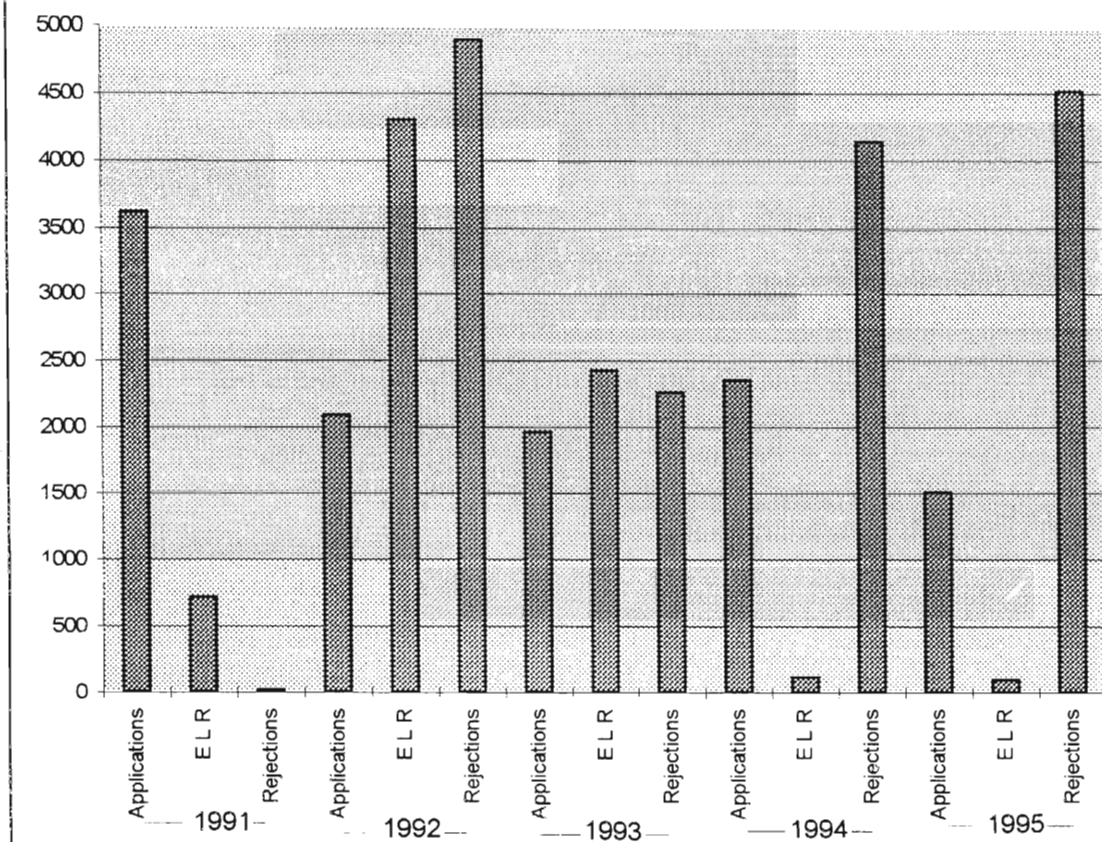
Many of the measures contained within the Social Security (Persons From Abroad) Amendment and the Asylum & Immigration Bill stem from similar roots in the Government's interpretation of the asylum "problem"; in fact, from the Government viewpoint that the numbers seeking asylum have become a problem. Equally, many of the trends in current Home Office and DSS practice have their roots in this same viewpoint. Therefore, rather than analysing current practice and future changes separately, each measure is analysed alongside the current situation in the field it affects. Thus, for example, the Fast Track Appeals procedure is discussed alongside current appeals procedures. It is hoped that the issues at stake will become clearer when presented in this way.

IMMIGRATION AND NATIONALITY WORK

1. Refusals and Rejections

According to British Refugee Council figures to September 1995, the number of refused applications for asylum made by Sri Lankan Tamils has risen dramatically. In the twenty-one months from January 1994 to September 1995, only 210 positive decisions (grants of Convention Status and of Exceptional Leave To Remain) were made, compared with 1715 refusals, ie a rejection rate of 89.1%. In 1993, by contrast, 90.4% of decisions made were positive. Nearly two-thirds of all refusals (1915 out of 2834) given over the last fifteen years were made in the last two years. Grants of Exceptional Leave To Remain, virtually the norm until this time, plummeted from 2,420 in 1993 to a mere 80 in the first nine months of 1995.

1993 Appeal Act and Sri Lankan Asylum Seekers

BLUEBIRD ESTATES LTD

ESTATE AGENTS, LETTING AND MANAGEMENT

*New Properties From 1-Bedroom to 4-Bedrooms
are urgently required*

*Ilford, East Ham, Forest Gate, Manor Park,
Stratford, Leytonstone, Leyton, Walthamstow*

Our properties are available to homeless, D.S.S. tenants
as well as for working tenants.

So do not delay any further, call into our office & register your details.

**356 High Street North
Manor Park, London E12 6Ph
Telephone: 0181 - 548 9885 & 0181-548 9886**

While these figures reflect the impact of the 1993 Immigration And Asylum (Appeals) Act, they also reflect a change in the way applications for asylum are viewed by the Immigration & Nationality Department (IND). While applications were down in the first three quarters of 1995 (to 1,510, compared with 2,350 in 1994), the number of cases pending and awaiting decision rose by over 500, from 3,185 to 3,705. The majority of the cases pending depend on the test case decision regarding Ravichandran v. Secretray Of State, whose appeal against refusal of asylum is now awaiting a hearing at the House Of Lords. This case seeks to prove persecution on grounds of ethnic origins, a claim which the Secretary of State and the IND have consistently been rejecting in recent years.

In February 1996, however, two appeal cases involving Tamil asylum seekers were allowed by a judge. In both cases, he cited Ravichandran on the basis that "the factual situation is no longer that described in Ravichandran" and stated "It is my view on the basis of all the voluminous documentation I have read, which is up to date as of early January 1996, that at the present time, young male Tamils who have a history of involvement with the Tigers, by digging bunkers, collecting money and the like, have a well founded fear of persecution if returned to Colombo."

It remains to be seen, though, if the views of one judge will be extended to the whole of the Home Office. In the last year, the IND has continued to foster within its sections and workforce a climate of disbelief towards asylum seekers' claims and stories of persecution. Essentially, the burden of proof is now firmly upon the asylum seeker to prove and document his story. Even if he or she should provide evidence of persecution and harassment, this still may not be enough. Several stock phrases reoccur in letters of refusal sent out by the IND. It is TWAN's belief that many if not most of these contentions about the situation in Sri Lanka made on behalf of the Secretary of State are wrong and based only on a partial view of the

whole picture.

The British Government does not consider Tamils to be a persecuted ethnic group under the terms of the UN Convention. Yet many of the reasons it advances to support this claim contradict the UN Convention or the advice contained within the UNCHR Handbook on the UN Convention.

For example, a frequent statement in letters of refusal is that "a degree of normality has been restored to the country especially around Colombo and in the South". Yet in the period since the end of the ceasefire between the LTTE and Sri Lankan government forces on April 19th 1995, there have been numerous instances of harassment, torture, murder and persecution stretching right across the country, including in the Hill Country and plantations of the South and even in Galle in the *southwest* corner of the country. Similar statements in letters of refusal also point to the Home Secretary's "belief that the Sri Lankan government is improving its human rights record" and explain that "the Sri Lankan Government elected in August 1994 has demonstrated its willingness to protect the law abiding citizens of Sri Lanka and...quickly moved to address Tamil grievances". Again, while the peace talks and the ceasefire, plus the change in government, were initially positive signs, the situation has once again deteriorated. The resumption of hostilities were marked by numerous military operations and culminated in the fall of the LTTE-controlled town of Jaffna in December 1995, creating a massive internal refugee crisis as virtually the entire population of the Jaffna peninsula refused to remain in the area under the so-called 'protection' of Sri Lankan security forces who had been using artillery and air power on them for the previous seven months.

Home Office letters of refusal therefore have ignored the volatile situation and the resurgence of war.

More importantly, such statements totally ignore differences within the Tamil

population in Sri Lanka according to the area they live in. Up to 300,000 Tamils live in Colombo among the Sinhalese majority, but most arrived in Colombo nearly 30 years back, are well-settled and fluent in the Sinhalese language as they are educated in the same schools, and many have political or work connections with the Government. Thus, Sinhalese police or civilians can't necessarily identify them as a Tamil from talking to them. Even so, before the outbreak of civil war, the Tamil population of Colombo was larger than at present, because more recent immigrants from the North or East have tended to move out, depending on the level of communal violence. The other main group of Tamils in the South are the Plantation Tamils, who were originally brought over from India to work on the tea plantations during the British colonial period. This group is also fluent in Sinhalese and can live in the South with proportionately less difficulties. The Plantation Tamils' political party, the Ceylon Workers' Congress, has been a coalition party of government for the past fifteen years, and for this reason as well as its connections with India, Plantation Tamils have received proportionately less harassment than those from the North or the East.

In the UNHCR Handbook on the UN Convention, it is pointed out that:

"The fear of being persecuted need not always extend to the whole territory of the refugee's country of nationality. Thus in ethnic clashes or in cases of grave disturbance involving civil war conditions, persecution of a specific ethnic or national group may occur in only one part of the country. In such situations, a person will not be excluded from refugee status merely because he could have sought refuge in another part of the same country, if under all circumstances it would not have been reasonable to expect him to do so."

Under the current circumstances, it is indeed not reasonable to expect a Tamil from the North or East to take refuge in Sinhala-speaking areas where he or she is likely to be

the target of persecution and harassment.

The Home Office also argues that, on the one hand, there is "no local evidence to suggest that failed asylum seekers returning to Sri Lanka face official harassment", and on the other, "on account of the fact that members of the asylum seeker's immediate family continue to reside in Sri Lanka without difficulty", it would presumably also be safe for the asylum seeker to reside in Sri Lanka. Again, such statements display a wilful obtuseness with regard to the real situation in Sri Lanka. The British Refugee Council has records of disappearances among deportees, some directly from the airport and some several days later after being initially released by the airport police, and they are picked up by the Investigation Branch. Any returning Tamil has to first face harassment from the police at the airport, and possible further harassment from other security forces, and then if not rearrested, has to survive within the majority Sinhalese culture. If the deportee is originally from the North or East, he or she would be forced to live in the Colombo area as there is no other international airport in Sri Lanka and none that directly serves the Tamil homelands in the North or East. He or she would probably have no money, relatives or the ability to travel back safely to the area he or she originally fled. Such a person would be unlikely to speak Sinhalese and probably dressed like a Tamil; therefore, he or she will be identified as a Tamil and subjected to harassment, or even be killed by Sinhalese extremists..

Equally, to argue that an asylum seeker would be safe to return because his or her family members still live 'safely' in Sri Lanka ignores a very basic dimension of the conflict. Normally during the course of security operations the main targets of the Sri Lankan forces are Tamil youths from around 12 to 30 years old who are automatically considered terrorist suspects in the eyes of the security forces. Most Tamil youths' attitudes are very different from the older generation, because of the difficulties they face in education and employment as a result of the civil war. The

older generation - the parents - are relatively safe if there are no young people around, as there are no 'terrorist suspects' around for the security forces to harass. This is one of the main reasons many young Tamils become refugees, either so they can spare their family harassment or because their parents want to spare them. If the Home Secretary deports young Tamils back to rejoin their families, he simply creates more problems for the family and more harassment. Some such families of asylum seekers, contrary to the Home Office assertion, have 'disappeared' as well.

Finally, and most obtusely, there are those reasons for refusal which touch directly on the nature of the war itself. Firstly, the Home Office "does not accept that civil war, general unrest or poor economic situation are in themselves sufficient grounds for granting asylum." Whether it is civil war or persecution, it is a matter of life or death in either instance. To argue that civil war is in itself insufficient grounds for asylum is to miss the point about the very nature of civil war. No known society, state or geographic area has begun a civil war for reasons *other* than those of race, religion or politics, which are those reasons enshrined in the UN Convention as 'triggering' the responsibility to grant asylum. A civil war is frequently *necessary* grounds for a refugee problem in the first place, even if the Home Office does not think it *sufficient*.

Secondly, according to the Home Office, "in a war civilian casualties are inevitable". This is but the most spectacular statement of a set which suggests that the British Government is deliberately using a brutalised and cynical morality with which to judge what it describes as the asylum "problem". Those assessing claims for asylum seem happy to argue that artillery fire and air strikes, police dragnet searches and arrests on the basis of ethnicity are part of the normal process of doing business in a state. Both Britain and Sri Lanka have instituted legislation aimed at controlling a terrorist problem. Probably owing to the British cultural influence dating from the Empire and

from the more recent example of Northern Ireland, both are described as Prevention Of Terrorism Acts. Yet it is hard to imagine Kilburn being tossed for young Irish males each time there had been any IRA activity; this, though, would be the equivalent to the experiences of many Tamils living in Colombo. However, the Home Office imagines the methods and behaviour of the Sri Lankan security forces to be the same or similar to the methods and standards utilised by British police and security forces. Effectively, the Home Office has moved towards a position where if you are a nonpolitical Tamil who has experienced police harassment merely on grounds of ethnicity, but been released, the harassment is no longer proof of persecution: the victim must not be a 'wanted man'. This ignores the way in which temporary detention of arbitrarily arrested suspects has become a means of terrorising the Tamil population; it also ignores the fact that because of the ethnic nature of the civil war, arbitrary arrests are usually conducted on the basis of whether the suspect is a Tamil or not. Such behaviour by the security forces is *not* a matter of 'protecting the law abiding citizens of Sri Lanka' but persecution on ethnic grounds pure and simple.

Given the upward trend of refusals of asylum, and the reasons for such refusals, it becomes highly important to gather accurate, relevant and timely information about the situation in Sri Lanka as it develops, in order to be alert when Home Office arguments start proceeding against either the facts of the matter or the spirit and letter of the UN Convention.

2. Speeding Up The Process:

(a) Shortened Determination Procedure

On November 27th 1995, the IND introduced the Shortened Determination Procedure (SDP) after a pilot scheme which began on May 15th 1995. The pilot and the SDP itself were both designed to "enable (the IND) to make earlier decisions in the cases affected". In effect, the SDP cut out the self-completed questionnaire

from the asylum application procedure (SCQ). Instead of proceeding with a decision on the basis of an SCQ and an interview, decisions are made on the basis of interview(s) alone. In addition, the time available for presenting additional information or details is now restricted to five working days after the interview. Furthermore, as there is and has been no current legal requirement for a representative to be present, and as interviews will not normally be postponed because a representative is unavailable, the shortened time period in which the asylum application takes place reduces the availability of friends, legal representatives or interpreters who could assist the asylum seeker in this situation.

The pilot scheme was extended to the cases of the nationals of Ghana, Nigeria, India, Pakistan, Sri Lanka and Poland. The full SDP affects a list of 35 countries. This move by the Home Office to in effect determine asylum applications on the basis of lists of countries designated by the Home Secretary is a worrying one, and one that in effect short-circuits the right of an asylum seeker to a full hearing of his or her individual circumstances by varying IND procedures depending on the asylum seekers' country of origin. It should also be noted that the pilot scheme list is noticeably similar to the announced 'White List' (see below).

(b) Standard Acknowledgement Letters

In previous years, Standard Acknowledgement Letters (SALs) were issued to the asylum seeker after a series of questions about documentation and identity. The IND would ask for passports, ID cards, birth and marriage certificates to confirm a refugee's identity. Normally, after the third or fourth visit, a SAL would be forthcoming. In effect, the Home Office was harassing asylum seekers, believing that this might make them change their minds and head back to their country of origin. However, most asylum seekers did not change their minds. Since the demands for documentation in effect cost time and money, both for the IND and the asylum seeker, this practice has now eased.

Starting from around July 1995, TWAN has noticed a change of attitude and a change of procedures as well. SALs are now issued without the IND demanding a battery of paper identity proofs from the asylum seeker and therefore without time-consuming harassment. Also, prior to this time, SALs were issued for a six-month period, which would need to be revalidated upon its expiry. Every six months, an asylum seeker would have to visit the IND for a further time-consuming visit on bureaucratic grounds. From July 1995, SALs have been issued until a decision on the application for asylum is made, with the phrase "this document is valid until a decision has been taken by the Secretary of State to grant/refuse your asylum".

If asylum is refused, the applicant has to surrender this document back to the Home Office and is then issued with Temporary Admission (IS 96 document). Work permits, which are normally issuable after six months' stay as an asylum seeker, are still valid after a refusal but those who do not acquire work permits before their refusal are unable to get them after. Therefore, TWAN urges all asylum-seekers to obtain a work permit at the first available opportunity, as such a document may prove useful or even necessary later on, even if it does not do so at the time.

These improvements are reducing our caseload burden and also help asylum seekers live without impediments and distractions from the Home Office, as well as reducing the number of onerous and expensive trips to ports or the Home Office. Also, the fact that SALs are being issued faster is also helping them speed up their benefit claims (see below).

However, it is clear that this streamlining of IND procedures, when seen alongside measures such as SDP and the Asylum & Immigration Bill, is part of a package designed to speed up asylum applications and in the vast majority of cases to speed the asylum seeker out of this country. The likelihood is that by using the SDP and the Fast Track appeals procedure (see below,) the

Home Office expects to eventually be able to shorten the stay of asylum seekers to *less* than six months, thus making the old renewal system irrelevant.

(c) The Asylum & Immigration Bill: The 'White List'

On November 30th 1995, the Government published a new bill dealing with Asylum & Immigration. Chief among the measures contained within its clauses is Clause 1, which empowers the Home Secretary to designate countries or territories where it appears to him there is in general no serious risk of persecution. The initial list, announced during the second reading of the Bill on December 11th 1995, included seven countries: Poland, India, Pakistan, Romania, Bulgaria, Ghana and Cyprus. In effect, the so-called 'White List' makes the assumption that asylum seekers from these countries are making groundless applications and will therefore be refused. The countries listed to date are all countries where there are, nevertheless, serious human rights concerns. More fundamentally, according to the Refugee Council, the concept of designated countries "conflicts with a good faith interpretation of the UN Convention which states the principle that each case should be examined individually".

Current Home Office practices with regard to the Shortened Determination Procedure indicate that the IND has already been operating a form of white list, by speeding up application procedures for asylum seekers from Home Office-designated countries. And while it is inevitable that the IND will develop expertise and knowledge relating to the refugee situations of numerous countries, there is a wide gap between the hands-on practice of assessing individual asylum applications and designating entire countries from which asylum applications are likely to be refused. In any case, as the above examples relating to the gap between the Home Office understanding of the Sri Lankan civil war and the actual situation on the ground, TWAN in common with many other

refugee agencies and organisations has considerable doubt that the Home Office is sufficiently able to assess country of origin information correctly.

In addition, and most seriously, the power of the Home Secretary to designate a country at will and seemingly without safeguards, scrutiny or power of appeal creates a future situation in which asylum applications from a particular country of origin can be jeopardised almost at will by the Home Office. Given that Sri Lanka was the only country of origin on the list of countries designated for the shortened procedures pilot which is *not* currently a "designated country" and on the white list, TWAN fears that the Asylum & Immigration Bill will empower the Home Office to so include it at any time it should choose in the future, regardless of the fact that it has repeatedly ignored the situation in Sri Lanka when making determinations of asylum status for Tamil refugees.

3. The Appeals Procedure

(a) Current Situation

On the basis of the 1993 Appeals Act, there are currently two 'tracks' down which those asylum seekers making appeals against negative decisions travel. The first is the 'without foundation' fast track. Normally, this applies to the refugee who arrives through a third, safe, country. He or she will have their claim classified as unfounded and normally will be served a deportation order on the day of arrival. Their appeal rights are automatically limited to 48 hours. However, most of the time, TWAN and other representative agencies have only one working day in which to lodge this appeal, because the deportation order is usually served in the evening.

The second type of appeal time limit is the conventional ten working days (two weeks) in which an asylum seeker can submit an appeal if his or her initial application has been refused. If the immigration authorities do not receive the appeal forms within that time they

RENGAN N.DEVARAJAN

SOLICITORS

- IMMIGRATION
- CRIME / POLICE STATION ADVICE
- WELFARE BENEFITS HOUSING LANDLORD & TENANT
- MATRIMONIAL

LEGAL AID SERVICE

TEL: 0181 478 5797
EMERGENCY MOBILE: 0836 546 429
FIRST FLOOR
128, ILFORD LANE
ILFORD, ESSEX IG1 2LE

lose all further right of appeal and will face immediate removal. The appellant must normally appear in person before the Adjudicator; if he or she does not do so then it is assumed that the asylum seeker has no interest in an appeal and his appeal is refused.

The different stages of the appeal process are best summarised as follows:

Initial appeal: apply within 10 working days, heard by Adjudicator, no Legal Aid

Appeal to Tribunal: apply within 5 days, heard by 3-judge Tribunal, Legal Aid available

Judicial Review: apply within 5 days, heard by High Court, Legal Aid available

House Of Lords: apply within 5 days, heard by House Of Lords, Legal Aid available

There is no automatic right of appeal after the initial appeal to an Adjudicator, who is appointed by the Immigration Appellate Authority. The second stage, the Immigration Appeals Tribunal, merely decides whether or not the appellant has the right to a second adjudication by a different Special Adjudicator.

The appeals procedure can in effect be hamstrung and crippled almost from the moment the asylum seeker presents his or her case at the port of entry. Immigration authorities will conduct a short, so-called proforma interview almost immediately upon a request for political asylum, followed up by the second interview hours or days later, in the PAQ (Political Asylum Questionnaire). It is essential that the applicant is able to demonstrate and explain all the reasons for his or her claim of a "well-founded fear of persecution" and do so in a satisfactory manner to the immigration officer. The asylum seeker is obliged to do so under the UN Convention and according to the commentary issued by the UNHCR, answering all relevant questions. If in this process the asylum seeker fails to satisfy the immigration officer or gives false and/or contradictory statements, or does

not cooperate with the IO, then they will rapidly lose their credibility. Without such credibility, the appeals procedure becomes almost impossible. A positive barrister's opinion will probably not be forthcoming should the appeal reach the Judicial Review stage if the applicant supposedly lacks "credibility", and then a positive opinion is almost essential if the appeal is to proceed to that stage.

(b) The Fast Track appeals procedure

Clause 1 of the Asylum & Immigration Bill, in addition to creating the 'white list', also extends the fast track appeals procedure currently used only for so-called "without foundation" third-country cases to a number of new categories. These include:

(i) applications considered outside the criteria of the 1951 UN Convention

(ii) applications from people from "designated countries"

(iii) applications where the reasons given for application no longer apply. For example, where circumstances of a country have changed. However, the UNCHR handbook states that such changes should not be transitory but "major". The Bill does not distinguish between levels of change.

(iv) applications made 'late', eg after a refusal of leave to enter or after a deportation or removal order. (Yet there may be instances when such applications are necessary if the applicant's country of origin has gone into an upheaval)

As with current fast track appeal procedures, there is no right of appeal to an IAT: the only possibility is that of a Judicial Review. More seriously still, the Bill removes the right of "without foundation" third-country cases to an in-country appeal. Such cases will have to make their appeal from outside the UK. In practice, this means that someone who arrives at a UK port could be turned around almost immediately, and in many cases probably without having understood what was happening to him or her, and returned to a third country where there is

no guarantee that they might be returned (refouled) to their country of origin. It is possible that such cases will not even come to the attention of TWAN or other representative agencies.

Alongside the main clauses of the Bill are several amendments to previous Acts, one of which extends the powers of immigration officers in relation to their examination of people arriving in the UK requiring the declaration and production of documents. There is a danger that such an amendment to existing laws will increase the numbers of those treated as illegal entrants because of a lack of papers. Such applicants risk being labelled "bogus asylum seekers".

In addition, in cases where a person leaves the country while an appeal is still pending, the appeal is withdrawn. When an appellant is on Temporary Admission and fails to attend an interview, his or her application can be decided in his or her absence without further enquiry and without informing the applicant. As explained below, those on Temporary Admission, ie those whose initial applications have failed, will no longer have the right to social security benefits and many will likely possess no fixed abode or address. Taken in tandem with the Social Security (Persons From Abroad) changes, the Bill creates a ludicrous nightmare of bureaucracy.

In effect, the Bill is currently worded so that almost any application for asylum could be placed on the fast track if the Home Office were to so choose.

4. The Criminalisation of the Asylum Seeker

(a) Immigration Offences

The Asylum & Immigration Bill creates a number of new offences related to immigration, in effect turning many genuine refugees into criminals and creating suspects out of all refugees and asylum seekers. This measure parallels hysterical stories in the tabloid press about the supposed criminal activities of asylum seekers and refugees. If

you were to believe them, all refugees would appear to be running housing benefit fraud rackets and spending their days shoplifting or selling drugs; in fact, nearly all asylum seekers are law abiding and peaceful.

The Bill creates a criminal offense to enter or attempt to enter the UK by deception. In other words, entry on false papers may be prosecuted. Even worse, *mens rea* is not required, ie the refugee need not know that his or her papers are false for guilt to be established. In effect, this means that those asylum seekers whose agents procured forged visas which are later determined by immigration to be false will be criminally liable for something they were in total ignorance of. This is also in direct contravention of Article 31 of the 1951 UN Convention which acknowledges the necessity in certain circumstances of forged papers to effect an escape from a persecuting country of origin.

Under the new Bill, it also becomes a criminal act to assist asylum seekers to seek entry into the UK or to assist people who are seeking leave to remain in the UK with the knowledge or reasonable belief that the person is not entitled to such leave. In effect, this targets the travel agents but also can be extended to informal assistance to refugees provided by the community. The Bill specifically exempts those offering assistance where there is no gain to them as well as bona fide organisations whose purpose it is to assist refugees.

The police and immigration authorities both receive increased powers under the proposals outlined in the Government's Bill. Police would be able to arrest without warrant those suspected of illegal entry, obtaining leave to enter or remain by deception, failing to observe conditions of leave to remain or overstaying, and have the power to search premises on suspicion.

In effect, this is a reversion to the infamous 'sus' laws of the 1970s. Police would in effect be empowered to trawl areas for "illegal immigrants", with perilous

consequences for both genuine asylum seekers and ethnic communities who are British citizens or Convention Status refugees.

The Bill also makes it a criminal offense to employ illegal immigrants, overstayers or work restricted asylum seekers. Employers would be obliged to carry out checks on the immigration status of employees. Not only will this make it even harder for asylum seekers to find work, it will likely push a proportion of working asylum seekers into even worse-paid and semi-legal employment.

If the clauses outlined above were ever implemented, they would virtually abolish the distinction in the public mind and in the eyes of the authorities between genuine refugees seeking asylum and illegal immigrants, turning all asylum seekers into potential criminals in need of supervision, surveillance and monitoring.

(b) Detention centres

As with other aspects of the 'package' of measures combined in the Asylum & Immigration Bill and the Social Security Amendment, already existing trends can be found which 'point the way' to the 'package'. The current IND practices relating to detention centres are no exception.

Currently, Tamil detainees are held in:

Campsfield Detention Centre - Oxford
Haslar Holding Centre - Gosport
Canterbury HM Remand Centre - Rochester
Harmondsworth Detention Centre - Hounslow

At the moment, around 18 to 20 Tamil refugees are being detained at these four sites. However, in December of 1995 and January of this year the number of detainees has begun to increase, but not because of any increase in the numbers of long term detainees. Around seven have been held for more than six months; among those seven two of them for more than two years. The remaining population of Tamil detainees fluctuates from week to week but is trending steadily up.

One of the reasons why more refugees are being detained is because a very small number are going underground rather than facing deportation back to Sri Lanka. As a consequence, the IND has begun to detain some asylum seekers who have lost the right to appeal any further. These refugees find themselves detained either after they have presented themselves for an interview at the IND or after reporting to the police as required. The Home Office has become cautious in its dealings with certain refugee groups, including Tamils, because of the very small number of disappearances of refugees. Yet many of those that disappear are simply leaving the UK unofficially rather than face a return to their country of origin. So in fact, the Home Office fear that those who disappear have gone underground in the UK is unfounded. If those who leave voluntarily were to notify Immigration of their departure after they have left, then the Home Office would be less able to argue that there is a problem with asylum seekers going underground illegally.

The tendency to detain a proportion of failed appellant asylum seekers is one strong indicator of how future asylum cases may be treated, i.e. as criminal cases requiring custody.

Also, through our regular visits to detention centres, we have discovered that some long-stay detainees are showing evidence of clinical depression, including such symptoms as loss of memory and/or appetite, lack of desire to communicate and withdrawal into themselves. Such detainees require a great amount of moral support and visits, especially since their legal representatives cannot get enough legal aid to fund very many visits. Community organisations such as TWAN, however, do not possess the resources needed to properly support the detainees either. Supplementary support and visits are needed, especially because detainees are isolated from the community to begin with. TWAN would therefore like to appeal to members of the community to visit the detention centres and give moral support to these detainees. Information about visiting regulations is

available from our Office.

In conjunction with the Tamil Information Centre, TWAN has been monitoring the cases of detainees but a great deal more information is needed to obtain a complete picture of what is happening to them, the length of their stays, the turnover in the detention centres, what happens to them after release, etc. TWAN will therefore be paying especial attention to the situation of detainees in the future.

WELFARE BENEFITS

1. Current Casework

The chief difficulty we experience in our welfare work is in chasing the DSS after we have made an A1 Income Support application on behalf of a new arrival, and making sure our clients begin receiving benefits. The main obstacle faced by a refugee claimant of benefits is the Social Security office's demands for proof of identity and immigration status. Without these, an asylum seeker will face long delays in receiving his or her first money, the delay sometimes lasts up to three months. This delay has a knock-on effect, in that if the new claimant doesn't start receiving benefit within a month, his or her Housing Benefit claim will take an even longer time to arrive. Worse still, if landlords don't begin receiving their rent money from Housing Benefit within 8-10 weeks, they will more often than not evict their tenants or start harassing them severely.

It is not a requirement under current regulations that an asylum seeker's benefits claim produce his or her SAL in order to be able to claim benefits. No direct sanction is specified in these regulations. In the Benefits Agency 'Persons From Abroad' Handbook, it is clearly stated that if an application has been made but the claimant is still waiting for SAL, then the DSS officer should interview the claimant to establish identity. It is also stated that the case officer should "not delay benefit claims merely because an SAL cannot be produced immediately". In a recent handbook, the 'Evidence Of Identity' Guide, it is also

noted that asylum seekers may enter the country without any documentary evidence because they have fled their country of origin.

According to these regulations, the following documents are supposedly acceptable evidence of identity:

Local Authority rent book; tenancy agreement; affidavits; original birth/marriage certificates; paid fuel or phone bills with name & address; accomodation receipts; council tax documents.

A letter from a solicitor is also supposedly acceptable, as long as it includes the following details:

Client's name and any variations; Home Office reference number; conditions of entry; brief explanation for lack of SAL; how long the solicitor has been representing the client; the client's address; date of entry; date of asylum application; date of birth; port of entry and whether the client's passport is at the Home Office.

However, the problems are still continuing even though the Benefits Agency has issued clear regulations on this matter. In effect, it seems that the Immigration authorities and the Benefits Agency are playing games with asylum seeker claimants, and TWAN condemns this kind of bureaucratic practice. On some occasions, local Benefit Agency officers are acting irresponsibly, eg refusing to acknowledge applications or by misplacing forms within their offices. If the caseworker is not sure about an application, he or she may refuse to proceed further with it, but then reply that the DSS is unable to trace the claimant's file. Sometimes, DSS officers act as if they are police or immigration officials and interrogate claimants in a way they are not entitled to, asking them why they have come to this country or why are they wasting taxpayers' money.

Local DSS offices should consider the attitudes of new staff towards immigrants and

asylum seekers when they are recruited. On a positive note, the Benefits Agency has started to provide training for its staff to deal with refugee claims, but those trained staff only work in the section dealing with asylum seekers' claims for a very short period of time before being reassigned to another section. Thus, there is a very high turnover of caseworkers and officers dealing with these claims.

This year, the Home Office and Benefits Agency improved their communications networks, making it easier for the DSS to get access to information about an asylum seeker's immigration status; for example, whether the claimant has been granted an SAL, ELR or been refused. As a consequence, DSS offices are now contacting a claimant two or three days after he or she has heard from the Home Office and demanding confirmation of what, in effect, they already know. The burden of proof is still on the asylum seeker, and this simply creates more of a workload for TWAN as we then need to interpret the letter, draft a reply, etc. Given this improved information network, why does the DSS need to have everything confirmed twice?

2. 'Habitual Residence'

Since August 1994 people wishing to claim Income Support (IS) and Housing Benefit (HB) have to show that they are 'habitually resident' in the UK or the Common Travel Area. On application forms, there is now a trigger question - have you entered the UK in the last five years? - which if answered with a yes will provoke further questioning. To fail the test means being classed as a "person from abroad" and refused eligibility for IS and HB.

This rule does not strictly apply to claimants in exempt categories, eg those with Convention Status, ELR or EEC nationals with a 5 year residence permit, or other EU workers. However, to be an EU worker the claimant must have been working in the UK for upwards of three months and such work must be 'genuine and effective' rather than

'marginal and ancillary'. In effect, the DSS has decided to distinguish between workers (who are eligible for benefits) and work *seekers* who arrive looking for work.

Case One

Mr N was granted asylum in France under the UN Convention but could not find work in that country. Because of his knowledge of English and his work experience, he decided to come to the UK to look for work. He arrived with his family including two children and while he was actively seeking work applied for unemployment benefit. Under EEC rules, he would have been eligible if he passed the habitual residence test. However, he could not claim actual habitual residence but could claim deemed habitual residence under the Rome Treaty. His benefit application was turned down. He appealed against the decision with TWAN's assistance. While his appeal was pending, he found work and began work. When his case went to the tribunal, it was once again refused because of the new August 1994 ruling.

3. Social Security (Persons From Abroad) Miscellaneous Regulations Amendment

(i) Background

In October 1995, the Secretary of State for Social Security, Peter Lilley, announced major changes in asylum seekers' eligibility for benefits. Though the Government initially backed down from the original implementation date of January 8th 1996, after a debate in late January the new regulations were implemented on February 5th 1996. In effect, the new regulations have removed a great many asylum seekers' entitlement to benefit and left them with no visible means of support. As a result, many asylum seekers now have to rely on the charity of their already impoverished refugee communities or have simply become destitute and homeless.

Before that date, all asylum seekers without discrimination were able to claim Income Support, Housing Benefit and Council

Tax Benefit under the Urgent Cases provisions of the regulations, in effect 90% of the normal amount. In addition, asylum seekers were able to claim Family Credit, Attendance Allowance, Disability Working Allowance, Invalid Care Allowance, Severe Disablement Allowance and Child Benefit. Asylum seekers waiting for the outcome of an appeal against a refusal of their asylum application or who were on Temporary Admission were also entitled to claim Income Support and all other benefits listed above.

Even before the new regulations were fully implemented, Benefit Agency offices were already beginning to effectively introduce some of the measures outlined below. Because the earlier implementation date of January 8th was postponed a month to February 5th, some asylum seekers lost their rights to benefits on that earlier date in the confusion caused by the Government's temporary U-turn.

However, the DSS had already been causing difficulties for some asylum seekers well before the new regulations were announced. For example, the new regulations remove the entitlement to benefits from those asylum seekers whose applications have been refused but are appealing. Yet even last year many asylum seekers whose applications had been refused were already experiencing problems in receiving their benefits while they were appealing. When a refusal is issued, the SAL is withdrawn. After the refusal of the initial application, the asylum seeker only has his removal papers. He or she was able to appeal but had no documentary evidence for benefits purposes or proof of identity if they happen to be arrested by the police. The Home Office would not issue an acknowledgement of their decision with any great regularity, but the BA would insist on proof of eligibility, in other words asking for immigration papers the claimant had not been given. When TWAN approached the IND regarding this matter, the Immigration's reply was that they would not issue any papers for that purpose. When we mentioned the BA's demands for proof and documents, Immigration replied that the DSS should be asked to contact the Home Office.

When we mentioned this to the BA, their response was that that it was the claimant's responsibility to produce immigration papers

Case Two

Mr K was refused asylum in August 1995 but proceeded with an appeal. However, his benefits were stopped when the initial negative decision came through. Despite representations on his behalf by TWAN, including documentary evidence of his appeal for a Judicial Review, the DSS refused to restart his claim because Mr K had no SAL or other immigration papers. He has still not received Income Support to this date.

(ii) Changes To Benefits Entitlement

Since February 5th 1996, only Port cases are entitled to benefits until such time as the initial decision is made on the initial asylum application. This is the *essence* of the new regulations.

Those asylum seekers who make their claims after entering the country (in country applicants) are no longer entitled to benefits of any kind, as are those whose applications for asylum are refused.

Case Three

Mrs R arrived in the UK in November 1995 with her three children, all of whom are under 16. Since she had travelled via France, she was treated as a third-country case and her application for asylum was rejected on the basis that she should have applied for asylum in France. At this point, her solicitor applied for asylum on behalf of her eldest child, but this too was refused in March 1996.

Mrs R's benefits had been stopped on February 5th under the new regulations. TWAN took her to the Social Services Department, since under the Childrens Act, Social Services have an obligation to take care of the under-16s. Accordingly, she was paid a weekly allowance for the maintenance of her children. In the meantime, however, through her solicitor's efforts, the Home Office have consented to consider her application here and

With Compliments

Qazi Co

Auditors & Accountants

கணக்கியல், கணக்குப் பதிவு,
சம்பளக் கணக்கு ஆகியன மேற்கொள்ளப்படும்

OVER 20 YEARS EXPERIENCE

20 வருடங்களுக்கு மேலான அநுபவம் மிக்கவர்கள்

ACCOUNTANCY, AUDITING WORK

Including S.C.60 715 PAYE & BOOKKEEPING WORKS UNDER TAKEN

Contact

QAZI

61/63 Hoe Street Walthamstow London E17 4SA

Tel: 0181-520 8637/0181-520 8637 Fax: 0181: 0181-521 7034

she has been granted temporary admission. Her benefits are likely to be restored.

All asylum seekers are no longer entitled to any of the non-contributory benefits ie Family Credit, Attendance Allowance, Disability Working Allowance, Disability Living Allowance, Invalid Care Allowance or Severe Disablement Allowance if they are making a new claim after February 5th or if there is a review of their entitlement following a "relevant change of circumstances". This also means that those claiming Income Support and Housing Benefit/Council Tax Benefit will no longer qualify for the disability or disabled child premiums as part of their 'basic'.

Asylum seekers not entitled to Income Support are not able to claim from the Social Fund including budgeting loans, community care grants, cold weather payments, funeral expense payments or maternity expense payments. Crisis Loans are still available but as the loans are linked to an ability to repay, those not entitled to IS will be unlikely to be considered.

The sole exception allowed for in these new regulations is in circumstances where some would be trapped in the UK because of a major change in circumstances in their home country preventing their return after their arrival in the UK. In these case, the Home Secretary would designate that country as a 'country of upheaval' and asylum seekers would be entitled to claim benefits if they lodge their in-country claim within 3 months of the announcement. An asylum seeker who applies before such an announcement would not be entitled, however.

(iii) Consequences

Both the Asylum & Immigration Bill and the Social Security (Persons From Abroad) Amendment put into law the concept that the Home Office has the right and power to designate areas of the world as troubled or

untroubled. With the introduction of the idea of a list of "countries of upheaval", the IND will have its very own 'black list' to go with its future 'white list' of "designated countries" (see above). Presumably, the Home Office will utilise the resources of the Foreign Office and the security services to arrive at its decisions. Such an explanation of *how* the Home Office will decide on its designations has not been forthcoming from the Government, however. In any situation, these new powers are not seemingly subject to any checks and balances and could well be used without regard for the real situation on the ground. These laws have greatly increased the likelihood of the United Kingdom finding itself in breach of the UN Convention of 1951.

Currently, about 70% of all asylum seekers make their applications in-country. Based on 1995 figures, around 27,000 in-country applicants have been affected by the Social Security Amendment. A further 13,000 port cases are also affected if/when they receive a negative decision. The Government has reasoned that since 80% of in-country cases are currently refused compared with 70% of port cases, in-country cases are not as well-founded and nor do they deserve social security support. The Government reasons that either these in-country applications for asylum are malevolent and designed to extend a person's stay in the UK, or the applicant must have gained entry into the UK by deceit.

However, the percentage of *positive decisions* granted to in-country applicants as compared with port applicants has averaged 53% over three years, from 1992 to 1994, according to official figures. This means that 53% of asylum claims which are either accepted as genuine or are given Exceptional Leave To Remain come from those who are now being penalised because they made their claims in-country.

Even with the difference in rates of refusal between port and in-country cases (80% to 70%), 20% of all in-country cases are still given positive decisions. Furthermore, according to Refugee Council figures, 81% of

a large sample of asylum seekers apply for asylum within one week of arrival. In most cases, the reasons for delaying the application are due to a fear of officialdom and/or ignorance of the process of applying for asylum. Many asylum seekers arrive convinced that immigration authorities will simply deport them back to their country of origin.

The Government is also convinced that the right to benefit enjoyed by those appealing against asylum decisions is an encouragement to lodge spurious appeals. Therefore removing the right to benefit while an asylum seeker is appealing against a negative decision is designed to discourage such 'spurious' appeals. As usual, this throws the baby out with the bathwater, penalising the vast majority who are genuinely appealing against a negative decision because they believe it was a wrong decision and not because they want to continue to receive a small amount of Income Support.

ACCOMODATION & HOUSING

Most of our clients occupy rented properties owned by private landlords, and the majority are dependent on Housing Benefit. Because of the new Social Security legislation which came into effect on February 5th, some members of the Tamil community have lost their benefits. As a result, some have become homeless.

In an attempt to solve this crisis, we arranged emergency shelter through local churches in Newham. In some cases we are providing food, with the help of local churches, charities and local authority help. However, TWAN possesses nowhere near enough resources to overcome this crisis and is unable to cope with the needs of asylum seekers who have been deprived of their means of subsistence in this way. The local authority has at this stage no plan or program to deal with this problem. Far too great a burden has been allowed to fall on community groups, when these are really local authority and Government problems.

In addition, the proposed Asylum & Immigration Bill would if passed into law remove the entitlement to social housing and child benefit from any immigrant who is of a class specified in an order made by the Secretary of State. The Home Office's notes indicate that this would be done to bring entitlements into line with the Social Security Amendment, but there is a very broad scope for extending these restrictions. There would also no longer be an entitlement to assistance for asylum seekers under homelessness legislation, nor would there be an entitlement to social housing via Local Authority waiting lists.

Over the past ten years, TWAN has intended to develop housing projects. In 1987 we managed to form a housing co-op, called the Newham Community Tamil Housing Co-op, with shortlife properties. Up to 1994 we had 14 properties available, but most of these properties have been taken back under local authority control in the last year. In 1996 we are expecting 3 to 4 further houses to be further withdrawn by the local authority, and this means we are now desperately short of accomodation. Private landlords are often not an alternative, as rents can be very high and with the new Social Security regulations, many asylum seekers are no longer eligible for housing benefits. At this stage, we are requesting Local Authorities and Government to allocate more properties for refugee communities, to solve this homelessness crisis. Last year we had a meeting with the Housing Director of the London Borough of Newham and other housing association officers, in order to try and acquire more properties. This is still in the early stages and we have not as yet acquired any more properties. We are looking forward to acquiring some through housing associations.

Currently, TWAN has one property in East Ham, which provides temporary accomodation for newly arrived asylum seekers. Thanks to this house, asylum seekers who arrive at the ports without an address of a friend or a relative to declare can be released to this address, and thus avoid detention or

prison. According to the Housing Department of LBN's December 1995 letter, the Housing Department are now wanting to reclaim that property back as well. This is very bad news for newly arrived asylum seekers. Again, we are requesting the council not to reclaim the house so that new refugee arrivals can avoid detention. In the meantime, if we were able to acquire alternative housing association properties with lower rents, we would be ready to return that property back to the council. Until that time, TWAN and the Tamil community desperately need that property.

HEALTH

1. GPs and Hospitals

Through our experiences, many refugees are still facing problems with access to primary health care. Most General Practitioners and dentists are not willing to accept them as patients, and many are still unable to register with local GPs. When TWAN enquired as to why refugees cannot be taken on by GPs, their response is that their practices are overcrowded and are no longer accepting new patients.

In some cases, GPs are threatening to strike off some of their existing refugee patients. Under the terms of the proposed Asylum & Immigration Bill, it will be the duty of GPs, hospitals and Social Services to report on suspected illegal immigrants, and this will obviously increase the difficulties faced by all refugees in seeking health care.

The health system is also different from that in Sri Lanka. In Sri Lanka, as in the UK, there are public and private health sectors, but both public and private doctors are equally accessible, without the need to register to a particular practice. However, in the UK, the GP system requires registration, without which there will be no treatment. Because the Sri Lankan system is less formal than here, many refugees do not think to register upon arrival and only seek the help of a doctor when they are ill, at which point they have to complete the forms or are refused

treatment altogether. When an asylum seeker arrives in this country, TWAN gives advice on how to register and who the GPs are in his or her area, and how the UK medical system works. If they have any major illnesses or injuries, we also explain how they can get treatment from hospitals and ambulance services.

TWAN also visits hospitals to see those who have no friends or relatives in this country. Our volunteers will visit and give moral support as well as sometimes interpreting whenever interpretation is needed.

2. Mental Stress and Counselling Project

Most refugees suffer from mental stress because of the civil war. Sometimes, they have also been physically injured or have lost family members. Some refugees have also experienced torture by the security forces in Sri Lanka. When they arrive in this country, they feel lonely and uncertain about their future. This combined situation inevitably creates a considerable amount of stress and illness. This sort of patient needs treatment and counselling services, but unfortunately the local health authority has no Tamil-speaking counsellors at present. During their asylum application hearing, most refugees are unable to produce evidence of their mental stress or illness. Firstly, most refugees don't know how to get the evidence or what would be considered evidence, and secondly, most GPs have no experience of dealing with such illnesses. Finally, hospital waiting lists can mean appointments eight to ten months in the future.

At the moment, TWAN is filling a gap and our volunteers are engaged in counselling and assisting Social Services in helping those refugees suffering from mental problems. The Medical Foundation in London is also trying to solve this matter, but they are also unable to cope with the demand. Because of this situation, TWAN is trying to arrange with the local health authority to have properly trained Tamil-speaking counsellors in order to deal

with this problem.

EDUCATION, TRAINING & EMPLOYMENT

1. Employment

Most asylum seekers are eligible to work after six months' stay in this country, but normally Immigration won't send any work permits out to the particular asylum seeker when six months is reached. A work permit can only be obtained on request. Therefore, once a decision about asylum has been made, if it is negative, no work permit will be issued and the asylum seeker cannot start work. If the asylum seeker has already got a work permit before the decision is given, then he or she can continue to work until their removal day. TWAN strongly advises the community that anyone who completes six months stay after their initial application should immediately ask for a work permit and start seeking work.

Furthermore, with the Social Security Regulations now passed, all asylum seekers whose applications have been refused but whose appeals are still pending will have their right to welfare benefits withdrawn. If in the meantime they cannot seek work, they will be left with no source of income. Therefore, a work permit is now a necessity for all asylum seekers.

Even with a work permit, most asylum seekers do not know about their employment rights. In these circumstances, TWAN will give advice to the particular asylum seeker and to prospective employers, and we will write to the IND and secure the necessary work permit.

Sometimes, employers do not know the legal terms of asylum seekers' employment rights; in this situation we will step in and give the relevant material support or explanation to the employer. One very common example is if an employer asks the employee or prospective employee about their National Insurance number. The Benefit Agency will not give out a NI number unless the DSS have

received an employer's letter, even if the particular asylum seeker has produced a Home Office work permit. This kind of complication only creates reluctance in local employers to take on asylum seekers as workers. As a result, this practice by the BA means that refugees/asylum seekers are often unable to get jobs. Employers also take advantage of the complications with NI numbers to pay refugee workers low wages.

2. Training Project

Among the refugee community, Tamil refugees are relatively more qualified and educated. Even then, they are unable to get suitable jobs for their qualifications because their experience or qualifications are not recognised by many employers, and in some cases, language ability is a factor. Currently, TWAN is involved in a survey to find out the training needs of the Tamil refugee community. The University Of East London and the local authority are also involved, and the survey report will be available to us in the middle of the year. After the results of the survey are made known to us, we will be trying to build up one training project for Tamil refugees.

3. Higher Education

Access to higher education is difficult because of a refugee's immigration status. Normally, a refugee is only eligible to receive a grant from the local education authority after three years' residence. Because of this three year rule most refugees are prevented from acquiring further education. Since the majority of Tamil refugees are young and their education was disrupted by the civil war in Sri Lanka, they desperately need more education. If they are unable to resume their education for three years they will have lost the studying habit and lose interest in gaining an education. Also, because many asylum seekers/refugees have not got permanent addresses, when the local education authority asks for documentary evidence for residence in this country and the particular borough, they are unable to produce such documentary evidence.

In these circumstances, TWAN will give the necessary evidence for them to prove their eligibility for grants. In some cases, Local Education Authority staffs are not aware of asylum seekers' problems and are not trained to deal with them, and ask unnecessary questions and harass the student. We will also communicate with the LEA and solve the matter in this situation.

Case One

Mr K, who is a student at Greenwich University, was granted an education award by his LEA, but when he applied for a student loan the University Student Loans Section refused to release the loan because they asked for his passport. The reason they gave for this was for ID purposes. As Mr K had fled Sri Lanka because he was a wanted person, he was unable to travel under his own identity and entered the UK using forged travel documents arranged by a travel agent. He has been granted ELR by the Home Office, who have kept these travel documents since he had not been granted full refugee status under the UN Convention of 1951. The Home Office would release these documents under one other circumstance, namely if his High Commission refused to grant him a new passport. However, even though Mr K was extremely reluctant to approach the Sri Lankan High Commission, for fear that his family in Sri Lanka would be subjected to harassment, he tried to obtain his passport via the High Commission, was harassed verbally and refused. When TWAN tried to get the High Commission to put this refusal in writing, so that the Home Office had the proof they wanted, the High Commission refused. Meanwhile, the Students Loans Section harassed Mr K for a passport he could not produce. In this case, we were finally able to explain the situation to the Student Loan Officer and provided all relevant documentary evidence about Home Office regulations and his situation. Finally, in the last week of 1995, the case was successfully resolved and Mr K was granted a student loan.

Case 2:

Mr S is a first year engineering student

at South Bank University and he applied for a student grant to the LEA, after the three year period of ELR, as he was eligible. But his LEA refused his grant application on the grounds that he attended a foundation course earlier to get access to a degree level course, which they insist is also part of the degree course. Therefore he applied in the middle of his course. South Bank University say that the foundation course was not part of the degree course, but LEA do not accept this explanation and are still refusing him a grant.

4. Refugee Children's Education

Recently, the number of refugee children arriving in this country has increased. However, some schools are reluctant to admit refugee children. If the child arrives in the middle of term or academic year, it becomes very difficult to get admission for that child and they have to wait for the next year to begin. Parents are also unable to understand information about the schooling and education system in this country as it is very different to the Sri Lankan system. In Sri Lanka the teacher will teach the child according to the exam board syllabus. Here, the student is required to be creative and use his or her initiative. In Sri Lanka, the teacher will coach a slower child up to the other students' level, but here, they do not. For refugee children, there is also the language problem, and the child is often isolated from the rest of the children, especially at first. Children are also unable to explain to their parents what is going on at the school. If the teacher is unable to pay any extra attention to the particular child's problems, no one knows about it.

TWAN has tried to develop in these schools a parent-teacher network, and has also recommended policies to the LEA to solve this complicated situation. Some development work and information is being produced at the moment by the LEA to deal with refugee education. After a conference in 1993, The Refugee Education Working Group was set up by the Community Education Service of the LEA and has been meeting regularly since 1994. The report from the 1993 conference on

V J AUTO SPARES

AUDY BMW & MERCEDES

- ★ Repairs ★ Services
- ★ Electrical Works
- ★ Car Alarm
- &
- ★ Stereo Fitted

7 DAYS A WEEK

Monday to Saturday - 8.00am To 8.00 pm

Sunday- 10.00 am to 3.00 pm

312 HIGH STREET NORTH, MANOR PARK, LONDON E12

TEL: 0181-470 0610

KSP SUPER FOODS

இலங்கையிலும் இந்தியாவிலிருந்தும் தருவிக்கப்பட்ட அத்தியாவசியப் பொருட்கள், அன்பளிப்பு பொருட்கள், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், ஒடியோக்கள், சீட்க்கள் மற்றும் பழைய புதிய வீடியோப் படங்கள் அனைத்தும் மலிவு விலையில் மனநிறைவோடு பெற்றுக்கொள்ள நாடவேண்டிய நம்பிக்கையான ஸ்தாபனம்.

KSP SUPER FOODS

318 High Street North, Manor Park, London E12 6SA

Tel: 0181-471 7806, 0181-552 8053

KSP SUPER FOOD & OFF LICENCE

447, Barking Road, East Ham, London E6

Tel: 0181-503 5483

1994. The report from the 1993 conference on refugee education has been published in early 1996.

5. Supplementary Classes Project

Over the last few years, we have noticed that many refugee children are unable to cope with their studies compared to the other children in their classes. As a result, teachers are reluctant to take extra care of Tamil refugee children and give them any extra coaching within school hours. According to school governors' and teachers' advice, as a community we would like to support our community children in after school hours, with the guidance of school teachers.

For this reason, we started our Supplementary Classes Project last year in 1994 and it is successfully growing. The majority of the volunteer teachers who conduct these supplementary classes are Tamil speakers, and are professional and qualified teachers as well. At present, we are running this project at the Little Ilford School on Sundays and Kensington Primary School on Saturdays, and we are also using the TWAN premises for this purpose.

To support this project, we were granted a part subsidy for the classroom rent by the London Borough of Newham Community Education Section, and we have also received contributions from parents. We have also received one-off funds from charitable trusts. It would be a great help to the success of this project if we were able to secure a regular source of funding, since many refugee parents are reluctant to use this service because they cannot afford to do so financially. We would also then be able to expand the project to service the whole refugee community in the borough. There are currently some Somali and Pakistani children taking advantage of these supplementary classes, alongside the Tamil children, and undoubtedly there could be more in the future if the project received proper funding.

At present, we are providing supplementary classes in English, Maths and Science for children between 11 and 16. This includes coaching for the GCSE examinations.

Between 50 and 60 students are currently benefiting from these classes.

After the project started, we received comments and opinions from both parents and teachers, which suggested that the classes were very successful. Children were now willing to go to school on their own and their confidence had been increased, so that they were willing to talk and play with the other children at their school. Though we do not as yet know how great a difference these classes have made to examination results, the initial results have been very encouraging.

6. Unaccompanied Children

Unaccompanied refugee children who arrive in the UK have an even greater problem securing admission to schools, because schools expect there to be legal guardians, but there may not be any. The Tamil community is willing to provide accommodation, food and support for such children but are not usually prepared to assume the role of legal guardians. Many refugees have come from turbulent circumstances; their own children might still be in Sri Lanka, or they might marry and have families of their own. Asylum seekers have their own already very difficult lives to lead, quite often precariously, and do not wish to add to their burdens. In this situation, TWAN gets involved and explains the circumstances to the head teacher, and schools have finally accepted this and now admit the children. Through Social Services, the LEA and the schools three such cases have been resolved in the past twelve months. Through the umbrella body the Newham Refugee Union we have passed on information on how we achieved this. Because of this, Somali refugee groups have been able to sort out similar children's problems after we explained our success to them.

SOCIAL AND CULTURAL PROJECT

1. Elderly Project

In our elderly user group, the majority are refugees who live in rooms or elderly homes

and are isolated from the Tamil community and from other Tamil elders. TWAN wants to make some arrangement for the elders to meet others in the Tamil community, so that the elders do not lose contact with their people and their culture. Many of the elders are suffering from mental stress because most of their family members have been killed by the civil war and they have lost their partners, possessions etc. Also, they have lost their security. They think that they are unwanted by the community and feel that they cannot do anything for the rest of the community, and so there is a fear that they lose their self respect and confidence. For this purpose, TWAN from time to time organises social events and day trips for these elders.

Last year in 1995 we arranged two trips for elders. In the spring we made a trip to the Lake District and stayed for two nights, making several excursions. 37 elders and 11 volunteers participated. The trip was enjoyed very much by everyone. In the autumn of last year, we again took a group on a trip, this time to Scotland. Two nights were spent in Scotland, and during the days the group visited Edinburgh, Glasgow and Loch Lomond among other sights. 41 elders and 10 volunteers attended. We are looking forward in the near future to arranging regular trips to new places

2. Children's Project

Parents cannot afford to arrange outings or holidays for refugee children during school holidays. Many are on benefits and the remainder are often in low-income jobs. Refugee parents also do not know how to arrange such outings, and as a result they have approached us and requested us to arrange some outings for children. This year we organised one trip for them, which took place during the Christmas holiday period. The children visited Rollerworld and the Zoo in Colchester. The age range was between 4 to 16 and 33 children came along, with 14 volunteers. We hope to arrange an outing for each school holiday break in this coming year.

For the seasonal activities, we organised a children's gathering and distributed presents to 120 refugee children. 63 children attended this event; on Christmas day with our volunteers' help we delivered the remaining children presents in their homes. We have been arranging this for the past two years and we would like to continue to do so for these disadvantaged children in the future.

We arrange trips for families especially single parent families or single women and some disadvantaged families as well, which take place in the summer. Nearly 150 people including children were taken in coaches to Lowesoft in North Suffolk at the sea side amusement park. In Tamil culture single women would not go with other people on outings but with their brothers or families, but in the UK many may be living alone. Single parents also are normally restricted by our culture from going anywhere without family members. Both groups are reluctant to break these cultural barriers. This trip is often the only opportunity for these refugees to go out.

3. Cultural Project

Each year for the last ten years TWAN has celebrated the Tamil New Year in mid-April. According to our traditions, our calendar starts from that date. We socialise with other communities at this event, and nearly 400-500 people attend regularly. We provide our traditional food, music and dance and publish our annual report on that day. Many of our Tamil refugees find their missing friends or relatives on this occasion. 30-40 refugee children perform music and dance onstage. Because this event is not only successful and enjoyable, but a great help to the Tamil refugee community, TWAN could foresee that this kind of event would go on for another ten years at least.

TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) U.K

DIRECTORS

M Balasingam (Mrs)
P Chandradas Esq
S Gajendrakumaran Esq
V Janarthanan Esq
S Kirubaharan Esq
S Pannerchelvan Esq
R Rajanavanathan Esq
R Ramachanthiran Esq
T Sivaranjan Esq
S Uthayakumar Esq

SECRETARY

P Chandradas Esq

REGISTERED OFFICE

33a Station Road
Manor Park
London
E12 5BP

PRINCIPAL BANKERS

Barclays Bank plc
Newham Business Centre
737 Barking Road
Plaistow
London E13 9PL

TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) U.K

REPORT OF THE ACCOUNTANTS

We have examined the attached Balance Sheet and Income and Expenditure Accounts which have been prepared under the historical cost convention.

The accounts have been properly prepared and are in accordance with the books, vouchers and records produced to us.

In our opinion, the accounts give a true and fair view of the state of affairs of Tamil Welfare Association (Newham) U.K as at 31st December 1995 and the excess of expenditure over income for the period then ended.

Mercury House
1 Heather Park Drive
Wembley
Middlesex
HA0 1SX

Ableman Shaw & Co.

29th March 1996

Registered Auditors &
Chartered Accountants

TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) U.K

BALANCE SHEET AS AT 31ST DECEMBER 1995

	<u>Sch</u>	<u>1995</u> <u>£</u>
<u>Fixed Assets</u>		
Fixtures & Fittings	1	5,137
		<hr/>
 <u>Current Assets</u>		
Debtors and other prepayments		1,156
Cash at bank		1,740
Bank deposit account		10,063
Cash in hand		47
		<hr/>
		13,006
		<hr/>
 <u>Less: Current Liabilities</u>		
Accrued expenses		1,373
Paye & N. Insurance		345
		<hr/>
		1,718
		<hr/>
 <u>Net Current Assets</u>		 11,288
		<hr/>
 <u>Total Assets</u>		 16,425
		<hr/> <hr/>

TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) U.K

BALANCE SHEET AS AT 31ST DECEMBER 1995

	<u>1995</u> <u>£</u>
<u>Represented By:</u>	
General fund brought forward	7,109
Excess expenditure for the period	(747)
	<hr/>
	6,362
	<hr/>
<u>Building Fund</u>	
Balance b/fwd	18,831
Excess of expenditure for the period	(8,768)
	<hr/>
	10,063
	<hr/>
Total	<u><u>16,425</u></u>

Signed on behalf of the Board on 29th March 1996

P Chandradas
Secretary

S Gajendrakumaran
Treasurer

TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) U.K

NOTES TO THE BALANCE SHEET AS AT 31ST DECEMBER 1995

1. Fixed Assets

	Furniture Fittings & Equipment <u>£</u>	<u>Total</u> <u>£</u>
Opening balance	16,943	16,943
	—————	—————
Closing balance	16,943	16,943
	—————	—————
<u>Aggregate Depreciation</u>		
Opening balance	10,521	10,521
Charge for the period	1,285	1,285
	—————	—————
Closing balance	11,806	11,806
	—————	—————
<u>Net Book Values</u>		
As at 31st December 1995	5,137	5,137
	=====	=====

TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) U.K

INCOME & EXPENDITURE ACCOUNT

PERIOD FROM 26TH AUGUST 1994 TO 31ST DECEMBER 1995

	<u>Sch</u>	<u>1995</u> <u>£</u>
<u>Income</u>		
Grants received	1	24,749
Membership fees		831
Donation received		963
BRC Training		600
Cultural activity income		606
Family outings income		1,792
Rent receivable		1,847
Bank interest received		584
		<hr/>
		31,972
		<hr/>
<u>Expenditure</u>		
Elderly Project		1,477
Childrens' Project		2,582
Art Project		701
Family outings		1,200
Sports activities		695
Salaries and wages		16,000
National insurance		1,138
Staff training		37
Volunteers and sessional workers		1,142
Compensation for loss of office		1,759
Rent and rates		6,267
Insurance		756
Security costs		311
Light and heat		1,077
Telephone		1,245
Repairs and maintenance		139
Equipment maintenance		270
Printing and advertising		1,030
Postage and stationery		1,282
Legal and professional		50
Audit and accountancy		450
Meeting expense		167
Bank charges		87
Sundry expenses		340
Depreciation		1,285
		<hr/>
		41,487
		<hr/> <hr/>
Excess of expenditure over income		(9,515)
		<hr/> <hr/>

1. Grants received

City Parochial Foundation	17,500
Art Grant	1,000
Childrens' Project	3,150
Elderly Project	1,606
Sport Grant	663
Technical books	400
Arts in the Neighborhood	430
	<hr/>
	24,749
	<hr/>

தென் இந்திய பாணியில் அமைந்த
நவீன வடிவமைப்பிலான புதிய சாறிகள்

நீங்கள் பூஜா ஜவுளி மாளிகையில் வாங்கும்

புடவைகளின் விலை நிர்ணயம் செய்தபின்

இவ்விளம்பரத்தை காண்பித்தால் மேலும் 5 வீதம் கழிவு உண்டு

கோடை காலத்திற்கான மலிவு விற்பனை
15.5.96 முதல் ஆரம்பம்

தவறாது விஜயம் செய்யுங்கள்

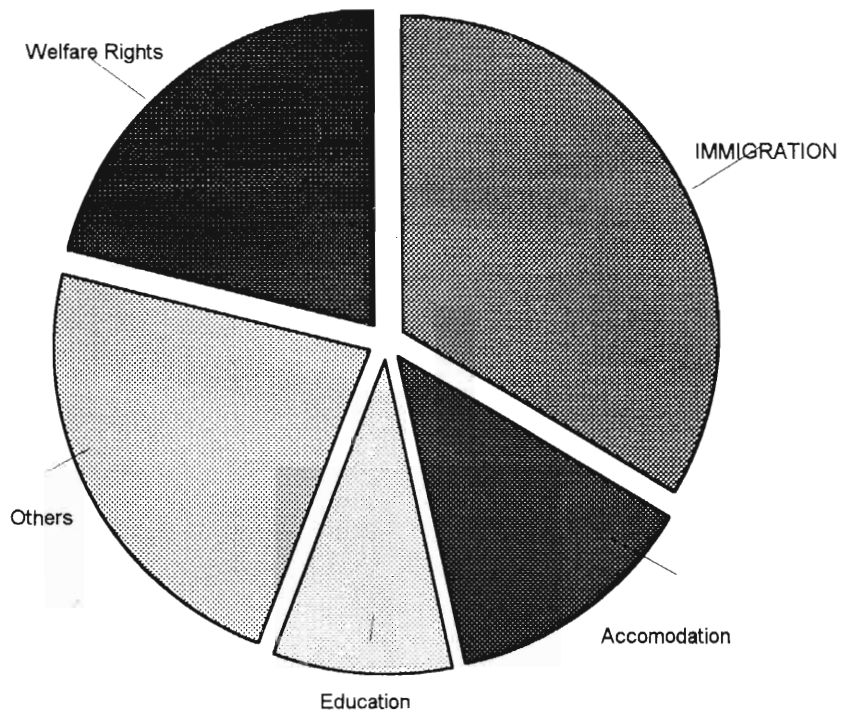
- SOUTH INDIAN STYLE SAREES AVAILABLE AT BARGAIN PRICES
- SUMMER SALE COMMENCES ON 15 MAY 1996
- AFTER THE PRICE FIXING, IF YOU PRESENT THIS ADVERT A FURTHER 5% DISCOUNT IS AVAILABLE

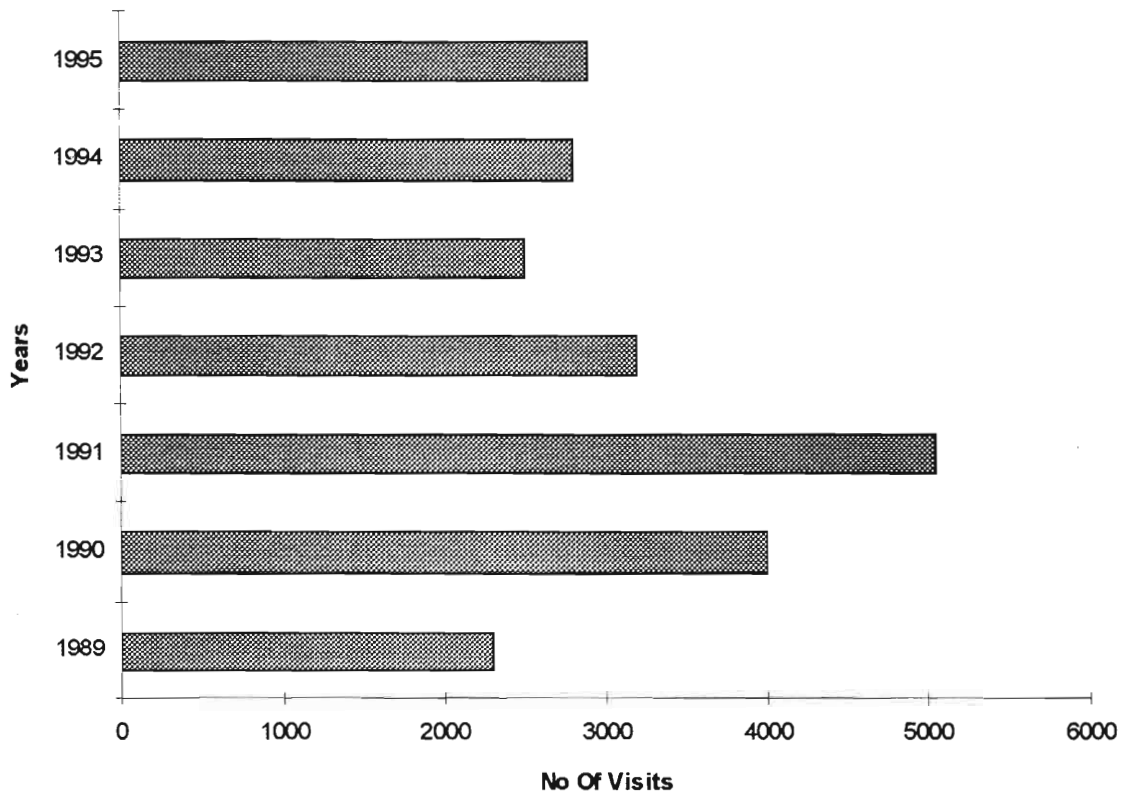
Puja Silk House
WHOLESALE IMPORTS & EXPORTS

269 GREEN STREET, FOREST GATE, LONDON E7 TEL: 0181-552 6358
238 GREEN STREET, FOREST GATE, LONDON E7 TEL: 0181- 471 9244

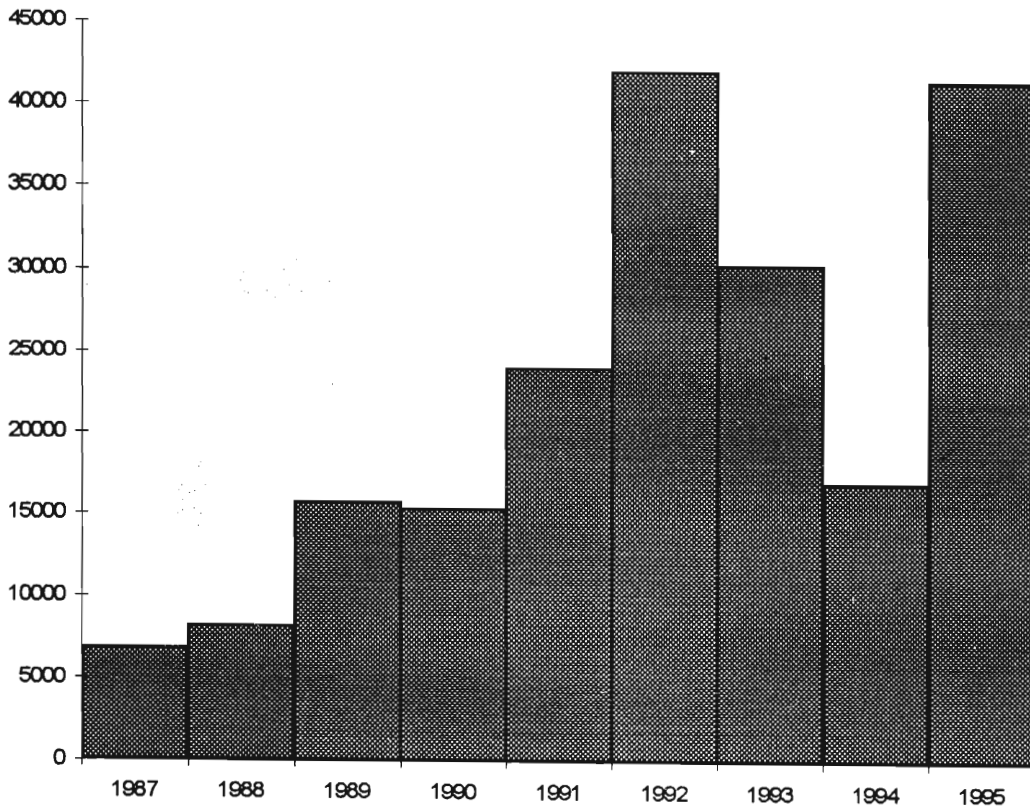
**Analysis of services provided by TWAN
1995-1996**

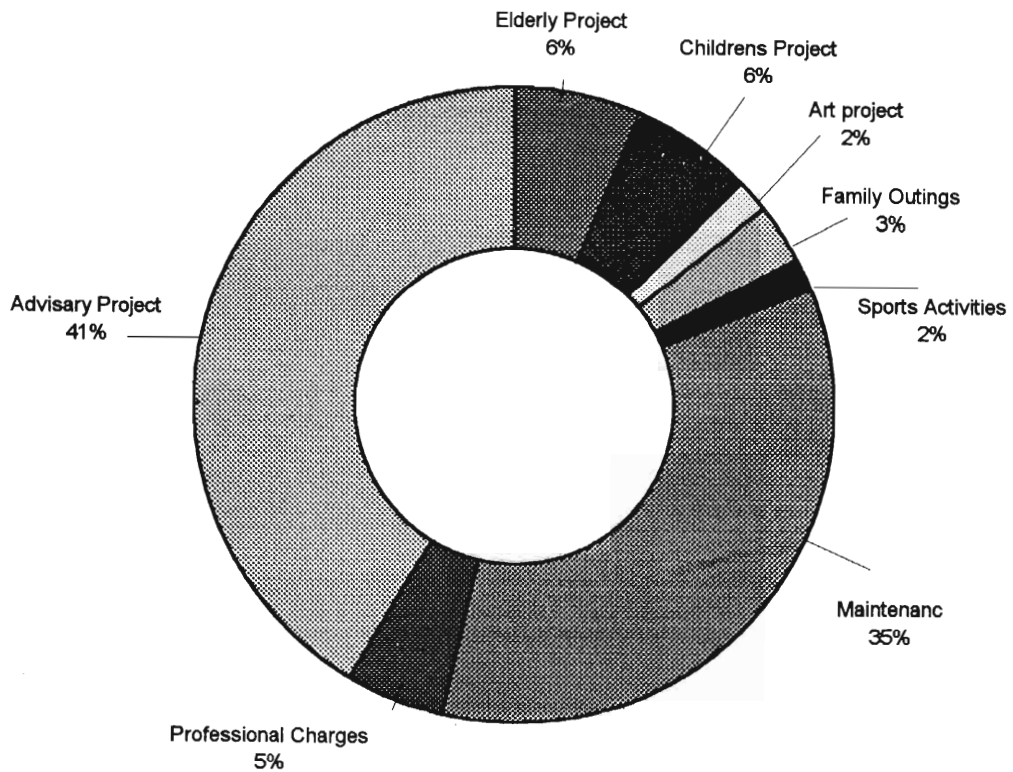
People Received Services From TWAN

Yearly Expenses Incrred

Analysis Of Expenditure Year 1995

Playscheme 1995

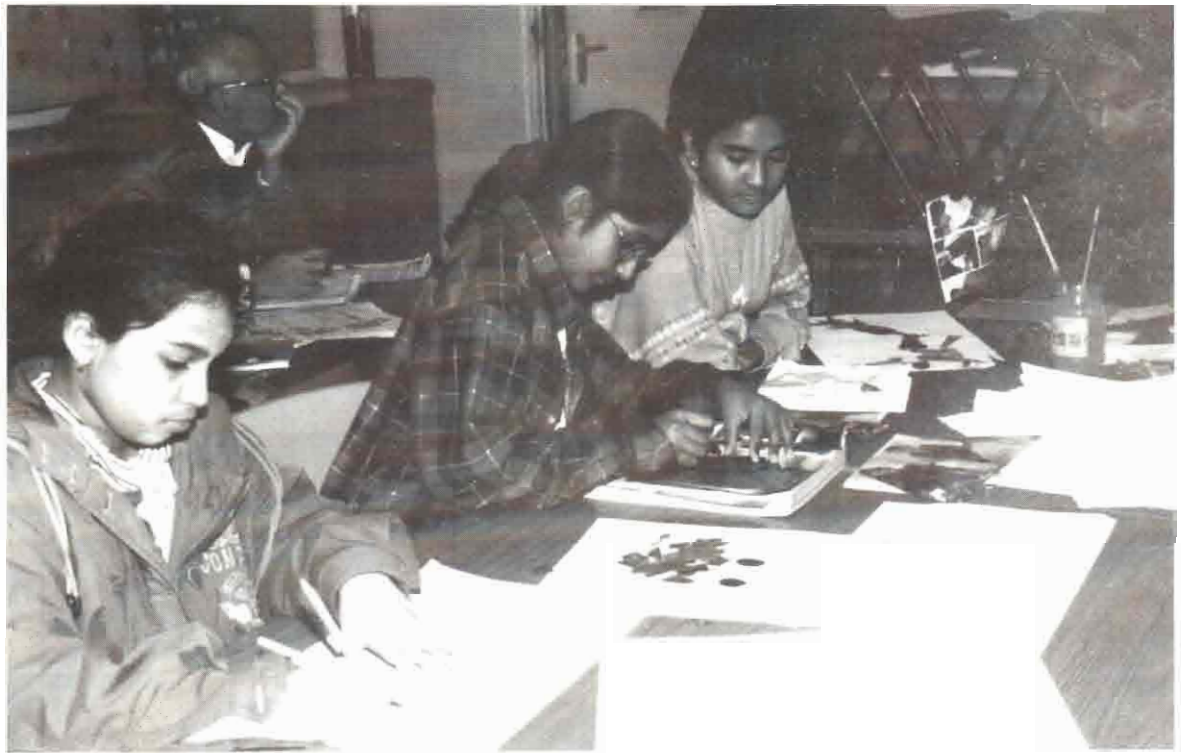
Playscheme 1995
Folk Theatre (Nattu Koothu) Performance

Asylum and Refugee Law
Discussion with Patricia Tuitt

Seasonal Family Gathering 1995

Art Workshop

Art Workshop

BROKERHOUSE INSURANCE SERVICES LTD

Established 1980

சகலவிதமான வீட்டுக்கொள்வனவு ஈடுவைப்பு
தேவைக்கேற்ற திட்டங்கள்
குறிப்பாப்பாக முதன் முறை வீடு வாங்குபவர்களுக்கான
ஈடுவைக்கும் திட்டத்தில் அனுபவமும் நிபுணத்துவமும் பெற்றவர்கள்.

அத்துடன் வீட்டு, வாகன, பிரயாண, வாணிய, மருத்துவ காப்புறுதிகளும்
செய்துதரப்படும்.

இலவச ஆலோசனைகளுக்கும், தரமான சேவைக்கும்
இன்றே தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

- * All types of mortgage available
- * Schemes to suit all needs
- * Specialists for first time buyers

*We also arrange all types of insurances:
Motor, Household, Commercial Shops,
Travel, Medical Insurance etc.*

**For Professional Service & Free Advice
Ring Us Now**

18 Station Road
Manor Park
London E12 5BT

Telephone: 0181-478 8203 Fax: 0181-478 5597

BOARD OF DIRECTORS 1995

Chair: Mr R Ramachanthiran

Vice Chair: Mr R Rajanavanathan

Secretary: Mr P Chandradas

Asst. Secretary: Mr S Pannerchelvan

Treasurer: Mr S Gajendrakumaran

Asst. Treasurer: Mr S Kirubaharan

Public Relations Officer: Mr S Uthayakumar

Spokesperson: Mrs M Balasingam

Others: Mr T Sivaranjan

Mr V Janarthanan

Information and Advice Worker: Mr R Pathmanaba Iyer

Family Outing 1995

Elderly Project - Excursion to Scotland

Our Sincere Thanks To:

Members of Parliament

Mr. Ron Leyton
Mr. Tony Banks
Mr. Nigel Spearing
Mr. Stephen Timms
Ms. Diane Abbott
Mr. Keith Vaz

Members of European Parliament

Ms. Carole Tongue
Mr. Alf Lomas

Councillors

Ahmad Shama
Chapman William Arthur
Chaudhary Akbar
Hudson Lester Thompson
Khawaja Khawar
Singh Amarjit
Singh Kuldi
Robert Wales

Advertisers

Capital Autos
Bipin Jewellers
Antony's Super Foods
Brokerhouse Letting Services
Taste of Ceylon Cuisine
Nathans
Satyan Jewellers
Ajans Video
Shardad's Fine Jewellers
Thames Valley Property Services
Vanee's Agency
Sri Kumarans
Yaal Restaurant
Unity College
Century 21 Letting
Liberty Life-Hansard Financial
Beckwith Blake Kaye (Chartered Accountants)
Docklands City Office Supplies
Jeyaram Jewellers
Thiru & Co (Solicitors)
Marval Estate Agents
K.R Gift Shop
N. Balakrishnan. (Solicitors)

Ask International (Importers & Exporters)
Woodfield Financial Services Ltd
Mitali (Enterprises Ltd)
A.A.A Video Vision
Ratbone Holidays Limited
Bhogal & Sanders (solicitors)
Haran Brothers (Video Filming and Still
Photography)
K. Siva & Co (Solicitors)
Keychange Estates Ltd
Sehmi & Sons (Builders Merchants)
J.J Childrens Wear
Kesh Groceries
Verawdha (A Taste of Paradise)
Bhadresa & Co
Ratna & Co (solicitors)
Anand Pan Centre
Neelm Sarees
R. Bhogals Ltd.
Bhogal & Sanders (Solicitors)
Danabhai Arjan & Sons

Our Sincere thanks to:

Artistes

Smt. Suthamathy Srisatkunam
Smt. Rudrani Balakrishnan
Smt. Kalaivani Indrakumar
Smt. Mathini Sriskantharajah
Smt. A. Sathiyamoorthy
Smt. S. Sivanesan
Sri . Balasri Rasaiah
Sri . Prakash Yadagudde
Smt. Renuka Shriananda
Miss. Veena Nadarajan
Miss. Vidya Kugananthan
Miss. Sathiya Kugananthan
Smt. Pathmini Gunaseelan
Smt. Chithra Visweswaran
Sri. K. Sithamparanathan
Sri. M. Sivarajah
Sri. K. Jananayagam
Smt. Ragini Rajagopal
Smt. L. Jeyan
Sri. A. Gananathan
Miss. Jeyakrishna Jeyachandran

Local Organisations

London Shri Murugan Temple
London Tamil Sangam
Newham Refugee Union
Uganda Asylum Seekers Association
Newham Refugee Centre
Tamil Information Centre
Newham Monitoring Project
Asian Ltd
Newham Rights Centre
Newham Somali-land Association
Asian Women Project
Newham Tamil Community Housing Co-op
Community Links
Eastwards Trust
Newham Malayalee Association
Newham Community Renewal Programme
East London University
Anti-Poverty Welfare Rights Forum
Froud Centre

Arts Organisations

Dance School of Meenakshi
London Sri Murugan Temple
West London Tamil School
Bharatiya Vidya Bhavan
Natha Vidyalaya
London Veena Group
Rainbow Music Group
London Natyalaya
London Melodies
Soft Option
Thiru Valluwar Tamil School
Narthana Kalalaya
Sadhna Music Group
Tamil Performing Arts
Raghas Music Group

Other Organisations

Tamil Refugee Action Group
South London Welfare Group
Tamil Refugee Centre
British Refugee Council
Asylum Rights Campaign
Tamil Welfare Association of Wandsworth
JCWI
Refugee Legal Group
Refugee Legal Centre

Past Committee Members

Inaugral Committee

24.5.1986

Mr Sithamparanathan
Mr M. Sivagnanaratnanathan
Ms Manohary Yogarajah
Mr Navaratnarajah
Mr V. Umapathy Sarma
Mrs S. Nadarajah
Mr V. Janarthanan

Elected Management Committee

November 1986

Chairperson: Mr M. Sivagnanaratnanathan
Vice Chair: Mr R. Amirthalingam
Secretary: Mr V. Thigal
Asst. Secretary: Mr Jeevahan
Treasurer: Mr J Asokan
Asst. Treasurer: Mr S. Nadarajah
Co-ordinator: Mr V. Janarthanan

Central Committee

Mrs Jeya Vivekananda
Mr Sithamparanathan
Ms Manohary Yogarajah
Mr V Loganathan
Mr Navaratnarajah
Ms Bhamini
Mr Yoganthan
Mr V Umapathy Sarma
Mr Ligori

Management Committees

1987

Chairperson Mr.S.S.Thiru
Vice Chairperson Mr.R.Amirthalingam
Joint Secretaries Mr.E.R.Jeevahan
Mr.P.Chandradas
Treasurer Mr.J.Asokan
Asst.Treasurer Mr.S.Nadarajah
Co-ordinator Mr.V.Janarthanan

Spokes Person Mr.R.Sivasubramaniam
Mr.Balasegaram
Mrs.S.Mylvaganam

Central committee Members

Mrs.Jeya Vivekanada
Mr.V.Loganathan
Mr.B.Pushpaharan
Miss.J.Niranjala
Mr.V.Thigal
Mr.K.Sivakumar
Mr.K.Kiritharan
Mr.R.Uthayakumar
Mr.R.Vasuthevan

1988

Chairperson Mr.S.S.Thiru
Vice Chairperson Mr.Yoganathan
Secretaries Mr.P.Chandradas
Treasurer Mr.J.Asokan
Co-ordinator Mr.Janarthanan
Spokes Person Mr.S.Sivasubramaniam
Mr.S.Balasegaram

Mr.V.Loganathan
Mr.S.Nadarajah
Mr.B.Pushpaharan
Mr.S.Sivagnanam
Mr.B.Kiritharan
Mrs.S.Renjendra
Mrs.S.Theyagarajah
Mr.D.Rajendran
Mr.A.S.Thambiah

1989

Chairperson Mr.S.Thiru
Secretaries Mr.P.Chandradas
Mrs.Jeya Vivekanandan
Treasurer Mr.J.Asokan
Assistant Treasurer Mr.Jeyathevan
Co-ordinator Mr.V.Janarthanan

Mr.V.Loganathan
Mr.Thambiah
Mr.B.Pushpaharan
Mr.Jeganathan
Mrs.T.Yogachandran
Mr.Kulasingam

Spokes Person

Mr.R.Yoganathan
Mrs.S.Thiyagarajah
Mr.Thayaparn
Mrs.Thiyagarajah

1990

Chair	Dr.P.Ambikapathy	Mr.V.Loganathan
Vice Chair	Mrs.B.Maheswary	Mr.B.Pushpaharan
Secretary	Mr.P.Chandradas	Mr.M.Arumugam
Asst.Secretary	Mr.S.Santhalingam	Mrs.J.Amikapathy
Treasurer	Mr.J.Asokan	Mr.S.Chandrashegar
Asst. Treasurer	Mr.T.Kumaran	Mr.S.Easan
Co-ordinator	Mr.V.Janarthanan	Mrs.Vivegananda
		Mr.K.Sanmugathasaiyer
		Miss.V.Sangarappillai
		Mr.T.Yashoman
		Mr.S.Thiru
		Miss.M.Gayathri
		Mr.Sammanthan
		Mr.Krishnamenon

Spokes person Mr.P.Sivasubramanian
Mr.Balasekeram

1991

Chair Person	Mr.V.Loganathan	Mr.S.Gajendrakumaran
Asst Chair	Mr.R.Ramachanthiran	Mr.P.Pushpaharan
Secretary	Mr.P.Chandradas	Mr.M.Arumugam
Asst Secretary	Mrs.K.Shanmugavadivel	Mrs.S.Balasingham
Treasurer	Mr.J.Asokan	Mr.W.Suresh
Asst. Treasurer	Mr.T.Vanasan	Mrs.J.Vivekananda
P.R.O.	Mr.V.Janarthanan	Miss.G.Muthukumarasamy
		Mr.T.Kumaran
		Mr.T.Sivasubramanian
		Mr.V.Pathanjali
		Mr.R.Muruganathan
		Mr.K.Sivam
		Mr.T.Yashoman
		Mr.N.Velmugan
		Miss.S.Arunasalam

1993

Chair	Mrs.K.Shajnmugavadivel	Mrs.M.Balasingam
Vice Chair	Mr.R.Ramachanthiran	Mr.T.Vanason
Secretary	Mr.P.Chandradas	Mr.S.Panneerchelvan
Asst Secretary	Mr.R.Pathmanaba Iyer	Mr.W.Suresh
Treasurer	Mr.J.Asokan	Miss.V.Sangarapillai
Asst. Treasurer	Mr.S.Gajendrakumam	Mr.Y.Sivaykgan
P.R.O.	Mr.V.Janarthanan	Miss.G.Muthukumarasamy

Mr.S.Chandraseker
Mr.S.Kirubaharan
Mr.A.Pushparatnam
Mr.D.Rajendran
Mr.S.Navarason
Mr.T.Kumaran
Mr.P.Kamalanathan
Miss.V.Pathmanaba Iyer

1994

Chair	Mrs.K.Shanmugavadivel
Vice Chair	Mr.R.Ramachanthiran
Secretary	Mr.P.Chandradas
Asst Secretary	Mr.S.Paneerchelvan
Treasurer	Mr.J.Asokan
Asst treasurer	Mr.S.Gajendrakumaran
P.r.o	Mr.V.Janardanan
spokesperson	Mrs.M.Balasingam
	Mr.S.Kirubaharan
	Mr. .Sivararjan

Current Board of Directors

Chair	Mr.R.Ramachanthiran
Vice Chair	Mr.R.Rajanavanathan
Secretary	Mr.P.Chandradas
Asst secretary	Mr.S.Paneerchelvan
Treasurer	Mr.S.Gajendrakumaran
Asst treasurer	Mr.S.Kirubaharan
P.R.O.	Mr.S.Uthayakumar
Spokesperson	Mrs.M.Balasingam Mr.T.Sivaranjan
Staff	Mr.R.Pathmanaba Iyer

Volunteers

Mr.S Santhaligam
Mrs.K.Jeyachandran
Mrs.Thaya Janarthanan
Mrs.Aruna Ramachanthiran
Mr. Nick Terry
Mr.S Selvakumar
Mr.Sivapunniam
Mr.K Krishnararajah
Mr.V Rajendran
Mrs.Priya Pushparatnam
Mrs.Mathi Gnanasampanthan
Mrs.Sniyamala Rajanavanathan
Mr.S Muthucumarasamy
Mrs.Kala Ramachandran
Mr M Jeyakkumar

தமிழர் நலன்புரி சங்கத்தின் உதயமும் அதன் பின்னணியும்.

வைகாசி 85: புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழ் இளைஞர்கள் சிலர் இங்கிலாந்து அரசிடம் அரசியல் தஞ்சம் கோரியபோது, அவர்களது விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டு ஆஸ்போர்ட் என்ற இடத்தில் உள்ள தடுப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்படுகின்றனர்.

ஆனி 85: இவர்களில் திரு ரவி என்பவர் நாடு கடத்தப் பட்டதைத் தொடர்ந்து மேலும் ஒன்பது பேர் விமான நிலையத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டபோது சக அகதிகளின் முயற்சி யால் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜெரமி கோர்பன் தலைமீட்டால் தடுத்து நிறுத்தப்படுகின்றனர். தொடர்ந்து தடுப்புக் காவலில் இருந்த தமிழ் அகதிகள் அனைவரும் தற்காலிக அனுமதியுடன் விடுவிக்கப் படுகின்றனர்.

ஆடி 85: இவர்களுள் நியூஹாமை வந்தடைந்த 22 பேர் தமது வதிவிடமாக 33 புகைமீரத வீதியையும், 36 லோட்ஸ் லோர்ட் அவனியூ என்ற முகவரியில் உள்ள வீட்டையும் வாடைகைக்கு எடுக்கிறார்கள்.

ஆவணி 85: தமக்குத் தேவைப்படும் சமூகக் கொடுப்பனவுகள், வதிவிடமானியம், கல்வி, வேலை வாய்ப்பு, மருத்துவம் போன்ற தேவைகளுக்கு முகம் கொடுப்பதில் வெற்றியீட்டுகின்றார்கள்.

ஜப்பசி 85: மேலும் பல அகதிகள் உதவி கேட்டு மேற்படி முகவரிகளில் வதியும் சக அகதிகளை அணுகுகின்றார்கள். முன்னோர் அனுபவம் பின்னர் வந்தோருடன் பகிர்ப் படுகின்றது.

தை 86: உள்ளூராட்சி மாநகரசபையிடம் ஜப்பது அகதிகளுக்கு நிரந்தர வதிவிடம் கோரி விண்ணப்பம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு வீட்டுவாரிய இனத்தொடர்பு அலுவலரின் ஆலோசனை பெறப்படுகின்றது.

வைகாசி 86: தமிழ் அகதிகளுக்கான ஸ்தாபனம் ஒன்றை உருவாக்கும் நோக்குடன் அங்குராப்பணக் கூட்டம் கூட்டப்படுகின்றது. ஒன்பது நபரை உள்ளடக்கிய தற்காலிகக் குழு தெரியப்படுகின்றது. ஸ்தாபனம் தமிழர் நலன்புரி சங்கமென பெயர் பெறுகின்றது.

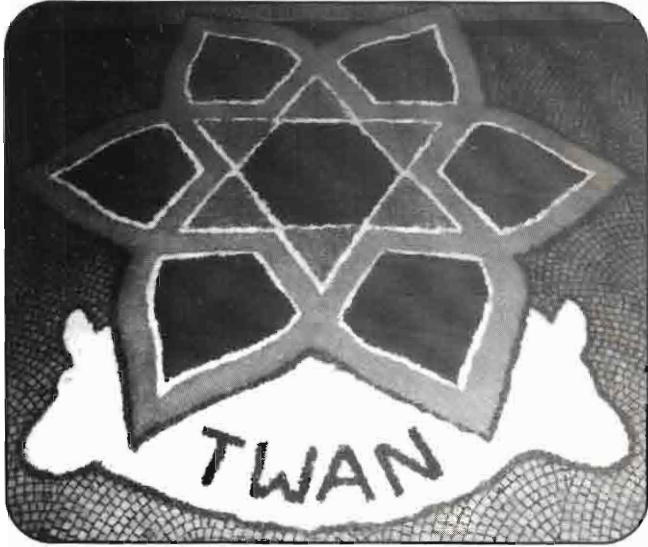
ஜப்பசி 86: தமிழ் அகதிகளுக்கு உதவி செய்வதை நிறுத்தும்படி இலங்கை உயர் ஸ்தானிகர் நவரட்ன உள்ளூராட்சி மாநகரசபையைக் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க விவாதக் கூட்டம் கூட்டப்படுகிறது. தமிழர் நலன்புரி சங்கத்தால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட மறியல் போராட்டத்தில் எண்ணூறுக்கும் அதிகமானோர்கலந்து கொண்டதுடன் இலங்கை உயர் ஸ்தானிகரின் முயற்சியும் தோல்வியடைகின்றது.

கார்த்திகை 86: தமிழர் நலன்புரி சங்கம் உத்தியோகபூர்வமாக நிறுவப்பட்டு ஒரு நிர்வாக சபை தெரியவும் யாப்பு நெறி அங்கீகாரம் பெறப்படுகின்றது.

மார்கழி 86: தமிழ் அகதிகள் மூவர் இளவெறியரால் படுகொலை செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தமிழர் நலன்புரி சங்கம் அவர்களின் ஈமைக்கிரியைகளை, நியூஹாமில் மாநகரசபையின் பண உதவியுடன் நிறைவேற்றுகின்றது.

தை 87: உள்ளூராட்சி மாநகரசபையால் அறுபது அகதிகளுக்கான முப்பது தனிவீடுகள் நொத்த்வுலிச் என்னும் இடத்தில் கையளிக்கப்படுகின்றது.

குறிப்பு: 1987இன் பின் ஆண்டறிக்கை வெளிவரத் தொடங்கித் தொடர்ச்சியாக வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. 1987இற்குப் பின்னான தகவல்களை ஆண்டறிக்கைகளில் காணலாம்.

Past Activities

Past Activities

Tamil Welfare Association (Newham)U.K.

Presents

A Cultural Night

at East Ham Town Hall, London E6, on 4th May 1996

Programme

WELCOME SPEECH

By the Chairperson of TWAN

GREETINGS

Guest Speakers

NAVA VEENA

By Students of Mrs Arunthathy Sriskantharajah
London Veena Group

Abira Yogarajah
Parathan Balayogan
Bhama Karthigesu
Tharchayini Thanapathy
Brinntha Gopal
Nirusah Vignakumar
Sheela Mathy
Priyanthi Pushparatnam
Luxmi Srikantharajah

SOLO DANCE

Jeyakrishna Jeyachandran
Surenee Krishnarajah
Jansy Thambiah

ACCOMPANISTS

Sri Muthu Sivarajah
Sri Gananathan
Smt Arunthathy Sriskantharajah

GEETHA VANI

Mr P Ajanthan - Key Board
Mr P Arjunan - Drum
Mr P David - Base Guitar
Mr S Ravishanker - Thabla

VOCAL

Mrs Ganga Lucion
Mr R Vickineswaran
Mr V Sri Luxman

Bharatha Natyam

BY Sudents of Annapoorani Sathiyamoorthy
of Sri Meenatchi Bharatha Natya Palli

Vinayakar Vanakkam Followed by Pushpanjali

Brenda Alagacone
Jeyanthi Masilamany
Dakshayi Danapathy
Karthika Sithamparanathan

Kannan Dance

Sugani Wignarajah
Abhirami Danaphthy
Dharshi Jawaharatnam
Luksana Satkunarajan
Rathanika Jeyakumar
Abirami Ragukaran

Sivathandavam

Dakshayi Danapathy
Karthika Sithamparanathan

Folk Dance

Cowsiga Selvendran
Jenitha Jeyapiragash
Luckshiny Panchalingam
Piriyah Prabhananda
Renu Gunamal
Sayanee Gunanathan
Sumaiya Lebbe
Shreya Trivedi

Amman Dance

Karthika Sithamparanathan
Jeyanthy Masilamany
Dakshayi Danapathy

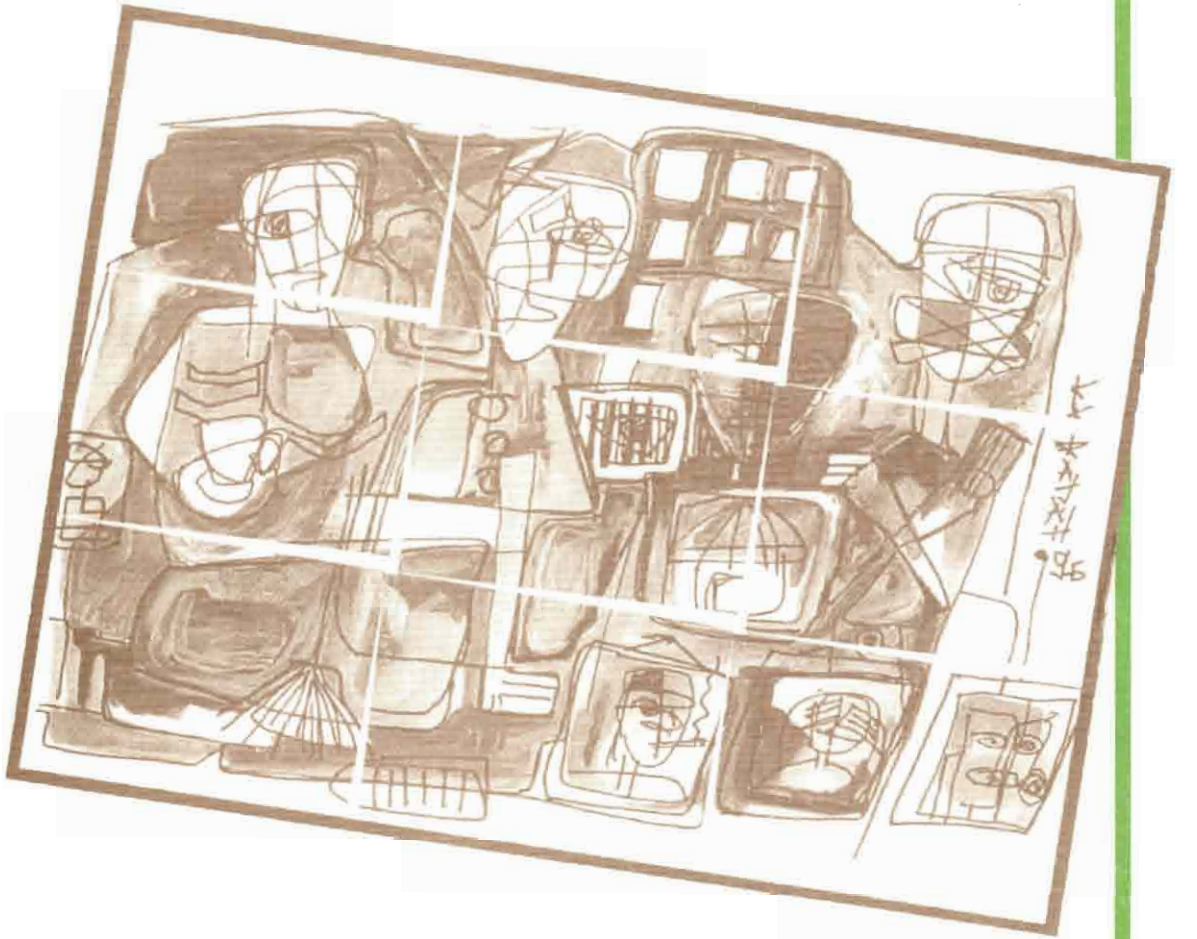
Thillana

Dakshayi Danapathy
Karthika Sithamparanathan
Jeyanthy Masilamany

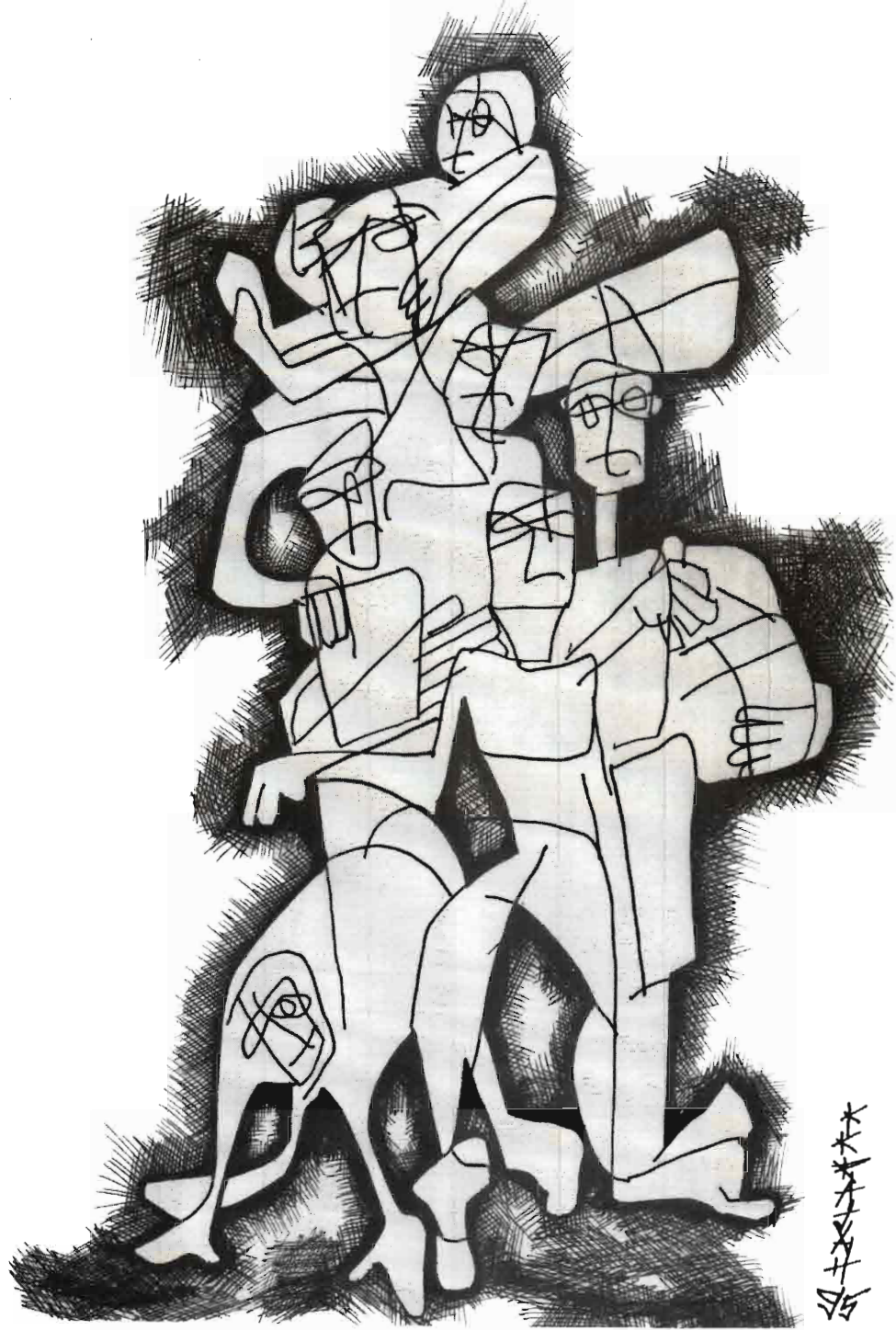

தமிழர் நலன்புரி சங்கம் (நியூஹாம்) ஐ.ரா.
10ஆவது ஆண்டு நிறைவுச் சிறப்பு மலரும்

* கதைகள் * கட்டுரைகள் * கவிதைகள்
* ஓவியங்கள் * புகைப்படங்கள்

TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) UK
TENTH ANNIVERSARY SOUVENIR

புலம்பெயர்வோர்
ஓவியம்: ராஜா

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் ஈழத் தமிழரின் அடுத்த தலைமுறையும் எமது கலாசாரமும்

கலாநிதி செ. பத்மமனோகரன்

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் பரந்து வாழ்கின்ற தமிழர், தம் கலாசார விழுமியங்களில் எவற்றைப் பேணவேண்டியது என்ற வினா எழுகின்றது. இந்த வினாவிற்குத் தகுந்த பதில் காணாவிடின், அடுத்த தலைமுறைக்குள் எமது கலாசாரம் மறைந்து போய்விடும் என்ற அச்சம் பலரிடையே எழுந்திருப்பது ஒன்றும் மறைக்கக்கூடிய விடயம் அல்ல.

கலாசார விழுமியங்களை அடுத்த தலைமுறைக்குச் சேர்த்து விடுகின்ற பணி என்பது, பெற்றோர்களாகிய எமது கவனமும், சகிப்புத் தன்மையும், நேர்மையும், புரிந்துணர்வு மிக்கதான ஓர் அம்சமாகும். புலம்பெயர் வாழ் நாட்டுச் சூழலுக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எமது அடுத்த தலைமுறையினர் புதிய, ஏனைய கலாசார வாழ்வின்னை எதிர்நோக்கும் சந்தர்ப்பம் உண்டு. நாம் எமது கலாசார மரபுகளிலுள்ள பல்வேறு நல்ல அம்சங்களைப் பின்பற்றுவது போல, அவர்களும் மாற்றுக் கலாசாரங்களிலுள்ள பல நல்ல அம்சங்களையும் பின்பற்றுவார்கள். எமது கலாசார விழுமியங்களில் நல்லவை உள்ளன என்கின்ற உணர்வு வரக்கூடியதான ஒரு போக்கை நாமே அவர்களிடம் ஏற்படுத்த வேண்டும். வெறும் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கைகள், அழுங்குத்தனமான கோட்பாடுகள், மூடத்தனமான சில கொள்கைகளை நாம் அவர்களிடமிருந்து திணித்தோமானால், அடுத்த தலைமுறைக்குள் எமது கலாசாரம் எங்காவது மூட்டை கட்டிவைக்கப்பட்டு விடும் என்பது மறைக்கமுடியாத உண்மை.

எம் அடுத்த தலைமுறைக்குள் புகலிட கலாசாரம் மிக ஆதிக்கம் செலுத்தும். வீட்டிற்கு வெளியே பாடசாலை, விளையாட்டு, நண்பர்கள், பொழுதுபோக்கு என்றும், வீட்டுக்குள்ளே அது வானொலி, தொலைக்காட்சி, புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள் என்றும் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது.

உணவு தயாரித்தல், உடை, வீட்டு வசதிகள், மணவாழ்க்கைத் தொடர்புகள், நடத்தை, பரம்பரை வழக்கங்கள், விசேஷமான குறியியல் குணாம்சங்கள், மருத்துவ முறைகள், சமயக் கோட்பாடுகள், திருவிழாக்கள், சடங்குகள், கல்விமுறை, சங்கீதம், நடனம், கிராமியப் பாடல், விவசாய வாழ்க்கை போன்றனவும் இன்னும் பலவும், இவை ஒருவரின் வாழ்க்கையில் அவரது பழக்கத்தையும் நடைபாவனையையும் கீர் செய்கின்றது. இவற்றினை நாங்கள் "கலாசாரம்" என்று உணர்ந்து கொள்வோம்.

சமயத்தை ஒரு மொழியுடனோ அல்லது இனத்துடனோ அடையாளப்படுத்துவது பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாததாகும். சிலர், மொழியும் சமயமும் பிரிக்க முடியாத ஒன்று என்று எண்ணுகின்றார்கள். "சைவசமயம்தான் தமிழ், தமிழ்தான் சைவசமயம்" என்று சிலர் கூறுவார்கள். இந்தியாவில் உள்ள சைவ சமயத்தவர் எல்லோரும் தமிழ் பேசுவதில்லை ஒரே உட்பு உட்புத்தில்லை அத்துடன் ஒரே சமூகப் பாவனைகள் அல்லது பழக்கங்கள் கொண்டவர்களும் அல்ல.

"தமிழ்க் கலாசாரம்" என்றும்

"தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு"

தனியே அவர்க்கோர் குணமுண்டு" என்றும், கூறப்படும் கருத்துக்கள் தமிழ்க் கலாசாரம் என்பதனை ஒரே தன்மை கொண்ட தொகுப்பாகக் (homogenous) கருதுகிறது. தமிழ்க் கலாசாரம் என்பது பல்தன்மை கொண்ட வெவ்வேறு சக்திகளின் வலைப்பின்னலாக (heterogenous) அமைந்துள்ளது என்பதை நாம் நோக்க வேண்டும். கலாசார விழிப்புணர்ச்சியை, அரசியல் பொருளாதார எல்லைக்கு வெளியே நாம் தனித்து, பிரித்து அணுக முடியாது. இந்த அரசியல் பொருளாதாரமும், அதனால் ஏற்படுகின்ற கலாசார விளைவும் ஒன்றுடன் ஒன்று

பின்னிப் பிணைந்துள்ளமை மறுக்க முடியாத ஓர் உண்மை.

இங்கு முக்கியமாக கலாசாரத்தைப் பற்றி மட்டுமே குறிப்பிட நான் விரும்புகின்றேன். ஆசிய நாடுகளில் அரசியல் தேசியவாதத்திற்கு முன்பு கிறித்தவ சமய நடவடிக்கைகளின் பிரதிபலிப்பால் சமய விழிப்புணர்வு, முக்கியமாக மத்திய வர்க்க அல்லது உயர்மட்ட மத்தியவர்க்கத்தினராலேயே, எழுப்பப்பட்டது. மேற்கத்திய கலாசார ஆதிக்கத்திற்கு இவர்கள் முகம் கொடுக்க நேரிட்போது தம்முடைய சொந்த அடையாளத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள நேர்ந்தபோதுதான், இக்கலாசார விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. இக்கலாசார விழிப்புணர்வானது மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் மதிப்பீடுகளையும் நோக்கங்களையும் ஆதரிப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும்.

பரத நாட்டியமும் கர்நாடக சங்கீதமும் கலாசார ரீதியாகத் "தமிழரின் கொடைகள்" என இவர்கள் கருதினார்கள். இரண்டையும் தமிழரின் கலை, அவர்களின் சாதனைகள் எனக் கூறிப் பெருமையடைந்தார்கள். அதன் பின்புதான் மத்தியதர வகுப்பினர் இதில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டனர்.

அதன் காரணத்தால் பொதுமக்களிடையே பரவியிருந்த நாட்டுக்கூத்து போன்ற பாரம்பரியக் கலைகளும் கிராமியக் கலைகளும் நசிந்துபோகத் தொடங்கின. அதாவது அதனை ரசிப்பதற்கோ அல்லது கற்பதற்கோ மிகச் சிறிதளவு மக்கள் மட்டுமே ஆர்வம் காட்டினர். 1960ஆம் ஆண்டுகளில் பாரம்பரியமாக ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களிடையேயிருந்து "தமிழ் கலை கலாசார இயக்கம்" உருவானது. கவிதை, நாடகம் என்பன புது அனுபவங்களுடன் பொலிவடைந்து, புதுப்பிப்புப் பெற்றன.

தமிழர்களில் பலர் 1980 இற்கு முன்னரே இங்கிலாந்திற்குக் குடிபெயர்ந்து இருந்தாலும், 1980 இற்கு பின்னர் ஐரோப்பாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்களே, திடீரென வித்தியாசமானதொரு கலாசாரத்தை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது.

மொழியிலிருந்து சட்டம், மருத்துவ முறைகள் போன்றன யாவும் இவர்கட்குப் புதியனவாகவே இருந்தன. இது அவர்களின் பழக்கப்பட்ட கலாசாரத்திற்கு ஆபத்தாக அமைந்ததுடன், இவர்களின் எதிர்காலம் கறுப்பர் என்ற முறையில் இனவாதம், இனப்பாகுபாடு (discrimination) போன்றவற்றை எதிர்நோக்க நேர்கிறது என எண்ணுவதற்கு வழியாக அமைந்தது. அத்துடன் அவர்கள் ஐரோப்பாவிலுள்ள நுழைவதற்கு ஐரோப்பிய அரசுகள் சட்ட ரீதியான தடைகளையும் விதித்தன.

இந்த நாடுகளில் இதற்கு முன் புலம்பெயர்ந்து வந்தவர்களுக்கு பாரபட்ச நடைமுறைகள் இருந்த பொழுதும், அவர்கள் அதைக் கண்டுகொள்ளாமலே நடந்துகொண்டனர். 1980களிற்குப் பின் புலம்பெயர்ந்தவர்களுக்கு எதிரான சட்டங்கள், அவர்கட்கு எதிரான துவேசங்கள் கூர்மையடைந்ததின் பின் தமிழர் யாவரும் அதனை நேரடியாகவே காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த ஆபத்தான பின்னணியில், தமிழர் தங்களின் சொந்த அடையாளத்தை வெளிக்காட்ட விரும்பினர்.

அதனால் தமிழர் மீண்டும் தமது கலாசாரப் பாரம்பரியங்களை நாடினர். இதனால்தான் பல தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள், பாடசாலைகள், கலாசார சங்கங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. இவைகள் தமிழர் தம் கலாசாரத்தைப் பற்றிக் கலந்துரையாடவும், இங்குள்ள நிச்சயமற்ற நிலை, "வேண்டாத விருந்தினர்" என்ற உணர்வு "ஒன்றினையும் ஐரோப்பாவில் தமிழரின் நிலை", "வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் பாசிசம்", "பெண் நிலை வாதம்", "சிறார்கள் உலகம்", "மேடையில் பெண்கள்", "நவீன நாடக

அரங்கு" போன்ற விடயங்களைப் பற்றி விமர்சனம் செய்ய உதவியாக அமைந்தன. ஐரோப்பாவிற்கு வந்த தமிழர்களில் பெரும்பான்மையோர் தமது தாய்மொழியான தமிழ் மொழியை விட வேறு மொழியை அறியாதவராய் இருந்தபடியால் இவர்கள் அந்நியமாகிப் போகும் உணர்வும் ஏற்பட்டது. அத்துடன் புதிய குழலிற்குத் தம்மைத் தயார்படுத்தும் நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டது. இந்த நிலைமை தவிர்க்க முடியாதது எனவும் எதிர் காலத்தில் இந்நிலை தொடரும் எனவும் சிலர் கருதினர்.

மற்றைய கலாசாரத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அந்நாட்டு மொழியைக் கற்க வேண்டியது அவசியம். மொழித் தேர்ச்சியின்மை அந்த நாட்டு மக்களுடன் தொடர்புகொள்ள முடியாத நிலைமையையும், இவர்களின் தனிமையுணர்வையும் மேலும் அதிகரிக்கும். இதனைத் தவிர்ப்பதற்கு மொழித் தேர்ச்சி இன்றியமையாததாகும். ஐரோப்பிய மொழிகளைப் பயின்று இம்மொழிகளில் உள்ள சிறந்த கதை, கவிதை, மருத்துவம், விஞ்ஞானம் போன்றனவைகளை தமிழ் மொழியில் கொணர்வது தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும் புதிய பங்களிப்பாக அமையும். எமது அரசியல், சமூக சூழில் உருவான கலாசார அம்சங்கள் எல்லா வற்றையும் தொடர்ந்தும் விடாப்படியாக வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் எதுவும் இல்லை.

எந்தக் கலாசாரமும் எப்பொழுதும் மாற்றமடையாமல் இருக்கமுடியாது. தமிழ் கலாசாரம் என்று அல்லது "யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம்" அல்லது "கந்தபுராணக் கலாசாரம்" என்று நாம் விளங்கி வைத்திருப்பது உண்மையில் யாழ்ப்பேட்டுக்குடி வெள்ளாளரின் கலாசாரமேயாகும். இதுவே தமிழ்க் கலாசாரம் என்று ஆதிக்கம் வகித்து வந்திருக்கின்றது. இன்றும், அது அப்படியே உள்ளது.

தமிழ்க் கலாசாரத்திலுள்ள பல சிறந்த அம்சங்களை நாங்கள் கைகழுவி விடமுடியாது. அதே நேரத்தில் மற்றைய மக்களின் கலாசாரத்திலுள்ள சில அம்சங்கள் சிறந்ததாகத் தோன்றினால், அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதிலும் ஒரு குறையும் இல்லை. எப்படி நாங்கள் மற்றைய கலாசாரத்தை அலசி ஆராய்கின்றோமோ, அதேபோன்று தமிழ்க் கலாசாரத்தில் உள்ள சில குறைபாடுகளையும் கவனத்தில் எடுத்து, திறந்த மனதுடன் விமர்சிப்பது தமிழ்க் கலாசாரம் தொடர்ந்தும் வாழ்வதற்கும் அதன் முன்னேற்றத்திற்கும் வழி வகுக்கும். நமது கலாசாரத்தை விமர்சிக்காது முழுமையாக அழகுபடுத்தும் போக்கு வருங்கால முன்னேற்றத்திற்கு எதுவித உதவியையும் புரியாது.

கலாசாரம் காலம் காலமாக மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது. சொல்லப்போனால் இலங்கையில் கடந்த சில வருடங்களில் குறிப்பிடத்தக்க சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். சமுதாய வளர்ச்சிக்குத் தடையாகவிரும்பும் கலாசாரப் பழக்க வழக்கங்களை நாம் தொடர்ந்து பாதுகாத்துக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அவசியம் எதுவுமில்லை. எப்பொழுதும் மக்களின் கலாசாரம், அந்த மக்களின் வளர்ச்சியையொட்டியே தனது பங்கினைப் பெறவேண்டும். கலாசாரத்தில் சில பகுதிகள் மக்களின் மனித உரிமையைப் பறிக்கும் பொழுது அவைகளைத் தொடர்ந்தும் பாதுகாக்க வேண்டுமா என்ற கேள்வியும் எழவே செய்கின்றது. உதாரணமாக சம சந்தர்ப்பம், கலாசார ரீதியில் பெண்களை ஒடுக்குதல், சீதன முறையைப் பாதுகாத்தல், சாதி ஒடுக்குமுறை, பிள்ளைகளின் சுதந்திரம், பரந்துபட்ட மக்களின் நலன்களுக்காக விரோதமாக அமையும் அம்சங்களைத் தெளிவாக இனங்காண்பதும், எடுத்துக்காட்டுவதும் ஒரு முக்கிய தேவையாகும். பழைய கலாசாரத்தின் குறைநிறைகளைத் தராகில் நிறுத்திக் குறைபாடுகளை எவ்வாறு எடுத்துக் கால மாற்றங்களினால் நிவர்த்திக்க முடியும் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். எங்கள் தலைமுறை இலங்கையில் வளர்ந்தோம் என்பதை நன்குகவனத்தில் கொள்வது மிகவும் முக்கியமானது. அத்துடன் பிள்ளைகள் வேறு வேறுபட்ட கலாசாரச் சூழலில் வாழும் போது, அந்தக் கலாசாரம் எல்லா விதத்திலும் அவர்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் பொழுது, பெற்றோருக்குத் தங்கள் கலாசாரத்தைப் பிள்ளைகட்குக் கொடுப்பதும் மிகவும்

கடினமான விடயம் என்பதையும் கவனத்திற்கு எடுப்பது ஆரோக்கியமானது. நாங்கள் அங்குள்ள வழக்கங்கள் (norms), விழுமியங்களை (values) இலங்கைச் சூழலில் எங்களுக்கே தெரி யாமல் ஏற்று எம் வசமாக்கினோம். எங்கள் பிள்ளைகள், அதாவது அடுத்த தலைமுறை வேறு சூழலில் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியா சமான இரண்டு கலாசாரங்களை எதிர்நோக்குகின்றார்கள். ஒன்று, அவர்கள் வாழும் நாட்டுக் கலாசாரம் மற்றையது, பெற்றோரின் கலாசாரம். புகலிட கலாசாரம் ஓர் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கலாசாரம், என முன்னரே பார்த்தோம். அடுத்த தலைமுறை, உண்மையில் இந்த இரண்டு கலாசாரங்களிலிருந்தும் நாளாந்தம் தம் குத்தேவையானவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நிர்ப்பந்தத்தில் வாழ்கின்றார்கள். வீட்டில் சில சமயம் பெற்றோர் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய முறையிலும், வீட்டிற்கு வெளியில் அந்த நாட்டுக் கலாசாரத்தின் வழிமுறையிலும் அவர்கள் தினமும் நடமாடுகின்றார்கள். சில சமயம் அவர்கள் இரண்டு உலகத்தில் இருப்பார்கள்.

இவர்கள் தாம் வசிக்கும் நாட்டிலுள்ள கறுப்பர்களுக்கு எதிரான துவேசத்தாலும், பாசிச கட்சிகளின் வளர்ச்சியாலும், வேலை, வீட்டு வசதிகளால் மற்றைய தமது சக நண்பர்களை விட, தங்கள் நிறத்தின் காரணத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற உணர்ச்சியாலும், இவர்கள் தங்கள் அடையாளத்தை இனங்காண முனைவார்கள். இவர்கள் தங்களது பெற்றோர் போன்று இலங்கையைக் கனவில் கூட காண முடியாது. ஏனெனில், இவர்களின் தாய்நாடு ஐரோப்பாதான் ஆகவே, எவ்விதத்தில் தமிழ்க் கலாசாரத்தை அவர்கள் மத்தியில் பலம் பெறச் செய்வது என்பது மிகவும் முக்கியமானது. அவர்களுக்கு நிர்ப்பந்தமாகக் கலாசாரத்தைத் திண்ப்பது என்பது அதற்கு எதிரான விளைவையே கொண்டுவரும். நியாயமான வழியில் அவர்களின் கலாசாரச் செறிவினை அவர்களைப் பெருமைப்பட வைப்பதுடன் அவர்கட்கு மற்றைய கலாசாரத்தையும் புரிந்துகொள்ளும் முறையையும் பழக்க வேண்டும். இதுவே சிறந்த வழியாகும். அப்போதுதான் அவர்கள் தங்கள் கருத்துக்கு இயைந்த சிறந்த கலாசார அம்சங்களைக் கடைப்பிடிப்பார்கள். பிள்ளைகளைச் சிறந்த வழியில் வளர்ப்பதன் நோக்கம் அவர்கள் வருங்காலத்தில் ஒரு முழு மனிதனாகத் தனது அறிவையும் அனுபவத்தையும் கொண்டு சமுதாயத்தின் முன் நேற்றத்திற்கும் மேம்பாட்டிற்கும் தமது பங்களிப்பைச் செலுத்து வதாகும். இவர்களின் கலாசாரம் இந்த இரண்டு கலாசாரங்க ளிலிருந்தும் சிறந்தவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்தது, இரண்டையும் விடச் சிறந்ததொரு "பல அலகுகள் கொண்ட கலாசாரம்" ஆகும். தமிழ் எனப்படும் எதுவுமே ஏற்றமுடையது எனும் கருத்து மாற வேண்டும். தமிழ்ச் வரலாற்றில் கலை இலக்கியத் தில் உள்ள முற்போக்குப் பாரம்பரியங்கள் பற்றிய அறிவைத் தமிழ்ப் பிள்ளைகள் பெறவேண்டும்.

ஐரோப்பாவில் கூட கலாசாரம் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றது. மரபு, குடும்ப வழக்கங்கள், பழக்கங்கள், குடும்பப் பிரிவுகள், பிள்ளைகளின் வளர்ப்பு முறை போன்ற அம்சங்கள் பற்றிய விவாதங்கள் நடைபெறுகின்றன. ஐரோப்பாவில் சில நாடுகளில் குடும்ப விவகாரங்கட்கு ஒரு மந்திரி நிபயிக்கப்பட்டுள்ளார். நேதர்லாந்தில் கூட ஒரு மந்திரியை நியமிக்கும்படி எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பராமன்றத்தில் கோரியுள்ளார். இப்படியான பொது மேடைகளில் இவை பற்றிக் கலந்துரையாடுதல் சிந்தனைத் தெளிவை ஏற்படுத்துவதற்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும்படசாலைகள், மாவட்டங்கள், கிரிக்கெட், உதைபுந்து என்ற அடிப்படையில் நாம் சங்கங்கள் அமைத்துள்ளோம். ஆனால் ஐரோப்பாவில் எங்களைப் போன்ற சிறுபான்மையாக வாழும் கறுப்பு இனத்தவருடன் சேர்ந்து கலந்துரையாடினால், அவர்களின் அனுபவத்தையும் பெறுவதற்கு உதவியாக விருக்கும். அத்துடன் ஐரோப்பாவில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்ட கறுத்தவர்கள் ஒன்று திரண்டு, கறுத்தவருக்கு எதிராக இங்கு வளர்ந்து வரும் துவேசத்திற்கு எதிராகப் போராடவும் உதவியாக இருக்கும்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழரின் கல்வி தொடர்பாகச் சில வரிகள்

கலாநிதி சி. சிவசேகரம்

இலங்கையிற் பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கு (சிறப்பாக மருத்துவம், எந்திரவியல் போன்ற தொழில் சார்ந்த துறைகட்கும் விஞ்ஞானக் கல்விக்கும்) நடுத்தர வர்க்கத் தமிழர் மிகுந்த முக்கியமளித்துள்ளனர். உயர்கல்வி வாய்ப்பு, மாணவர்களில் அற்ப வீதமானோருக்கே கிட்டுகிறது என்ற போதிலும், அது பற்றிய எதிர்பார்ப்புகள் வளர்ந்து வந்தன. இதன் விளைவாகவே, சிங்கள மொழிச் சட்டத்தை விடவோ, திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தை விடவோ, அதிகமான அளவு எழுந்தமான முறையில் தரப்படுத்தல் பற்றிய எதிர்ப்புணர்வு வெளிப்பட்டது. வடக்கு-கிழக்கின் நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடையில் உயர்கல்வி பற்றிய அக்கறை, அடிப்படையில் உத்தியோக வாய்ப்புச் சார்ந்தது. படிப்பு அரசாங்க உத்தியோகத்துக்கும் ஓய்வூதியத்துக்கும் வழி வகுக்கும் என்பது அதன் முக்கியமான பயனாகக் கொள்ளப்பட்டது. கலைப் பாடங்களை மாணவர்களுட் பலர் நிராகரித்ததற்கான காரணம், கலைப் பட்டதாரிகளது வேலை வாய்ப்புகள் 1960களிற் சரிய ஆரம்பித்தமையேதான். விஞ்ஞானத்தை விட மருத்துவமும் எந்திரவியலும் விரும்பப்பட்ட காரணங்கள் வித்தியாசமானவையல்ல.

கல்வி பற்றி இருந்து வந்துள்ள நமது பார்வை மிகவும் ஆரோக்கியமான ஒன்றல்ல. கொலனி ஆட்சிக் காலத்தின் அரசாங்க உத்தியோக மோகத்தின் விருத்தியாகவே நமது கல்வி பற்றிய பார்வை அமைந்தது. கல்வி வாய்ப்புக்கள் விருத்திபெற்ற அளவுக்கு உத்தியோக வாய்ப்புக்கள் விருத்தியடையாதபோது ஏற்பட்ட நெருக்கடி, முழு இலங்கையிலும், இளைஞரிடையே விரக்திக்கு வழிகோலியது. மத்திய கிழக்கில் வேலை வாய்ப்புக்கள் போன்றவை தேசியப் பொருளாதார நெருக்கடியைச் சிறிது தணித்த போதும், படித்த இளைஞர்களது எதிர்பார்ப்புக்களின் அளவுக்கு வாய்ப்புக்கள் அமையாமை, தேசிய இன ஒடுக்கலுக்கு மேலுமொரு தூண்டுகோலாகியது. தமிழ் மாணவர்களைப் பாரபட்சமாக நடத்தியும், சிங்கள வாஸீர்களது தேவைகளை நிறைவு செய்வது இயலாத காரியம் என்ற உண்மையை 1980களில் ஜே. வி. பிரியன் எழுச்சி வலியுறுத்தியது. எவ்வாறாயினும், தமிழ் நடுத்தர வர்க்கத்தின் உத்தியோக நோக்குடைய கல்வி பற்றிய மோகம் குறையவில்லை.

புலம்பெயர்வு, பெயர்வுக்குள்ளாகும் ஒவ்வொரு சமுதாயத்துக்கும் அதிர்ச்சியைத் தருகிறது. வாழ்க்கை முறையில் மாற்றங்களை நிர்ப்பந்தமாகத் திணிக்கும் புலம்பெயர்வு, சிந்தனையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தச் சிறிது காலம் எடுக்கும். எனவே, புலம்பெயர்ந்த தமிழரிடையே கல்வி பற்றிய பார்வை அடிப்படையான மாற்றத்துக்கு ஆளாவது உடனடியாக நடக்கக்கூடியதல்ல. எனினும், புலம் பெயர்ந்தோரின் வாழ்க்கைச் சூழல்களும், வாய்ப்புக்களில் உள்ள வேறுபாடுகளும் சில நிர்ப்பந்தங்களைப் புகுத்தியுள்ளன.

சில நாடுகளில் புகலிடங் கோரியோருக்குக் கல்வி வாய்ப்புக்கள் குறைவாக உள்ளன. முக்கியமாகப் புகுந்த நாட்டின் மொழியறிவு இல்லாமைமும், அதைக் கற்கும் வசதியோ வாய்ப்போ இல்லாமைமும், பெரிய தடையாக உள்ளன. இவ்வாறான

தடைகள் இல்லாதபோதும், பொருளாதாரத் தேவைகளைக் குறைந்த ஊதியத்திற்காக வேலை செய்து, கல்வி வாய்ப்பைப் பெறுவதற்கு நேரமோ மனநிலையோ இல்லாதவர்கள் பலர், இவர்களது இளமைக் கால ஆசைக்கும் இவர்களது தொழில்கட்கும் உள்ள முரண்பாடு, அநேகரை விரக்திக்காளாக்கியுள்ளது. ஆயினும் தங்களது பிள்ளைகளாவது படித்து முன்னேற வேண்டுமென எண்ணுவோர் பலர் உள்ளனர்.

ஓரளவு பொருளாதார வசதியோ குடும்ப ஆதரவோ உள்ள இளையோர் சிறுபான்மையானவர்கள். இவர்கள், பெரும்பாலும், இலங்கையிலிருந்து காலத்திற் பெற்றோருடைய கனவாக இருந்த துறைகளில் இறங்குமாறு தூண்டப்படுகின்றனர். கணிசமானோர் அவ்வாறு செய்து வெற்றியுங் காண்கின்றனர். ஆயினும், இவ்வகையான எதிர்காலம் எவ்வளவு உறுதியானது என்பது பற்றியும் இது எல்லோருக்குமான தீர்வா என்பது பற்றியும் நாம் சிந்திக்க வேண்டும். குறிப்பிட்ட சில தொழிற் துறைகள் தவிர்ந்த மற்றவை மரியாதைக் குறைவானவை என்ற மனோபாவம் நம்மிடம் உள்ளது. எட்டுப் படிப்பையும் பட்டம் பதவிகளையும் போற்றிப் பணிந்து அஞ்சுகிற பலவீனம் நம்மிடையே அதிகம். உடல் உழைப்பைக் கேவலமாகக் கருதுகிற மனநிலையினின்று நாம் விடு படவில்லை. இவற்றின் விளைவாக நமது இளையோர் மனதிலும் சில மனத் தடைகளை நாம் உருவாக்குகிறோம். நமது சாதிய, சமுதாய அமைப்பின் சிந்தனைகளும் அவற்றுக்கு உரமூட்டுகின்றன.

புலம்பெயர்ந்த நமது இளைய பரம்பரையினரது எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனை பலவேறு கோணங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியுள்ளது. இலங்கையின் தேசியப் பிரச்சினையின் தீர்வையடுத்துத் நமது தாயகத்துக்குத் திரும்ப விரும்புவோர் உள்ளனர். இனித் திரும்பிப் போகும் எண்ணமே இல்லாதவர்கள் உள்ளனர். உயர்கல்வி பற்றியும் தொழிற்பயிற்சி பற்றியும் இரு சாராரும் பார்வைகள் ஒன்றாக அமைய முடியாது.

இந்த நாட்டில் ஏற்கனவே உள்ள இனப்பாகுபாட்டை நம்பிப் பலர் அறிவோம். உயர்கல்வி, நிலையான உத்தியோகத்துக்கோ போதிய ஊதியத்துக்கோ உத்தரவாதமாக இருக்குமென எவருந் கூற முடியாது. பொருளாதார நெருக்கடி உக்கிரமாகும்போது அதற்குப் பலியாவோர், குடியேறிய கறுப்புச் சிறுபான்மையினராகவே இருப்பர். (ஆசியர்களுங் கறுப்பர்கள்தாம்). எனவே கயாதினமான தொழில்கள் பற்றிய நமது பார்வை மேலும் விநியமைய வேண்டியுள்ளது.

இன்று புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நடத்தும் விவாபாரங்களும் பிற தனியார் சேவைகளும் கணிசமான அளவுக்குத் தமிழரை நம்பியே நடக்கின்றன. இதன் விளைவாகக் கழுத் தறுக்கும் முறையிலான போட்டி உள்ள அளவுக்குத் தமது சந்தையை விரிவுபடுத்தும் முயற்சிகள் இல்லை. இவ் விஷயங்களிற் போன்று, நமது கல்வி பற்றிய பார்வையும் தொழில் பற்றிய பார்வையும் முடங்கிக் கிடக்குமாயின், அவை புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் எதிர்காலத் தேக்கத்துக்கே உதவுவன. மரபுரிதாயக நாம் கவனிக்கத் தவறிய வாய்ப்புக்களை இளையோர் அடையாளங் காணும்போது நாம் அவற்றைத் தட்டி ஒதுக்காது தீவிரமான கவனிப்புக்குள்ளாக்குவதும் ஊக்குவிப்பதும் பயனுள்ளது.

சம்பிரதாயமான வாழ்க்கைமுறை இயலாது போவது ஒரு பரிசிய பிரச்சினையாகும். ஆயினும் அதற்குப் புதிய வாய்ப்புக்களும் பொதிந்துள்ளன. அவற்றைப் பற்றிக்கொள்ளும் தைரியம் உள்ள இளைஞர்களை, நமது கொலனித்துவ முதிசமான அரசாங்க உத்தியோக மனோபாவம் தடுக்கக் கூடாது. அவர்கள் நம்மிடமிருந்து கற்க வேண்டியன பல. இந்த மனோபாவம் அவற்றுள் ஒன்றல்ல. அதைவிட, அவர்களிடமிருந்து மூத்தோர் கற்கவும் நிறைய உண்டு.

எட்டுப் படிப்பையும் சோதனைகளிற் சிறப்பாகத் தேறுவதையும் விட சூக்கியமான விஷயங்கள் வாழ்க்கையில் உள்ளன. நம்மைச் சூழவுள்ள உலகம் பற்றிய விநியான அறிவு கல்விக்கூடங்களிற் கிட்டுவது அருமை. கலைகள் பற்றிய ஆர்வம் வாழ்வு முழுமைபெற உதவும். இவற்றையெல்லாம் கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களில் நமது கல்வி முறை மாணவர்களிடமிருந்து பறித்து விட்டது. பாடசாலை, டீயூட்டரி என்று அவர்களது புறவுலகம் கருங்கி விட்டது. விளையாட்டின் அவசியமும் பல ராற் புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டது. இவற்றை நாம் மீண்டும் மதிக்கக் கற்க வேண்டும். குழந்தைகளுடைய உண்மையான ஈடுபாடு பற்றிய கவனிப்பின்றி, மரபின் பேரால், வற்புறுத்தி இசையும் நடனமும் கற்பிப்பது மரபுக்கும் நல்லதல்ல, கலைகட்கும் நல்லதல்ல. நமது போட்டி போட்டிகளை விடக் குழந்தைகளது ஆரோக்கியமான மனவளர்ச்சி முக்கியமானது.

நமது சமுதாய மரபு, சுதந்திரமான இளைஞர்களை ஊக்குவிக்கவில்லை. நமது சமுதாய நெருக்கடிக்கு நமது மரபு சார்ந்த பார்வையால் மறுமொழி நா இயலவில்லை. இன்று நமது சமுதாயம் சொந்த மண்ணிலும் வெளிமீளும் பெரும் நெருக்கடிக்குள்ளாகியுள்ளது. இதினின்று நாம் விடுபடவேண்டுமானின், கல்வி, தொழில், மொழி, மதம், பண்பாடு போன்ற பல விஷயங்கள் பற்றிய நமது பார்வையையும், மொத்தத்தில் வாழ்க்கை பற்றிய நமது பார்வையையும் மறுபரிசீலனைக்கு உள்ளாக வேண்டும். அதைச் செய்யவல்ல இளையோர் பரம்பரை ஒன்றை ஊக்குவிப்பது நமது பொறுப்பு. முடங்கிப்போன நமது பார்வைகளால் அவர்களை முடக்காமல் இருப்பது நாம் வழங்கக்கூடிய குறைந்தபட்சப் பங்களிப்பு.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழ்க் கல்வி:

அவுஸ்திரேலியாவில் பாரதி பள்ளியின் அனுபவங்கள்

மாவை நித்தியானந்தன்

எட்டாம் வகுப்பில் படிக்கும் தனது மகளை ஒரு தந்தை 'பாரதி பள்ளிக்கு' அழைத்து வந்தார். "தமிழ் வகுப்புக்கு வரவேண்டுமென்று நிற்கிறாள். கூட்டிச் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றார். அவர் சொன்ன விதத்திலிருந்து, மகளின் வற்புறுத்தலினால்தான் இது நடந்திருக்கிறது என்று தெரிந்தது.

கணிசமான எண்ணிக்கையில் பல்கலைக்கழக மாணவ மாணவியர் தமிழ் படிக்கவென எமது பள்ளியிற் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். 'எங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் தேவையா?', 'தமிழ் படிப்பதால் என்ன பிரயோசனம்?', 'தமிழ் படிக்கும் நேரத்தில் வேறு மொழி படித்தால் என்ன?', 'இந்த நாடுகளில் தமிழ் வாழுமா?' என்பன போன்ற பல கேள்விகளும் விவாதங்களும் பெற்றோரிடையே எழும் அதேவேளை, பிள்ளைகளின் சிந்தனையும் விருப்பங்களும் ஆர்வத்துக்குரியன.

ஏன் தமிழ்?

பல்கலைக்கழக மாணவருட்பட, வளர்ந்த பிள்ளைகளைத் தமிழ் கவர்வதேன்? என்னதான் ஆங்கிலம் பேசி, ஆங்கிலேயர் போலவே வாழ்ந்தாலும் கூட, நாங்கள் ஆங்கிலேயராக மாற முடியாது என்பதை அறிவோம். (இதற்கான தேவையும் இல்லையென்பது வேறு விடயம்.) பல காரணிகள் எம்மைத் தமிழர்கள் 'ஆக்குகின்றன'. இந்த நிலையில், தமிழராக எம்மை நாமே அடையாளம் காணவும், பெருமைப்படவும் முக்கிய சின்னமாக இருப்பது எமது மொழி. தமிழ் மொழியைப் படிக்க வரும் மாணவரிடையே 'எமது' மொழியைப் படிக்கிறோம் என்ற உணர்வு இருப்பதில் சந்தேகமில்லை. 'எனது மொழியை (படிக்காமல்) தவறவிட்டுவிட்டேன்' என்ற ஆதங்கம் வளர்ந்த பிள்ளைகள் மத்தியில் இருப்பதையும் காணத்தக்கதாக உள்ளது.

இதைவிட, உறவினர்களோடு பேசுதல், தமிழில் கடிதம் எழுதுதல் போன்ற சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்கும் விருப்பங்களும், பெற்றோரின் தூண்டுதலும், வீட்டில் அடிக்கடி ஒடும் தமிழ் வீடியோப் படங்களை விளங்கிக் கொள்ளும் ஆவலும் கூட, வளர்ந்த பிள்ளைகளைத் தமிழ் வகுப்புகளுக்குக் கொண்டு வருகின்றன.

வயதிற குறைந்த பிள்ளைகளைப் பொறுத்த வரையில், பெற்றோரின் தூண்டுதலினாலேயே பொதுவாக அவர்கள் தமிழ்ப் பள்ளிக்கு வரத் தொடங்குகின்றனர். இங்கே தமது சொந்தச் சமூகத்தவரோடு பழகும் வாய்ப்பும், புதிய நண்பரைப் பெறும் வாய்ப்பும் அவர்களுக்கு வரப்பிரசாதமாக உள்ளன. பல்கலைக்கழகப் புகழுகப் பரிசையில் மேலதிக பள்ளிகளைப் பெறும் ஒரு பாடமாகத் தமிழ் மொழி மெல்பனில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதும், இங்கே அக்கறையைத் தூண்டியுள்ளது.

பாடசாலைகளின் பங்கு

இத்தகைய ஆர்வங்களால் அல்லது காரணங்களால் தமிழ் படிக்கத் தொடங்குவது ஒன்று; அதனைத் தொடர்வது இன்னொன்று. தொடர்வதும் முறிவதும் தமிழ் கற்பிக்கும் பாடசாலையின் கையிலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது எனலாம். பாடசாலையானது மாணவருக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாக இருத்தல் முக்கியம். குறைந்தது வெறுப்பைத் தராததாக ஆவது இருத்தல் வேண்டும். வெருட்டியும், பலவந்தமாகவும் தமிழ் படிக்க அனுப்பப்பட்ட பிள்ளைகளைச் சந்தித்திருக்கிறேன். இத்தகைய அனுபவமுறை தோல்வியிலேயே முடியும் என்பதை இப்பிள்ளைகளின் அனுபவம் காட்டுகிறது. இவர்களுக்கும் தமிழ் வகுப்புகள் மட்டுமல்ல, தமிழே பாகற்காயாகக் கசந்து விடும் அபாயமுண்டு.

ரிவி நிகழ்ச்சிகளையும் வேறு பொழுதுபோக்குகளையும் விட்டுவிட்டு, தமது 'ஓய்வு' நேரத்தில் தமிழ் வகுப்புகளுக்கு இப்பிள்ளைகள் வருகிறார்கள் என்பதை நாம் மறக்கலாகாது. இதனால், தமிழ் வகுப்புகள் வெறும் விளையாட்டாகவும் கேளிக்கையாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று அர்த்தமல்ல. பாரதி பள்ளியின் பரிசோதனைகள் இவ்விடயத்தில் நல்ல அனுபவங்களையும், வெற்றியையும் தந்துள்ளன. இங்கு கற்கும் சுமார் நூற்றைம்பது மாணவரில் ஒவ்வொருவரும் முகமலர்ச்சியுடனேயே தமிழ் கற்க வருகின்றனர். 'இன்றைக்குப் போகாமல் விடலாம்' என்று பெற்றோரைக் கேட்கும் பிள்ளைகள் அரிது. அடுத்த வகுப்பு எப்பொழுது வரும் என்று காத்திருப்போர்தான் உளர். மாணவரை மனம்போன போக்குக்கு விளையாட விடுவதன் மூலம் இது எய்தப்படவில்லை. பதிலாக, கட்டுக்கோப்பானதும் கண்டிப்பானதுமான ஒழுங்குகளே நடைமுறையில் உள்ளன. மாணவர் தமிழைக் கற்கும் வேகம் பல சந்தர்ப்பங்களில் பிரமிப்பை ஏற்படுத்துவதாயும் உள்ளது.

எந்தப் பாடத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியரும், கற்பிக்கப்படப் போவதை முன்கூட்டியே நன்கு திட்டமிடுதல் முக்கியம். 'தமிழ்தானே, அங்கேயே போய்ப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்ற மனப்பான்மை தமிழ் கற்பிக்கும் சில ஆசிரியர்களிடையே இருப்பதை அவதானித்திருக்கிறேன். தாம் அன்றாடம் போகும் பாடசாலைக்கு, தமிழ்ப் பாடசாலை எவ்விதத்திலும் குறைவானதல்ல என்ற கருத்து மாணவர்க்கு ஏற்பட வேண்டும். 'எங்கள் நேரம் வீண் போகவில்லை; எங்கள் மொழித்திறன் வளர்கிறது; ஒரு இலக்கை நோக்கி முன்னேறுகிறோம்' என்ற உணர்வு அவர்களுக்குப் பிறக்க வேண்டும். இது ஆசிரியர்களின் கையிலேயே தங்கியுள்ளது.

பாரதி பள்ளியானது, தமிழ் மொழியைக் கற்பிப்பி

பதை மட்டும் தனது நோக்காகக் கொள்ளாது, தமிழ்ப் பிள்ளைகளின் 'மொத்த வளர்ச்சியை' (பல்துறை வளர்ச்சியை) நோக்காகக் கொண்டுள்ளது. உதாரணமாக, 'சுய வளர்ச்சிக்கான நாடகம்' என்பது இங்கு கற்பிக்கப்படும் பாடங்களில் ஒன்று. அத்துடன், எமது சமூகத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள் ஒன்றுகூடவும், ஒருவரை ஒருவர் அறியவும், நட்புறவும் ஒரு சிறந்த களமாக இப்பள்ளி செயற்படுகிறது. இந்நோக்கை எய்துவதற்கான கருவிகளாக வினையாட்டு நிகழ்ச்சிகள், போட்டிகள், பிள்ளைகளின் கலை நிகழ்ச்சிகள், பயணங்கள், சமய சமூக விழாக்கள் போன்றன பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கூடந்த இரண்டு கோடைகால நீண்ட விடுமுறைகளையும் பிள்ளைகள் 'பாப்பா பாரதி' என்ற குழந்தைகளுக்கான வீடியோப்படப்பிடிப்பின் குதூகலத்திலும், பங்கு பற்றலிலும், புதிய அனுபவங்களிலும் கழித்தார்கள். இத்தகைய பல்வேறு அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு தமிழ்ப்பள்ளிச் 'சூழல்' பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் பிடித்துக் கொள்வதில் வியப்பில்லை.

தடைகளும் வீட்டு மொழியும்

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழ் மொழிக் கல்வியை முன்னெடுக்கும் பணியானது, தாண்டிச் செல்லவேண்டிய தடைகள் பல உள. இவற்றில் முதன்மையானது, சாதகமற்ற வெளிச் சூழல் ஆகும். ஒரு மொழியை வகுப்பறையில் மட்டும் கற்பது கடினம் - அதுவும் கிழமைக்கு ஒரு முறை. பிரயோசிக்கப்படும் போதுதான் மொழியறிவு விரிவடைகிறது அல்லது கூர்மையடைகிறது. ஒரு மொழியைக் கற்பதற்கு அதி வேகமான முறை அந்த மொழிச் சூழலில் அமுக்கப்படுதல் ஆகும். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் நாம் வேற்று மொழிச் சூழலில் அமுக்கப்பட்டுள்ளோம். (இது அந்த மொழியில் அறிவை வளர்க்க அனுசூலமாயிருக்கிறது.) இச்சூழல் தமிழுக்கு வாய்ப்பாக இல்லை. பிள்ளைகள் தமக்குள் பேசிக்கொள்ளும் மொழி தமிழல்ல. தொலைக்காட்சியில் கேட்கும் மொழி தமிழல்ல. வீதிகளிலோ, கடைகளிலோ, ரயில் நிலையத்திலோ கேட்கும் மொழியும் தமிழல்ல. ஏன், வீடுகளில் கேட்கும் மொழி கூடப் பல சந்தர்ப்பங்களில் தமிழாக இல்லை. இதனால்தான், எழுதவும் வாசிக்கவும் விரைவில் பழகிக் கொள்ளும் பிள்ளைகள் கூட, பேசுவதற்குச் சிரமப்படுகிறார்கள். ஆங்கிலம் வழங்காத ஐரோப்பிய நாடுகளில் இவ்விடயத்தில் நிலைமை தமிழ் கற்கச் சாதகமாக உள்ளது. பெற்றோருக்கு இந்த நாட்டின் மொழிப் பரிச்சயம் குறைந்ததாக இருக்கும் போது, தமிழ் தொடர்பு மொழியாகப் பயன்படும் வாய்ப்பு அதிகரிக்கிறது. ஆனால் ஆங்கிலம் வழங்கும் நாடுகளில் அப்படியல்ல. பெரும்பாலான பெற்றோருக்கு ஆங்கிலம் தெரிவதால், ஆங்கிலத்தில் பேசுவது எல்லோருக்கும் வசதியாக உள்ளது. பிள்ளைகளும் இதையே எதிர்பார்க்கிறார்கள் அல்லது வற்புறுத்துகிறார்கள். ஆனால் இதனை எதிர்கொண்டு, தமிழில்தான் பேசுவோம் என்ற உறுதியுடன் தமிழைவீட்டு மொழியாக நிலைநாட்ட முன்நிற்கும் பெற்றோரும் பரவலாக உளர். இவ்வாறு 'சிரமத்தைச்' சிறிது காலம் பொறுமையாகத் தாங்கிக் கொள்ளும் மனமும், தீர்மானமும் கொண்ட பெற்றோரின் பிள்ளைகள் தமிழ் மொழியறிவை ஒப்பீட்டளவில் விரைவாக வளர்த்துக் கொள்கின்றனர். பெற்றோர் தமிழிலும், இவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் பேசும் ஒரு வழிப்பாதையே ஆரம்பத்தில் செயற்பட்ட போதிலும், காலப்போக்கில் இது காலிசமான வெற்றியை அளிப்பதை அனுபவித்தியாகக் கண்டிருக்கிறோம்.

எவ்வாறாயினும், பிள்ளைகள் தமக்குள் உரையா

டும்போது தமிழ் மொழியைப் பயன்படுத்துவார்கள் என எதிர்பார்ப்பது அளவுக்கதிகமான எதிர்பார்ப்பாகவே இருக்கும். மொழியானது தொடர்புக்கான கருவியாக அமைவதால், வசதியாகவும் தாக்கமாகவும் கருத்தைப் பரிவர்த்தனை செய்யும் வழியையே அவர்கள் கைக்கொள்வது இயல்பு.

தமிழைத் தாக்கமாகவும், திறமையாகவும் கற்பிக்க விரும்பும் பாடசாலைகள், வீட்டில் தமிழைப் பயன்படுத்துமாறு பெற்றோரை வற்புறுத்துதல் மிகவும் அவசியமானது. வாரத்துக்கொரு முறை தமிழ்ப் பாடசாலையில் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டால் பிள்ளைக்குத் தமிழ் வந்துவிடும் அல்லது தமது கடமை முடிந்து விட்டது என்ற எண்ணம், பெற்றோர் மனதை விட்டு அகலவேண்டும்.

சாதனங்கள்

வற்புறுத்தலோ சிரமமோ எதுவுமேயின்றிப் பிள்ளைகளைக் கவரவும் அவர்கள் வாயில் தமிழ்ச் சொற்களை வரவைக்கவும் உதவக்கூடிய சாதனம் ஒன்றுண்டு. அதுதான் வீடியோ. தொழில்நுட்பம் தந்த பலம் வாய்ந்த ஊடகம். ஆனால் தமிழில் சிறுவர்க்கான வீடியோக்கள் எத்தனை வெளிவந்துள்ளன? ஆங்கிலத்திலும், ஏனைய மொழிகளிலும் பிள்ளைகளைக் கவர்ந்திழுக்க நூற்றுக்கணக்கான வீடியோக்கள் உள்ளன. இவை அவர்களைக் குதூகலமடையச் செய்தவாறே மொழியறிவையும் அள்ளி வழங்குகின்றன. மொழியறிவு விரைந்தியில் கேட்டலின் பங்கு மிக முக்கியமானது. எமது பிள்ளைகளுக்கு இது வீட்டில் கிடைப்பதில்லை, வெளியில் கிடைப்பதில்லை, வீடியோவில் கூடக் கிடைப்பதில்லை.

இந்த நிலையை எண்ணியே கடந்த ஆண்டில் பாரதி பள்ளி 'பாப்பா பாரதி' என்னும் குழந்தைகள் வீடியோ நாடா்வொன்றை அவுஸ்திரேலிய அரசின் உதவியுடன் உருவாக்கி வெளியிட்டது. ஒரு முதல் முயற்சியாகவும், பரிசோதனையாகவும் ஆக்கப்பட்ட இந்த வீடியோ, எல்லா எதிர்பார்ப்புகளையும் மீறிச் சிறுவர் மத்தியில் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றது. அதன் தாக்கமும் பயனும் இலகுவில் அவநானிக்கப்படத் தக்கதாகவும் இருந்தன. இது விற்பனைக்கு வந்த எல்லா நாடுகளிலும் மிகுந்த கிடைத்த ஊக்குவிப்பைத் தொடர்ந்து, இந்த வீடியோவின் இரண்டாம், மூன்றாம் பாகங்களை மேலும் சிறப்பான முறையில் இவ்வாண்டில் வெளியிடும் பணியில் பாரதி பள்ளி இப்பொழுது ஈடுபட்டுள்ளது.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் தேவையா இல்லையா என்ற விவாதத்துக்கு அப்பால், எமது வளரும் தலைமுறைக்குத் தமிழ் மொழியறிவை கல்வி முறையில் வழங்குவது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடைகான வேண்டியவர்களாகவும், அதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டியவர்களாகவும் நாம் உள்ளோம். பாடசாலைகளை நடத்துவது முதல், பாடத்திட்டங்கள் தயாரித்தல், கற்பித்தல், நுட்பங்களைத் தேர்தல், பாடப்புத்தகங்கள் கதைப்புத்தகங்களுள் வெளியிடுதல், பாடல்களையும் வீடியோக்களையும் உருவாக்குதல் என, இப்பணி மிகவும் விரியும். தமிழ் முதல் மொழியாகப் பயிற்றுப்படுகின்ற எமது தாயகங்களிலிருந்து, எமது புலம்பெயர்ந்த தாயகங்களைப் பொருந்தக்கூடிய சாதன உதவிகள் கிடைப்பது அரிதாகவே இருக்கும். எனவே இப்பணி புலம்பெயர்ந்தோர்க்கான தேவையே விடப்பட்டுள்ளது. ●

புலம்பெயர்ந்தோர் நூற்றாண்டும் ஈழத் தமிழர்களும்

வ. கீதா, எஸ். வி. ராஜதுரை

தனது அந்தி வேளையைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் நமது நூற்றாண்டு-இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு-எரிக் ஹேப்ஸ்போம் கூறியதுபோல ஒரு குறுகிய நூற்றாண்டு. உலகைக் குலுக்கியவை பத்தே பத்து நாட்களே என்று நாம் நினைக்கிற வகையில் எந்த வேகத்தில் புரட்சிகள் நடைபெற்றனவோ அதைவிட விரைவாக அவை மறைந்துவிட்டன. வரலாற்றின் இடபாடுகளுக்கிடையே அவை விட்டுச்சென்ற காலடிச் சுவடுகள் கூடக் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. கியூபாவிலிருந்து மட்டுமே இன்னும் முற்றிலும் ஒடுங்கிப்போய்விடாத ஒரு குரல் மிக சன்னமாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எனவேதான் கைகொட்டிச் சிரிக்கிறது உலக முதலாளியம்: பார், பார், தியனென்மென் சதுக்கத்திலும் கூட எங்கள் மெக்டொனால்ட்ஸ், ஹைனோயில் ஹோசியின் சிலைக்கருகில் கோகோ கோலா விளம்பரம், ரஷ்யாவோ ஒரு அரைக் காலனி நாடாக எனது காலடியில்! முதலாளியத்தின் கடைசிக் கட்டமாக லெனின் கருதிய ஏகாதிபத்தியம், தனக்கு அடிக்கப்பட்டு வந்த சாவு மணிகளையெல்லாம் இதுவரை எவ்விறகையாடி வந்தது போலும்... அதனால்தான் அது உலகமயமாதல் (globalisation) என்ற புதிய கட்டத்திற்குள் நுழைந்துள்ளது. இப்போது எவியும் பூனையும் ஆடும் ஓநாயும் எருதும் சிங்கமும் சரி சமமாக விளையாடலாம் என்ற கருத்தைப் பரப்பி வருகிறது. மேலாட்டு மக்களுக்குத் திகட்டிப்போன நுகர்வுப் பண்பாட்டைக் கீழைத்தேய மக்களும் பகிர்ந்து கொள்ளட்டுமே என்ற காரணம் உள்ளத்தோடு மைய நாடுகளின் முதலாளிகளும் அவர்களுக்குக் கொடி பிடிப்பவர்களும் புலம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மைய நாடுகளிலிருந்து தொழிற்சாலைகள் புலம்பெயர்ந்து மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. மூன்றாம் உலகிலும்கூட ஒரு நாட்டு முதலாளி இன்னொரு நாட்டுக்குப் புலம்பெயர் முடிகிறது. அமெரிக்காவின் ஃபோர்டு மோட்டார்ஸ் சென்னைக்கு வர, மலேசியாவின் காவியோக்கல் கஜுராஹோவை மீட்பும் பிடிக்கின்றன.

தேச-அரசுகளின் (Nation - States) புவிமியல் எல்லைகள் எல்லா இடங்களிலும் இன்னும் முறைப்படி உடைக்கப்படவில்லைதான். எனினும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தால் தலைமை தாங்கப்பட்டும், அமெரிக்காவாலும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளாலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டும் வருகின்ற மேலாட்சியானது (Hegemony) உலகமுழுவதும் பொருளாதாரம், அரசியல் ஆகியவற்றை மட்டுமின்றி பண்பாட்டு வெளிப்பாடுகளையும் தனது மேலாட்சி என்ற ஒரே நிராக்கத்திற்கு ஏற்றவாறு மிக வேகமாக வடிவமைத்து வருகிறது. இந்த மேலாட்சி நாடுகளின் முதலாளிகளும் அவர்களைக் கொடி அசைத்து வரவேற்கும் வளரும் நாடுகளின் முதலாளிகளும், கூட்டுக் கொள்கையில் சற்றுக் கூடுதலான பங்கு கொடுக்கிறவர்களும் (இவர்கள்தான் இப்போது காலவழக்கொழிந்து போன (பூச்சுவா) தேச-அரசு இறையாண்மை என்ற முழுக்கத்தை அவ்வப்போது எழுப்பிக் கொண்டு இருப்பவர்கள் - எடுத்துக்காட்டு: மலேசிய ஆளும் வர்க்கம்) உலகின் எந்த மூலை முடுக்குக்கும் புலம் பெயர்ந்து செல்ல உரிமையும் உரிமமும் பெற்றவர்கள். எனினும் இவர்கள் புலம்பெயரும் போது தங்கள் தாயகங்களை - தங்களது நிரந்தர மையங்களை

- விட்டுவிடுவதில்லை. மூல விக் கிரகங்கள் கற்பக்கிரகங்களிலேயே இருக்கும். உற்சவ மூர்த்திகள் கூட திரும்பவும் கோபிலுக்கே சென்றுவிடும்.

இரண்டாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பே யூதர்கள் புலம்பெயர்ந்து உலகின் நாலாதிசைக்கும் சென்றனர். மத்திய ஆசியாவிலிருந்து ஆரியர்கள் கால்நடைகளோடு கால்நடையாகவே புலம்பெயர்ந்தனர். மன்னர்களின் படைவெடுப்புக்களின் போது புலம்பெயர்ந்து சென்ற அவர்களது படைகளும் பரிவாரங்களும் தத்தம் தாயகங்களுக்கு முழுமையாகத் திரும்பி வரவில்லை. தங்கள் கரங்கங்களின் கவர்ச்சி ஐரோப்பியக் கொள்ளையர்களை புதிய உலகமான அமெரிக்கக் கண்டத்திற்கு புலம்பெயர வைத்தது. கொள்ளையடிக்கத் தென் ஆபிரிக்காவுக்கு வந்த வெள்ளைத்தோல் வந்தேறிகள் அங்கு நிரந்தரக் குடிவாக நிலைபதிந்து விட்டனர். தண்டிக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளாய் ஆஸ் திரேலியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட வெள்ளையர்கள் தொல் குடி களை ஒடுக்கி தமதரசாட்சியை உருவாக்கிக்கொண்டனர். பஞ்சம் பிழைப்பதற்காகப் புலம் பெயர்ந்த பராரிகள் நமக்கு நன்கு அறிமுகமானவர்களே. மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலிருந்து மலேயாத் தீபகற்பம் வரை, ஜாவா சுமாதிராவிலிருந்து இலங்கைத் தீவு வரை, மொரிசியஸிலிருந்து ஃபிலிப்பைன்ஸ் வரை, கொத்தடிமைகளாய், பிணைத்தொழிலாளர்களாய் இந்தியாவிலிருந்து, தமிழகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தோர் எண்ணிலடங்கா, மலேசியாவின் பெருந்தோட்டங்களிலும் சயச்சுரங்கங்களிலும், அமெரிக்காவின் ரிமில்வே பாணைகளிலும் கூலித் தொழிலாளிகளாய் பணிபுர்தச் சென்ற சீனர்கள் தாம் எந்த தன? ஆபிரிக்காவின் அடர் காடுகளிலிருந்து ஆற்றோரங்களிலிருந்தும் அடிமைச்சூடு போடப்பட்டு புதிய உலகிற்கு புலம்பெயர்க்கப்பட்டோர் பல லட்சம். யப்பானியப் படைவீரர்களின் பாலுறவுச் சுகத்திற்காக புலம்பெயர வைக்கப்பட்ட கொரியப் பெண்களின் சோகக் கதையும் இவ்வுண்டு.

இப்படி புலம்பெயர்தல் என்பது வரலாறு நெடுகக் காணப்படும் நிகழ்ச்சிப் போக்குதான் எனினும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டைத்தான் புலம்பெயர்ந்தோர் நூற்றாண்டு எனச் சொல்லத் தகும். அலை அலையாக பல்வேறு இன மக்கள், பல்வேறு தேசத்தவர் தொடர்ந்து புலம்பெயர்ந்து கொண்டிருப்பது இந்த நூற்றாண்டில்தான். முதல், இரண்டாம் உலகப் போர்களும் அதன் பின்விளைவுகளும் பேரரசுகளை தகத்தெறிந்தன, பண்டைய தேச அரசுகள் சிலவற்றை வீழ்ச்சியடையச் செய்தன. பண்டைய வகைக் காலனி ஆட்சி முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. பழைய எல்லைக் கோடுகள் அழிக்கப்பட்டன, புதிய தேசங்கள் தோன்றின. புதிய வரை படங்கள் (Maps) வரையப்பட்டன. மண்ணின் மைந்தர்கள் விரட்டப்பட்டனர் - பாலஸ்தீனம் போல்: புரட்சிக்குப் பிந்திய ரஷ்யாவில் (சோவியத் யூனியனில்) செச்சென்கள், வோல்கா ஜேர்மன்கள், சிரியிய தத்தாரியர்கள் போன்ற பல தேசிய இனங்கள், இனத்துவக்குழுக்கள் ஓட்டுமொத்தமாக இடம்பெயர வைக்கப்பட்டனர். பால்டிக் நாடுகளிலும் மத்திய ஆசியக் குடியரசுகளிலும் பல லட்சம் வெள்ளை ரஷ்யர்கள் குடியேற்றப்பட்டனர். சீனாவின் பெருந்தேசிய இனத்தவரான டான்கள் இலட்சக்கணக்கில் திபெத்தில் குடிபெற, அதற்கு சடான எண்ணிக்கையில் திபெத்தியர்கள் புலம்

பெயர்ந்தனர். வல்லரசுகளின் விருப்பங்களுக்கேற்ப தேசங்கள் உடைக்கப்பட்டன - கொரியா, வியட்நாம், ஜேர்மனி. இங்கும் கூட வடபகுதிகளிலிருந்து தென்பகுதிகளுக்கும் தென்பகுதிகளிலிருந்து வடபகுதிகளுக்கும் இடைவிடாத புலம்பெயர்தல். வியட்நாம் ஒன்றுபட்டதற்குப் பின் தொடங்கிய படகு மாந்தரின் த(க)ண்ணீர்ப் பயணம் நின்ற பாடில்லை. இந்திய - பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்குப் பிறகு சோகமும் வேதனையும் நிறைந்த புலம்பெயர்வு. போல்போட்டின் கொலை வாட்களுக்கு தப்பிய சிங்களத் தாய்லாந்தில் சரணம் புகுந்தன. எத்தியோப்பியா, சூடான், சோமாலியா, உகண்டா, ருவாண்டா, ஈரான், ஈராக், பொஸ்னியா, செர்பியா, குரொஸீயா, சிறீலங்கா - இங்கு உள்நாட்டுப் போர்களாலும் விடுதலைப் போராட்டங்களாலும் அலைக்கழிக்கப்பட்ட உள்நாட்டு அகதிகளாய், சொந்த மண்ணிலேயே அநாதைகளாய் வாழும் கொடூர நிலையில் எத்தனையே மாந்தர்கள். இங்கு மாலை நேரங்களில் மட்டுமல்ல, எல்லா நேரங்களிலுமே

அகதிகள் பயணிப்பர்

ஒரு சண்டை முடிந்து மற்ொன்று தொடங்குவ தற்குள்

கிழிந்த ஆடைகளை தைத்துக் கொள்வர்

தேவதாரூ மரங்களின் கீழிருந்து அவர்கள் புறப்படுவார் பதுங்கு குழிகளிலிருந்து சடலங்களை அகற்றுபவராய்முற்றுகைகளின் கீழ் வெள்ளைக் கொடி எதனையும் அறியாதவராய்

அவர்கள் பயணிப்பர்

முதுகில் கமையுடன்

நம்பிக்கை வைத்து வைத்துச் சோர்ந்த கண்களில் சண்டையை ஏந்தி

அடக்க முடியாத கண்ணீருடன் ... (1)

அவர்கள் விட்டுச் சென்ற இடங்களைப் பார்வையிட வருகின்ற காற்றுக்கும்கூட அங்கு காத்திருப்பன குழப்பமும் ஏமாற்றமும் பீதியும்தான்:

முழுவியளத்திற்கு

ஒரு மனுவறியாச் சூனியத்தைக் கண்டு

சூரியனே திகைத்துப் போன காலையிலிருந்து

இப்படித்தான் உயிர்ப்பிழந்த கட்டையெனக் கிடக்கிறது இக்கிராமம்

கிராமத்தின் கொல்லைப்புறமாய் உறங்கிய காற்று

சோம்பல் முறித்தபடியே எழும்பி மெல்ல வருகிறது வெறிச்சோடிய புழுதித்தெரு, குழம்பிக் கிடக்கும்

கவடுகள் மேலால்

சப்பாத்துக்குக் குழப்பமாயிருந்தது

முற்றங்கள் பெருக்கும் ஓசையை

பாத்திரங்களோடு தேய்படும் வளையல் ஒலி,

ஆச்சி அப்பு, அம்மோ என

அன்பொழுகும் குரல்கள் ஒன்றையுமே காணோம்

காற்று பரிதவித்தது

எங்கே போயின இந்த உறவுகள்?

ஒன்றும் விளங்காமல் அந்தரித்தது,

அதற்கென்ன தெரியும்?

காற்றுறங்கும் அகாலத்தில்தான்

மூட்டை முடிச்சுக்கொண்டு மக்கள்

கிராமத்தை ஊமையாய் விட்டுப் போன கதை... (2)

தப்பித்தோம் பிழைத்தோமென அந்நியக் கரையேறி ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாலும் அங்கே உடனே ஆ'கொண்டுவிடும் அந்நியமாதல். அது தாயகத்தில் சந்திக்கத் தரப்படக்கூடாது. இராணுவ விசாரணைகளைவிட, போலீஸ் கண்காணிப்பைவிடக் கொடுமையானது. ஆம் அந்த அந்நிய

மொழி, அந்நியத் தெரு, தாயகத்தையும் பிரிக்கும் அடாத பெருங்கடல்:

இல்லை. என்னை வீழ்த்தியது

நான் உரிமை கொண்டாட முடியாத தெரு

அவசரமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட பாடத்தினூடே நான்

கற்றுக்கொண்ட இரவல் மொழி

எங்களுக்குச் சொந்தமல்லாத தீர்க்க ரேகைகளில்

தனித்து நிற்கும் நிச்சயமற்ற உருவம்தான்

என்னை வீழ்த்தியது.

அது கிறீன்விச் தீர்க்க ரேகை யூஜ்யம் டிகிரி

எதற்கும் அருகிலில்லை.

என்னை வீழ்த்தியது இந்த அந்நிய மழை

சொற்களை மறந்து

துழாவிச் செல்லும் நினைவு

வெகுதூரத்திலுள்ள நண்பர்கள்

எங்களுக்குக்கிடையே உள்ள இந்த அடாத பெருங்கடல்

-

எனக்கு வந்து சேராத,

நான் எதிர்பார்த்திருந்த கடிதங்களை ஈரமாக்குகின்ற

இந்த அடாத பெருங்கடல். ... (3)

உலகமயமாதல் என்பது முதலாளிகளுக்கும் மேட்டுக்குடியினருக்கும்தான். உலகக் குடிமைச் சமுதாயத்தில் (global civil society) உறுப்பியம் வகிக்கத் தகுதியுள்ளவர்கள் அவர்கள் மட்டுமே. அகதிகளுக்கோ - குறிப்பாகக் கறுப்பு நிற அகதிகளுக்கோ - வெள்ளையரின் முன்னோர்களின் சிலைகளும் கூட வானூய்த்தி எச்சரிக்கும்:

தேசங்கள் வென்றவர்

சிலையிலும் முறைப்புடன்

தீப்பற்றும் குரல்களால்

செவிகளில் அறைவர்

வெளியேறு ...

சிலைகள் உயிர்க்கும்

வாள்முனை மினுங்கும் ... (4)

இங்கிருந்தும் வெளியேறி எங்கு செல்வது? பறவைகள் எங்கு செல்லும் கடைசி வானத்திற்குப் பின்? ஈழத் தமிழகத்தினையும் வாட்டி வரும் கேள்விதான் இது. அன்றாடம் வருவன, என்றாவது ஒரு நாள் தாயகம் திரும்பலாம் என்ற நம்பிக்கையைச் சிதறடிக்கும் செய்திகளே. ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் கடந்தகால நினைவுகளில் லயித்து எதிர்காலக் கனவு காண்பவர்களை வரலாற்றின் முற்றுக்காலங்கள் உகப்பி எழுப்பி விடுகின்றன. தற்கால மனச்சோர்வில் ஆழ்ந்து விட்டாலோ வாழ்க்கையைத் தொடரமுடியாது. எனவே, ஒரு சமன்பாட்டை, சமநிலையை உருவாக்கியாக வேண்டும். ஒருவர் தனது நிலையை உணர்ந்து தன்நிலையாக (subject) மாற முயற்சி செய்யவேண்டும். இது எளிதானதா? எட்வர்ட் சயித் கூறுவது போல, புலம்பெயர்ந்து வாழ்பவரது வாழ்க்கை, பெயர்கள் சூட்டப்படாத புனைப்படங்களாக உறைந்து போனவை. இந்தப் புனைப்படங்களில் காட்சியளிக்கும் பிம்பங்களுக்குப் பெயரில்லை. அவற்றால் பேசமுடியாது. அவற்றைப் பற்றி எனையும் விமரித்துக் கூறமுடியாது. ஆனால் காண்போர் மனத்தை அவை சலனப்படுத்தும், கண்டியிழுக்கும். தொலைந்து போன தாயகங்களை நினைவு படுத்தும்...

உறைந்து போன புனைப்படங்களுக்கு உயிரூட்டி அவற்றைச் சலனப்படுத்தும் முயற்சிகள் நடக்காமலில்லை. பல்வேறு நாடுகளில் சித்திரிக்கீடும் பாலஸ்தீனியர்கள் தங்களை ஒரு தேசமாக, தேசிய இனமாக ஒன்றிணைத்துக்கொள்வப் பொதுவான சிங்குகளை, பழக்க வழக்கங்களை, நடத்தை

முறைகளைப் பின்பற்றுவதை எட்வார்ட் சயித் கட்டிக்காட்டுகின்றார். பாலஸ்தீனர்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் எந்த வகைகளைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், தமது இல்லங்களை ஒரேமாதிரியாக அலங்கரிப்பர். மேசைகளிலும் மூலைகளிலும் சிறு பாலஸ்தீனக் கொடிகள், உணவு மேசையில் ஒலிவ மரத்தின் சித்திரம் பொறிக்கப்பட்ட தட்டுகள், ஆங்காங்கே கவர்களில் பாலஸ்தீனத்தில் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்கள் - கடற்கரைக் காட்சிகள், பள்ளிவாசல்கள், வீடுகளின் முகப்புகள், பாலஸ்தீனருக்கே உரிய விருந்தோம்பல் முறைகள். எதிர்பாராது வரும் விருந்தாளிகளை உபசரிக்க எப்போதும் தயாராக உள்ள உணவு. இழந்த தாயகத்தின் நினைவைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவே பாலஸ்தீனியர்கள் பழைய பழகிப் போன நடத்தை முறைகளை, பழக்கவழக்கங்களை அவ்வாறே பின்பற்றுகின்றனர் என்றும் அதன் மூலம் அத்தாயகத்தை தம்மோடு கூடவே எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டதைப் போன்ற உணர்வைப் பெறுகின்றனர் என்றும் சமீபக் கூறுகிறார், வரலாற்றில், நினைவில், நெஞ்சில் உண்டாகக் கப்பட்ட விரிசல்களையும் இடைவெளிகளையும் தமது இச்செய்கைகளின் மூலம் அழித்துவிடப் பார்க்கின்றனர். அது மட்டுமல்ல - உலகம் எங்கே தம்மை மறந்து விடுமோ, நிராகரித்து விடுமோ, தமது வரலாற்றை அழித்துவிடுமோ வேறொரு வரலாற்றைப் புனைந்து விடுமோ என்ற பீதி அவர்களை ஆட்கொள்கிறது. எனவேதான் அவர்கள் தங்கள் நடையுடை பாவனைகளில், உணவு முறைகளில், பழக்கவழக்கங்களில் பொதிந்துள்ள தாயகத்தை பிறருக்கும் தங்களுக்கும் நினைவுபடுத்துகின்றனர் தங்களது நினைவுத் துகள்களைக் கொண்டு ஒரு பாலஸ்தீனத்தை உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். (5)

எட்வார்ட் சயித் கூறுவது புலம்பெயர்ந்த பல தேசிய இனங்களுக்கும் இனத்துவக் குருக்களுக்கும் பொருந்தும். இரண்டாயிரமாண்டுக்கு முன்பே புலம்பெயர்ந்த யூதர்களில் ஒரு பகுதியினர் மட்டுமே ஐரோப்பிய பண்பாட்டு, சமய மரபுகளுக்குள் வலுக்கட்டாயமாகவோ, அல்லது சுய விருப்பத்தின் பேரிலோ உட்கிரகிக்கப் பட்டனர். மற்றவர்கள் வரலாற்றின் சோதனைகளுக்கு ஈடு கொடுத்து வந்ததுடன் வரலாற்றின் தந்திரம் மிக்க விளையாட்டுக்கள் அவர்களுக்கு ஒரு புவிப் பகுதியைப் பறித்துக் கொடுத்த பின் யூதப் பண்பாடும் தழைத்தோங்குவதற்கான தடைகள் முற்றாக அதற்கப்படும் பேற்றினைப் பேற்றனர். இத்தகைய பேறு பெறாதவர்களிடமும் கூட சுய அடையாளத்தைத் தக்க வைத்துக்கொள்வதற்கான இடைவிடாத முயற்சிகள் நடப்பதைக் காண்கிறோம். உயிர் மரபுக்கூறு போல பண்பாட்டு மரபும் தலைமுறை தலைமுறையாய் தன்னை உயிர்ப்பித்துக் கொள்கிறது.

பன் ஐராறாண்டுக்கு முன்பே ஆப்பிரிக்க ஆற்றோங்களிலிருந்தும் அட்காடுகளிலிருந்தும் புதிதலகிற்கு பலாத்காரமாகப் புலம் பெயர்க்கப்பட்டவர்களின் சந்ததிகள் தங்கள் ஒருபோதும் கண்டறியமுடியாத வம்சாவளிச் சங்கிலியின் கண்ணிகளை கற்பனையிலேனும் இணைப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் உத்திகளும் ஐயங்களும் தான் எத்தனை! நேயத்தியின் வூடு (voodoo) விசிறுந்து அமெரிக்காச்சுக்களின் நீக்ரோ ஸ்பிரிடுகள் வரை ஆபிரிக்கா பிரசன்னமாகாத இடமே இல்லை. ஆப்பிரோ-அமெரிக்கர்கள் தங்கள் இசையில் தோரணைக் கருவிகளுக்கு (drums) முக்கியத்துவம் தருவதற்கு காரணம் உள்ளது இழந்துபோன வரலாற்றின் தொலைதூரத்தில் அவர்களது முன்னோர்கள் செய்திப் பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படுத்திய பேகம் (முரக்கள்) (talking drums) பற்றிய நினைவலைகள் ஆபிரிக்க-அமெரிக்கர்களின் டிரம்களின் தாளையங்களில் ததும்பி நிற்கவில்லையா?

தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி (தமிழ்நாட்டுச் சிறப்பு முகாம்களிலும் நகர்புறச் சேலிகளிலும் வாழும் ஈழத் தமிழர்களுடைய நாம் இங்கு குறிப்பது.) மேற்கு ஐரோப்பா,

வட அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா ஆகியவற்றிற்கும் புலம்பெயர்ந்து சென்றுள்ள ஈழத்தமிழர்களும் கூட தங்கள் ஈழத் தமிழ் வாழ்வை, ஈழத்தின் அன்றாட வாழ்வை மறுபடைப்புச் செய்து தங்கள் அடையாளத்தைப் பேறுவதை, தங்களுக்கிடையே ஒரு ஈழத்தைக் கற்பித்தும் செய்து கொள்வதை, தங்கள் இயல்பான வாழ்க்கை முறை போன்ற ஒன்றை போலிமை செய்வதை (Simulating Normalcy) நம்மால் அவதானிக்க முடிகிறது. காதுணி விழா, மஞ்சள் நீராட்டு, தேர் இழுத்தல், சீதனம் தருதல், சாதி ஆசாரம் முதலிய பார்ப்பன - வேளாள, சாதிய, ஆணாதிக்க நடைமுறைகளும் கறாராகப் பின்பற்றப்படுகின்றன. இந்த யாழ்ப்பாணப் பண்பாடு தொலைக்கட்டுப்பாடு முறை போல (Remote Control System) இயங்குவதைக் காண முடிகிறது. புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கியப் படைப்புகள் இந்த யதார்த்தத்தை பிரதிபலிக்கின்றன. ஐரோப்பிய நாட்டு உணவு விடுதிகளில் தட்டுக் கழுவியும், பன்றித் தொழுவங்களின் சாணி அள்ளியும் உறைபனிக் குளியில் வீடு வீடாகச் சென்று பெயர் போட்டும் பொறுக்கிச் சேர்த்த சில்லறைக் குவியல்களை தங்கை - தமக்கையின் சீதனத் தொகைகளாக மாற்றும் யாழ்ப்பாண அப்பாவின் (இப்போது வன்னிக்காட்டு) அப்பாவின் தொலைதூரக் கட்டளை. ஏஜென்சி மூலம் சுரண்டிக் கொழுக்கும் தமிழ்க் குடும்பங்கள் தூருவப் பிரதேசத்திலும், காஞ்சிபுரம் சாரியனையும், கழுத்து முறிமிற நகயனையும் மாட்டிக் கொண்டு சோசியல் நடத்தி பணச்சடங்கு மூலம் ஏழை அகதிகளின் பணத்தைப் பிடுங்கும்.

இந்த ஏழை அகதிகளிலும் கூடப் பலர் சாதியுணர்வுடையவர்கள்: ஊரிலில் தீண்டாத இழிசனப் பணிகளை ஆலாய்ப் பறந்து தலைகளில் கமக்க கூலிகள் பெருகும் சாதியத் தடிப்பிலும் ஒரு சுற்றுப் பருக்கும்... (6)

சாதியத் தடிப்பு உள்ளவர்களுக்கு ஐரோப்பியரின் நிறுவெறி உறைக்காது: சாதிய வெக்கையிலும் வேகாத, உடல் நிற வெக்கையிலா வேகும்?

இவை போதாதென்று தமிழ் சினிமாக்க் கலாசாரம் வேறு, ஸ்விஸுக்குச் சென்றாலும் தூரத்திக் கொண்டு வரும் 'குஷ்பு மோகம்' அல்லது 'ரஜனி உபாசனை', சற்று சுதந்திரமாக சிந்திக்க, நடக்க, வாழவிரும்பும் பெண்களைக் கண்டு ஆண்களின் முகச்சுளிப்புக்கள், ஈழ மண்ணில் போராடிகளுக்கிடையே நடக்கும் மோதல்களிலிருந்தும் போரளிக் குழுக்களின் அராஜக, எஜமானத்துவப் போக்குகளிலிருந்தும் ஐரோப்பாவிற்குப் பரவும் கதிரியக்கத் துகள்கள்.

இப்படி மறுபடைப்புச் செய்யப்படும் ஈழத் தமிழ் வாழ்வை, ஈழத் தமிழ் அடையாளத்தை விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்துவோரையும் நம்மால் காணமுடிகிறது. தாயகத்தின் சமூக, பண்பாட்டுச் சூழலுடன் தமக்குள்ள உறவும் அதன் நுட்பங்களும் ஆராயப்படுகின்றன. போலி நாட்டுப்பற்று, தமிழினப் பற்று முதலியவற்றிலிருந்தும், உணர்ச்சிவசப்பட்ட, நினைவியமிருந்தும் விடுபட்டு புறநிலை ரீதியாக விசயங்களைப் பார்க்கவும் புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கை உதவுகின்றது. மரபு, வரலாறு, பாவியல் பிரிவினைகள் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகின்றன. மரபான வாழ்வுக்கும் புலம்பெயர்ந்த வாழ்வு சாத்தியப்படுத்தியுள்ள நன்னெய்துவத்திற்குமிடையே உள்ள உறவுகள் ஏற்படுத்தியுள்ள விழைவுகள் பரிசீலிக்கப்படுகின்றன. சிவிசேகரம் இம்முயற்சிகளில் ஒரு முன்னோடி.

"நமது கய அடையாளம், இவ்வாறு நமக்குப் பழக்கமாக இருந்த வாழ்க்கை முறையின் அடிப்படையிலும், நாம் நமது பண்பாடு என்று நினைக்கும் ஒன்றன் அடிப்படையிலும் பேணப்படுகின்றது. நம்மை அழுத்தும் கமைகளைக் களைய நாம் ஆயத்தமாக இல்லை. அவை நம்மை அழகு செய்யும் அனிகலன்களென்று பாசாங்கு செய்கிறோம். ஆயினும் இது வெகுகாலத்திற்கு நீடிக்க முடியாது. புதிய பரம்பரையினர் நாம் அவர்கள் மீது திணிக்கும் இந்தச் கய அடையாளத்தைத் தாங்க ஆயத்தமாக இருக்கமாட்டார்கள். அவர்களது கய அடையாளம் நம்முடையதைப் போலன்றி, அவர்களது நிசமான சூழலின் அடிப்படையிலேயே அமையப்போகிறது. நமது பம்மாத்துக்கள் அவர்களது கய அடையாளத்தின் விருத்திக்கு கேடாகவே அமையும்.... புலம்பெயர்ந்த நாம் நமது பண்பாட்டையோ மரபையோ மொழியையோ மதத்தையோ கலை வடிவங்களையோ நிராகரிக்க வேண்டும் என்பது என் வாழ்வில்லை... புதிய தேவைக்கேற்ற மாற்றங்களை நாம் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதே என் வேண்டுகோள்." 7)

ஐரோப்பியச் சூழல் பிற பண்பாடுகளுடன் ஓர் ஆக்கபூர்வமான உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பையும் உருவாக்கியுள்ளதை யமுனா ராஜேந்திரன், சமுத்திரன், ராகவன், சுந்திரன், கண்ணன், ரவி (ஸ்விஸ்) கி. பி. அரவிந்தன், கவடுகள் நண்பர்கள் முதலியோரின் இலக்கிய முயற்சிகளிலிருந்து தெரியவருகின்றது. ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்தும் வட அமெரிக்காவிலிருந்தும் ஈழப்பெண்களின் பெண்ணியக் குரல்களும் எழத் தொடங்கியுள்ளன. புலம்பெயர்ந்த வாழ்வனுபவங்கள் இலக்கியங்களாகப் பதிவுசெய்யப்படுகின்றன.

புலம்பெயர்ந்த வாழ்வுச் சூழல், ஈழத்தில் நடக்கும் விடுதலைப் போராட்டங்கள் பற்றிய விமர்சனப் பார்வைகளையும் உருவாக்கியுள்ளது. ஆயினும் அவை போராட்டத்தின், போராளிகளின் போக்கை மாற்றவோ, போராளிகளின் ஒற்றுமையைச் சாதிக்கவோ, சக்திகளின் பலபலத்தில் - சமநிலையில் மாற்றத்தை

ஏற்படுத்தவோ செய்துள்ளதற்கான அடையாளங்கள் நமக்குத் தென்படவில்லை. வேற்றினக் கிழவிகளைக் கொல்வதற்கும் சிங்கள இனவெறிக்குமிடையே வித்தியாசம் கிடையாது என்பதையாவது உணரவைத்திருப்பதற்கான சான்றுகளும் இல்லை. இதற்கிடையே ஒன்றே ஒன்று மட்டும் தமிழர் உள்ளங்களில் இடைவிடாது வலுப்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. அது, ஈழத்திற்கு உள்ளும் புறமும் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருக்கிற லட்சோப லட்சம் தமிழர்களின் ஏக்கக் குரல். கையாலாகா நிலையில் வெறும் பார்வையாளர்களாக ஆக்கப்பட்டுவிட்ட (அல்லது அதிக பட்சம் போனால் இலங்கைத் தூதரகம் முன் ஓர் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்திவிட்டுக் கலைகிற, அல்லது புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாடு நடத்திவிட்டுத் திரும்புகிற நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டுவிட்ட) தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களின் நெஞ்சை உறுத்துகின்ற ஏக்கக்குரல் அது:

யுத்த முனைகளால் கிழிக்கப்பட்டு
குருதிப் பிசுக்கேறிப் போன
வாழ்வின் பக்கங்களில்
எழுதப்படுமா ஒரு நற்செய்தி?

--
எல்லாமே தெளிவற்றிருக்கிறது
ஆயினும் ஒரு தீக்குச்சி உரசலின்
சிறு நம்பிக்கைத் துளியில் தெரியவரும்
நற்செய்திக்காய்
காத்திருத்தல் மட்டும் தொடரட்டும்
காத்திருப்போம்
எல்லாத் துயரங்களின் நடுவிலேயும்
தீக்குச்சியிலும் ஈரம்படிந்துவிடாதபடி காப்போம்.... (8)

'உலகமயமான' ஈழத் தமிழர்களுக்கு என்று கிட்டும் அந்த நற்செய்தி?

அடிக்குறிப்புகள்

1. நெஸ்விட் செலிக் (Nezvit Celik) அகதிகள் (பகுதி), மண்ணும் சொல்லும் மூன்றாம் உலகக் கவிதைகள் (மொழியாக்கம்), வ. கீதா, எஸ். வி. ராஜதுரை. அன்னம், சிவகங்கை, 1991.
2. க. வில்வரத்தினம், காற்றுக்கு வந்த சோகம் (பகுதிகள்), காற்று வழிக்கிராமம் ஆகவே நூற்றொடர் - 01, திருகோணமலை, 1995.
3. மரியா யூஜெனியா ப்ரேவோ கால்டெராரா (Maria Eugenia Bravo Calderara) புலம் பெயர்ந்து வாழ்தல் பற்றியும் தோல்விகள் பற்றியும் (பகுதி), வ. கீதா, எஸ். வி. ராஜதுரை (மொழியாக்கம்), அவ்வப்போது பறித்த அக்கரைப் பூக்கள், கணகம் வெளியீடு, சென்னை, 1993.
4. கி. பி. அரவிந்தன், இருப்பிடம் தேடி (பகுதி) முகம் ிசாள், ஸ்நேகா, சென்னை, 1992.
6. கி. பி. அரவிந்தன், துருவங்கள் மாறி (பகுதி) முகம் கொள் சென்னை, 1992.
7. சி. சிவசேகரம், மாறுபட்ட சூழலில் கய அடையாளத்திற்கான தேடல், தமிழோசை, லண்டன், 13.11.1992.
8. க. வில்வரத்தினம், கிழிந்ததன் நகலாய் (பகுதி), காற்று வழிக் கிராமம், திருகோணமலை, 1995.

அடையாளம் கலாசாரம் சுதந்திரம்

யமுனா ராஜேந்திரன்

அடையாளம் குறித்த நெருக்கடி தோன்றும் போது தான் அடையாளம் பற்றிய குறிப்பான கேள்விகளும் தேடல்களும் தோற்றம் கொள்கின்றன. காலமாற்றம் சிந்தனைரீதியான பல்வேறு அனுபவங்களைத் தருகிறதெனில், இடம் மாறும்போது பௌதீக ரீதியிலான அச்சுறுத்தல் புதிய சூழலில் மனிதனுக்கு நேர்கிறது. தனது பௌதீக ரீதியிலான இருத்தலுக்கு அச்சுறுத்தலும் நெருக்கடியும் அதிகமாகும்போது மனிதன் தனது தனிஇருப்பு, அடையாளம் பற்றிய தேடுதல்களைப் பற்றிப் பிடிக்கிறான்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வருடங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நமக்கு, நமது அடையாளம் தொடர்பான நிறையக் கேள்விகள் தோன்றத் துவங்கிவிட்டன. காரண காரிய அறிவெழுச்சி சார் சமூகங்களாகத் தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டவை விளைவித்த வரலாற்று அனர்த்தங்களாக பாசிசம், நிவெறி, சூழலியல் அழிவு, அரசியல் எதேச்சாதிகாரம், மனித ஆன்மாவை அழித்த சந்தைப் பொருளாதாரம், அடிப்படை மனித உரிமைகளைப் பலிகேட்கும் முதலாளித்துவ ஜனநாயகம் போன்றன நம்முன் இருக்கின்றன.

காரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட விஞ்ஞான அறிவான மேற்கத்தைய அறிவு பிற சமூகங்கள் நிராகரித்த எதேச்சாதிகார அறிவு எனும் மூலக் தெரிதா, அத்தகைய அறிவை சாஸ்வதமானது என நிரூபிக்க முயல்வதை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார். நிராகரிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள், நிராகரிக்கப்பட்ட மனிதருடையவை எனப் பேசும் மிஷேல் பூக்கோ அதிகாரம் வரலாற்றின் வேர்களில் உறைந்து கிடப்பதை அகழ்வாராய்ச்சி செய்து வெளிக்கொணர்கிறார்.

வர்க்க அடையாளம் போன்ற கருத்தமைவுகளோடு, இன்று பெண்களின் அடையாளம், பாலியல்பு அடையாளம், இன அடையாளம், நிற அடையாளம் என மனிதனுக்கான அடையாளம் குறித்த கேள்விகள் பல்திறத்தனவாகிவிட்டன. இவ்வகையிலேயே மூன்றாம் உலக மனிதனின் அடையாளமும், ஐரோப்பியர் அல்லாத ஐரோப்பாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த மூன்றாம் உலக மக்களின் அடையாளமும் இன்று பிரச்சினைக்குரியதாகி விட்டன.

இவ்வாறு நெருக்கடி களுக்கு உள்ளான மனிதனின் அடையாளத்துக்கான தேடல்கள், பதில்களை பல்வேறு சிந்தனை அணுகுமுறைகள் பல்வேறு வகைகளில் முன்வைக்கின்றன. மனிதனது அடையாளத்தை விஞ்ஞான ரீதியில் கண்டுபிடித்து விட முடியும் என்ற போக்குகள் உயிர்க்கூற்றியலில் ஆய்வுகளிலும் பிரபஞ்ச அமைவு பற்றிய ஆய்வுகளிலும் நிலவுகின்றன. இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான உறவின் இடையில் நுழையும் மதம், சடங்குகள் போன்றன தமது வழியில் இதற்கான பதில்களைக் காணமுயல்கின்றன. மனிதனை செயற்கையான மாற்றாக உருவாக்கிவிட முடியும் என்கிற ஆய்வுகள் கூட நிலவுகின்றன.

1. உயிரியல், கணிட்பொறியியல், வானியல் போல்:

றவை பற்றின ஆய்வுகளின் மூலம், மனிதனின் அடையாளத்தை தீர்த்துக் கட்டிவிட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. உயிரியல் ஆய்வுகளின் வழி மனிதர்க்கிடையிலான ஆதிக்க, அடிமை உறவுகளைச் சாஸ்வதமாக்கிவிடவும் ஆய்வுகள் நடைபெறுகின்றன.

2. இந்த நூற்றாண்டு மனிதனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அடையாளம் குறித்த நெருக்கடிகளை அரசியல், சமூக, கலாசார உறவுகளினூடு அவதானிப்பதற்கான ஆய்வுகளும் நிலவுகின்றன. முதலாளித்துவம், சோஷலிசம் என்கிற இரு சமூக அமைப்புக்களின் விமர்சனத்தினூடே எதிர்காலத்துக்கான புதிய சமூக மாற்றையும் புதிய அறவியல்களையும் இவர்கள் முன்மொழிகிறார்கள்.

3. இதுவன்றி சமூக அமைப்புக்கள், சிந்தனை, மனிதனின் அடையாளம் போன்றவற்றின் நெருக்கடிகளுக்கான தோற்றத்தை விஞ்ஞான சிந்தனையின் சாஸ்வதக் கோட்பாட்டிலும், அதன் ஆதிக்கத்திலும் கண்டுணரும் அறிஞர்கள், இத்தகைய அறிவை சமூக, அரசியல், கலாசார நெருக்கடிக்களுக்கான தீர்வு நோக்கிய விமர்சன அறிவுடன் இணைக்கிறார்கள்.

இந்த மூன்று வகையான சிந்தனை அணுகுமுறையினூடு பயணம் மேற்கொள்வதன் மூலம், மூன்றாம் உலகின் மனிதன் என்கிற அளவில், தமிழனின் அடையாளம் குறித்த சுயவிசாரணையே இங்கு விரிவுபெறுகிறது.

“எந்த திருப்திகரமான அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பும் மனித உயிர்க்கூறின் (Genes) சமனற்ற (inequal) நிலையினை அங்கீரிப்பதின் மீதே அடிப்படை கொண்டிருக்க வேண்டும்” - 1

மனிதனின் அடையாளம் குறித்த இயற்கை விஞ்ஞான ஆய்வுகளில் இன்று உயிர்க்கூறுவுக்கும் மனிதனின் அடையாளத்திற்கும் இருக்கிற உறவு சம்பந்தமான ஆய்வுகள் நிறைய நடைபெறுகின்றன. உயிர்க்கூறு வேட்டையாளர்கள் (Gene Hunters) என்றொரு தொலைக்காட்சி விவரணப் படம் 1995 ஆம் ஆண்டு மத்தியில் வண்டன் கேனல் நான்கு அவைவாரிசையில் காண்பிக்கப்பட்டது. அது பல்வேறு தொற்று நோய்களையும் எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய திறனுள்ள பூர்வகுடி செவ்விந்திய மக்களிடமிருந்து, அவர்களின் அறிவுக்குத் தெரியாமல் இரத்த மாதிரிகள் (Blood samples) எடுத்துக் கொண்டு போய் ஆய்வு நடத்தும் அமெரிக்க பகாசர மருந்துக் கம்பெனிகள், பல்கலைக்கழகங்கள் பற்றிய விவரணப் படம். என்ன வகையிலான ஆய்வு அது? எந்த விதமான இனக்கலப்பும் இல்லாமல் தாய்மையான இனத்தினுடைய இரத்தத்தைக் கொண்டிருப்பதனால்தான், அவர்களால் இயற்கையையும் நோய்களையும் எதிர்த்து நிற்க முடிவாகாது? அது அவ்வாறெனில் தொடர்ந்து மனிதர்களையும் இயற்கையையும் காலனியாதிக்கம், விஞ்ஞான தொழில்துட்ப கண்டுபிடிப்பு போன்றவற்றின் கீழ் வைத்திருந்த வெள்ளையர்களின் தூய (Pure) இன

உயிர்க்கூறு எத்தனை சக்தி வாய்ந்ததாயிருக்கும்? அதை, அதே தூய அடிப்படையில் பாது காத்தால், என்ன மாதிரி மகத்தான அற்புதங்கள், சாதனைகள் நிகழ முடியும்?

இந்த ஆய்வுகளின் நிறுவெறி இனவாதத் தன்மைகளையும் அம்மக்களின் அறியாமையைச் சுரண்டும் அமெரிக்க பகாசுரக் கம்பெனிகளும் மருத்துவ அறிவியலை (medical ethics) கேள்வி கேட்டிருந்தார்கள், அதை எதிர்த்துச் செயல்படும் நடவடிக்கையாளர்கள்.

இன்றைய மனிதர்களுக்கிடையிலான வித்தியாசங்கள் உயிர்க்கூறு அடிப்படையிலான வித்தியாசங்கள் கள்கூட உற்பத்தி உறவுகள், உற்பத்தி சாதனம், மனிதன் என்கிற மார்க்ஸிய வரலாற்று ஆய்வு அடிப்படையில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவை. வர்க்கம், அதிகாரம், ஆதிக்கம் என விளங்கிக் கொள்ள முடியும். இன்று நிலவுகிற உயிர்க்கூற்று வித்தியாசங்கள்கூட ஆதிக்கம், அடிமைத்தனம் என மனிதர்களைப் பொறுத்து விளங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

1996ஆம் ஆண்டு வரையிலான ஆய்வுகள் எல்லா மனிதர்களும் அடிப்படையில் ஒத்தவர்களே எனச் சொல்கிறது. மனிதஜீவிகளுக்கும் அதன் மிக அருகி லான சிம்பன்சிக்குமான வித்தியாசம் இரண்டு சதவீதத்துக்கும் குறைவான தென நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

DNA (deoxyribose nucleic acid) எனும் உயிர் மையக் கருப்பொருள் (is only in the nucleus: DNA must be the genetic material) குறித்த ஒரு ஆய்வு சொல்கிறபடி: இன்றைக்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எல்லா மனிதஜீவிகளும் இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த ஒரு பெண்ணிலிருந்து உருவானவர்களே.

இந்த ஆய்வின்படி ஐரோப்பா, ஆசியா, அமெரிக்காவில் இருக்கிற அனைவருமே ஒரு இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆபிரிக்காவில் வாழ்ந்த ஒரு மக்கள் குழுவிடமிருந்து வந்தவர்களே. ஆய்வுகளின்படி மனித இனம் ஆபிரிக்காவில் தோன்றியதாகவே கருதப்படுகிறது. ஒப்பீட்டளவில் உயிர்க்கூறு வித்தியாசங்கள் ஆபிரிக்காவில்தான் நிலவியது. அதன்படி இனவித்தியாசங்கள் (racial variations) மிகமிகக் சிறியதும் முக்கியமில்லாததும் ஆகும். இனம் என்பது ஒரு விஞ்ஞானக் கருத் தாக்கமோ விஞ்ஞானச் சொல்லோ அல்ல (race is not a scientific term). இதனோடு 10 இலட்சம் ஆண்டு கட்டு முன்பிருந்த மனித உயிரினங்களான நியாண்டர்தால் மற்றும் ஹோமோ ஹொக்டல் போன்றவை மிச்ச சொச்சமற்று அழிந்து விட்டன.

நிறம் இனத்தின் மீது கட்டப்பட்டு அடையாளம் விஞ்ஞான ரீதியானது என்பதை விடவும் வரலாற்று ரீதியானது, அரசியல் ரீதியானது, கற்பிதமானது என்பதே பொருத்தமாகும்.”⁵

இதைப்போலவே 1994ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க டைம்ஸ் பத்திரிகையின் ஆய்வொன்று பரவலான விவாதத்துக்கு உள்ளானது. உயிர்க்கூற்று ஆய்வுகளின்படி வெள்ளை இனத்துக்கு விஞ்ஞான அறிவும் உணர்திறனும் அறிதிறனும் பிற ஆசிய கறுப்பினத்தவரை விட அதிகமாக இருந்தது கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாக தெரிவித்திருந்தார் அமெரிக்க உயிரியலாளர் ஒருவர். நிறவாத ஆதிக்கத்தையும் இனவெறி ஆதிக்கத்தையும் விஞ்ஞானரீதியில் நிலைநாட்டும் நோக்கம் கொண்டது இக்கூற்று.

இங்கு நமக்கொரு பிரச்சினை வருகிறது. உண்மையிலேயே வெள்ளையர்கள் அதி உணர்திறனும், பிற இனத்தவர் குறைந்த உணர்திறனும் கொண்டவர்களா? இதே கேள்வியை இந்தியச் சூழலில் இப்படிக்கேட்கலாம்: பிராமணன் உயர் அறிதிறனும் சக்கிலியன் குறை அறிதிறனும் இயல்பிலேயே கொண்டவனா? யாழ்ப்பாணச் சூழலில் இதை வேறு மாதிரிக் கேட்கலாம்: வெள்ளாளன் இயல்பிலேயே உயர் அறிதிறனும் நளவன் குறை அறிதிறனும் கொண்டவர்களா?

இதற்கான பதில் இரண்டு கட்டங்களைக் கொண்டது:

1. முதலில் உயர் அறிதிறன் குறை அறிதிறன் விஞ்ஞான உண்மை, மேன்மை போன்றவற்றின் அர்த்தம் என்ன, எந்த மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில் இனக்களுக்கிடையில் மேல், கீழ் பார்க்கப்படுகிறது?

இதற்கான கேள்விகளை, பதில்களை வெலி ஸ்ட்ராஸ் போன்ற மானுடவியலாளர்கள், லக்கான் போன்ற உளவியலாளர்கள், தெரிதா போன்ற கட்டுடைப்பாளர்கள், ஸாஸர் போன்ற மொழியியலாளர்கள் விசாரித்திருக்கிறார்கள்.

சாராம்சமான பதில் இதுதான்: அந்தந்த சமூகத்தின் வாழ்நிலைத் தேவைகளை ஒட்டி அந்தந்த சமூகம் விஞ்ஞானம், கலாசாரம், மருத்துவம், கணிதம் போன்ற துறை அறிவைக் கொண்டேயிருந்தது. உதாரணமாக மருத்துவத்தை எடுத்துக் கொண்டால் சீனாவில் அக்கு பஞ்சர், இந்தியாவில் சித்த வைத்தியம், ஆயுள்வேதம் போன்ற முறைகளின் விஞ்ஞானத் தன்மையும் பயன்பாடும் இன்று நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆபிரிக்க சமூகங்களும் ஆசிய சமூகங்களும் கணிதச் சிந்தனையில் சாதனை படைத்த சமூகங்கள்.

இங்கே உயர்வு என்பது 'ஒற்றைப்பரிமாண அறிவை' உயர்வு என்று ஏற்றுக்கொள்வதால் வருவது. மேற்கத்திய அருவ கணிதம் உயர்வானது என்கிற மமதை இப்போது கேள்விக்குட்படுகிறது. அலோபதி மருத்துவத்தின் பக்கவிளைவுகள் இன்று மனித இருத்தலை அச்சுறுத்துகின்றன. ஆகவே, உயர்வு என்பது இங்கு காலனியாதிக்கத்தால் எம்மக்களின் மீது அதிகார மரக்கி வைக்கப்பட்ட 'ஒற்றைப் பரிமாண' அறிவு என்றாகிறது.

இந்தப் பிரச்சினையை இன்று எவ்வாறு தீர்ப்பது? காலனியாதிக்கம், ஏகாதிபத்தியம் போன்றவை எமது கல்வி, நீதியமைப்பு, அரசியல், கலாசாரம் எல்லாவற்றிலும் ஒரு சக்தியாக நிறுவிக் கொண்ட பின்னால், எவ்வாறு இதை எதிர்கொள்வது?

அதிகாரத்தை தோண்டிப் பார்ப்பதும், அதிகாரத்தை எதிர்த்து நிற்பதும், அறிவு மலர்ச்சிக்கான சூழலை எமது மக்களுக்கும் உருவாக்கித் தருவதும் தான் ஒரே வழி.

2. நிலவும் அமைப்பு, அறிவு ஆதிக்கத்தின் விளைவாக இருப்பதால், மனிதனின் சகலவிதமான இருத்தலும் இந்த ஆதிக்கத்தின் கீழும் அசமத்துவத்தின் கீழும் தான் இருக்கிறது. இங்கு இன்னுமொரு கேள்வி யெழுகிறது. காலனியாதிக்கத்தான், அதிகாரத்தான் அசமத்துவத்திற்கு, ஒற்றைப்பரிமாண அறிவிற்குக் காரணமானால், அதைச் சாதித்த மனித காரணிகளான வெள்ளையர்கள் உயர் அறிதிறன் கொண்டவர்கள் தானே?

இந்த படையெடுப்பையும் ஆதிக்கத்தையும் வெள்ளையர்களுக்கு மட்டும்தான் பொருத்திப் பார்க்க முடியுமா? இஸ்லாமியர்களுக்கு, ஆரியர்களுக்கு, தமிழ் மன்னர்களுக்கு பொருத்திப் பார்க்க முடியாதா? ஆதிக்கமும் அதிகாரமும் உயிர்க்கொலையும் இன அழிப்பும் சூறையாடலும் கொள்ளையடித்தலும் பெறும் அறிவியல் மதிப்பு இன்று (ethical value today) என்ன?

ஆதிக்கமும் அதிகாரமும் மனிதனை விலங்காக்குகிறது. இது மனிதனின் சிருஷ்டிகரமான குணம் அல்ல. ஆகவே இதை மனிதனின் உயர் அறிதிறனுக்கான மதிப்பீடாகக் கொள்ள இயலாது. அணு உலகங்களையும், குழந்தைகளைக் கொல்லும் அதனது நடவடிக்கைகளையும் உயர்திறனுக்கான மதிப்பீடாகக் கொள்ள இயலாது. இலட்சக் கணக்கான யூத மக்களைக் கொன்றொழித்த ஹிட்லரின் காரணகாரிய தூய அறிவை, அதிமனித அறிவை, உயர் அறிதிறன் மதிப்பாகக் கொள்ள முடியாது.

ஆதிக்கத்திற்கெதிரான மனிதனின் மலர்ச்சிக்கான சமநிலைக்கான சூழலை உருவாக்கித்தரும் அறிவே உயர் அறிதிறன் கொண்டது. இந்தியாவில் இடஒதுக்கீட்டுக்கான மண்டலக் கமிஷனின் அறிக்கையும் மனிதனின் உயர் இருப்பு தொடர்பான சோஷலிஸ்ட் விஞ்ஞான மேதை ஜே.பி.எஸ். ஹால்டேனின் கருத்துக்களும் இணையும் புள்ளி இதுதான்.

“மூளையை இரண்டு வகையாகப் பார்க்கலாம். ஒன்று மூளைக்கு வெளியிலிருந்து, அதன் வடிவ மைப்பை, அதன் பிறசெயல்பாடுகளை மின்சார வயப்பட்டு பதிவுகளின் மூலம் பார்க்கலாம். உதாரணம்: அறிநுட்பம், நடவடிக்கை, பிரக்ஞை போன்ற வற்றை குறித்த பெளதீகச் செயல்பாடுகள். இரண்டாவதாக அதன் செயல்பாடுகளை உள்ளிருந்து பார்க்க முயல்வது: உள் பொறிகளுக்கு இடையிலான உரையாடல்கள், வேறுபட்ட அகங்களுக்கிடையிலான உரையாடல்கள் போன்றவற்றைப் பார்க்கலாம்.

இந்த - இருவகையிலும் கம்பியூட்டரையும் நாங்கள் பார்க்கலாம். வெளியிலிருந்து அதனது இயந்திரமயமான செயல்கள் பதிப்படுவதைப் பார்க்கலாம். பகுத்தல், கழித்தல், மீளமைத்தல் போன்ற உள்பொறிகளுக்கு கிடையிலான உரையாடலையும் அவதானிக்கலாம்.

நமக்கு முன்னுள்ள ஒரு கண்ணாடியில் நாம் பார்க்கும் நமது உடல் அவயவங்களை நமது அகத்தின் அம்சமாக நாம் உணர்கிற மாதிரி கம்பியூட்டர் தனது அகமாக உணரமுடியாது. புற உலக மெய்மைகள் பற்றிய தொடர்ச்சியை மறைந்தோ அல்லது இல்லாமலோ இருப்பதை மனிதன் அடையமுடியும். ஆகவே இந்தத் தொடர்ச்சி என்பது மூளைக்கே உரிய ஆக்கப் பண்பாகும் அறிதல் மற்றும் புரிதல் (Perception and understanding) இவைகளுக்கிடையிலான பிளவு கம்பியூட்டரையும் மனிதனையும் வித்தியாசப் படுத்துகிறது. இவைகளுக்கிடையிலான தொடர்ச்சி மனிதனில் இருக்கிறது. கம்பியூட்டரில் இல்லை. இதுவே மானுட ஜீவியின் தனித்துவம்.” -3

இன்று மனிதனை இயந்திரமாகக் குறுக்கிவிடும் போக்குகள் நிறைய நிலவுகிறது. இயந்திரக் கட்டமைப்புகள் மூலம் மனிதனின் இருத்தலே இல்லாமல் போகக்கூடியதான சாத்தியம் இருப்பதான பீதி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்கத் திரைப்படங்களில் வரும் கம்பியூட்டர் கிராபிக்ஸ்கள் பொய்யை உண்மையாக்கி நிஜம் போல சாத்தியப்படுத்த முயல்கிறது. மனிதன் திரையிலிருந்து ஒரு நொடியில் மறைந்து போகிறான். ஆன்மீகத் தேடல்களை அருவங்கள் இன்று கம்பியூட்டர் வித்தைகளாகி விட்டது. ஒன்று இந்த நிமிஷம்வரை நிச்சயமாகிவிட்டது. இயங்கும் மனித அறிவின் சிருஷ்டித்தன்மைக்கு நூறுசதம் மாற்றான இயந்திரக் கட்டமைப்பு இன்று வரை சாத்தியமில்லை.

கம்பியூட்டர் பற்றிய அறிவும் தொலைத் தொடர்பு

சாதனங்களின் விரிவாக்கமும் அதில் மனிதனின் பங்கெடுப்பும் அவனது இருத்தல் குறித்த கேள்விகளையே இல்லாததாக்கிவிட்டதான ஒரு பிரமை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. Internet என்கிற செய்திப் பரிமாற்றம், உலகை இணைக்கக்கூடிய புரட்சிகரமான பாலமாகவும் பரந்துபட்ட ஜனநாயக தளமாகவும் வர்ணிக்கப் படுகிறது.

இன்டர்நெட் பாவிப்பதற்கான அனுமதியைப் பெற வேண்டும் என தனிநபரை சீனா கட்டுப்படுத்துகிறது. மெக்ஸிகோ Zepatista கெரில்லா தலைவரின் முதல் அறிக்கை இன்டர்நெட் மூலம்தான் வெளியாகிறது. தமிழ் சினிமாவில் குஷ்புவின் இரண்டாவது திருமணம் பற்றிய செய்தியை அமெரிக்க மாணவியொருவர் இன்டர்நெட் மூலம் தமிழனுக்குத் தருகிறார். பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு அவரவர் பாடங்களுக்கு இலவச நுழைவு. பொதுமக்கள் காசு கட்டி இதில் நுழையலாம். இந்தச் சௌகரியங்கள் கூட மேற்கத்திய நாடுகளைச் சார்ந்தவர்களுக்குத்தானையொழிய மூன்றாம் உலக மக்களுக்கு அல்ல. நிலவும் அறிவுப்பரப்புக்கள் பல்கலைக்கழகங்களின் அக்கறை, தனிநபர்களின் அறிவுநிலை, நிறுவனங்களின் நோக்கம், அரசாங்கங்களின் அரசியல் நிலைபாடு போன்றவற்றினால் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற விவரங்களும் மாற்று விவரங்களும் இன்டர்நெட்டில் பதிவாகின்றன. மாற்றுக் கருத்துக்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான சாத்தியங்களும், பரந்துபட்ட மக்கள் பங்குபெற முடியாததுமான நிலையும் இன்றளவும் இதில் நிகழ்ந்து வருகிறது.

“இன்டர்நெட் எனும் செய்தித் தொடர்புப் பின்னல் முறைமை பல்வேறு அரசியல் சமூகவியல் சட்டப் பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கியது.

அமெரிக்காவில் நிகழ்ந்துவரும் ஒரு வழக்கை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருந்தும்: PGP எனும் கம்ப்யூட்டர் பிரோக்ரேம் ஒன்றைச் சுற்றியும் Philip Zimmerman எனும் ஸாப்ட்வேர் என்ஜினியர் ஒருவரைச் சுற்றியும் நடக்கும் விவாதமே அது.

PGP என்பதன் நீட்சி: Pretty Good Privacy இந்த புரோகிராமின் நோக்கம் சங்கேதமொழியை (encryption) பரந்துபட்ட மக்களும் பாவிப்பதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கித் தருவது. (free crypto for the masses) பிலிப்பின் நோக்கம்:

1. பரந்துபட்ட மக்கள் தமது ரகசியங்களைப் பாதுகாக்கும் வாய்ப்பு தரப்பட வேண்டும்.

2. ஏற்றுமதிக் கட்டுப்பாடுகள் (export control) இன்று போட்டி அதிகமாகிவிட்ட சூழலில் (Competitiveness) பொருத்தமுடையது அல்ல.

பிலிப் விரும்புவது அமெரிக்க சிந்தனையின் நீட்சியாக பரந்துபட்ட ஜனநாயகம்.

1. மனித உரிமை அமைப்புக்கள்

2. அரசியல் எதிர்ப்பியக்கங்கள் தமது ரகசியங்களைக் காப்பது தேவை. அரசின் ஆதிக்கவேட்டையிலிருந்து அவர்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பு வேண்டும்.

ரஷ்யா வீழ்ந்ததற்கும் இதைக் காரணமாகக் காண்கிறார் அவர். ஜனநாயகம் பேசும் அமெரிக்கா ஏன் இதை அங்கீகரிக்கக் கூடாது?

அமெரிக்க அரசு பிலிப் மீது வழக்குத் தொடர்ந்து இருக்கிறது. மனித உரிமை அமைப்புகளும் பிற சொப்ட்வேர் என்ஜினியர்களும் பிலிப் பாதுகாப்பு நிதி ஒன்றை அமைத்து வழக்காடி வருகிறார்கள்.

இந்த சங்கேதமொழி பாதிப்பை ரஷ்யா தடை செய்திருக்கிறது. 1995 ஏப்ரல் 3ஆம் நாள் போரின் யெல்ஸின் தனது ரத்து அதிகாரம் மூலம் இதைத் தடை செய்திருக்கிறார்.

தொடர்ந்து பிரான்ஸ், ஈரான், ஈராக்க போன்றவை சங்கேதமொழியைப் பாவிப்பது சட்டவிரோதமென அறிவித்திருக்கின்றன.

National Information Infrastructure (NII தேசிய செய்தித் தொடர்பு மேலமைப்பு ஒன்று தேவையெனச் சொல்லும் -பில் கிளிண்டனின் International Information Instructure அவரது ஏகாதிபத்திய நவீன காலனியாதிக்க நலன்களைக் கட்டிக் காக்கும் அமைப்புத்தான் என்பதையே பிலிப் ஜிம்மர்மென் வழக்கு நிரூபிக்கிறது. செய்தித் தொலைத்தொடர்பு புரட்சி (Information Age - Information Revolution) என்பது கூட அமெரிக்க, ஐரோப் பிய அரசியல் ஆதிக்க நலன்களுக்கு பிரச்சினை வராத வரைக்கும் தான். அதே செய்தி முறைமைக்குள் ஜன நாய கத்துக்கும் அரசியல் எதிர்ப்புக்குமான குரல் எழும் போது அதிகாரத்தின் கைகள் குரல்வளையை நெரிக்க எழுந்தே தீரும்.” -4

மனிதனின் சிந்தனை மற்றும் இயங்கும் ஆற்றலுக்கு மாற்றாக இயந்திரங்களைக் கட்டமைப்பதற்கான அறிவும் தொலைநோக்குகளும் கூட நிலவும் அரசியல், சமூக நோக்கங்களால் தான் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. மனிதனின் இயங்கும் அறிவுக்கோ மனிதனின் அரசியல் சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள உயிருள்ள செயல்பாட்டுக்கோ இயந்திரக் கட்டமைப்புக்கள், ரோபோக்கள், சூப்பர் கம்ப்யூட்டர்கள் மாற்றாக இருக்கப் போவதில்லை.

அறிதலும் புரிதலும் சிருஷ்டித் திறனும் கொண்ட மனிதன் தனது உயிர் வாழ்தலின் மீது திணிக்கப்படும் ஆதிக்கத்தையும் அதிகாரத்தையும் உணர்ந்து செயல்படும் ஆற்றல் கொண்டவன். மறைபொருளை அவன் திரும்பத் திரும்பத் தோண்டிக்கொண்டே இருப்பான். புதிய புதிய உண்மைகளை அவன் கண்டுகொண்டே இருப்பான்.

இந்த இயங்கும் சிருஷ்டித் திறன் மனிதனுக்கே உரியது. இதுவே அவனை இயந்திரமாகி விடாமலும் இயந்திரமாக்கப்பட்டு விடாமலும் இயந்திரத்துக்கு மாற்றாகி விடாமலும் வைத்திருக்கிறது.

மனிதனின் செயலும் சிந்தனை ஆற்றலின் உயிருள்ள தன்மையுமே மனிதஜீவியின் அடையாளம்.

“இன்றைக்குப் பெரும்பாலான பெளதீ கவியலாளர்கள் நம்புகிற ஐன்ஸ்டீனின் பிரபஞ்ச அமைவின்படி இப்போது நீங்கள் பார்க்கிற பால்வீதி (Galaxy) 2.3 மில்லியன் வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்ததான பால்வீதி. உங்கள் பிறப்பு நட்சத்திரம் நீங்கள் பிறந்த வருடத்தில் உங்கள் நட்சத்திரம்தான். ஆனால் மறுவருடம் பிறிதொரு நட்சத்திரத் தொகுப்பை (shell of stars) பார்க்க வேண்டியிருக்கும். இன்னும் ஒரு ஒளி யாண்டு அது தூரப்போயிருக்கும். ஆகவே உங்கள் வயது 50 என்று வைத்துக் கொண்டால், உங்களுடைய தனிமனித செய்திப்பரப்பு (news sphere) 50 ஒளி வருட ஆர்ப்பரப்பளவு (radius) கொண்டதாகும். கோட்பாட்டு அடிப்படையில் (நடை முறையில் சாத்தியமில்லை) இந்தப் பரப்பில் இடம் பெறும் செய்திகளை உங்களால் முன் கூட்டி உணர முடியும்தான். ஆனால் இப்பரப்புக்கு வெளியில் நீங்கள் என்பதே இல்லை. நீங்கள் அங்கு இன்மைதான் (you do not exist). சிறிய வயதில் உயிர் உட்பிட, வயதானவர் களின் செய்திப் பரப்பு அதிகமானது என்றாலும் கூட பிரபஞ்சத் தோடு ஒப்பிட அந்தப் பரப்பு துணுக்கு (tiny) போன்றது.

தூரத்தையும் காலத்தையும் கணக்கிலெடுத்துப் பார்க்கிறபோது ஆயிரக்கணக்கான உயிர்

வடிவங்கள், ஒன்று மற்றொன்று இருப்பதை அறிந்து கொள்ளாமலே உருவாகி மறைந்து போகிற சாத்தியங்கள் உண்டு. ஆரூட சாஸ்திரத்தில் (Astrology) எதுவுமேயில்லை என்று நிரூபிக்க முடியாது. ஏனென்றால் சூயிங்கம் சாப்பிட்ட தால்தான் பசுவுக்கு பைத்தியநிலைநோய் (mad cow disease) வருகிறது என்று சொல்வதைவறென்று நிரூபிக்கவும் என்னால் முடியாதிருப்பதனால்தான்.

தனிமனித ஆளுமை என்பது ஒரு முக்கியமான பிரச்சினைதான். மனோவியலாளர்கள் அதில் கணிதரூபங்களை (mathematical models) கட்டமைத்து சில அவதானிப்புக்களை சாதித்திருக்கிறார்கள். (ஸிக்மன் பிராய்ட், ஜங் போன்றவர்களை நான் இதில் சேர்க்க வில்லை.) பூர்வாங்கமாக மிகப் பலவாக இருக்கிற பரிமாணங்கள் கணிதசூத்திரங்களைப் பாவிக்கும்போது மிக சிலவான பரிமாணங்களாக குறுகி சரிந்து விடுவது கூட நிகழ்ந்து விடுகிறது. இதனால் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் முன்கூட்டி அறியும் அறிவு இழக்கப்படவும் நேர்கிறது.

“ஆரூட சாஸ்திரம் என்பது ஒரு அழகியல் அவமதிப்பு (Aesthetic). விஞ்ஞான உண்மைகள் என்பது மிகமிக அழகானது. அழகை வியாபாரத்துக்கும் கேளிக்கைக்குமாக அவமதிப்பது கீழ்மைப்படுத்துவது கொடுமையானது.” - 5

பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்க்கப் போவதற்கு ஜாதகம் பார்ப்பதிலிருந்து ஆண் - பெண் உறவைத் தீர்மானிப்பது வரை ஜாதகம் பார்க்கும் சமூகம் எம்முடையது. யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் நூற்றுக்கணக்கில் கொல்லப்படுவதற்கு முன், ஐந்து லட்சம் மக்கள் அகதிகளாக கப்படுவதற்கு முன் சந்திரிகா குமாரணதுங்க ஆரூடம் பார்த்ததாகச் செய்திகள் சொல்கின்றன. அமெரிக்கா தொடங்கி இங்கிலாந்து லாட்டரிச் சீட்டு ஊடாக இந்திய, தமிழ்நாட்டு அரசியல் வரைக்கும், தலைமைத் தேர்தல் கமிஷனர் சேஷன் உள்பட, ஜாதகம் பார்க்கும் உலகம் நாம் வாழும் உலகம்.

ஜாதகம் பார்த்துக் கட்டி வைத்த திருமணங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் விவாகரத்து வரை போகாமல் இருப்பதற்கும், இங்கு நூற்றுக்கணக்கில் விவாகரத்தாகி விடுவதற்கான ஜாதகக் காரணங்களை, ஆரூட விஞ்ஞானமோ, எண்கணிதஜாதகமோ சொல்லிவிட முடியாது. இதற்கு மேற்கு நாடுகளின் சட்ட அமைப்பு, சமூக உத்தரவாதம், பாலியல் சதந்திரம், எமது சமூகங்களின் பெண் ஒடுக்குமுறை போன்றவை தான் பதில் சொல்ல முடியும்.

மனோவியல் (psychology) சம்பந்தமான ஆய்வுகள் கூட இன்று மனோவியல், மொழியில், உயிர் கூற்றியல் போன்றவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மனிதனது மனம் பற்றிய ஆய்வுகளை இன்று அரசியல், கலாசாரம், பொருளியல் மாற்றங்களில் அவர்கள் வகித்த இடம் கொண்டுதான் ஆராயப்பட முடிகிறது. மனோவியல் பற்றி விமர்சன ரீதியாகப் பேசுவரும் பெண் நிலைவாதிகள், பெண்களுக்கு மட்டும் ஏன் நரம்புத் தளர்ச்சி நோய் வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது? அதன் பின்னுள்ள அரசியல், கலாசாரக் காரணங்கள் என்ன என்று ஆராய்கிறார்கள். உண்மையில் அதை நோய் என்பவர் யார்? அது நோய்தானா அல்லது மனித நிலையா? நோய்தான் என்று சொல்வதற்கான மதிப்பீடுகள் எவருடையவை? அது நோயே அல்ல, சாதாரண மனித நிலைதான் அது, என்று முடிவுக்கு வரு

கிறார்கள் அவர்கள்.

மனிதன் பல்துறை அறிவைப் பெறுவதற்கான சாத்தியங்கள் குறையும்போதும், இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் சமூக நெருக்கடிகளுக்கும், ஆதிக்கக் கருத்தமைவுகள், அறவியல் போன்றவற்றுக்கும் இருக்கும் உறவுகளைப் பகுத்தாயக் கூடிய மனநிலையில் அவன் இல்லாதபோதும், வியாபாரிகளாலும், மதவாதிகளாலும் கபளீகரம் செய்யப்பட்டு விடுகிறான்.

திரும்பத் திரும்ப மனிதப் பேரழிவுகளையும், சிறுபான்மைகளையுமே சந்திக்கும் மனிதன், சோர்ந்து விடுகிறபோது ஜோதிடம், மனநிலை ஆய்வுகள் போன்ற வற்றைச் சரணடைகிறான். எதிர்ப்புணர்வும் போராட்ட உணர்வும் பகுத்தறியும் சிந்தனையும் பெறும் போது செயற்பாட்டாளனாகவும், அரசியல், கலாசார விஷயங்களில் தனது அடையாளத்தைத் தேடுகிறவனாகவும் மலர்ச்சி பெறுகிறான்.

“நாம் இன்று எதிர்கொள்கிற பிரச்சினை இதுதான்: எம்முடைய எல்லா மாதிரி அமைப்புகளும் உருவாக் களும், பிரதியீடுகளும் மனிதகுலத்தின் பிரச்சினைகளை நோடு சம்பந்தமுற்று மாறிச் செல்வதற்கான ஊக்கிகளாக இருப்பவைதான்; முன்னெடுப்புவாதம், சாராம்சவாதம் அல்லது இருத்தவியல் போர்வைகளில்.

எல்லா மரபு வழியிலான கருத்தியல் சார்ந்த வரையமைப்புகளும் அகம், சுயம் இவற்றி் விருந்துதான் தொடங்குகின்றன. கடந்து போகத் தக்கதான் கணக்கீடுகளாக அல்லது அப்பாலை உலகில் (metaphysical world) அடிப்படைகொண்டதாக இருக்கிறது. இந்த மாயமான அடையாளத்தைத் தேடிச் சென்று நிஜ உலகுக்குள் வரும் இவைகள் பகுத்தறிவினால் தீர்ந்துவிடக் கூடியதாகப் பிரச்சினையைக் குறுக்கிவிடுகின்றன.

நாம் இப்போது அறிந்திருக்கிறோம்: இந்த வகையிலான அறிமுறைகள் ஆக்கபூர்வமானதாக இனி இருக்கப் போவதில்லை. அகம், சுயம் அவ்வாறாகக் கடந்து போகக் கூடிய ஒன்றல்ல; மாறாக பாலியல்பு, வரலாறு, மொழி, அடிமனப் பிரக்ஞை போன்றவற்றின் விளைவாகும்.”- 6

மனிதனின் சாராம்சம் என்றோ, அடையாளம் என்றோ, ஒருவடிவத்தையும் மாறா கருத்து நிலையையும் தீர்மானித்துக் கொள்கிறபோது, மனிதனின் நிகழ்கால இருத்தலும் அவனது உடனடி நெருக்கடிகளும் இரண்டாம் பட்சமாகி விடுகின்றன.

மனிதனின் உடனடி நெருக்கடிகளையும், அவன் எதிர்கொள்ளும் பன்முகத் தன்மையுள்ள அனுபவங்களையும், அதிலிருந்து அவன் வெளியிடும் தனது அடையாளங்களையும் சாராம்சவாதமும் அறவியல் ஒழுக்கவாதமும் மறுதலிக்கின்றன.

பெண்நிலைவாதமும், பால்ரீதியிலான பெண் ஒருக்குமுறையும் அதிலிருந்து முகிழ்ச்சி பெறும் பெண்நிலைவாத சுயாதீன இயக்கங்களும் சோஷலிசத்துக்கும் வர்க்கப் போராட்டத்திற்குப் இடைப்படியிலான தடைகளாகி விடுவது இந்த நோக்கில்தான். இனப் பிரச்சினை தொடர்பான அழுத்தங்களை மார்க்ஸியத்தின் மரபுரீதியிலான புரிதலுக்கு நெருக்கடியாகி விடுவதும் இதனால்தான்.

சமப்பாலுறவு, கர்ப்பத்தைப் போன்ற விஷயங்கள் இதனால்தான் கிறிஸ்தவக் கோட்பாட்டுக்குச் சவாலாகி விடுகின்றன. முன்னெடுப்புவாதம் தனது இலட்சியத்தை அடைவதற்காக தனது இருத்தவிலயல் தேர்வுக்காக வழியைப் பற்றிக் கவலைப்பட முடியாது

போகிறபோது, மனித உயிர்கள் இரண்டாம் பட்சமாகி விடுகின்றன.

ஸ்டாலினியம், கிறிஸ்தவம், சாராம்சவாதம் மானுட இருத்தல் குறித்த திட்டவாட்டமான மாறா நிலைக் கருத்துக்கள் இவ்வாறுதான் மனிதனின் அடையாளத்தை அறிப்பதற்கான காரணமாகி விடுகின்றன.

வரலாறு வர்க்கப் போராட்டத்தின் வரலாறாக மட்டும் இருக்கவில்லை. மொழிவழி அடிமனப் பிரக்ஞை வழி செயல்பட்ட பல்வகை ஆதிக்கமாகி, பெண் ஒருக்குமுறையாக, பாலியல்பு ஒருக்குமுறையாக செயல்பட்ட வரலாறாகவும் இருக்கிறது.

நோய்கள், நோயாளிகள், குற்றவாளிகள், விபச்சாரிகள் போன்றவர்களைப் பற்றின நிராகரிப்புக் கருத்தியலாகவே வரலாறு இருக்கிறது. இவற்றில் சிறுபான்மை இனமக்களும், பாதி - நாகரிக (semi - civilised) சமூக மக்களும் அடங்குவர்.

இவையெல்லாம் பற்றிய விமர்சன பூர்வமானதும், உடனடி நிகழ்காலத்தில் அடிப்படை கொண்டதுமான விவாதங்களில் இருந்தே, இன்று விடுதலைப் கோட்பாட்டை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும். தனிமனிதனின் அடையாளம் என்பதும் இன்று இத்தகைய விடுதலை அரசியலில் பொதிந்திருக்கிறது.

“அதனால் தீர்க்கமுடி கிற ஒன்றைத் தான் மனிதகுலம் எப்போதுமே பிரச்சினையாக எடுத்துக் கொள்ளும்... நாம் எப்போதுமே காண இயலும்: பிரச்சினைகளுக்கு உண்டான தீர்வுகளுக்கான ஸ்தூல நிலைமைகள் ஏற்கனவே நில வும்போது அல்லது அந்தக் கட்டமைப்புக்கான செயல் போக்கு இருக்கும்போதுதான் அந்தப் பிரச்சினைகளே எழும்” - 7

பிரச்சினை பற்றிய பிரக்ஞை என்பது வாழ்நிலை அனுபவம் தோற்றுவிக்கிற நெருக்கடிகளைப் பற்றி ஆய்வறிவிலிருந்துதான் உருவாக முடியும். எந்த மானுட விடுதலைச் சிந்தாந்தமும் விஞ்ஞானமாக்கப்பட முயலப்படும்போது அதன் உயிர்த்தன்மை இரண்டாம் பட்சமாகி அமைப்பின் தன்மை முதன்மையாக்கப்பட்டு விடுகிறது.

மார்க்ஸியம் பற்றிய பல்வேறு அணுகுமுறைகளும் விமர்சனங்களும் அதன் நிறுவனமயப்பட்ட தன்மையும், நிறுவனமயப்பட்டதால் அதிகார அமைப்பாக உறைந்து விடக் கூடியதான ஆபத்திலிருந்தும் தோன்றியவை தான். பரந்துபட்ட நாயக செயலமைப்புகள், தொழிலாளர்களின் பிரக்ஞைபூர்வமான அடிமட்ட பங்களிப்பு போன்றவைகள் பற்றின அக்கறை கிராமஸிக்கு அதனால்தான் தோன்றுகிறது.

மனித சுதந்திரத்தின் மிக அடிப்படையான அம்சமே நுண்தளத்திலாயினும் தன்னை ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருப்பவைகளைத் தொடர்ந்து கேள்விகேட்டுக் கொண்டிருப்பதிலும், அதை மாற்றுவதற்குச் செயல்படுவதிலும் தான் இருக்கிறது.

மொழியோ, தலித் அரசியலோ, வர்க்க அடையாளமோ, பெண்பால் அடையாளமோ, சூழலியல் பிரச்சினையோ முழு அரசியலின் பிரச்சினையாகி விடுவதும் முழு வரலாற்றின் பிரச்சினையாகி விடுவதும் ஆதிக்கத்தின் கொடுமையை பொறுத்தே உக்கிரம் பெறுகிறது. இந்தச் சார்பு நிலையிலான உக்கிரம் காலத்துக்குக் காலம் தனது நெருக்கடிகளையும் களத்தையும் மாற்றிக் கொண்டேயிருக்கிறது.

“கலாசார ஆய்வுகளில் நிலவிவரும் இலக்கணமேற் கோள் வாய்பாடுகள் பயனற்றுப் போய் விட்டன என்ற கருத்து நிலவியது. அறுபதுகளின் இறுதியில் நிலவிய சர்வதேசச் சம்பவங்கள் இவ்

வகையில் ஒருவகைக் காரணமாகியது. வியட் நாமிய யுத்தம், அதைத் தொடர்ந்து அமெரிக்காவில் நிலவிய மாற்றங்கள் - ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், இந்த மாற்றங்களில் அக்கறையற்று இவைகளிலிருந்து முற்றிலும் விலகிய மானுட ஆய்வுகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியது ஐரோப்பிய மாணவர் இயக்கங்களும் பிற எழுச்சிகளும்.

இப்போது நாம் சொல்கிற 'கோட்பாடு' (Theory) என்று சொல்லப்படுபவற்றின் வேர்களை நீங்கள் பார்ப்பீர்களானால், அதைப் புரிந்து கொள்ள நீங்கள் பின்னோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். அதற்குப் பிற்பாடு எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் அமைப்பியலின் தோற்றம் உருவாகிறது. இதன் பொருளை நான் இவ்வாறு விளக்குகிறேன்: சமூகத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிற விதிகளை அல்லது தீர்மானமான சக்திகளை ஆழமாகத் தோண்டிப்பார்க்க முயன்றது அமைப்பியல். இலக்கியப் பிரதி கலாசார உருவாக்கம் போன்றவற்றை அது உடைத்துப் பார்த்தது.

இவ்வாறு செய்வது அன்று போக்கிரித்தனம் ஆகியது. ஏனென்றால் விமர்சனம் ஒரு விஞ்ஞானமாக ஆக்கப்பட்டிருந்தது அல்லது அவ்வாறு ஆக்கப்படுவதற்கு முயற்சிக்கப்பட்டிருந்தது - 8

உயிரியல், ஜோதிடம் மின்னணுவியல், சோஷலிசம், முதலாளித்துவம் போன்றன மனிதனைச் சுற்றி நடத்திய பயணங்கள் எல்லாமே மனிதனின் அடையாளத்தை தோண்டிப்பார்க்க உதவியதோடு, தத்தம் அளவில் அவை மனிதனின் ஆற்றலையும் உயிருள்ள தன்மையையும் 'நிர்ணயிக்கும்' முயற்சியையும் மேற் கொண்டுதான் வந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டு விஞ்ஞான சிந்தனையின் இரட்டைத்தன்மை இதுதான். இந்தக் கோட்பாட்டின் இரட்டைத் தன்மையில் பொதிந்திருக்கும் மானுடவிரோத, மனித ஆளுமைக் குறுக்கல் செயல்பாட்டைத்தான் இப்போதைய 'விமர்சனக் கோட்பாடு' (critical theory) கேள்விக்கு உள்ளாக்குகிறது.

எந்தச் சிந்தனைத்துறை நடவடிக்கைகளையும் அரசியல் அழகியல் கோட்பாடுகளையும் அணுகும்போது அக்காலத்தில் சிந்தனை விவாத மையம் சமூகக் கொந்தளிப்புக்கள் அறவியல் நிறுவன நெருக்கடிகள் சமூகக் குழுக்கள் போன்றவற்றைப் பற்றின வரலாற்றுத் தத்துவப் புரிதல்கள் என்பது பின்வரும் கோட்பாட்டுக்கான முன்நிபந்தனையாகிறது. நுண்தளக் கோட்பாட்டு வரையறைகள்தான் விரிந்துபட்ட தளங்களில் பொருளியல், அரசியல் என்றும் வாழ்க்கை வெளிப்பாடுகள்வரை ஆழ்மனநிலையில் செயல்படுகிறது. எவ்வளவு உயர்ந்தபட்ச தத்துவம், அழகியல் பேசுபவர்களும் தங்களளவில் தமது வாழ்நிலையைச் சார்ந்தவர்களாகவும் தங்கள் நலன்களினூடே அதைப் பார்ப்பவர்களாகவும் உருவாக்குபவர்களாகவும்தான் இருக்கிறார்கள்.

அரசியல் விஞ்ஞான பொருளியல் சமூக நெருக்கடிகளுக்கும் கலை அழகியல் கோட்பாடுகளுக்கும் மாதிரிகளுக்கும் வகைகளுக்கும் நெருங்கிய உறவுகள் இருக்கின்றன. மேஜிக்ரியாலிசம் ராணுவ ஆட்சிகள் பாலுறவுச் சாகசம் புரட்சிகள் போன்றவற்றுக்கு இலத்தீன்மெரிக்க அரசியல் கலாசாரச் சூழலில் தொன்மையான தர்க்கம் இருக்கிறது. இதைப் புரிந்து கொள்ளாத அரசியல் பிரக்ஞையற்ற தமிழ் மாஜிக்கல் ரியாலிசம் பேதலாகவே இருக்கும். மாணவர் எழுச்சி சமீப பாலுறவு சிதைக்கைதிகள் சுதந்திரம், வியட்நாம் போரம் போன்றவற்றைப் புரிந்து கொள்ளப்படுபவர்கள்

மல் கோட்பாட்ட் பற்றியும் பிரெஞ்சு விமர்சனக் கோட்பாடு பற்றியும் தமிழ்ச் சூழலில் பேசுவதும் அதேமாதிரி அபத்தமாகத்தான் இருக்கும். மார்க்ஸியத்துக்கும் இனப்பிரச்சினைக்கும் கலாசார அடையாளத்துக்கும் இருக்கும் உறவு தொடர்பான கோட்பாட்டுச் சர்ச்சைகளை இதனாலேயே சமூகத்தமிழர்கள் காத்திரமாக மேற்கொள்ள முடிகிறது. அவர்கள் தாம் வாழும் பல்வேறு நாடுகளின் இனங்களுக்கும் அரசுகளுக்கும் சட்டத்துக்கும் இருக்கும் உறவு தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்கிறார்கள். இத்தகைய உடனடி வாழ்பனுவல்கள் தேவைகள் பொருத்தங்கள் அற்று பிறசமூகங்களை கோட்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. அரைகுறையாகப் புரிந்து கொண்டால் கூட வாழும் சமூகத்தின் அரசியல், கலாசார, நிறுவன, பொருளியல், நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்பதால் கோட்பாட்டை சிருஷ்டி கரமான ஆற்றலுடன் புத்தாக்கம் செய்து முன்வைக்க முடியாது. இந்த நிலைதான் மேஜிக்ரியாலிசத்துக்கும் அமைப்பியல் பின்நவீனத்திற்கும் தமிழில் நேர்நிதிருக்கிறது.

அமைப்பியல், அமைப்பு பற்றித்தான் அழுத்தம் தருகிறதே அல்லாமல், அமைப்புக்கு எதிரான உயிருள்ள நடைமுறைக்கு அழுத்தம் தருவதில் தவறிவிடுகிறது. மொழியை அமைப்பாக்கி காலம் இடம் கருதி உறைந்து விடச் செய்யும் போது மொழி சமூக உறவுகளின் தொகுதி என்கிற இயங்கு தன்மையை அமைப்பியல் சார்ந்த மொழி ஆய்வு இரண்டாம் பட்சமாக்கிவிடுகிறது. மாற்று நடைமுறை பற்றிய சிந்தனையை இது தனது அக்கறைக்குள் கொண்டிராதபோது மானுட அறிவு வளர்ச்சி முறையிலானது முன்னோக்கிச் செல்லவல்லது என்பதை பல்வேறு தளங்களில் மறுக்கவே செய்கிறது.

நிலவும் வரலாற்றின் அனைத்துத் தளங்களையும், பன்முக அடுக்குகளையும் ஆய்வுசெய்கிற நாம், தவறாக வியாக்கியானப்படுதப்பட்டிருக்கிற, முன்வைக்கப்பட்டிருக்கிற, கண்ணுக்குத் தெரியாது கலங்கடிக்கப்பட்டிருக்கிற சமூகத்தின் வரலாற்றை மீட்க வேண்டும்.

மானுடவிரோதமாகிவிட்ட விஞ்ஞானச் சாதனைகளான அணுஉலைகள், மானுட விடுதலைக்கு விரோதமாகி விட்ட அமைப்புகள், கோட்பாடுகள் (நிலவிய மார்க்ஸியம் உட்பட), நிறுவெறி இனவெறியை நியாயப்படுத்தும் உயிரியல் ஆய்வுகள் போன்றவைகளில் மானுடநேயமுள்ள ஒருவன் அவநம்பிக்கை கொள்வதில் காரணமிருக்கவே செய்கிறது. ஆனாலும் நம்பிக்கை, நம்பிக்கை வேண்டும். இதைத்தான் மார்க்ஸிய மானுடநேய மீள்கட்டமைப்புக்கள், சுயவிசாரணைகள், மீள்பார்வைகள் வேண்டுகின்றன.

பின்னீனத்துவத்தின் இடிபாடுகளும் அவநம்பிக்கைகளும் இன்று ஒரு மானுடநிலையாக (human state) முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய அழகியலாளர்கள், வியாபாரிகள், கலைகண்காட்சி மண்டப ஒழுங்கமைப்பாளர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு அவற்றுக்காகக் கழிவிர்க்கம் கொள்கிறார்கள். இவர்களைப் பொறுத்து புச்சன் வால்ட் கல்லறையும் வெண்மணிப்படுகொலையும், பட்டினி வறட்சியால் சாகும் மக்களும், அவர்களின் வாழ்வும் ஒரு மானுட இருத்தல் நிலை. இதன் பின்னான, இவை உருவாக்கப்பட்டதற்கான காரணங்கள் இவர்களைப் பொறுத்து முக்கியமில்லை. அத்தகைய அடைப்புக்களும் இவர்களின் அமைதியான, மெலிதான, சோகமான, சுகமான அழகியலுக்குள் வருவதில்லை. இதற்கு எதிரான சுயவிசாரணையை விழிப்புணர்வை இக் கோட்பாடுகள் பற்றி தமிழ்ச் சூழலில் பேசுபவர்கள் கொண்டிருக்கவேண்டும். இது இல்லாதபோது இவர்களால் தமிழனின் அடையாளம் பற்றி ஏதும் உருப்படியாகச் சொல்லமுடியாது.

“இப்போது நம் குறிப்பிட்ட அக்கறை யாதெனின், எவ்வாறு பன்முக அடையாளங்களைக் கொண்டது எனும் கருத்தைச் சுற்றி ஒரு அரசியல் கட்டமைக்கப்பட முடியும் என்பதுதான். நமக்குத் தெரியும், உச்சபட்சமான ஒற்றைத்தன்மையான அடையாளத்தை அடிப்படை யாகக் கொண்ட அரசியலுக்குத் திரட்டுவது எப்படி என நமக்கு தெரியும். வர்க்க அரசியல் எவ்வாறு கட்டமைப்பதென நமக்குத் தெரியும். ஏனெனில் வர்க்க வரையறைக்குள் பிற அடையாள நிலைகளெல்லாம் இரண்டாம் பட்சமாக்கப்பட்டு விடவேண்டும். பெண்கள் பற்றி, இனம் பற்றி நாம் அரசியல் பேசத் தேவையில்லை; ஏனெனில் வர்க்கப் பிரச்சினையை நாம் தீர்த்துவிட்டால் பிற பிரச்சினைகள் தானே தீர்ந்து விடும். இப்போது நமக்குத் தெரியும். அது அவ்வாறாக அல்ல. இப்போது நாம் அறிவோம் எவ்வாறாக இனம் (Race) மற்றும் இனத்துவம் (ethnicity) இவை களைச் சுற்றிய அரசியல் எவ்வாறானது என; அதுவும் இனக்குழு மிகப்பலமான மதக் கூறுகளையும் கொண்டிருக்கக்கூடுமானால். இனக் குழு சார்ந்தவைகள் மிகவும் கூறுபட்டவை என்பதும் சுயாதீனமானது என்பதும் நமக்குத் தெரியும். இந்த இனக்குழு அரசியல்தன்மை என்பது சாத்தியமான எதிர்காலங்களில் ஒன்றாக விருக்கும்.

முதிர்ந்த நவீனத்துவக் காலத்துக்கான எதிர்வினையென்பது, எல்லோரும் ஒவ்வொருவரும் தற்பாதுகாப்புக்காக தத்தமது இடம்தேக்கி தாவிப்பின் போகிறார்கள்; பிற்பாடு அனைத்து வேறுபாடுகளையும் அவ தானித்துக் கொண்டு வித்தியாசங்களைக் கரைத்துக் கொள்கிறார்கள்.” - 9

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நிற்கும் நமது கண்களுக்கு முன்னால் பொன்னியா, ருவாண்டா, ஈழம், காஷ்மீர் போன்ற நாடுகளின் இனப்பிரச்சினைகள் இன்று முன்நிற்கின்றன. சுயாதீன விருப்பத்தினால் அல்லாது அரசியல் நெருக்கடியினால் கட்டப்பட்ட சோவியத் யூனியன் தனித்தனி நாடுகளாக உடைந்து போய்விட்டது. இனங்களின் விடுதலைக்கான பிரச்சினை என்பது இன்று சர்வதேச அரசியல் பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகவும் அடையாளத்துக்குான விவாதப் பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகவும் ஆகிவிட்டது.

ஒரு அரசியல் அமைப்பு இன்னொரு அரசியல் அமைப்பைத் தனது இராணுவபலத்தின் மூலம் அடக்கி ஆண்டுவருவது என்பது இன்று பிரச்சினையாகிவிட்டது. சீனா, ஹங்காங், தாய்வான் மீது இன, மொழி வழியிலான உரிமை கோரினாலும் கூட, சீன ஒற்றைக்கட்சி ஆட்சி அமைப்பும் ஹங்காங் தாய்வான் பல்கட்சி ஆட்சி அமைப்பும் இங்கு மோதலுக்குரிய விஷயங்களாக இருக்கின்றன.

பொதுவாக அடையாளம் என்பது ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றைப் பிறிதாக்கிக் காணும் முறைதான். ஒரு வகையில் அத்தகைய அடையாளம் தற்காலிகமானதும் கற்பிதமானதும் (temporary and imaginary) தான். அடையாள அரசியலினதும் தளம், எந்தப்பிரச்சினை அதிக நெருக்கடிக்கு உரியதாக அனுபவத்துக்குள்ளான தனி மனிதன் கருதுகிறானோ, அதுவே அனைத்து உடனடி அடையாளத்துக்கான தாவதில் நிலைகொள்கிறது.

சமூகக் குழுக்களினதும் அடையாளமும் அவை கூட்டாக எதிர்கொள்ளும் உடனடி நெருக்கடியை அனுபவம் கொள்வதிலிருந்தே எழுகிறது. அந்த உடனடி நெருக்கடியே முழு அடையாளத்திற்கான பிரச்சினையாக வடிவம் கொள்கிறது. சமப்பாலுறவுத்தன்மை

இயற்கைக்கு விரோதமானதென நிலவும் கருத்தியல், அது சார்ந்த நிறுவனங்கள் வலியுறுத்தும்போது சம்பந்தப்பட்டவருக்கு அந்த ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகத் தன்னை நிலைநாட்டுவதே அடையாளம் ஆகிறது. பெண்ணின் பாலியல்பே ஒடுக்குமுறைக்கான இருப்பாக அவள் உணர்கிறபோது, அதற்கெதிரான ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக தன்னிலையை நிலைநாட்டுவது அவள் அடையாளம் ஆகிறது. பாட்டாளி வர்க்கத்தின் இருப்பே கேள்விக்குள்ளாகும்போது தானே படைப்பின் பிரம்மா என்று அவள் நிரூபிக்க வேண்டிய எதிர்ப்பு மனிதனாகிறான். வங்கமொழி பேசும் முஸ்லிம்களும் கூட மொழி அடிப்படையில் போராட நேர்வது இதனால்தான். இன்று ஒரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்ந்தவருக்கு தான் உலகக் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் சார்ந்தவன் என்று சொல்லிக் கொள்கிற அடையாளம் முடிந்ததுவிட்டது. இன்று சந்தைப் பொருளாதாரம் தன்னை முதலாளித்வம் என்று அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதைவிடவும், தாராள ஜனநாயக சமூகம் என்றே சொல்கிறது. ஜோன் மேஜர் வர்க்கமற்ற (classless) சமூகமே தனது இலட்சியம் என்கிறார். சோசலிச சமூகம் என்று இன்று எதையும் அடையாளப்படுத்த இயலாது. இன்று தேசிய அரசு (National State) என்று ஒற்றைப் பரிமாண அடையாளம் பல்தேசிய அரசுகளுக்குப் பொருந்தாது. மதம், அரசியல், இனம் போன்றவை ஒரே அடையாளத்தின் பகுதியாக நிலைநாட்டப்படும்போது அது அரசாங்கத்திலும் இணையும்போது, தவிர்க்க இயலாமல் பிற மதமும் இனமும் அரசு நிறுவனத்திற்கு மாற்றாளாக வேறொரு அடையாளம் கொண்டதாக ஆகிவிடுகிறது. எதியோப்பியா - எரிட்ரியா பிரச்சினையும் இலங்கை - ஈழம் பிரச்சினையும் இந்தியா - காஷ்மீர் பிரச்சினையும் இத்தகையவைதான். பல்கலாசாரம், பல் இனம் பல் மதம் அங்கீகரிக்கப்படாத போது அந்த நிலப்பிரதேசங்களில் அடையாளத்துக்கான வேர்கள் புரட்டிப் பார்க்கப்படுகின்றன. இங்கு இனம், மதம், கலாசாரம் போன்றவை அடையாளமாகிறது. இதுவும் ஜனநாயகம் பற்றியும், அடையாளத்தின் சார்புத்தன்மையையும் உணராதபோது, போராடும் இந்த இனமே பிற இன, மத, அரசியல் அடையாளங்களை ஒடுக்குவதாகவும் அமைந்து விடும். நிஜத்தில் அடையாளத்துக்கான போராட்டம் என்பது தற்பாதுகாப்புக்கான போராட்டம்தான்.

“எமது கலாசாரம் கிரேக்க, சீன, இலத்தீன் கலாசாரம்போலவே தொன்மையானது; மொழி சார்ந்து இயங்குவது. தமிழர் கலாசாரம் மொழி சார்ந்த கலாசாரம். தமிழ்க் கலாசாரத்துக்குள் கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மதச் சார்பற்ற, மார்க்ஸிய அணுகுமுறைகளுக்கும் வாழ் முறைகளுக்கும் இடம் உண்டு. தமிழர் கலாசாரம் என்பது அறுதியில் மொழிசார்ந்து இயங்கும் பல்வேறு வாழ்க்கைப் போக்குகள், சிந்தனை முறைகள் கொண்டதாகவே இருக்கும்.” - 10

ஒரு கலாசாரத்தின் மக்கள் கூட்டத்தின் வரலாற்றின் சார்சியமாக இன்று இலக்கியத்தையும் மொழியையும் பார்க்கும் பார்வை அதிகரித்து வருகிறது. மொழிக் கட்டமைப்பை பற்றிய ஸாஸூரின் (Sassure) அகழ்வாய்வுகள் இன்று அரசியல், கலாசார, விஞ்ஞான, பொருளியல் கட்டமைப்புகளில் செயல்படும் விதிகளை அவதானிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அறிவு, அதிகாரம், நிராகரிக்கப்பட்ட மனிதன் என்பதுதான் இன்று பின் நவீனத்துவ சிந்தனையின் உரையாடல் களமாக இருக்கிறது.

அடையாளத்துக்கான அரசியலில், இன்று அதிகா

ரத்துக்கு எதிரான திசையில், இரண்டு போக்குகள் கிளை பிரிகின்றன:

1. மனிதனை இங்கிருந்து முன்னோக்கிக் கொண்டு போவது - நிலவும் விடுதலைச் சிந்தனைகளின் நெருக்கடிகளை விமர்சனரீதியில் பார்த்து மறுகட்டமைப்புச் செய்வது (deconstruct to reconstruct).

2. நிகழ் காலத்திலிருந்து பின்னோக்கிப் போவது - சநாதன வழிகளை மேற்கொள்வது - மதம், நிலப் பிரபுத்துவ, அழகியல், இனப்பெருமை போன்றவற்றில் தமது முழுமையான அடையாளத்தைக் காண்பது.

சிதறிப் போயிருக்கிற மனிதனின் அடையாளத்தை ஒன்று திரட்டி மறுகட்டமைப்புச் செய்வதுதான் மனிதகுலத்தின் மீது நம்பிக்கை கொள்பவன் செய்ய வேண்டிய பணி. மாறாக சிதறிப் போயிருக்கிற மனிதனின் இன்றைய சிதறலுக்குக் காரணமான வேர்கள் பதிந்திருக்கிற நிலங்களுக்கே மறுபடி போவது மீள பாசி சத்தையும் கில்லட்டி ண்களையும் பெண்ணடிமைத்தனத்தையும் மனித விரோதத்தையும் அடிமைத்தனத்தையுமே மீளக்கொண்டுவரும்.

இனம், மதம், ஜாதீயம் என்ற ஒற்றைப்பரிமாண அடையாளத்திற்கு மாற்றாக பல்புற அறிவுப் போக்குகள், பல்வகை வாழ்க்கை விசாரணைகள், பல்கலாசாரப் போக்குகள், நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றை உள்வாங்கிக்கொள்வதும், தமிழ் மொழி சார்ந்து இயங்குவதுமே, நமது பங்களிப்பை அடுத்த மனிதனுக்கு அளிக்கவும், சுக மனிதனது சிருஷ்டிகளை நாம் அனுபவிப்பதுமான ஒரு உலகை உருவாக்கும். கடந்த காலச் சடங்குகளில் வாழ்ந்து கொண்டு, நிகழ்கால மனிதர்களுடன் நாம் உறவு கொள்ள முடியாது. சமகால மனிதர்களின் நெருக்கடிகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல், நாம் நிகழ்காலத்தில் வாழ முடியாது.

நமது சமூகத்துக்குள் நாம் மொழிசார்ந்து இயங்கும்போது கூட, மொழி, ஆதிக்கத்தின் வடிவமாகவும், வர்க்கத்தின், ஜாதீயத்தின் கருவியாகவும் இருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. உண்மையில், அடையாளத்துக்கான போராட்டம் என்பது தொடர்ந்த அதிகாரத்துக்கு எதிரான போராட்டமாகவே இருந்து கொண்டிருக்கும்.

“நாங்கள் பேசுகிற மொழிதான் எவரோடு, நாம் பேசுகிறோமோ அவர்களைப் புண்படுத்துவது அல்லது அவர்களுக்கு உதவுவது தொடர்பான விஷயங்களைத் தீர்மானிக்கிறது. நாம் பேசுகிற மொழிதான், பிறரை, நம்மை ஆதரிக்க வேண்டுமா அல்லது எதிர்க்கப்பட்டு எதிரியாகப் பார்க்க வேண்டுமா எனத் தீர்மானிக்கிறது. நமது குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து நம்மோடு பேசும் பிறரின் மொழிகள்தான் நமது சக்தியையும் செயல் பாட்டையும் எவ்வாறு பாவிப்பது என்பதற்கான களத்தை உருவாக்கி எம் நம்பிக்கைகளை, அணுகுமுறைகளை வடிவமைக்கிறது.

நம்மை விளக்குவதற்கான நமது அர்த்தங்கள் நம்மை மட்டும் விளக்குவதில்லை, அவை நமது சமூகங்களை விளக்குகிறது. நமது வயதொத்தவர்களை விளக்குகிறது. நமது பாலியல்பை வளக்குகிறது. வரலாற்றில் நம் காலத்தை விளக்குகிறது. இதற்கு மேலாக சமூகங்கள், ஒத்த வயதுக்குழுக்கள், பால் தன்மைகள், சமூக வர்க்கங்கள், கலாசாரங்கள், குறுங்கலாசாரங்கள் இவைகளுக்கிணையிலான உறவை விளக்குகிறது. இவை எல்லாமுமே நீட்சியான சாரம்சமான அரசியல் உறவுகள் தான்!” - 11

மொழியின் பெயராலும் சரி, இனத்தின் பெயரினாலும் சரி, மதத்தின் பெயரில், சுருத்தியலின் பெயரில், சமூக அமைப்பின் பெயரில், நிறுவன மயப்பட்ட கலாசாரத்தின் பெயரில், தனிமனிதனுக்கு மேலான அதிகாரத்திற்கெதிராகவும், ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் மேலான அதிகாரத்துக்கு எதிராகவும், நிரந்தரமான விமர்சனப் பிரக்ஞையைக் கொண்டிருப்பதும், போராடிக்கொண்டிருப்பதுமே இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நிற்கும் மனிதனின் அடையாளம் ஆகும். இந்த அடையாளம், சுக மனிதனை நேசிப்பதற்கு மாற்றாக துவேஷிப்பதில் கொண்டுவிடுமானால், அதில் அர்த்தம் ஏதும் இல்லை. நமது அடையாளத்தைத் தீர்மானிப்பவையாக இன்று இருப்பது, நமது பிறப்பினால் நேர்ந்த உயிரியல் அடையாளங்களோ, நாம் பிறந்தபோது நேர்ந்த கிரக சஞ்சாரங்களோ, நம்மை இயந்திரமாக்கிவிட நினைக்கும் மின்னணுவியல் விதிகளோ, மனித ஆளுமையைச் சிதறடித்த கோட்பாட்டுக் கருத்தமைவுகளோ, இன, மொழி, மத, நிறப் பெருமைகளோ அல்ல. மாறாக நம்மைக் கீழ்ப்படுத்தும் ஆதிக்கம், அதிகாரம் பற்றிய தொடர்ந்த பிரக்ஞையுடன் இருப்பதும் அதை எதிர்த்து நிற்பதும் தான் நமது அடையாளமாகும்.

அடையாளம் சார்பு நிலையிலானது, தற்காலிகமானது, கற்பிதமானது.

நிரந்தரமான சுதந்திர மனிதனின் அடையாளம் தனது சுயத்தின் மேலான அதிகாரம் பற்றிய விமர்சன பூர்வமான பிரக்ஞையன்றி பிறிதொன்றல்ல.

ஆதார நூல்கள், கட்டுரைகள்:

1. J B S Haldane, Geneticism: Genes and Politics Essential Genetics, Anna Hudson, 1994
2. Tim Redford, Breakthrough in Science Education Guardian, 19 March 1996
3. Richard K Gregory The Self in Mind Brain and Computer Identity Papers, 1987
4. Mick Cullinane Pretty Good Privacy: Frequently Asked Questions Internet, 25 May 1995
5. Richard Dawkins The Real Romance in the Stars Independent on Sunday
6. Terry Eagleton The Politics of Subjectivity Identity Papers, 1987
7. Karl Marx A contribution to the critique of political economy Quoted in Postmodernism, Icon Books, 1995
8. Terry Eagleton, Amnesty Lectures Talking Liberties, 1992
9. Stuart Hall, Interview: Not a Postmodern Nomad Arena Journal Transition to Postmodernity, 5.95
10. K Sivathamby, புலம்பெயர் தமிழர் அடையாளம் பற்றி தமிழ் தகவல் நடுவம் லண்டன் 1996
11. Hay L Lemke, Textual Politics Culture and Society, 1995

புகலிடத்தில் பிள்ளைத் தமிழ் உண்டா?

(பிள்ளைத் தமிழ்: சின்டர் கார்ட்டன் தொடங்கி விடலைப் பருவம் வரையிலான

பிள்ளைகளின்/களுக்கான இலக்கியம்)

நா. கண்ணன்

புலம் பெயர்தல் சிக்கலான விஷயம். பயிரை வேருடன் பிடுங்கி வேறோரிடத்தில் நடுவதற்கு ஒப்பான விஷயம்.

முதலில் தாக்குவது அதிர்ச்சி. புதிய நாடு, புதிய மக்கள், புதிய கலாசாரம், புதிய உணவு, புதிய மணம் என்று எல்லாமே புதிது. எனவே பயந்த குழந்தை அம்மாவின் அரவணைப்பிற்காக ஓடுவது போல் புலம்பெயர்ந்தோரின் முதல் உள்ளுணர்வு பேசாமல், நம்ம ஊருக்குத் திரும்பி விடுவோம். அதாவது தெரிந்த ஊருக்கு, தெரிந்த உணவிற்கு, தெரிந்த மொழிக்கு, தெரிந்த கலாசாரத்திற்கு என்று இருக்கும்.

திரும்புவது எளிதாக இருந்தால் முதலில் புலம் பெயர்ந்திருக்கவே வேண்டாமே. எனவே, முதலில் நிற்கும் மன முரண்பாடு இயற்கையாக வீடு போகும் எண்ணத்திற்கும் வீம்புடன் எதிர்த்து நிற்பேன் என்ற உறுதிக்கும் இடையிலானது. இந்த உள முரண்பாடு பல வழிகளில் புலம் பெயர்ந்தோரிடம் வெளிப்படுகிறது.

முதலாவதாக புலம்பெயரும் மக்கள், தங்கள் மொழி பேசும் மக்களுடன் சேர்ந்து குழு அமைத்துக் கொள்கின்றனர். புலம்பெயர்ந்த முதல் இரண்டு ஆண்டுகளில் வெளிப்படும் பேச்சில், எழுத்தில் பொதுவான ஒரு மனக்குறை வெளியாகிறது. புதிய இடம் தந்த அதிர்ச்சியில் அம்மக்களை நோக்கிய ஒரு வெறுப்பு வெளிப்படுகிறது. தன்னால் இச்சமூகத்துடன் முழுமையாய்க் கலக்க முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கமும் இதற்கொரு காரணமாகலாம். மேலும், வந்துசேர்ந்த இடத்தைப் பற்றிய முன் அனுமானங்கள், அபிப்பிராயங்கள், படித்தது, கேட்டது இப்படி இவைகள் தான் எண்ணம் முழுமையையும் ஆக்கிரமிக்க, இந்த காலகட்டத்தில் புதிய இடத்தின் உண்மையான தரிசனம் பெரும்பாலோருக்கு கிடைப்பதேயில்லை.

இக்குறை மோகன் தாஸ் காந்தியின் எழுத்தில் கூட உண்டு என்பார், இந்திய வம்சாவளியில் வந்து மேலை நாட்டில் பிரபல்யம் ஆகியிருக்கும் வி.எஸ்.நைப்பால் என்ற ஆங்கில ஆசிரியர். காந்தி இங்கிலாந்தில் தங்கியிருந்த காலம் முழுவதும் தன் கொள்கைகளை (அதாவது புலால் மறுத்தல், இந்துமத வழிபாடு போன்ற) தற்காத்துக் கொள்வதிலேயே காலம் முழுவதும்

செலவழித்து விட்டதால் அவரது நாட்குறிப்புகளில் இங்கிலாந்தின் வயல்வெளிகளைப் பற்றியோ, மாறும் பருவகாலங்களைப் பற்றியோ, இதுபோன்ற கண்ணில் படுகின்ற இயற்கைக் குறிப்புகள் அதிகம் இல்லை என்பது கவனிக்கத் தக்கது. அதாவது காந்திக்கு உண்மையான இங்கிலாந்து பார்வையில் படவேயில்லை! இந்தக் குறையைப் போக்கவோ என்னவோ அவர் தீவிரமாக இந்திய அரசியலில் இறங்கும் முன்னம் விஸ்தாரமாக யாத்திரைகொண்டு இந்திய தரிசனம் பெற்றார்.

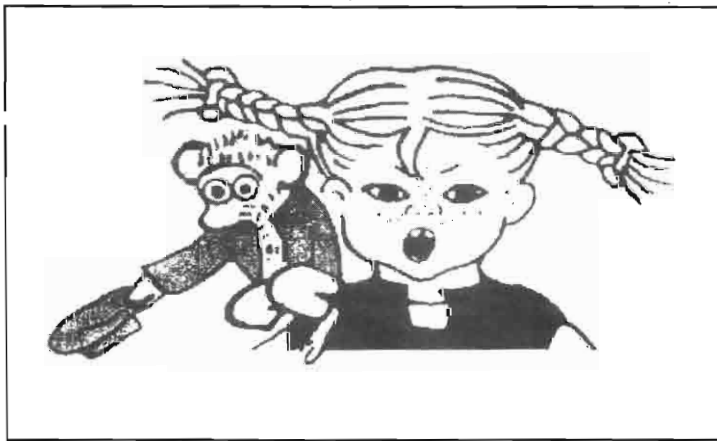
இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை என்ற கதையாக இங்கிருந்து பார்க்கும்போது தாய்நாடு பசுமையாய்த் தெரியும். உள்ளூரில் பட்ட கஷ்டங்கள், சாதிச் சண்டைகள், குத்து வெட்டுக்கள் இவைகூட மறந்து போகும். ஏங்கும் மனது செய்யும் மாயை இது.

ஏங்கும் மனது செய்யும் இலக்கியம் நனவிடை தோய்தலாக அமைவதில் ஆச்சரியமில்லை. வரண்டு போன பாலையாக இருந்தாலும் தாய்நாடு பசுமையாகத் தெரியும். சின்னச் சின்ன நிகழ்வுகள், அசைவுகள் மனவெளியில் பெரிதாய் நிற்கும். அப்போது புதிய கவிதை எழுத உட்கார்ந்தால் புலம்பல் கவிதையாய் வந்து நிற்கும்.

எனவே ஒரு கலாசாரத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து, படித்து, மேம்பட்டு பின் புலம்பெயர்வோரால் கலாசார இடைவெளியை தாண்டவே முடிவதில்லை. வெளி நாட்டில் வாழ்ந்து முடிக்கும் வரை அது ஒரு மகத்தான முயற்சியாகவே அமைந்து நிற்கிறது.

ஆனால் புலம் பெயர்ந்து வாழும் சிறார்கள் நிறைவேறு. அவர்களுக்கு இந்தக் கலாசார இடைவெளி அவ்வளவு பெரிதாக நிற்பதில்லை. அவர்களால் கடக் கக்கூடியதாகவே அமைகிறது. இது ஏன்?

இதை விளக்க உயிரியல் துறையில் நிகழ்ந்த ஒரு உண்மை நிகழ்வைக் கூறுகின்றேன். ஜேன் குட்டால் என்ற அமெரிக்க மாதுவை பெரும்பாலோர் அறிந்திருப்பார். தற்போது 61 வயதாகும் பாலூட்டியியலாளரான இவர் 35 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆபிரிக்கக் காடுகளில் சிம்பன்சி என்றழைக்கப்படும் மனிதக் குரங்குகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்திருக்கின்றார். இவர் முதன் முதலில் ஆபிரிக்கா வந்து சேர்ந்த கதை வேடிக்கையானது. ரிச்சார்ட் லீக்கி

என்னும் பெயர், உயிர் தொன்ம ஆய்வியலில் பிரசித்தியான பெயர். இவரது அடிப்படையான ஆய்வுகள் மனிதனின் எப்படி வடகிழக்கு ஆபிரிக்க வெளியிலிருந்து பரிணாமமுற்று, ஆசிய ஐரோப்பிய கண்டங்களிற்கு பரவிற்று என்று காட்டுகிறது. மனிதனது ஆரம்பம் குரங்கு போன்ற உயிரினங்களிலிருந்து வருகிறது என்பதால் ஆபிரிக்காவில் செய்ய வேண்டிய ஆராய்ச்சிகள் நிரம்ப உள்ளது என எண்ணினார், டாக்டர் லீக்கி. மனிதனது பரிணாமத்தைப் புரிந்து கொள்ள அவனது உயிர்வாழும் உறவுகளைக் கவனித்தால்தான் புலப்படும் என்று தோன்றியது அவருக்கு. மனிதனது உறவுகளில் ஒன்றான சிம்பன்சி என்ற மனிதக் குரங்கினம் ஒரு நல்ல ஆய்வுத்தளம் என்று பட்டது அவருக்கு.

முதன் முறையாக இவ்வினம் ஆய்வுக்குள்ளாகிறது. இதை ஆராய அவருக்கு ஒரு உதவி தேவைப்பட்டது. வருகின்ற உதவியாளர் ஏற்கனவே உயிரியல் துறை விற்பன்னராக இருந்தால், டார்வின் கோட்பாடு, லெமார்க்சின் கோட்பாடு என்று இதுவரை எல்லோரும் சொன்ன கருத்துக்கள்தான் மனது நிரம்பி நிற்கும். இந்தப் பின்புலமேயில்லாத ஒரு ஆளைத் தேர்ந்தெடுத்து அவரைக்கொண்டு இக்குரங்கினம் எப்படி வாழ்கிறது என ஆராயச் சொன்னால் எந்த மேம்புச்சும் இல்லாமல் உண்மை உண்மையாக வெளிப்படும்.

இதை நன்கு யோசித்து டாக்டர் லீக்கி தனக்கொரு காரியதரிசி தேவையென்று விளம்பரப்படுத்தினார். அப்படித்தான் வந்து சேர்ந்தார் ஜேன் குட்டால் ஆபிரிக்காவிற்கு. தான் குரங்கினத்தை ஆராயப் போவதோ, பின்னால் அத்துறைக்கே முன்னோடியாக தான் ஆகப்போவதோ எதுவும் அறியாமல் ஆபிரிக்கா வந்து சேர்ந்தார் ஜேன் குட்டால்.

ரிச்சார்ட் லீக்கியின் கணிப்பு சரியாக இருந்தது. ஜேன் குட்டால் மனது தெளிவாய் இருந்தது. தான் ஆராயப் போகும் இனத்தைப் பற்றிய முன் அனுமானங்கள் ஏதும் கிடையாது இவருக்கு. அனுமானங்கள் இல்லாததால் எதிர்பார்ப்புக் கிடையாது. எதிர்பார்ப்பு இல்லாததால் மனக்குறைவுமில்லை. அவர் ஆய்வு அறிவியலுக்கு பல அளப்பரிய உண்மைகளைத் தந்தது.

புலம்பெயர்ந்துள்ள சிறார்களின் உள்ளம் ஜேன் குட்டாலின் உள்ளம் போன்றது. அதில் கள்ளம் ஏதுமில்லை, முன் புனைந்த சுபடமேதுமில்லை. அவர்களால் வாழ்வை உள்ளது உள்ளபடி பார்க்க முடிகிறது. அதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவும் முடிகிறது. இன, மத, கலாசார வேறுபாடுகள் எல்லாம் அவர்கள் கண்களில் படுவதேயில்லை. அவையெல்லாம் மெது மெதுவாய் பெற்றோர்களால் பின்னால் உரு ஏற்றப்படுகின்றன.

இந்தியா, இலங்கையில் வாழ்ந்த பெரியோர்களுக்குத் தெரியும், எத்தனை வகைகளில் ஜாதி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படாமலே, ஜாதி பற்றிய பெருமையும் இழிவும் சிறுவர்களின் மனத்தில் ஏற்றப்படுகின்றன என்று. மெட்டி, இன துவேஷங்களும் இவ்வகையில்தான் சிறுவயது தொடங்கி கற்பிக்கப்படுகிறது. இது புலம்பெயர்ந்தோர்க்கு மட்டுமன்றி உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான கருத்து. வெறுப்பும்

குரோதமும் வளர்க்கப்படுவது என்பது நாம் எல்லோரும் அறிந்த ஒன்றே. எனவே துவேஷம் என்பது ஒரு வரின் சமூக வயதைப் பொறுத்த விஷயம்.

இந்த உளவியல் காரணத்தால் சிறுவர்களுக்கு கலாசார இடைவெளி அதிகமாக இருப்பதில்லை. அவர்களால் அவர்கள் வளரும் உலகைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அதனுடன் இணைந்து கலக்க முடிகிறது. அக்கலாசாரத்தின் பண்புகளை உள்வாங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

ஆனால் சிறுவர்களுக்கென்று நாம் தரும் இலக்கியம் எப்படி அமைகிறது?

நாம் ஆரம்பிக்கும்போதே 'ஆத்திதடி'யில் ஆரம்பிக்கிறோம். பிச்சைக்காரர்களையே அதிகம் காண முடியாத வெளிநாட்டில் "ஈவது விலக்கேல்" என்று சொல்வதில் என்ன பலன்? இதில் வேடிக்கை என்ன வென்றால் ஆத்திதடி தோன்றிய தமிழகத்திலேயே அதை யாரும் படிப்பதில்லை.

'மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா' என்று சொன்ன வள்ளுவருக்கு ஒரு பெரும் தாடியைக் கொடுத்து அவர் சொன்ன அறநெறிகளைப் பள்ளியில் நெக்குரு பண்ண வைத்துவிட்டு, சமூகம் வள்ளுவர் சொன்னதற்கு நேர்மாறாக நடக்கிறது. ஒரு பருவத்தில் மாணவன் பார்க்கிறான், சரிதான் "இவர்கள் படிப்பது இராமாயணம் இடிப்பது பெருமாள் கோவில்" என்று புரிந்து விடுகிறது, அவனுக்கு. இப்படி அமைகிறது நமது இலக்கிய பரிச்சயம் தமிழகத்தில்.

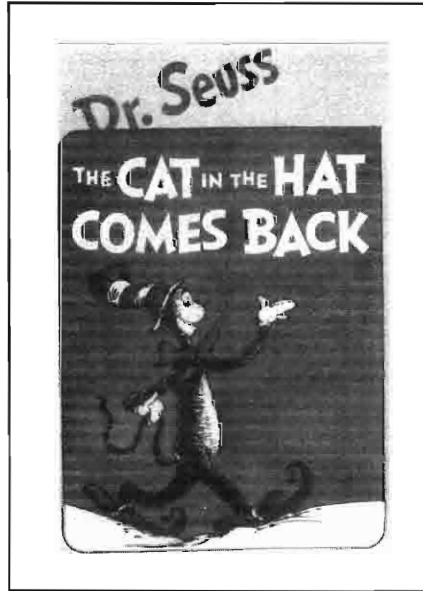
ஆனாலும் புலம்பெயர்ந்தோர் செய்யும் முதல் காரியம் அறநூலான வள்ளுவத்தை சிறார்களுக்குப் புகட்டுவதுதான். கற்பின் வலியது ஏது உள என அவனுக்கு, கற்பைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாத சமூகத்தில் வாழும் அவனுக்குப் புகட்டுவதில் என்ன பிரயோஜனம்? ஏனெனில் பெரியவர்களின் இலக்கியப் பரிச்சயமே இடற்பாடுடன் தான் அமைந்துள்ளது.

கொஞ்சம் புரட்சியான இலக்கியம் படித்தவர்கள் பாரதியை மேற்கோள் காட்டுவர். எல்லோரும் பாடும் கண்ணம்மாப் பாட்டைப் பாடுவர். சமூகத்தின் சட்டதிட்டங்களுக்கு ஒத்துப் போகும் அவனது பாடல்களைப் பாடுவர். அவன் இடக்கலாகப் பாடிய பின்வரும் பாடலைச் சொல்லித் தருவரோ?

நாடகத்தில் காவியத்தில் காதலென்றால்

நாட்டினர்தாம் வியப்பெய்தி நன்றாம் என்பர்; ஊடகத்தே வீட்டினுள்ளே கிணத்தோரத்தே ஊரினிலே காதலென்றால் உறுமுசின்றார்; பாடைகட்டி அதைக் கொல்ல வழிசெய்கின்றார் பாரினிலே காதலென்னும் பயிரை மாய்க்க முடரெல்லாம் பொறாமையினால் விதிகள் செய்து முறைதவறி இடரெய்திக் கெடுகின்றாரே. மாட்டார்கள்! ஏனென்றால் பெரியோர்களுக்கு இக்கருத்தில் முதலில் உடன்பாடு இருந்தால்தானே. ஆனால் மேலை உலகில் வாழும் இளவயதினர் பார்ப்பது என்ன?

காதலிலே விடுதலையென்றாங்கோர் கொள்கை கடுகிவளர்ந்திடும்பார் யூரோப்பாவில்; மாதரெல்லாம் தம்முடைய விருப்பின் வண்ணம் மனிதருடன் வாழ்ந்திடலாம் என்பார் அன்னோர்;

பேதமின்றி மிருகங்கள் கலத்தல் போலே பிரியம் வந்தால் கலந்தன்பு பிரிந்துவிட்டால்

துக்களுடன் ஒத்துப்போக முடியும்.

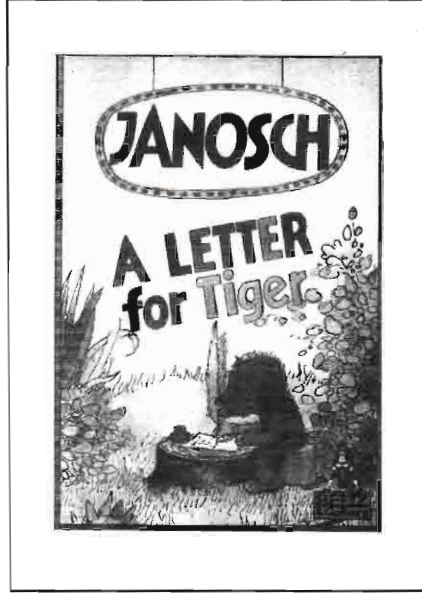
வேதனையொன்றில்லாதே பிரிந்து சென்று

வேறொருவன்றனைக் கூட வேண்டும் என்பர்.

இதுதான். ஆனால் அவனது/அவளது பெற்றோர்கள் கற்பிக்கும் பாடமோ வேறொன்றாக இருக்கிறது. இதைப் பாரதியே அப்பாடலின் பின்வரிகளில் சாடுகின்றான். ஆண்கள் களவிற்பம் எய்துவிட்டு, கற்பு நெறியென்று பெண்களுக்கு உபதேசம் செய்கின்றார் என்று. எனவே முரண்பாடான ஒரு இலக்கியப் பரிச்சயத்தை தாய்நாட்டில் பெற்றுவிட்ட பெற்றோர்களால், மாமாக்களால், தாத்தாக்களால் வெளிநாட்டில் வாழும் ஒரு இளம் தலைமுறையினர்க்கு எப்படி அவர்களுக்கு ஒத்துப் போதும் இலக்கியத்தைப் படைக்க முடியும்?

இவர்களால் மொழி ஒன்றைத்தான் பாரம்பரியச் சொத்தாக தர முடியும். இவர்கள் அறிந்த இலக்கியங்களை அல்ல. தாய்நாட்டிலேயே இலக்கியப் பரிச்சயம் என்பது வடிகட்டிய பிறகே பொதுமக்கள் பார்வைக்கு வருகின்றது. புலம்பெயர்ந்த பெரியோர்கள் செய்யவேண்டியது என்ன? முதலாவதாக தங்களுக்கும், தங்களுடன் வாழும் இளம் தலைமுறையினர்க்கு மிடையில் உள்ள தலைமுறை இடை வெளியை உடைக்க வேண்டும். இவர் களால் கலாசார இடைவெளியையே உடைக்க முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கும்போது எப்படி தலைமுறை இடை வெளியை உடைக்கப் போகிறார்கள் என்பது அவரவர் சாமர்த்தியம். ஆனால் உடன்பாடு தேவை யென்றால் இந்த இடைவெளி உடைந்தாக வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, தமிழகத்தின் இலக்கியங்களை எந்த அரசின், நிறுவனங்களின் வடிகட்டுதலுமில்லாமல் பரிச்சயம் செய்து கொள்வது. இது தாய்நாட்டில் வாழ்பவனுக்கு ரொம்ப பக் கஷ்டமான விஷயம். ஆனால் வெளிநாட்டில் வாழும் சுதந்திரத்தில் இவ்விலக்கியங்களைப் பரவலாக்க முடியும். காலத்தை வென்று நிற்கும் இலக்கியம் படைப்போன் உள்ளம் சிறுமையில் என்றும் கட்டுண்டு இருக்காது. கோவிலில் கொக்கோ சாஸ்திரம் வடித்தவர்கள்தாம் எம் முன்னோர்கள். அவர்கள் அறிவிலிகள் அல்ல. சுதந்திரமான அவர்களது இலக்கியம் எங்கும் பரவ வேண்டும். தமிழகத்தின் புதுமையான கருத்துக்கள் எல்லாம் பெரும்பாலும் சிற்றிலக்கியப் பத்திரிகைகளிலேயே வெளியாகின்றன. இவை நித்திய கண்டம் பூர்ண ஆயுசு என்ற கதையாக (இது 'கணையாழி' ஒன்றுக்குத்தான் பொருந்தும், பெரும்பாலானவை நித்திய கண்டத்தைத் தாண்டுவதில்லை) உயிர் வாழ்கின்றன. சுதந்திரமாகக் கருத்துக்களை வெளியிடும் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புக்கள் பரவலாக வேண்டும். இவர்கள் கருத்துக்கள் சர்வதேச தரத்தில் அமைவதால் வெளிநாட்டில் வாழும் இளம் தலைமுறையினர்க்கு இவர்கள் கருத்

எனவே வெளிநாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகைகள் இத்தகைய இலக்கியத்தை, இலக்கிய கர்த்தாக்களை தாய்நாட்டில் தேடிப்பிடித்து (தேடித்தான் பிடிக்க வேண்டும்!) வெளிநாட்டில் வாழும் இளம் தலைமுறையினர்க்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். இதைவிடுத்து இவர்களும் 'கோகிலம்', 'அம்புலிமாமா' என்று இறக்குமதி செய்தால் வெறும் அரைத்த மாவையே அரைக்கும் புளித்துப் போன சமுதாயத்தின் இலக்கியம்தான் கிடைக்கும். சுதந்திரமான சூழ்நிலையில் வாழும் நம் சிறார்களால் இதை சீ! போ என ஒதுக்கிவிட முடியும்.

மன்ஏஜ் என்ற விடலைப் பருவ இலக்கியத் தேவையிலிருந்து இன்னும் கொஞ்சம் கீழிறங்குவோம். ஆரம்பப் பாடசாலை, கிண்டர் கார்டன் குழந்தை இலக்கியத்திற்கு வருவோம். நமது அரிச்சுவடிகள் எப்படி உள்ளன? ஓள என்றால் ஓளஷதம்/ஓளவையார், ஈ என்றால் ஈக்கள் என்று இருக்கின்றன. வெளிநாட்டில் எது ஈ, கொசு? உ என்றால் உரல் என்கிறது சிவகாசிப் புத்தகங்கள். உரலும் எலியும் இங்கு யார் பார்க்கிறார்கள். மேலும் கறுப்பு, பச்சை, சிவப்பு என்று இஷ்டத்திற்கு வர்ணம் தீட்டப்பட்ட மகா மோசமான அச்சில் வெளியாகின்றன தமிழக இளநிலைப் பாடப் புத்தகங்கள். ஆங்கில, ஜேர்மன் மற்றும் மற்றைய ஐரோப்பியப் பாடப் புத்தகங்கள் பளபளவென்று கண்ணைக் கவரும் வண்ணங்களில், குழந்தைகள் விரும்பிப் படிக்கும் வண்ணத்தில் அமைகின்றன. இதில் அதிசயம் என்ன வென்றால் இந்தியாவில் வெளியாகும் ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் சர்வதேச அளவை ஒத்திருக்கின்றன. எனவே இது பொருளாதாரப் பிரச்சினையால் இல்லை. தமிழ் என்றாலே பாட்டி கதையாக இருப்பது தான் உண்மை. தமிழனுக்கு தன்மான உணர்வே கிடை யாது. தமிழ், தமிழ் என்று வாய் கிழியப் பேசுவான், உண்மையில் காரியத்தில் ஏதும் செய்வதில்லை.

தமிழினின் இவ்வுணர்வை வைத்துக் காலம் தள்ளும் தமிழ்க் கட்சிகளும் தன்மானம் அற்றவர்கள்தாம். அவர்கள் பிள்ளைகள் படிப்பது ஏதாவது இங்கிலிஷ் கான் வென்டில் இருக்கும். வெளிநாட்டில் வாழும் பெற்றோர்கள் புதிய பாடப் புத்தகங்களின் தேவை குறித்து மதுரையில் நடந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் அறிக்கை சமர்ப்பித்தனர். அறிக்கைகள் தமிழ் அரசுகளால் ஆவணப்படுத்தப்பட்டு அறைகளில் தூங்குகின்றன. எனவே இத்தேவைக்கான முதலீட்டை அரசிடமோ, தமிழ் 'வளர்க்கும்' நிறுவனங்களிடமோ எதிர்பார்த்தல் கூடாது. வெளிநாட்டில் வாழும் தமிழர்கள்தாம் செயற்படுத்தல் வேண்டும். தமிழ் கற்றுத் தருகிறோம் என்ற பெயரில் நாம் தாய் நாட்டில் வாழ்ந்த காலத்தையும் சேர்த்துப் புகட்டக் கூடாது. ஆரம்பக் கல்வி என்பது நமது பெரும்பாலான அபிலாஷைகளின் வெளிப்பாடாக அமையக்கூடாது. நம் சிறுவர்கள் எப்படி வரவேண்டும் என்ற முன்கூட்டிய எண்ணத்தின் வெளிப்பாடாய் பாடத்

திட்டங்கள் அமைவதற்குப் பதில், நம் சிறார்கள் எப்படி வாழ்கின்றனர் என்பதை அடிப்படையாக வைத்து புத்தகங்கள் அமையவேண்டும். இங்கு பிறந்தநாளும், பிறந்தநாள் பார்ட்டியும் சகஜம் என்றால் அது கதையாய்ப் புத்தகத்தில் வரவேண்டும். அதை விடுத்து ஔவையார் கந்தனுடன் “சுட்ட பழம் வேண்டுமா, சுடாத பழம் வேண்டுமா” என்று கதைத்த கதைகள் வரக்கூடாது. பழத்தைக் கழுவித் தின்னும் சிறார்கள் இங்கு உண்டு, ஊதித் தின்னும் சிறார்களைப் பார்த்துண்டா? தூசும், மண்ணும் உஷ்ணப் பிரதேசச் சொத்து. ஐரோப்பாவில் கிடையாது.

மேலை உலகில் வாழும் நம் சிறுவர்கள் எதைப் பார்க்கின்றனரோ, எதை ரசிக்கின்றனரோ எந்தக் கலாசாரம் தன்வையறியாமல் உள்வாங்கப்படுகிறதோ அதனுடன் ஒத்திசையும் வண்ணம் சிறார்களின் இலக்கியம் இருக்க வேண்டும். இலக்கியம் என்பதே மண்ணைச் சார்ந்த விஷயம். ஐரோப்பிய இலக்கியம் படைக்கும் வண்ணம் பெரியவர்களே இன்னும் மண்ணுடன் கலக்காதபோது, எப்படிச் சிறார்களுக்கான இலக்கியம் படைக்க முடியும் என்ற கேள்வி எழுவது சாலப் பொருந்தும். அப்படியொரு நிகழ்வு, அதாவது தமிழன் ஐரோப்பிய இலக்கியம் படைக்கும் காலம், இன்னும் நிகழாத வரைக்கும், இம்மண்ணின் சொந்த இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்து வழங்கலாம். இதில் எந்தத் தவறுமில்லை.

சிறுவர்களுக்கான இலக்கியத்தில் இந்த நூற்றாண்டில் பிரபலமாகத் தெரியும் முன்று நபர்களை உதாரணத்திற்கு எடுத்துக்கொள்வோம். வட ஐரோப்பாவில் இருந்து தொடங்குவோம். சிறுவர் இலக்கியத்திற்கு சுவீடன் தந்த பெருங்கொடை அஸ்டிரிட் லின்ட்கிரன் (Asrid Lindgren). இவர் படைத்த பிப்பி (Pippi Longsocking) என்ற பெண், சிறுவர் இலக்கியத்தில் சாகாவரம் பெற்று விட்டாள். காரட் கலரில் இரட்டைப்பின்னலும் விவசாயக் குடும்பத்துப் சிறுவர்களுக்கே உரித்தான பேஷனில்லாத ஆடைகளும், இரண்டு நீள காலுறைகளும் கொண்ட இந்த 9 வயதுச் சிறுமி செய்யும் அட்டகாசங்கள் நாம் எல்லாம் கனவுகாணும் சிறுமி அல்லது சிறுவனின் உயிர்ச் சித்திரமாகும். இப்பாத்திரம் பையனாக அமையாமல் பெண்ணாக அமைந்தது கூட இந்நூற்றாண்டின் வளர்ச்சியுடன் ஒத்துப் போகிறது. இவரது கதைகள் அனைத்து இதுவரை 57 மொழிகளில் மொழியாக்கம் பெற்றிருக்கின்றன. திரைப்படமாக வந்திருக்கின்றன. இக்கதை அமைவதாக நிகழும் தென் சுவீடன் ஸ்மேலாண்டில் பிப்பி வீடும் அவளது பிற விளையாட்டுப் பொருட்களும் எல்லாக் குழந்தைகளும் விளையாடும் வண்ணம் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. இப் பாத்திரத்தைப் படைத்த லின்ட்கிரன் அம்மாவிற்கு வருகிற நவம்பரில் 89 வயதாகிறது. தன்னையே பிப்பியாக உருவகப்படுத்திய, தான் இளமையில் பெற்ற மழலை இன்பங்களையெல்லாம் கூடுதலாக முழுச் சுதந்திரமும் கொடுத்து உருவகப் படுத்தி உலாவர் விட்டிருந்தார்.

பிப்பி என்பவள் நம் ஒவ்வொருவரிலும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவன் அல்லது சிறுமி. இவளுக்கு சகல சுதந்திரமும் உண்டு. தனது புள்ளிகொண்ட வெள்ளைக் குதிரையில் சாப்பாடு மேசை வரை வரும் தைர்யம் உண்டு. நாம் செய்ய நினைக்கும் எல்லா வேடிக்கைகளையும் செய்வாள், அதிக பலமுள்ளவள். (குதிரை இவளைத் தூக்குவதைப்போல் இவள் சிலசமயம் குதிரையைத் தூக்கிவிடுவாள்). மரம் ஏறத் தெரியும், வீட்டின் கூரையில் ஏறுவாள், பாரதி சொல்வதுபோல், “சொல்லில் அடங்காது இவளின்

தூரத்தனங்களெல்லாம்”. சமீபத்திய நேர்காணலில் திருமதி லின்ட்கிரனிடம் வழக்கமான கேள்வி கேட்கப்பட்டது. உங்கள் கதைகளின் மூலம் உலகிற்குச் சொல்ல வருவதென்ன? அவர் சொன்ன பதில் எளிமையானது. நான் எந்த நீதி புகட்டவும் இக்கதைகளை எழுத வரவில்லை. என்னுள் உறங்கும் சிறுமிக்கு ஓர் உயிர் கொடுத்தேன். அவள் கதையாக உலவும்போது அவளை ஒத்த வயதின ருக்கு அவள் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தால் அது போதுமானது.

எவ்வளவு வித்தியாசமான பதில் பாருங்கள். தமிழனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான காரியம், எப்போதும் யாருக்காவது நீதி புகட்டிக்கொண்டிருப்பதே. இங்கிருந்துதான் நம் பிரச்சினையே ஆரம்பமாகிறது. நிற்க.

அடுத்து மிகவும் பிரபலமான பெயர் ஆலன் அலெக்சாண்டர் மில்ன (1882-1956). இவர் பிரபல நாவலாசிரியராகவும், கவியாகவும், நாடக ஆசிரியராகவும், கட்டுரையாளராகவும், சிறுகதை ஆசிரியராகவும் இருந்தாலும், இவர் புகழ் பரவியது இவர் படைத்த குழந்தைச் சித்திரமான வின்னி த பூ Winnie-the-Pooh என்ற கரடியாகும். இக்கரடி அப்படியொன்றும் பெரிய சாமர்த்தியமான ஆசாமி இல்லை, கொஞ்சம் மத்துதான். அது தன் பிற தோழர்களான பன்னிக்குட்டி மற்றும் பண்ணைப் பிராணிகளுடன் நடத்தும் கூத்துத்தான் கதை. இவை புத்தகங்களாகவும் சித்திர சினிமாவாகவும் வந்துள்ளன.

1957இல் டாக்டர் தூஸ் (Seuss) என்ற அமெரிக்கரின் “தொப்பிக்குள் பூனை” என்ற கதை வெளியானபோது எல்லோர் புகுவதையும் உயர்த்தியது. அதுவரை இருந்த எந்தப் பாணியையும் வரைமுறைகளையும் மீறி கேலியான சிறுக்குத்தனமாக இவரது கதைகள் அமைந்தன. இவரது கதைகளை வாசித்தால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியாது. இவரது கதைகள் பிரபலமான விதத்தைப் பார்த்தால் நீதி சொல்லும் பாட்டி கதைகள் மலையேறிப் போய்விட்டது தெரியும். குழந்தைகள் என்பதே வெறும் போதனையைத் தாங்கும் சாதனம் என்ற நிலை மாறி, அவர்களுக்கும் கேளிக்கை, சந்தோஷம் அவசியம் என்றும், அவர்கள் சந்தோஷத்திற்காக (நீதிக்கதை சொல்வது எமது சந்தோஷத்திற்கென்பதைக் கவனிக்க!) ஓர் இலக்கியம் அவசியம் என்றும் டாக்டர் தூஸின் கதைகள் உணர்த்தின.

சிறுவர் இலக்கியம் வெகுவாக வளர்ந்து வருகிறது. பல நல்ல நல்ல போக்குகள் தென்படுகின்றன. உதாரணத்திற்கு சில: யானோஷ் (Janosch)(1931-) என்ற பெயர் ஜேர்மன் சிறுவர் கதை உலகில் மிகவும் பிரபலம். இவரது கதைகளில் எந்த வன்முறையும் வருவதில்லை. (நினைத்துப் பாருங்கள், நம்ம ஊர் கதைகளில் உள்ள வன்முறைகளை. இரணியனின் வயிற்றை கிழித்து குடலை உருவி மாலையாகப் போட்டு. ..அப்பப்பா இந்தக் கதையைச் சொல்லிவிட்டு பயந்து போகும் குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்த, கடவுளைக் குழந்தையாக்கி அலுக்காமல் வெண்ணை திருட வைத்து...) வர்க்கபேதம் வருவதில்லை. இனபேதம் வருவதில்லை. குழந்தைகள் உலகம் எப்படி கள்ளமற்று இருக்கிறதோ அதேபோல்தான் இவர் கதைகள் அனைத்தும். முழுக்க முழுக்க மேலைநாட்டில் வாழும் ஒரு குழந்தையின் உலகை பிரதிபலித்து நட்பு என்றால் என்ன? எப்படி விட்டுக்கொடுத்து வாழ்வது. அக்காதங்கைகளுடன் சண்டை வந்தால் எப்படி சமாதானப்படுத்துவது, பள்ளியென்றால் என்ன. கல்வியின் தேவையென்ன இதுபோன்ற குழந்தைகளின் பிரச்சினைகளை அவர்கள் பாணியிலேயே அவர்கள் காணும்

உலகை வைத்து விளக்கி அதேசமயத்தில் அவர்களுக்குக் களிப்பும் ஊட்டுவது இவரது கதைகள்.

மேலை உலகில் குழந்தைகளுக்கு இருக்கும் சுதந்திரத்தை இந்தியா போன்ற நாடுகளிலிருந்து கற்பனைகூட செய்ய முடியாது. அங்கு பெரியவர்களுக்கே சுதந்திரமில்லாதபோது அவர்களால் சுதந்திரமான ஜீவன்களான குழந்தைகளுக்கு எப்படி இலக்கியம் படைக்க முடியும்? மகாபாரதம், இராமாயணம், பஞ்சதந்திரம், விக்கிரமாதித்தன் கதைகளை விட்டால் வேறு கதைகளே அங்கு கிடையாது. சளைக்காமல் கண்ணன் பூதனையில் ஆரம்பித்து சடாதரன் வரை கொலைகளே செய்கிறான் என்பதை எவ்வளவுதான் சால்சாப்புச் சொன்னாலும் குழந்தை மனதால் ரசிக்க முடியாது. அவையெல்லாம் பெரியோர்களால் குழந்தையை ஒரு சாக்காக வைத்துக்கொண்டு பெரியோர்களுக்காக எழுதப்பட்ட கதைகள். இன்றளவும் மகாபாரதக் கதைகள் டிவியில் வருகிறதென்றால், போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்துப் போகும்ளவிற்கு அதன் தாக்கம் இந்தியப் பெரியோர்களிடம் உள்ளது. வேறு வழியில்லாமல் இந்தியக் குழந்தைகளும் இக்கதைகளைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. யானோஷ், லின்ட்கிரன் கதைகளை அவர்சனிடம் அறிமுகம் செய்து பாருங்கள், மகாபாரதத்தை பெரியோர்களுக்கே விட்டுவிட்டுத் தூரா விலகி விடுவார்கள். குழந்தை உள்ளம் எழுதப்படாத ஸ்டேட்டு மாதிரி தெளிவாக இருக்கிறது. "வண்ணக் களஞ்சியமாக" நிற்கும் உலகைக் கண்டு பூரித்துப்போய் கிற்கிறது. பல்வேறு நிறங்களில், பல்வேறு பாவனைகளில், பல்வேறு கலாசாரங்களில் உலகம் மற்றக் குழந்தைகளைக் கண்டு குதூகலம்தான் கொள்கிறது. இதனை உணர்ந்து பெரும்பாலான அமெரிக்க குழந்தை இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் குழந்தை இலக்கியத்தை கூடியமட்டும் சர்வதேச இலக்கியமாக ஆக்கிவருகின்றனர். இது நிகழ்காலத் தேவையுமாகும். நம் தரத்தா பார்த்த, நம் பெற்றோர்கள் பார்த்த, நாம் பார்த்த உலக மில்லை இப்போது. உலகம் ரொம்ப சுருங்கிவிட்டது. விரும்பியோ, விரும்பாமலோ உலக கலாசாரங்கள் எல்லாமில்லாதவிற்கு கூடக் குலாவுகின்றன இப்போது. அதை அப்படியே குழந்தைகளுக்குக் காண்பித்தால், அவர்கள் அதை ரசிக்கத் தான் செய்வார்கள். நம் எண்ணக் கசடுகளை அதில் கலக்கிக் கொடுத்தால் அவர்கள் காணும் உலகமும் கூலக்கியே தெரியும்.

மேலை குழந்தை இலக்கியத்தின் இன்னொரு முக்கியமான போக்கு சூழல் ஞானத்தைக் குழந்தைக்குப் புகட்டுவது. தொழில்துறை வளர்ச்சி உலக சூழலை வெகுவாக மாற்றிவிட்டது. நம் குழந்தைகள் வாழப் போகும் எதிர்கால உலகம் நாம் மாசுபடுத்திய உலகம்தான். எனவே நாம் செய்த தவறுகளை அவர்களும் செய்திருந்தால், இருப்பதையாவது கட்டிக்காக்கலாம் என்ற பொறுப்புணர்ச்சியுடன் எழுதப்படும் இலக்கியமாகும் இது. இவையெல்லாம் தமிழில் அடுத்த நூற்றாண்டிலாவது எழுதப்படுமா?

மேலை உலகில் வீடலைப் பருவத்து இலக்கியம் அவர்கள் தேவையைச் சரியாக புரிந்துகொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. நான் மிக்சன் என்றழைக்கப்படும் கதைகள் இவ்வாறு இலக்கியத்தை மட்டும் இப்போது பார்ப்போம். விடலைப் பருவத்தின் பிரச்சினைகள் என்ன? அதிவேகமாக உடலில் நிகழும் மாற்றம், உலகமே கூடிக்கலக்கத்தான் என்று அலைக்கழிக்கும் ஹார்ட்மோன்கள் வீலையாடும் பாடுவும், பெரியோர்கள் தடைசொல்லும் அவ்வாறையும் சுவைத்தும் பார்க்கத் துணியும் பருவம், மண உறவுகள் பிரிவதால் தனி

மைப்படுத்தப்பட்டுள்ள காலம், இவ்வளவுக்கும் மேலாக படித்து மேலே வரவேண்டிய காலம். மனித வளர்ச்சியின் மிகவும் சிக்கலான பருவம் இது.

இந்தப் பருவம் வேண்டுவது சுதந்திரம். கட்டுக் கடங்காத சுதந்திரம். இதை வழங்கிறது மேலை உலகம். அதேநேரத்தில் சுதந்திரமென்பது பொறுப்பின்மையல்ல என்பதை இவர்களுக்கு மிகவும் நாசுக்காகச் சொல்லித் தருகின்றன இவர்கள் இலக்கியம். கலவி(செக்ஸ்) முக்கியம், குருவிகள் போல கூடலாம் தான். ஆனால் கூடல் எப்போதும் இன்பத்தைத் தருவதில்லை. கூடலுடன் சேர்ந்து வரும் பொறாமை, பகைமை, குரோதம் இவைகளை எப்படி சமாளிப்பது என்று சொல்லுகின்றன இவர்கள் இலக்கியம். பாலியல் முழுக்க விபரமாகச் சொல்லுவது மட்டுமல்ல, பாலியல் நோய் தடுப்பையும் விபரமாகச் சொல்லுகின்றன. இவையெல்லாம் நம் ஊர் பெரியோர்களுக்கே தெரியாது. தாய், தந்தையர் பிரிந்து வாழ்ந்தால் எப்படி சமாளிப்பது, விடலைப் பருவத்தில் குழந்தை பெற்றுவிட்டால் எப்படி சமாளிப்பது இது போன்ற அவர்கள் வாழ்வின் பிரச்சினைகளை அறிவியல் பூர்வமாக அவர்கள் இலக்கியம் விளக்குகின்றது.

பொருளாதார வளம் கூடும்போது கடவுளும் மதமும் பின்தள்ளப்படுகின்றன. இது இயற்கையான விளைவு. வாழ்வு அவ்வளவு வசீகரமானது. வைணவ சித்ததாரந்தங்கள் சொல்வதுபோல் வாழ்வுதான் இறைமை என்னும்போது வாழ்வை முழுமையாய் அனுபவிக்கும் இவர்கள் வாழ்வைக் குறைசொல்லக் கூடாது. இந்தியர்களுக்கு கடவுள் அவசியம். அதையும் விட்டால் அவர்கள் பற்றிக்கொள்ள எதுவுமில்லை அங்கு. கடவுள் தான் இந்தியர்களின் சொத்தே. ஆனால் மேலை உலகம் அப்படியல்ல. இவர்கள் இலக்கியத்தில் சமயக் கொள்கைகளுக்கு இடமுண்டா? தொண்ணூறு விழுக்காடு அமெரிக்கர்கள் தங்களை சமயப் பற்று உள்ளவர்கள் என்றுதான் எண்ணுகிறார்கள். இங்கிலாந்தில்கூட இந்தப் போக்குத்தான் தெரிகிறது. போர் செய்த கொடுமையால் நோர்மனியில் சமய உணர்வு குறைவாக உள்ளது. சீறித்தவம் விட்ட இடத்தை ஆசிய சமயங்கள் மெதுவாக இட்டு நிரப்பப் பார்க்கின்றன. அறிவியலுடன் ஒத்துப்போகும் சமயங்களான பௌத்தம், டாவுசம், அத்வைதம் இவை கணிசமான அளவில் உட்புகுந்திருக்கின்றன. ரோமன் கத்தோலிக்க சமய நிறுவனங்களின் பிடி கொஞ்சம் தளர்ந்துள்ள வட ஐரோப்பிய நாடுகளில் பழைய ஐரோப்பிய (செல்டிக்) தொன்மங்கள் (myths) மீண்டும் உயிர்பெற்றுள்ளன. உளவியல், விஞ்ஞானம், பௌத்தம், அத்வைதம் இவை கலந்த புதிய போக்கு ஒன்று இவர்கள் இலக்கியத்தில் தடம் பதித்துள்ளது. அதன் தாக்கம் எவ்வளவு தூரம் என்பதை காலம்தான் சொல்ல வேண்டும்.

முதல் முறையாக தமிழன் பெருந்த அளவில் தாயகம் விட்டு வெளியேறி இருக்கிறான். கலாசார இடைவெளிகளைத் தாண்டி முதன்முதலாக ஒரு சர்வதேச முகம் பெற்றுள்ளான். இந்த அளவில் தன் நாடு, தனது பாரம்பரியம், தனது மொழி என்ற பழைய அழுக்கு முட்டையை விடாமல் தூக்கிக் கொண்டு அதன் பாரம் தாங்காமல் அமுங்கிச் சாவானா? இல்லை, அட்டா, கிடைத்தது சுதந்திரம். தமிழன் என்றால் யார் என்ற வினாவை எழுப்பி, தன் பாரம்பரியச் செழுமையை உண்மையாய் உள் வாங்கி அதன் அடித்தளத்தில் உலகப் போக்குகளை அரவணைத்து புதிய மனிதனாக பரிமாணமுறுவானா என்பதை அவன் படைக்கும் இலக்கியம் சொல்லும். அப்படியொரு சொல் இங்கு பிறந்துவிட்டதா? ●

சிறுமியின் தேடல்

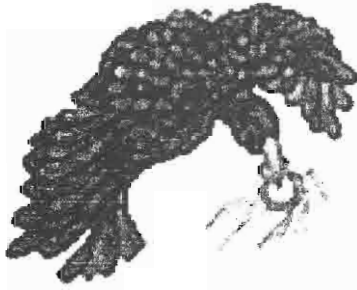
அலாஸ்கா எனும் வடமேற்கு அமெரிக்க இன்னுயி(ட்) மக்களிடையே வழங்கிவரும் பண்டை நாட்டார் கதை இது. சிறுவர் இலக்கியம் வளரவேண்டும் என்பதில் ஆர்வமும் அக்கறையும் உடைய திரு நா. கண்ணன் சிறுமியின் தேடலைத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார்.

இன்னுயி(ட்) சிறுமியின் தேடல்

அம்மா,
உனக்கு என்னைப் பிடிக்குமா?

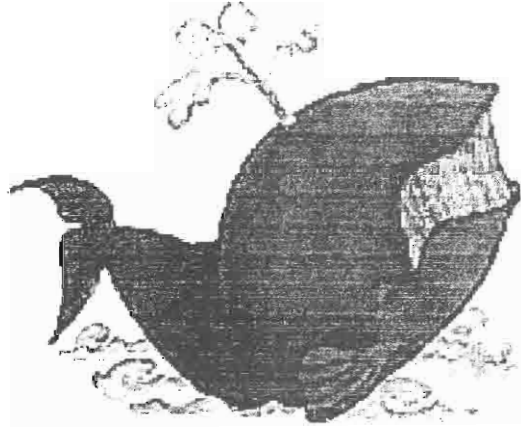
என்னடி பெண்ணே
இப்படிக் கேட்கிறாய்,
நீ என் செல்லக் குட்டியல்லவோ!

என்னை உனக்கு
எவ்வளவு பிடிக்கும்?

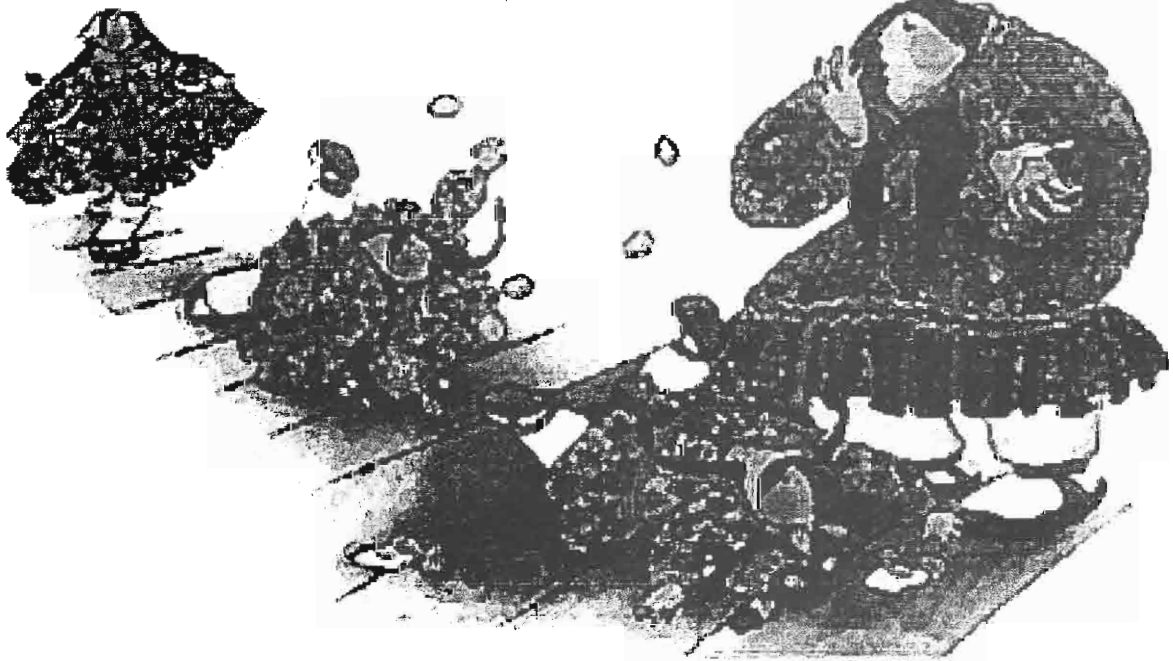

காக்காய் திருடிக் காத்து வரும்
தன் பொக்கிஷத்தை விட,
நாய்க்கு எப்போதும் பிடிக்கும்
அதன் வாலை விட,

திமிங்கிலம் குதூகலித்து துப்பி
மகிழும் பொழுதை விட.

அம்மா,
நான் டார்மிகன் முட்டைகளை
கொண்டு வரும் போது தடிக்கி விழுந்து
முட்டை உடைந்து விட்டாலும்
உனக்கு என்னைப் பிடிக்குமா?

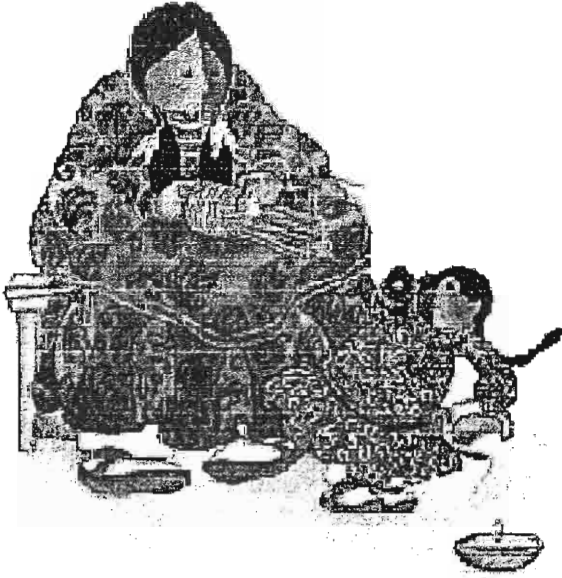
பிடிக்கும் கண்ணே!
முட்டை உடைந்தது வருத்தத்தைத் தந்தாலும்,
உன்னை எனக்குப் பிடிக்கும் கண்ணே.

அம்மா,
நீ என்னை என்ன செய்வாய்?
நான் சால்மன் மீனை உன் பார்க்காவிலும்,
பெருச்சாளியை உன் கையுறைகளிலும்,
எலிகளை உன் முக்லுக்கிலும் போட்டு விட்டால்?

அப்போது எனக்கு கோபம் வரும்.

விளக்கில் தண்ணியைத் தெளித்தால்?
மகா கோபம் வருமடி பெண்ணே,
ஆனாலும் உன் மீதுள்ள அன்பு மாறாதடி
சின்னப் பெண்ணே.

நான் வீட்டை விட்டு ஓடி விட்டால்?

ரொம்ப கவலைப் படுவேனடி.

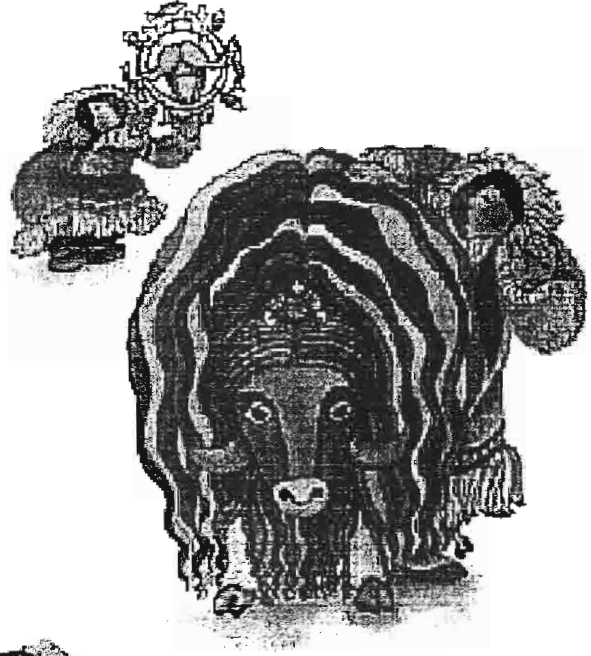

ஓடிப்போய் ஓநாய் கருடன் சேர்ந்து கொண்டு
இரவில் ஊளையிட்டு
குகையில் தூங்கினால்?

வருத்தப் படுவேனடி செல்லமே,
அதனால் உன் மீதுள்ள பாசம் மேலும் தான் கூடுமடி.

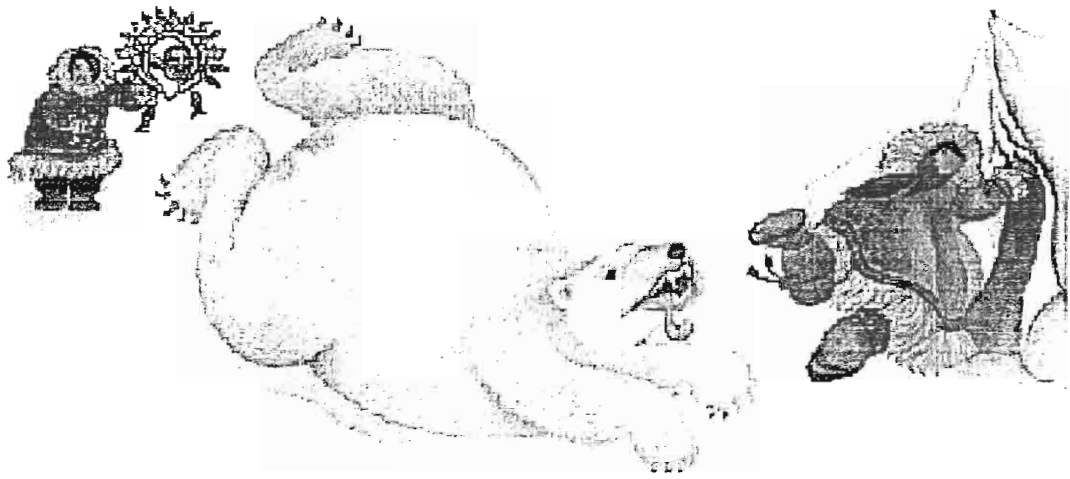
நான் முஸ்காக்ஸ் ஆக
மாறிவிட்டால்?

நான் ரொம்ப
ஆச்சர்யப் படுவேன்!

வால்ரஸ்ஸாக மாறிவிட்டால்?

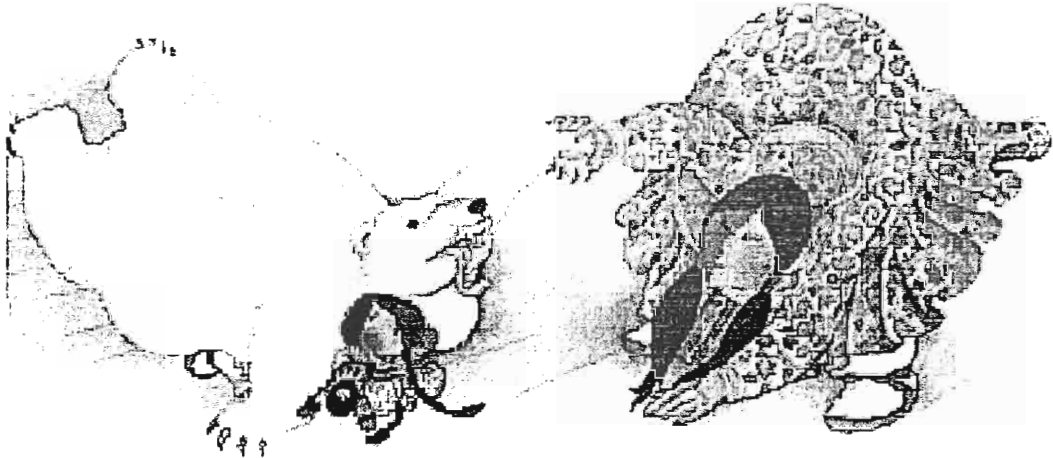
ஆச்சர்யத்துடன்
கொஞ்சம்
பயப் படுவேன்.

நான் மோசமான வெண் கரடியாகி, பல்லைக் காட்டி பயமுறுத்தி உன்னை குடிசைக்குள் விரட்டி விட்டால்?

ரொம்ப ஆச்சர்யப்பட்டு,
பயந்து போய்.....

ஆனாலும் குட்டிப் பெண்ணே, அந்த மோசமான கரடியின் உள்ளேயிருப்பது நீ யெனத் தெரிவதால் உன் மீதுள்ள ஆசை மேலும் தான் வளருமடி!

நீ என் கண்ணல்லவா,
நீ எப்படி யிருந்தாலென்ன
எதுவாயிருந்தாலென்ன.

பத உரை: டார்மிகன் = பறவை; பார்க்கா = குளிர் தாங்கும் மேல் கோட்;
முக்வக் = காலுறை; முஸ்காக்ஸ் = பனிக்காட்டு எருமை; வால்ரஸ் = கடல் & நில
வாழ் பாலூட்டி.

அடிக்குறிப்பு: எஸ்கிமோக்கள் என்ற பனிப் பிரதேசத்து மக்கள் தங்களை
இனங்கண்டு கொள்வது " இன்னுயி(ட்)" என்று. இதன் பொருள் "மக்கள்".
இம்மக்களுக்கென தனித் தனி நாடும், மொழியும், கலாசாரமும் உண்டு. மேலே
சொன்ன "சிறுமியின் தேடல்" அலாஸ்கா என்ற வட மேற்கு அமெரிக்க இன்னுயி(ட்)
மக்களிடையே வழங்கிவரும் பண்டை நாட்டார் கதையாகும்.

நா. கண்ணன்
கீல், ஜெர்மனி

பின்னவீனத்துவம் இலக்கியத்தில், படைப்புகளில் தரம்பிரிப்பு பற்றின அக்கறையின்மையில் அக்கறை செலுத்துகிறது. ஆனால் படைப்பாளி செயல்படும் தளம், அனுபவம், அவன் மேற்கொண்டுள்ள சார்பு அவன் படைப்பை நிச்சயம் தரம்பிரிப்பு செய்து விடுகிறது.

இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றித் தரம் தரமின்மை வாதங்கள் எப்போதும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. தமிழ்ச் சூழலை வேற்றுமொழிச் சூழல்களுக்கு ஒப்பிட்டு நம்மைத் தாழ்த்தி சுய இரக்கம் கொள்ளும்படி பல சமயங்கள் நிகழ்ந்துவிடுகின்றன. ஆனால் அந்தந்த வேற்றுமொழிச் சூழல்களில் கூட பெரும்பாலும் நம் தமிழின் நிலைமைதான் செயல்படுகிறது என்பதை அங்கிருப்பவர்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

தமிழ் படைப்புத் தளங்களுக்குள் இருக்கும் வேறுபாட்டை **நவீன தள மாறு கோணங்களை**, தரம்பிரிப்புகளை எங்கும் காணலாம்தான். லண்டனில் நடைபெற்ற தமிழ் சார்ந்த அமைப்புகளில் இரு கூட்டங்களில் இதைக் கண்டேன்.

இந்தியாவின் வெவ்வேறு நிலைத் தலைநகர்களிலும் செயல்படும் மாநில தலைநகர் பெயரை உள்ளடக்கிய தமிழ்ச் சங்கங்களின் செயல்பாடு நான் சார்ந்த தளத்திற்கு சம்பந்தமில்லாமல்தான் இருந்திருக்கின்றன. வெகுஜன கலாசார செயல்பாடுகளில் அவர்களுக்குப் பெரும் அக்கறையிருப்பதை தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதனை ஆக்கிரமித்திருக்கிறவர்களுடன் பெரிதாய் உடன்பட முடியாமல் அந்நியமாகத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அங்கங்கே அந்தத் தலைநகர்களில் செயல்படும் சிறு இலக்கியக் குழுக்கள் நம்முடன் நெருங்கி செயல்படுவதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

லண்டனைப் பற்றி நினைக்கிறபோதும் இதை மீறின மாறுபாடான கருத்தை மனதில் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் வெளிநாடுகளில் வேலைவாய்ப்புக்காக வந்த தமிழர்கள் இடம்பெறும் அமைப்பில், அவர்களின் தமிழ்த் தாகம் உக்கிரமாகக் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் என்ற அபரிமிதமான கற்பனை சற்று இருந்தது. அதுவும் தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினை உக்கிரம் அடைந்தபின் ஈழத் தமிழர்கள் வெளிநாடுகளில் புகலிடம் பெற்று வாழும் சூழல்களில், அவர்களும் இந்தவகைத் தமிழ்ச் சங்கங்களின் செயல்பாட்டில் இணைந்து செயல்படுவார்கள் என்ற நப்பாசையைக் கொண்டிருந்தேன். குறைந்தபட்சம் எழுத்தாளன் என்ற வகையில் அங்கீகரிப்பது என்பது சாதாரணமாக நிகழும் என்று நினைத்திருந்தேன்.

லண்டனில் தமிழ் அமைப்புக்கள் பற்றின முகவரிகளை நண்பர்களுடன் தொகுத்துப் பெற்றிருந்தேன். தமிழ்ச் சங்கங்கள், கலாசார மையங்கள், சேவை மையங்கள், புனர்வாழ்வு இல்லங்கள், பண்பாட்டு எழுச்சி அமைப்புக்கள் என்றபடி. இவற்றில் சிலவற்றை நண்பர் யமுனா ராஜேந்திரனுக்குச் சொன்னபோது, "இவர்களுக்கும் தமிழுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்றே தெரியவில்லை" என்றார்.

சேதுபதி ராஜன், கவிஞர் மீராவின் மாணவர். சிவகங்கை கல்லூரி பேரவைத் தலைவராகச் செயல்பட்டிருக்கிறார். புதுக்கவிதைகள் எழுதி இருக்கிறார்.

மீராவின் பாதிப்பு அவர் கவிதைகளில் இருந்ததாகச் சொன்னார். அடுத்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டை

ஈழத்தமிழர்கள் இலக்கியம் புலம்பெயர் வாழ்வு

சுர்யாரதிமணியன்

லண்டனில் நடத்திக் காட்டிவிடுவதாகத் தீர்மானம் கொண்டிருப்பதைச் சொன்னார். அதற்கான முயற்சிகளுக்காக யாரைக் அணுக வேண்டும் என்ற விபரங்களைச் சேகரிப்பதில் பெரிதும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். திராவிட இயக்

கங்களிலிருந்து செயல்பட்டவர். தமிழருக்கென்று ஒரு நாடு வேண்டும், அது ஈழ நாடுதான். நாளை ஈழ நாடு அமையும் கனவு தன்னுள் இருக்கிறது, அதற்காக தன்னாலான தார்மிக உதவிகளிலும் இருப்பதாகச் சொன்னது பெருமிதம் தந்தது.

என்னுடனான கலந்துரையாடல் ஒன்றிற்கு யமுனா ராஜேந்திரனும் மதியழகனும் பத்பநாப அய்யரும் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அக் கூட்டத்திற்கு முன்னதாக சுமார் 15 நாட்கள் நான் லண்டனில் இருந்த காரணத்தால், அந்த இடைவெளியில் பல எழுத்தாள நண்பர்களைச் சந்தித்து விரிவான கலந்துரையாடல் விவாதங்களாக நிகழ்ந்திருந்தன. சி.சிவசேகரம், பத்பநாப அய்யர், யமுனா ராஜேந்திரன், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம், பாலேந்திரா, புஷ்பராஜன், கீரன், சிவபாதசுந்தரம், சிவா, மதியழகன், மகாவிங்கசிவம், கிருஷ்ணராஜா என.

தமிழ் இலக்கியச் சூழல் பற்றின நீண்ட பேச்சை முடித்துவிட்டு, நண்பர்களின் கேள்விகளுக்காகக் காத்திருந்தேன். பல்வேறுவகை இலக்கியப் போக்குகள், தமிழ் இலக்கியத்தின் எழுச்சித்தன்மை, இலங்கைப் படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் எங்களிடம் வந்து சேருகிற அளவில் நாங்கள் புரிந்துகொள்கிற விதம், சமீபகாலப் படைப்புகளின் பல்வேறு பரிமாணங்கள், சிறு பத்திரிகைகளின் அரசியல் தன்மை, என் சமகாலப் படைப்பாளிகளின் படைப்பு அணுகுமுறை பற்றியும், குழு மனப்பான்மை பற்றியும் அப்பேச்சில் விரிவாய்ச் சொன்னேன். முன்று விஷயங்களைப் பிரதானமாக கேள்விகளாக்கினர்.

நாழிகை ஆசிரியர் மாலை, இலங்கைப் படைப்புகள் எந்த அளவில் வந்து சேருகின்றன என்பதைக் கேட்டார். இந்தியாவிற்கு வந்துபோகிற சில இலங்கைப் படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் புத்தகங்களாக் கிடைத்து விடுகின்றன. ஆனால் புலம்பெயர்தோரின் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் கிடைப்பதில்லை. அவை பற்றின விபரமும் சரியாகத் தெரிவதில்லை. அவற்றிலிருந்து சில முக்கியமான படைப்புகளை தமிழ் இலக்கிய இதழ்கள் மறுபிரசுரம் செய்கிறபோதும், அவற்றின் போட்டோ நகல் அச்சுப் பிரதிகள் சிலசமயம் விற்பனைக்கு வருகிறபோதும், சில வெளியீடுகள் மறுபிரசுரங்கள் செய்யப்படும்போதும் அவற்றைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் லண்டன் போன்ற இடங்களில் கிடைக்கிற இலங்கைப் படைப்பாளிகளின் விசாலமான படைப்புகள் இலக்கியச் சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள் ஆச்சர்யம் கொள்ள வைக்கின்றன. இலங்கையின் போர்க்கள அனுபவங்கள் முதற்கொண்டு புலம்பெயர்ந்த பின் அவர்களின் அனுபவம் வரை, உடனுக்குடன் கிடைத்துவிடுகிற தன்மையில் அதன்

உள்ளீடை சுலபமாக பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு இருப்பதையும் சொன்னேன்.

தலித் இலக்கியம் முதற்கொண்டு தமிழ் இலக்கியப் பத்திரிகைகளின் குழு மனப்பான்மை வரைக்கும் பல விஷயங்களுக்காக விவாதங்களை அந்தக் கூட்டம் விரித்திருந்தது. தமிழகச் சூழலில் கலந்துகொள்ளும் தீவிரமான ஒரு வாசகர் வட்டக் கூட்டமாக அது அமைந்திருந்தது மிகுந்த மகிழ்ச்சி தந்தது.

தமிழக இலக்கியக் கூட்டங்களில் காணப்படும் தீர்மானங்கள், தீர்மான கருத்துக்கள், எதிர் கருத்துக்களை அராஜகமானவை என்று முற்றிலும் ஒதுக்கி விடும் அராஜகத்தன்மை இல்லாமல், தொடர்ந்து விவாதங்களுக்கு இட்டுச் செல்லும் முன்னுரையாக ஒவ்வொரு விஷயமும் இருந்ததைக் கண்டேன். விவாதம் என்ற அளவில் நீண்டுகொண்டே இருந்தன. வெகு உணர்ச்சிகரமான எந்தவகை முடிவுகளுக்கும் அவை சென்று முடியவில்லை. விவாதங்களுக்கு வெகு சம்பந்தமில்லாத சாதாரண விஷயமாக இருந்தாலும், அதன் தன்மையிலிருந்து விளக்கங்கள் சொல்லப்பட்டதும், அதன் தொடர்ச்சியும் இயல்பாக அமைந்திருந்தன. இது தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் காணப்பட்டாததாய் இருந்தது. தமிழ் இலக்கியத்தின் தீவிரத் தன்மை பற்றி மகிழ்ச்சி தந்தது.

இலங்கைத் தமிழர்களின் கலை, இலக்கியம், அரசியல் பற்றின தீவிரமான அக்கறை குறித்து எனக்கு புளகாங்கிதம் பலசமயங்களில் அங்கு சென்றபின் ஏற்பட்டதுண்டு. ஆனால் நான் லண்டனில் கலந்து கொண்ட நாட்டிய அரங்கேற்ற நிகழ்ச்சிகளின் தன்மை, பகட்டுத்தனம், இலங்கையர் என்றாலும் தங்களை பிரதேசவாரியாய் பிரித்து, ஜாதி பார்ப்பது போன்றவை அந்த எண்ணங்களையும் தகர்த்து விட்டன.

பெர்லினில் ஒரு நடுநிசியில் இரவுக் காட்சி முடிந்து, வெகுநேரம் நடக்கிற சுகத்தை அனுபவித்து விட்டு, பஸ் நிலையத்தை சுசீந்திரனும் நானும் அடைந்தோம். நடுநிசி 3 மணியாகிவிட்டது. புலரும் பொழுது. பஸ் நிலையத்தில் நிறைய இலங்கைத் தமிழ்க் குரல்கள். அங்குள்ள பெரும்பான்மையானோர் ரெஸ்டோரென்ட்களில் வேலை செய்வதாயும், இந்த நேரமே வீடு திரும்பும் வேளை என்றார். தினமும் 15 மணிநேரமாவது உழைக்கவேண்டிய கட்டாயம் பற்றிச் சொன்னார் சுசீந்திரன்.

என்னுள் சில கேள்விகள் எழுந்தன. யுத்த சூழலிலிருந்து தப்பித்து வந்து இங்கு புகலிடம் தேடிக்

கொண்டதே, அப்பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்பித்து விட்டதாக மாயையை உண்டுபண்ணி விட்டதா? இந்த புகலிடம் நிரந்தரமானதென்று நினைத்து அந்நியமாகிறார்களா? அகதிகளாய் இவர்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டிய பிரச்சினைகளின் சுயருபம் தெரியாமல் இருக்கிறார்களா? ஒருவகையான காலனி ஆதிக்க மனப்பான்மை இவர்களை ஆண்டு கொண்டிருக்கிறது. நிறுவெறி, இனவெறி இவர்களை அடக்கி வைத்திருப்பதையும், கூலி அடிமைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருப்பதையும் காண முடிந்தது. இதற்கு மேல் நுகர் பொருள் கலாசாரத்தில் முழுகிப் போய் பணம் சம்பாதித்து சொகுசாக்கிக் கொள்வதும் மறுபுறம் நிகழ்ந்து வருகிறது. முன்றாம் உலகநாட்டு மக்களுடன் இணைந்து செயல்பட வேண்டிய அவசியத்தை உணராமல் இருக்கிற அபாயம் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது.

இந்தியாவில் இருந்துகொண்டு அங்கு வாழும் இந்தியத் தமிழர்களின் உணர்வுகளை யூசித்துக்கொண்ட விதமாய்த்தான் அவர்களைக் கண்டேன். நுகர்வு கலாசாரத்தின் அடிமைகளாக, தங்கள் வாழ்க்கையை சொகுசாகவே காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான முயற்சிகளில் இருப்பதும் தெரிந்தது. இலங்கைத் தமிழர்களின் படைப்புகள் மூலம் யூசித்துக்கொண்டதை விட, நிஜமாக அவர்களின் வாழ்வை நேரில் தரிசிக்கிற வாய்ப்புக் கிடைத்ததால் இன்னும் அவர்களின் கலை, இலக்கிய, அரசியல் ஈடுபாட்டின் தீவிரத்தால் அவர்கள் மீதான மரியாதை நெகிழ்வு தருவதாக அமைந்து விட்டது. அதற்கு மேலும் தங்களது வாழ்வு அனுபவங்களை, புகலிட இலக்கியத்தில் பதிவுசெய்கிற முயற்சியில் வெளிவரும் சிறு சஞ்சிகைகள், வெளியீடுகள் மூலம் ஒரு நிரந்தரத்தன்மையை அவர்கள் வாழ்க்கை பெற்றுவிட்டதும் தெரிந்தது.

தமிழகச் சூழல் இலங்கைப் பிரச்சினையை முன்றாம் நபரின் பிரச்சினையாக்கிவிட்டது. வெறுமனே வேடிக்கை பார்க்கச் செய்து விட்டது. அகதிகளாய் இங்கு வருபவர்கள் மேல் அனுதாபத்தை கூட பெருமளவில் செலுத்தி, அரவணைக்கிற போக்குக்கூட இல்லாமல் மனிமமாகிவிட்டது. இந்த நிலையில் அங்கு வாழும் இலங்கைத் தமிழர்கள், தமிழக மக்களின் அரசியல் ஈடுபாட்டை மிகவும் கேவலமான வார்த்தையில் தாக்குவதும், கலாசார சூழல் பற்றி முன்வைக்கிற பல கேள்விகளும் நியாயமானவை என்று யாரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். □

ஈழ மக்களின் பாரம்பரியத்துக்கு ஏற்ற பொருள்களை
நயத்தரணும் நூணயத்தரணும் வாழங்கும்
ஒரே ஸ்தாபனம்

கற்பகம்

KATPAKAM

CASH & CARRY

36, LOAMPIT HILL, LONDON SE13 7SW
TEL: 0181-694 8810

இரகுநாதையர்
வாக்கிய பஞ்சாங்கம்
£1.99 மட்டுமே

பொங்கல் அரிசி கிலோ £1.25
சர்க்கரை 500கி. £1.25

அறியாமை இருள்

- கே.எஸ்.துரை

‘மனிதகுலம் இரண்டாயிரமாவது ஆண்டை உருப்படியாகச் சந்திக்க முடியுமா?’ என்ற ஏக்கத்துடன், இந்த நூற்றாண்டு தனது இறுதி நாட்களை எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு நூற்றாண்டில் இரு பெரும் உலக யுத்தங்களைச் சந்தித்துவிட்ட களைப்பு, மாணடம் தானே தன்மீது இரண்டு அணுகுண்டுகளை வீசிப்பார்த்த குரூரம், அணு ஆயுத யுத்தமொன்றை ஏற்படுத்தி உயிர்ப்பூண்டை வேரோடு நாசமாக்க உலக நாடுகள் தமக்குள் வரிந்து கட்டி நிற்கும் கொடுமைகளேன இந்த நூற்றாண்டு தான் பெற்ற மனிதர்களால் காயப்பட்டு நிற்கிறது. முதல் இரண்டு யுத்தங்களையும் ஆரம்பித்து வைத்த பெருமைக்குரிய மேலத்தேயத்தவர்கள், இரண்டாவது உலக யுத்தத்தை நடத்தாமல் தவிர்த்து, அதன் மூலம் அழிந்துபோன செல்வங்களை மனிதகுல மேம்பாட்டிற்காக பயன்படுத்தியிருந்தால், இன்று உலகில் ஒரு வர்கூட அகதியாக இருந்திருக்கவேண்டிய தேவையில்லை. உலகம் முழுவதுமுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஐந்து அறைகள் கொண்ட வீடும், ஒவ்வொரு சிறு நகரத்திற்கும் ஒவ்வொரு பிரதான வைத்தியசாலையையும் அமைத்திருக்க முடியுமென ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. இதுவே இரண்டாம் உலக யுத்தத்தை முடித்துக்கொண்ட பின் உலகம் கண்டு பிடித்த அரிய உண்மையாகும். இந்த உண்மைக்குள் மறைந்து கிடக்கும் அவலத்தின் மறுபெயரே அறியாமையாகும். மண்ணிலிருந்து மனிதன் வரை சகல அவலங்களுமே இந்த அறியாமை என்னும் இருட் சுனையிலிருந்தே ஊற்றெடுத்து வருகின்றன.

தற்போது மனிதனுக்குத் தெரிந்துள்ள அதிகூடிய வேகம் ஒளியினுடையதாகும். இந்த வேகத்துடன் பயணம் செய்தால் சூரியனை அடைவதற்கு சுமார் எட்டு நிமிடங்கள் வரை எடுக்கும். இதுவரை அண்ட வெளியில் நாம் கண்டிருந்துள்ள கடைசி நட்சத்திரத் தொகுதியை நோக்கி ஒளியின் வேகத்துடன் பயணம் செய்தால், அதைச் சென்றடைய பத்துக் கோடி ஒளி வருடங்கள் செல்லும். ஆனால் ஒரு முழு ஆயுள்கொண்டுள்ள மனிதனின் இதயம் துடிக்கக்கூடிய மொத்த எண்ணிக்கையோ ஆகக்கூடியளவு முப்பத்தைந்தரைக் கோடி தடவைகள் மட்டுமே. இவ்விரு விடயங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபின் அறிஞர்கள், “எல்லையற்ற பிரபஞ்ச வெளியில் மனிதன் இருந்தாலும் ஒன்றுதான், இல்லாவிட்டாலும் ஒன்றுதான்!” என்று குறிப்பிட்டனர். இப்படிப்பட்ட முடிவற்ற இருட் பெருவெளியிலே சில சிம்னி விளக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டது போலவே, மனிதகுலம் இதுவரை அறிந்து கொண்ட சங்கதிகள் உள்ளன. எனவேதான் அறியாமையே என்பதே மனிதகுலத்தின் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள மகத்தான சவால் என்பதை நாம் மறந்து விடலாகாது.

புவிமீது படைக்கப்பட்டுள்ள எந்தவொரு உயிரினத்தின் அமைப்பும், அவற்றின் அக புற வடிவங்களும் பத்து இலட்சம் வருடங்களுக்கு மட்டுமே நிலைத்திருக்க வல்லவை. அதன்பின் அந்த வடிவம் முற்றாக மாற்றமடைந்து விடும். இதுவரை உலகில் தோன்றி மறைந்துள்ள உயிரினங்களின் வரலாற்றில் இந்த உண்மை புதைந்து கிடக்கிறது. ஆனால் மனிதன்

என்ற உயிரினம் மட்டும் இந்த அடிப்படை விதியை உடைத்துக்கொண்டு, இன்றுவரை முப்பது இலட்சம் வருடங்களாக அழியாமல் இருந்து வருகிறது. காலத்தின் மாற்றத்தால் அழிந்து போகாத மனித வடிவம் புவிமீது நிலைத்து நிற்க, ஆதார விசையாக அமைந்து அவனது அறிவாகும். ஆரம்ப மனிதனின் முனையின் மொத்தக் கொள்ளளவு 400 கம் ஆகும். ஆனால் இன்றைய மனிதனின் முனையின் மொத்தக் கொள்ளளவு 1400 கம் ஆகும். அமைப்பால் வேறு படாது, முனையில் ஏற்பட்ட இத்தகைய அபார வளர்ச்சியே, மனிதன் என்னும் வடிவம் புவியில் இது வரை மாற்றமடையாது இருக்க உதவியுள்ள தலைமைக் காரணியாகும்.

உலகம் பயன்படுத்திவரும் எந்தவொரு விஞ்ஞான உபகரணமும் வானத்திலிருந்து யாரும் போட்டதல்ல. அனைத்தையும் கண்டுபிடித்தவன் மனிதனே. இந்தச் சாதனங்கள் அனைத்துமே இயற்கைக்குள்தான் ஒழிந்து கிடந்தன. அவற்றைத் தேடி இயற்கையிலிருந்து பிரித்தெடுத்து வைத்திருப்பதே அறிவுதான். எந்த மக்கள் குழுவிடம் இந்த இரகசியங்களைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றல் அதிகமாக இருக்கிறதோ, அவர்கள் வசமே உலகின் முதன்மையும் போய்விடுகின்றது. அமெரிக்காவும், நேட்டோ நாடுகளும் இன்று வரை தாம் கண்டுபிடித்த அதி முக்கிய பிரபஞ்ச இரகசியங்களை வெளியிடாது பாதுகாத்து வருகிறார்கள். தமது எதிர்கால வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளைத் தீர்மானிக்கும்போது இவ்விருகசிய அறிக்கைகளுக்கே பெரும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். இதன் அடிப்படையில் உளவு பார்க்கும் சட்டலட்டுக்கள், தமது செவ் அலைக்கதிர்கள் மூலம் உலகின் சகல நாடுகளிலும் பேசப்படுகின்ற முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இரகசியங்களை அப்பொழுதே பதிவுசெய்து கொள்கின்றன. மேலும் இவர்களின் N.S.A. என்ற ஒரு பிரிவு, உலகத்தில் பேசப்படும் எல்லாவிதமான வான் அலைவரிசைகளையும் சேகரிக்கவும், அதேவேளை அவற்றில் ஒளிந்திருக்கும் சங்கேதக் குறியீடுகளைச் செம்மையாக மொழிபெயர்ப்பதற்குமான வல்லமையைப் பெற்றிருக்கிறது. ஒரு நிமிடத்திற்கு 200 மீட்டர் வேகத்துடன், ஆகாயத்தில் பறக்கும் விமானம் போலவே, இப்போது கடலின் அடிப்பகுதி ஊடாக ஆழ்கடல் விமானங்கள் சுழியோடிச் செல்கின்றன. இத்தகைய அறிவியல் வளர்ச்சி வளர்ந்த நாடுகளுக்கும், வளரும் நாடுகளுக்குமிடையில் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் பேரிடைவெளியை உண்டுபண்ணி வருவதை நிராகரித்துவிட்டு, நாம் வாழ்வை இருண்மைக்குள் சிறை வைத்திருத்தல் தவறாகும்.

‘ஒரு மகத்தான விடயம் உச்சத்திலிருக்கும்போதே இன்னொரு மகத்தான விடயம் தோற்றம் பெற்றுவிடுகிறது!’ என்ற வாசகத்திற்கேற்ப அடுத்த நூற்றாண்டின் அறிவியல் உலகம் இந்த நூற்றாண்டின் பல முக்கிய விடயங்களை கிடப்பில் போட்டுவிட்டு, தனது மகத்தான பிரச்சினையை வோரோர் இடத்திற்கு நகர்த்திவிடும் அறிஞர்கள், விஞ்ஞானத்தின் சகல படிமானங்களிலும் தெரிகிறது. இந்நிலையில் கீழைத்தேயச் சமூகமானது, விஞ்ஞான ரீதியாக

வளர்ந்துவிட்ட உலகம் முன்னெடுக்கும் பாய்ச்சலுக்கு இணையாக தன்னையும் தயார்ப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியது, காலத்தின் கட்டாயத் தேவையாகும். நம்மைச் சுற்றி முடியிருக்கும் அறியாமை இருள் எத்தகையது, அதன் ஊற்றுக்கண் எங்கிருக்கிறது, என்பதை அறிவியல் ரீதியான தேடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் நமது அறிவுக் கதவுகள் மீது போடப்பட்டுள்ள துருப்பிடித்த பூட்டுக்களை ஒவ்வொன்றாக அடையாளம் கண்டு திறந்து கொள்ள முடியும். “தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்!” என்ற வாசகத்தின் உட்பொருளும் இதுவே.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள வாழ்வியல் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கும் அடிப்படைக் காரணி அறியாமையும், அறிய மறுத்தலுமேயாகும்.

“கஞ்சி குடிப்பதற் சில்லார் - அதன்

காரணங்கள் இவையென்னும் அறிவுமில்லார்”

என்ற பாரதி பாடலில், இதற்கான இலகுவான தேடலொன்று தென்படுகிறது. மக்கள் கஞ்சிக்கு வழியில்லாமல் இருக்கிறார்களென்பது கவலை தரும் விடயமல்ல. அவர்கள் தங்களுக்குக் கஞ்சிகூடக் கிடைக்காமலிருப்பதற்குரிய உண்மைக் காரணங்களை அறிய முடியாமல் இருக்கிறார்களே, என்பதுதான் பெரும் கவலை தரும் விடயமாகும், என்கிறது இப்பாடல். மேலும் தமது ஏழ்மைக்கும் வறுமைக்கும் கடவுளும் ஊழ்வினையுமே காரணமென்று எண்ணும் மக்களே இன்றும் உலகில் பெரும்பான்மையாக இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் உணவுப் பிரச்சினையிலிருந்து, தம்மைச் சூழவுள்ள சகல பிரச்சினைகளுக்கும் ஊழ்வினையே மூலகாரணியென பிழைபட எண்ணி மருள் சிறார்கள். பிரச்சினைகளும் அவற்றின் தீர்வுகளும் அவை தோன்றிய புள்ளியிலேயே மறைந்துகிடக்க, மனிதர்கள் தங்கள் துன்பங்களுக்கான தீர்வுகளை அவற்றோடு சம்பந்தப்படாத இடங்களில் தேடி அலை சிறார்கள். என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட வந்த வள்ளுவர், “கேடில் விழும் செல்வச் கல்வி” என்று வலியுறுத்தினார். “அறிவே மக்களின் அணிகலன்” என்றது அர்த்த சாஸ்திரம். “கற்றல் கேட்டல் உடையோரே பொரியோர்” என்றார் சம்பந்தர். “கற்றறியாதவன் ஏன் பிறந்தானென?” சமூகத்தின் மீது சாட்டை வீசினார் பிளேட்டோ.

என்னும் இத்தகைய காரணங்களைக் காட்டிக் கற்பது மட்டுமே அறிவுடைமை என்றும் மகிழ்ந்துவிட முடியாது. “அறிவு அற்றம் (அழிவு) காக்கும் கருவி” யாக இருக்க வேண்டும். அது இல்லாத கல்வியால் மனித உயிருக்கு பாதுகாப்புக் கிடையாது. ஈழத்தமிழினம் தமது கடந்தகாலக் கல்விமுறைமையில் மலிந்து கிடந்த பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளை முழுமையாக அடையாளம் கண்டுகொள்ளத் தவறிவிட்டதை இங்கு சுட்டிக் காட்டலாம். சீதனச் சந்தையை இலக்காக வைத்து டாக்டர்களையும், பொறியியலாளர்களையும் உருவாக்குவதே கல்வியென்ற எண்ணத்தாலேயே மத்தியதர வர்க்கம் கவரப்பட்டிருந்தது. இவர்கள், கல்வியின் மற்றெல்லாப் பக்கங்களையும் தாழ்வுபட்ட செயலாகவே எண்ணி மாய்ந்தனர். இந்த முறைமையினூடாக உருவாக்கப்பட்ட டாக்டர்களிலும், பொறியியலாளர்களிலும் 90 விழுக்காட்டினர், தற்போது தாய்நாட்டில்லை. 1983 யூலைக் கலவரங்களைச் சிங்களப் பேரினவாதம் கட்டவிழ்த்துவிட்டு, “போர் என்றால் போர்” என்று உறுதியாக அறிவித்த போது, இராணுவப் பயிற்சியைக் கல்வியோடு சேர்த்துப் பெற்றிராத நமது கல்விமுறை தாய்நாட்டை விட்டுப் புலம்பெயர்வதைவிட வேறு வழியற்ற கையறு

நிலையில் தடுமாறி நின்றது. ஒரு நாட்டின் 18 வயதுக்கு மேற்பட்ட குடிமக்கள் யாவருக்கும் இராணுவப் பயிற்சி கட்டாயமானது. இந்த அவசியத்தைத் தமிழ் மக்களுக்கு மத்தியில் சரியாக எடுத்துச் சொல்லத் தவறிய நமது பழைய அரசியல்வாதிகள் அனைவருமே பாண்டித்தியம் பெற்ற சட்டத்தரணிகளே!

பாடசாலை செல்லவேண்டிய வயதில் சுதந்திரப் போரை முன்னெடுத்துள்ள இன்றைய இளைய தலை முறையினருடன் கைகோர்த்துப் பணியாற்றவேண்டிய கல்விமான்களில் பெரும்பான்மையோர் வெளிநாடுகளிலும் மதில்மேல் பூனைகளாகவும் இருப்பதன் காரணமென்ன? ஆரம்பத்திலிருந்தே நமது கல்விமுறையும், கல்வி பற்றிய தேடலும் இன்றைய நெருக்கடிகளை முன்னெதிர்வு கொண்டவையாக நடத்திவரப் படாமையே, இவர்கள் தூரவிலகி நிற்பதன் பிரதான காரணியாகும். ஆகவேதான் பொறியியலாளரும் டாக்டருமே போதுமென்று எண்ணிய சமூகத்தின் கரங்களில் சிங்களப் பேரினவாதம் இலவசப் பாடப் புத்தகங்களை வழங்கி தமிழினத்தின் மீதான தனது அறிவியல் கலாசார மோசடியைச் சாதூர்யமாக நிகழ்த்தியது. அதேவேளை பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய யாழ். நூல்நிலையத்தையும் கச்சிதமாகத் தீ முட்டியது. இதிலிருந்து வெளிப்படும் உண்மை, கற்பதால் மட்டும் அறிவு வருவதில்லை. சமூகத்தின் சகல வாழ்வியல் படிமானங் களையும் விரவிவராத கல்வியும் ஓர் அறியாமையின் சின்னமே, என்பதாகும். இக்கருத்தையே திருக்குறள், “கற்க கசடற” என்று நாதுக்காகக் கோட்டுக் காட்டியது.

எப்போது கற்றலும், கற்றல் மூலம் கண்டுபிடித்த உண்மைகளை மக்கள் மயப்படுத்துவதுமே சமூகத்தை அறிவார்த்த நிலைக்கு நகர்த்திச் செல்லும் வழிமுறையாகும். ஒரு காலத்தில் தமிழரிடையே பிரபலம் பெற்றிருந்த சித்த வைத்தியக்கலை இன்று அழிந்தே போய்விட்டது. வல்லாரைக் கீரையை “சரசுவதி” என்றும் தாளிசபத்தையை “சைவம்” என்றும் மறை பொருளால் குறிக்க வேண்டியது அன்றைய சித்தர்களின் தேவையாக இருந்திருக்கலாம். இதுபோல ஏராளமான சித்த வைத்தியப் பாடல்களில் யாருக்குமே புரியாத இரகசியக் கருத்துக்களையே மறைத்து வைத்திருந்தமையால், அவ்வைத்தியக்கலையை நாம் இழந்து விட்டோம். சித்தர்களின் பல நல்ல கருத்துக்களை சமுதாயம் நிராகரித்து விட்டாலும், தாமறிந்த நல்ல விடயங்களை மற்றவருக்குத் தெரியவிடாமல் மறைத்து வைப்பதில் மட்டும், சமூகம் சித்தவைத்தியக் கொள்கையை சிறப்பாக கடைப்பிடித்து வருவது தெரிகிறது. ஏனெனில் மாணவரைச் சரியான வழியில் நெறிப்படுத்தும் துண்டுப் பிரசுரங்களோ, கல்வி வழிகாட்டும் உத்தியோகத்தர்களோ நமது கல்விமுறைமையில் சிறப்பாக அறிமுகமாகவில்லை. கடந்த காலங்களில் மேலைத்தேயப் புலமைப் பரிசில்களையும், உயர்கல்வி வாய்ப்புக்களையும் மேட்டுக்குடி மக்களே தமது பரம்பரைச் சொத்தாக்கினர். கீழ்த்தட்டு மக்களுக்கு இவைகள் எட்டாக் கனியாகவே இருந்து வந்தன. இவைகள் மூலம் அறியாமை, அறிய மறுத்தல் மட்டுமல்ல அறிய முடியாமல் தடுக்கப்பட்ட அவலத்திற்குள்ளும் நமது இனம் சிக்கப்பட்டிருந்ததை நாம் வெளிப்படையாகவே அடையாளம் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

மேற்கண்ட முன்று அடிப்படை விடயங்களிலிருந்தே நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள சகல பின்னடைவுகளும் ஊற்றெடுத்து வருகின்றன. இந்த இருத்துயரை வெற்றிகொள்ளும் ஒளியை உருவாக்கும் வல்லமை அறிவுக்கே இருக்கிறது. அள்ளும்போது பெருசி,

அள்ளாதபோது குறைந்துவிடும் கோட்பாட்டில் இயங்குவது, அறிவு ஒன்று மட்டுமே. வேறெந்தப் பொருளுக்குமே இத்தகைய வல்லமை சிடையாது. வளர்ந்து செல்லும் அறிவைக் கொண்டவரே தம்மிடமுள்ள குறைகளைக் கண்டுபிடித்து விடுதலை பெற முடியும். நாம் பெரிதாக எண்ணுவதுபோல மனித உடல் பெறுமதி வாய்ந்ததொன்றல்ல. ஒரு முழு மனித உடலில் உள்ள சரியான பெறுமதி, ஒரு சதுர மீட்டருக்கு வெள்ளையடிக்கப் போதுமான சுண்ணாம்பு, ஒரு சில கிராம்கள் இரும்பு. சிறிதளவு தீப்பெட்டிக் குச்சுகளில் தடவக்கூடிய மருந்து, சொற்பமான கரி, பெறுமதியற்ற பல லிட்டர் நீர் ஆகியவையே. இவற்றின் மொத்தப் பணப் பெறுமதி ஐந்து டனிஷ் குறோனர்களுக்கும் குறைவானதே. உலகின் மாபெரும் மனிதனின் உடலாகட்டும், சாதாரண முகவரியற்ற பிச்சைக்காரனின் உடலாகட்டும் இப்பெறுமதியில் பேதம் சிடையாது. பேதம் விலை மதிப்பற்ற அறிவால் மட்டுமே தோன்றும். தாயின் கருவில் மனிதன் உருவாகும்போது, முதன்முதலாக இரப்பர் போன்ற சிறு பொருளாகவே மனித ஜனனம் நடைபெறுகிறது. இச்சிறு துணிக்கையே மனிதனின் அடி முளையாகும். இதற்குள் மறைந்திருப்பதே ஜீவ அணுவாகிய உயிர். இங்கிருந்து புறப்படும் விசையினால்தான் குழந்தையின் மற்ற அவயவங்கள் யாவும் ஒவ்வொன்றாகத் தோற்றம் பெறுகின்றன. இவ்விதம் அறிவிலிருந்து தோன்றியும்கூட மனிதன் அறிவுத் தரித்திரனாயும், சிந்தனைச் சேம்பேறியாகவும் இருப்பதே நமது வளர்ச்சிக்குறைவின் அடிப்படைக் காரணியாகும்.

சர்வதேசச் சமூகத்தின் உயர்நிலை வளர்ச்சியோடு நாமும் இணைந்து வெற்றிபெற முடியும். மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி போன்ற ஜம்புலன்களுக்குள் வைத்து வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் இருட்சிறையிலிருந்து நாம் வாழ்வை மீட்டெடுத்தாக வேண்டும். விலைகொடுத்து வாங்கமுடியாத மேன்மை, ஒவ்வொரு மனிதனிலும் மறைந்து சிடக்கிறது. அம்மேன்மை ஒருவனில் வெளிப்படும்போதே உலகம் அவனை மனிதனாகக் காணும். எம்மால் என்ன செய்ய முடியுமென்பதை மனதில் திட்டங்களாக வைத்துக்கொண்டு, நாமே நம்மை உயர்வாக மதிக்கிறோம். ஆனால்

உலகம் நாம் என்ன செய்தோம் என்பதை வைத்தே நம்மை மதிப்பீடு செய்கிறது. இப்படியொரு கோணத்தில் நின்றே புலம்பெயர் வாழ்வு அவலமானது, ஏதிலினை கொண்டதெனப் பலரும் முடிவு கட்டு சிறார்கள். ஆனால் புலம்பெயர் வாழ்வு உலகத்தின் அதி உன்னதமான அறிவியல் வளர்ச்சிக்குப் பக்கத்திலிருப்பதை ஏனோ பலரும் கண்டுகொள்வதில்லை. புலம்பெயர் தமிழர்கள் மேலைநாடுகளில் தமக்குக் சிடைத்துள்ள மகத்தான அறிவியல் வாய்ப்புக்களைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டால், அவர்கள் ஒரு பெறுமதிமிக்க மக்கள் குழுவென்பதை, உலக அரங்கில் உறுதியாக நிலைநாட்ட முடியும். “கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு” என்ற பழமொழிக்குள்ளேயே நாம் பெறக்கூடிய உயர்வும் மறைந்து சிடக்கிறது. அதேவேளை நமது அறிவு இன்னொரு கையறுநிலைக்குள் நம்மை அழைத்துச் செல்லாத வகையில் நுட்பமாக பின்னப்பட வேண்டியதும் அவசியமாகும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிநிலைக்குப் பின்பு, மனிதனின் முளையின் நிறை வருடாந்தம் மூன்று கிராம் அளவு குறைவடைந்து செல்லும். இது, அறுபது வயதின் பின்னர் மிக வேகமாகி வருடாந்தம் நாலு கிராம் என்ற வேகத்தில் வீழ்ச்சியடைந்து செல்லும். எனவேதான் எதையும் பின்போடலாம், அறிவைப் பெருக்கும் பணியை மட்டும் கணப்பொழுதும் பின்போடக்கூடாது. “ஓம் தத்வமசி” என்கிறது வேதம். இதன் கருத்து “எல்லாம் என்பது நீயே!” உனது உயர்வுக்கான விசையும், அதற்கான செயல்பாடுகளும் உனக்கு வெளியில் இல்லை. இதை ஒருவர் அறிவால் காணும்போதே அவரைச் சூழ்ந்துள்ள முதல் இருள் விலகுகின்றது. ஒருசில மேதைகளும் பலகோடி மந்தைகளும் கொண்ட உலகம் பெருமைசார் வீடயமல்ல. எல்லோரும் அறிஞர்களே என்பதில்தான் உலகம் பெருமைப்படுகிறது. இதை விளக்கவந்தபோதே சோக்கிரடஸ், “உன்னையே நீ அறிவாய்!” என்று கூறினார். அதையே திருமூவர், “தன்னையறிந்தால் தனக்கொரு கேடில்லை!” என்று பாடி வைத்தார். இவைகளை ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குள்ளேயே அறிந்து உயர்வுபெற வேண்டும். ●

சிற்பம்: ராஜா

சென்னைக்கு அடுத்ததாக லண்டனைத்தான் சொல் லலாம். உன்னதமான இந்திய இசை, நடனங்களைக் கேட்டு, பார்த்து ரசிக்கின்ற வாய்ப்பில் இவ்விரு நகரங்களையும் வேறெவையும் விஞ்சிவிட இயலாது.

இத்துறைகளின் பெரும் பெரும் விற்பன்னர்கள் ஒரு தடவையேனுங்கூட லண்டன் வந்தே செல்கிறார்கள். அதுதான் அவர்களுக்கு முழுமையான ஆங்கீகார மாகக்கூட ஆகிறதோ?

பலதடவைகள் வந்து செல்லும் பிரபலமான கலைஞர்கள் பலர்.

சென்னையிலும் பார்க்க, கூடுதலான வட இந்திய கலைஞர்களையும் சேர்த்துப் பார்க்கின்ற வாய்ப்பும் லண்டனில் அதிகமாகவே இருக்கிறது. பீம்சென் ஜோஸி, பீஷ்மில்லா கான், செளராசியா, தூர்க்காலால், சோனால் மான்சிங் போன்றவர்களை லண்டனில்தான் முதன்முதலாக பார்க்க நேர்ந்தது.

இந்த இந்திய கலைஞர்களுக்கு, குறிப்பாக தென் இந்திய கலைஞர்களுக்கு இங்கு ஆதரவளிப்பவர்களில், அவர்களின் நிகழ்ச்சிகளை விருப்போடு ரசிப்பவர்களில் இலங்கைத் தமிழர் பெருமளவினர். எம். எல். வசந்த குமாரி, சீர்காழி கோவிந்தராஜன், பாலமுரளி கிருஷ்ணர், மகாராஜபுரம் சந்தானம், மண்டலின் சிறிநிவாஸ், சுதா ரகுநாதன், பத்மா சுப்ரமணியம் என்று இவர்களது நிகழ்ச்சிகளில் மண்டபங்களை நிறைத்தால், ரவி சங்கர், பிரஜா மகராஜ் போன்றோரின் நிகழ்ச்சிகளிலும் கணிசமாக இவர்கள் காணப்படுவர்.

இப்படி, வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் கலைஞர்களின் நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சென்று, ஆதரவளித்துவந்த நிலைமை 1983க்குப் பின்னர் சில ஆண்டுகளில் வேறொரு பரி மாணத்தையும் பெற்றது. இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து, பெருமளவு தமிழர் லண்டனில் நிலை கொண்டபோது இக்கலைகள் மீதான நேரடி ஈடுபாடு பிள்ளைகள் மூலமாக பெருமளவில் ஏற்படலாயிற்று. விளைவாக, இங்கேயே வாழ்கின்ற கலைஞர்களும், மாணவர்களும், பிள்ளைகளும் கலந்துகொள்ளும் நிகழ்ச்சிகள் பெருக ஆரம்பித்தன. வார இறுதியில் எங்கு, எந்த நிகழ்ச்சிக்குச் செல்வது என்ற சங்கடமான நிலைகளும் எழுகின்றன. இம்முறை கோடை விடுமுறை இதனை இன்னமும் வலுவாக உணர்த்தும்.

ஆக, இந்தக் கலை ஈடுபாட்டுக்கான காரணங்கள் பலவாக இருக்கின்றன. மாறுபட்ட கலாச்சார சூழலில் வாழும் தமது பிள்ளைகள், அந்த கலாச்சார பழக்க வழக்கங்களோடு அள்ளுண்டு சென்றுவிடாதபடி அவர்களைத் தடுக்கும் முயற்சியாக அவர்களின் நேரத்தை, ஈடுபாட்டை இவற்றில் செலுத்த முயல்வது அவற்றில் முக்கியமான ஒரு காரணம்.

பிள்ளைகளுக்கு இக் கலைகளைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற இயல்பான காரணமும் பலருக்கு உண்டு. இவை தவிர, எங்குமே உள்ள விதத்திலான வேறும்பல காரணங்களும் இருக்கின்றன. இந்த ஈடுபாடுகள் அனைத்தும் 'அரங்கேற்றங்களாக' வடிவெடுக்கின்றன.

ஆக, ஈடுபாட்டுக்கான காரணம் என்னவாக இருந்தாலும் அவை அரங்கேற்றமாகும்போது அவை எப்படி நோக்கப்படவேண்டும்? அவை தனிப்பட்ட குடும்ப நிகழ்வுகளா? அல்லது கலையுலக அரங்கேற்றங்கள்தானா?

பொதுவாக இவற்றை கோடிட்டு வேறுபிரித்துவிட இயலாவிட்டாலும் இதுபற்றிய ஒரு தெளிவான அணுகுமுறை நமக்கு வேண்டும்.

அரங்கேற்றங்கள் இந்நாள்களில் இந்தியா உள்பட எங்குமே சர்ச்சைக் குரியவைதான். எனவே, அரங்கேற்றங்கள் முற்றிலும் லண்டனுக்கு மாத்திரம் உரிய பிரச்சனை என்பதல்ல. ஆனால், லண்டனுக்கான 'தனித் துவங்களும்' இதில் இருக்கின்றன. லண்டனில் நடைபெறும் அரங்கேற்றம் என்று, முற்றிலும் ஊக்குவிப்பு மாத்திரம் வேண்டிய நிலைமை இருக்கவில்லை. 80களின் ஆரம்பத்தில் நடைபெற்ற மூன்று பரதநாட்டிய அரங்கேற்றங்கள் இதற்கு சான்றானவை.

லக்ஷ்மி கணேசன், செவந்தி கந்தசாமி, ஷேணிக்கா ஷேக்ஸ்பியர் ஆகியோரது அரங்கேற்றங்கள் அவை. லக்ஷ்மி கணேசன் செல்வலக்ஷ்மி ராம கிருஷ்ணனின் சிஷ்யை. திரிபுரசுந்தரி யோகானந்ததின் மாணவியான ராதிகா பேரின்பநாயகத்திடம் பயின்ற செவந்தி கந்தசாமியின் அரங்கேற்றத்துக்கு திரிபுரசுந்தரி வந்திருந்தார். அவரே நட்டுவாங்கம் செய்தார். தாயாரிடம் பயின்ற ஷேணிக்கா ஷேக்ஸ்பியர் பின்னர் சாந்தா, தனஞ்சயனிடம் பயின்றவர். சாந்தா, தனஞ்சயனின் நட்டுவாங்கத்தில் அவரின் அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது.

இவை மூன்றும் அந்நாள்களில் மிகுந்த தரமான அரங்கேற்றங்கள். அதன் பின்னர் சில ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் அரங்கேற்ற ஜூரம் பீடிக்கத் தொடங்கியது.

சென்னை, யாழ்ப்பாணத்து கலைகளுக்கும் புது டி.லி.வி, கொழும்பு கலைகளுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு. தலைநகரின் டாம்பீகம் கலைகளிலும் வெளிப்படும். அப்படியான, தலைநகர் கலையாகத்தான் லண்டன் கலை பெரும்பாலும் வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. பிரதானமான பரதநாட்டிய அரங்கேற்றங்களையே எடுத்தால், அரங்கேற்ற மண்டபம், மண்டபத்து மேடை அலங்காரம், அரங்கேற்ற மலர், வருவோர் எண்ணிக்கை, சாப்பாடு; இவையெல்லாம் பேசும்படியாக இருக்க வேண்டும். ஆடலைப் பற்றி கவலை ஏன்? அதுதான், இன்னொரு குமாரி கமலா என்றோ, வைஜயந்திமாலா என்றோ ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளிவரச் செய்து விடலாம்!

எனினும், ஒருவிடயம் கவனத்துக்குரியது. ஆண்டு தோறும் அரங்கேற்ற எண்ணிக்கை வெகுவாக அதிகரித்தே செல்கிறது. ஆனால், இந்த அரங்கேற்றங்களில் பெரும்பாலானவை ஆடலைப் பொறுத்தவரையிலும் தரமான வையாகத்தான் இருக்கின்றன. சில மெச்சும்படி யாகவும் இருக்கின்றன. உண்மையில், இத்தகைய ஒரு குறுகிய கால எல்லையில் இலங்கையில் அல்லது இந்தியாவில் ஒருவரை இத்தகைய தரத்துடன் அரங்கேற்றி விட இயலாது. லண்டன் சூழலில் துரிதமாக, விவேகமாக கற்றுக்கொள்ளும் பிள்ளைகளின் ஆற்றல் அது. தமிழ்ப் பேச்சுப்போட்டியில் ஆங்கிலத்தில் தமிழ்பேசி, ஜமாய்த் துவிடுகிறார்களே. அவர்களளவில் உண்மையில் இது மெச்சப்படவேண்டியதே. ஆனால், இந்த அரங்கேற்றங்களில் ஏறத்தாழ முழுமையானவையும் கிளிப் பிள்ளை அரங்கேற்றங்களாகவே அமைகின்றன. அதாவது, முகபாவங்கள் உள்பட, ஆசிரியர் கற்றுக் கொடுப்பதை திறமையோடு வெளிப்படுத்துகிறார்கள். சிலரிடம் இயற்கையான ஆற்றல்களும் சோந்துகொள்கின்றன. இவர்கள் கற்றுக்கொண்டதும் பெரும்பாலும் இந்த அரங்கேற்ற உருப்படிகள் மட்டுமே.

அரங்கேற்றம் அனைவருமே ஆடற் கலைஞர்களாக கத்தான் வரவேண்டும் என்பதல்ல. அரங்கேற்றத்துடன் ஆடலை நிறுத்திக்கொள்வதிலும் கூட தவறில்லை. இக் கவின்கலைகள் பிள்ளைகளுக்கு உள்ளார்ந்த ஆற்றலை, மனோ ஆற்றலை அளிக்கின்றன. பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரமல்ல, பெற்றோருக்கும் கூட கலைநுகர்வுக்கும் அவை வாய்ப்பாகின்றன.

ஆனால், இந்தத் தலைநகர் கலைவடிவில் பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கங்களின் பாதிப்பு பெரிது.

லோகன் மண்டப அரங்கேற்றம் 'ஏ-வன்'. இதை வைத்து மீதத்தை நாம் சமர சப்படுத்தவேண்டும். அப்போது, அரங்கேற்றத்தை சிலர் நினைத்துப் பார்க்காத அல்லது கடன் பெற்றேனும் நடாத்திவிடுகின்ற, நடாத்தவேண்டிய நிலைகளுக்கு தள்ளுகின்றன.

அரங்கேற்றத்துக்கு அழைப்பு கிடைப்பதும் கூட கௌரவமான ஒன்று. சாப்பாடும் லண்டன் அரங்கேற்றங்களில் வழக்காகிவிட்டது. அரங்கேற்றம் முடிந்த பின்னர் 'தமிழ் ரைம்ஸ்'ல் ஒரு விதந்துரை! இதோடுதான் அரங்கேற்றம் புரணத்துவம் பெறுகிறது.

யாழ்ப்பாணத்து வழக்கில், பத்திரிகையில் விமர்சனம் வந்துவிடுமே என்பதற்காக நிகழ்ச்சியை ஒத்திவைத்து, சீர்படுத்துகின்ற நிலைமை இருந்திருக்கிறது. ஆனால் இங்கு, விஷயம் தெரிந்த ஒருவர் விமர்சனத்தில் ஆக்கபூர்வமாக ஏதோ சுட்டிக்காட்டிவிட்டால்கூட, பின்னர் ஆங்கில சொல்லகராதிகளை வைத்துப் புரட்டிப் பார்க்க வேண்டிய சொல்லாட்சிப் புகழாரங்களுடன் மீண்டும் இன்னொன்று பிரசுரமாகிறது.

ஆக, பெற்றோர், ஆசிரியர், பத்திரிகை ஆகிய மூன்று திறத்தாரும் சம்பந்தப்பட்ட பொறுப்பு வாய்ந்த பிரச்சனை யாகிறது இது.

இத்துணை படாடோபமாகத்தான் அரங்கேற்றங்கள் வேண்டுமா? இதில் சில பெற்றோர்கள் துணிந்தாலும் ஆசிரியர் இடம்கொடுப்பாரா என்ற சிக்கல்களும் ஏழ் வாய்ப்புண்டு.

சில அரங்கேற்றங்களில் குரு-சிஷ்யை உறவு அரங்கேற்ற இரவோடு முடிந்திருக்கிறது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அரங்கேற்றத்துக்கு முன்னரேயே உறவு முறிந்து, அரங்கேற்றம் ரத்தாகியிருக்கிறது. குரு மாற்றங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. அரங்கேறுபவர்கள் மேடையில் குரு நிந்தனை புரிந்த சம்பவங்களும் உண்டு.

அரங்கேற்ற மலரிலோ அல்லது அறிவிப்பிலோ ஆடப்படும் முக்கியமான உருப்படிகளைக்கூட இயற்றியவர் யார் என்ற தகவல் கிடைக்காது, அதுபற்றி அக்கறையுடையிருப்பதில்லை. ஆனால், உடை, ஐயலு அல்லது சாந்திரெய்லேர்ஸ் என்ற தகவல் மாத்திரம் தப்பவிடப்பட மாட்டாது.

உடை, நால்வகை அபிநயங்களில் ஒன்றாக, 'ஆஹார்ய அபிநயம்' என்று கூறப்படுகிறதுதான். ஆனால், அதற்காக ஐந்தாறு தடவைகள், பாத்திர அவசியம்கூட இன்றி, மாற்றவேண்டும் என்பதா?

இன்னோர் வகை அபிநயம் 'சாத்வீக அபிநயம்'. அது சமயங்களில் கோடி காட்டுவதுகூட இல்லையே!

வேண்டாத வாத்ய சேர்க்கைகள்; அர்த்தமற்ற புதுமை ஞானம்; இவைகளின் குழப்பம்.

அரங்கேற்றத்தில் சிலர் டிப்ளோமா வழங்குகிறார்கள். சிலர் 'பட்டமளிப்பு வைபவம்' என்றே அழைப்பு விடுக்கிறார்கள். பத்திரிகைத் துறையில் இருந்து பார்க்கையில் இவை குழப்பத்தைத் தருகின்றன. ஒரு நிறுவனத்தின் பட்டமளிப்பு தரத்தை பத்திரிகையில் விமர்சிக் கலாமா? சித்ரா விஸ்வேஸ்வரன் செல்வி ஒன்றில் கூறியது மிகமிக துல்லியமானது. 'விடைத்தாளைத் தான் எல்லோருமே பார்க்கிறார்களே!'

இடைவேளையின்போது ஆடல் திறன்பற்றி அச்சிட்ட வாழ்த்துப்பா! தீ அபாய விதிமுறைகளையும் மீறி, மண்டபத்தில் இருப்பதற்கு இடமின்றி, அழைக்கப்பட்டவர்கள் நின்று பார்த்தால் அதுவும் அரங்கேற்றத்துக்கு சிறப்பான அம்சம்தான். பெரும்பாலான அரங்கேற்றங்கள் அழைக்கப்பட்டவர்களுக்காகவன்றி, குழப்பமற்ற வீடியோ படப்பிடிப்புக்காகவே நடைபெறுகின்றன. ஒளி அமைப்பு போன்ற சமாச்சாரங்கள் எல்லாம் அதனைக் கருத்திற் கொண்டே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

அரங்கேற்றங்களின் எண்ணிக்கை ஆசிரியரின் தராதரத்தை, பிரபலயத்தை நிர்ணயிப்பதாக ஆசிரியர்களே கருதுகிறார்கள். இதற்கு பாரதிய வித்ய பவன் கூட விதிவிலக்கல்ல. இச் சந்தர்ப்பங்களில் யாழ்ப்பாணத்து கலைஞர் வேல். ஆனந்தன் நினைவில் வருவ துண்டு. இதுகாலவரை எவரையும் அவர் அரங்கேற்றவில்லை. பாவம்; அங்கீகாரம் இல்லாத ஒரு கலைஞன்!

நடன அரங்கேற்றங்களையடுத்து வீணை, மிருதங்க அரங்கேற்றங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. நடன அரங்கேற்றங்கள் போலவே இவையும் பல, குறிப் பிடத்தக்க தரமானவையாகவே இருக்கின்றன. ஆனால், இங்கு நடைபெற்ற அரிதான வாய்ப்பாட்டு அரங்கேற்றங்கள் போற்றப்பட வேண்டியவை.

ஆக, விமர்சனங்கள் ஆக்கபூர்வமானவையே. இதிலே குறிப்பிடப்பட்டவையும் அத்தகைய நோக்கிலேயே கூறப்பட்டவை. ஐரோப்பாவில் இந்த கலை நடவடிக்கைகளை எந்தப் பத்திரிகையும் பொறுப்போடு நோக்கவில்லை. அரங்கேற்றங்களைப் பொறுத்த வரையில் சில ஆசிரியர்கள், பெரும்பாலான பெற்றோர் பத்திரிகைகளைப் பொருள்படுத்துவதுமில்லை. நிகழ்ச்சி முடிந்த பின்னர் எவரையோ விடுத்து, வேண்டிய பத்திரிகையில் வேண்டிய விதமான படத்துடன் பிரசுரித்துவிட முடி கிறதே!

ஆக, இதில் 'நாழிகை' திட்டமான கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறது. 'நாழிகை' சார்ந்தவர்களன்றி வெறொ வரும் எழுதும் விமர்சனங்கள் அதில் பிரசுரிக்கப்படுவதில்லை. அரங்கேற்றங்கள் பற்றிய விமர்சனங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவம் நர்த்தகி, ஆசிரியர், பெற்றோர் ஆகியோருக்கு ஏற்படும்வரை 'அஞ்சல்' விமர்சனங்களை வெளியிடப்போவதில்லை. மாறாக, விமர்சனங்களை விளம்பரமாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். இதைத் தான் தற்போதைய நிலையில் பத்திரிகைத் துறையில் தீர்மானிக்கமுடி கிறது.

சில மாதங்களுக்கு முன்னதாக 'சன்ரைஸ்' வானொலி நடன அரங்கேற்றங்கள் தொடர்பாக மேற்கொண்ட தொலைபேசிக் கருத்துப் பரிமாறல் நிகழ்ச்சி வரவேற்கப்பட வேண்டியது. அது முழுமையாக பிரதி நிதித்துவப் படாவிட்டாலும், திரு சிவசேகரம் போன்றோர் முன்வைத்த கருத்துக்கள் சிந்திக்கப்பட வேண்டியவை. அந் நிகழ்ச்சியைத் தொடர்வது, மேலும் பல கருத்துப் பரிமாறல்களுக்கும் பிரச்சனைத் தெளிவுக்கும் வழி சமைப்பதாக அமையலாம்.

லண்டனில் நடைபெற்ற அனைத்து அரங்கேற்றங்களையும், ஒன்று விடாமல் பார்த்து இதனை எழுத வில்லை. எனினும், பெரும்பாலானவற்றை பார்ப்பதற்கு முடிந்திருக்கிறது.

ஐரோப்பாவில் வசதிகள் அதிகமாகவுள்ள லண்டனில் நிலைமை இப்படியுள்ளபோது, பேர்ளின் நகரில் நடைபெற்ற ஓர் அரங்கேற்றம் வெகுவாக கவர்ந்த ஒன்றாக இருந்தது. வித்ய அம்சங்களில் சிற்பில சறுக்கல்கள் இருந்தாலும், புலம் பெயர்ந்த நாடொன்றில் 'மாதிரி அரங்கேற்றம்' என்று கூறக்கூடிய விதத்தில் அது இருந்தது. லீலா சாம்சனிடம் பயின்ற பிற்றிகா சட்டர்ஜி என்ற இந்தோ-ஜெர்மானியரைக் குருவாகக் கொண்ட பிரசாந்தி சேகர் என்பவருடைய அரங்கேற்றம் அது. லண்டனுக்கு வெளியே ஐரோப்பாவில் பார்த்த ஒரே அரங்கேற்றமும் அதுதான்.

லண்டனுக்குப் புலம்பெயர்ந்த தமிழ் நாடக மேடை

சி. சிவசேகரம்

1. பின்னணி

லண்டன் தமிழ்ச் சமுதாயத்தினர் என்று பரவலாக அறியப்படுவோர் இலங்கையினின்று இங்கிலாந்து வந்து தற்காலிகமாகவோ நிரந்தரமாகவோ குடியேறிய வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் மக்களே. தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் இங்கு நெடுங்காலமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்கள். லண்டன் தமிழ்ச் சங்கம், கிழக்கு லண்டன் முருகன் கோவில் போன்றவற்றிற்கு அவர்களது பங்களிப்பு முக்கியமானது. இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்கள், பல்வேறு காலகட்டங்களில் வந்தார்கள். இலங்கை சுதந்திரமடையு முன்பே வந்தவர்களது தொகை அற்பமானது. அதன்பின் வந்தோரில் 1970கள் வரை வந்தோர், பெரும்பாலும் வசதி யான வாழ்வுதேடி வந்து இங்கு தம்மை நிலைநிறுத்திக்கொண்ட, படித்த, தொழிற்பயிற்சி பெற்ற மேற் தட்டு நடுத்தர வர்க்கத்தினர். இவர்களுட்காலத்தாற் பிற்பட்டவர்களிடையே சுய அடையாளத்திற்கான ஒரு தேவையும் தாய்நாடு பற்றிய மன உளைச்சலும் அதிகம். இத்தேவைகள் பலவேறு வழிகளில் தம்மை வெளிக் காட்டிக் கொள்கின்றன. தமது குழந்தைகளுக்கு வாரம் ஒருமுறை (கோவிலுக்குப் போகிற மாதிரி!) தமிழ் பயிற்றுவிக்க அனுப்புவது அதில் ஒன்று. மற்றப்படி அவர்கள் தம்மிடையிற்கூடத் தமிழ் பேசுவது குறைந்து வருகிறது. அவர்கள் எதையாவது தமிழில் வாசித்தால், அது நிச்சயமாக குழுதம், விகடன், கல்கி, பொம்மை மாதிரி ஒன்றாக இல்லாது போனால், ஊரிலிருந்து ஆங்கிலம் தெரியாத உறவினர் எவராவது எழுதிய கடிதமாகத்தான் இருக்கும். இதனாலேயேதான் லண்டனிலிருந்து ஒரு உருப் படியான தமிழ் இலக்கியப் பத்திரிகையை ஒழுங்காக்கக் கொண்டுவரும் முயற்சி கடந்த இருபது-முப்பது வருஷமாகவே தோல்வியைத் தழுவி வந்துள்ளது.

தமிழர் தங்களது குழந்தைகட்குப் பரதநாட்டியமும் கர்நாடக சங்கீதமும் பயிற்றுவது அவர்களது கலை ஆர்வத்தைவிட அடுத்தவன் அதைச் செய்கிறான் என்ற ஆதங்கத்தாலேயேதான். என்றாலும் உருப்படியாக எதையாவது செய்யவேண்டும் என்ற ஆர்வமுள்ள கலைஞர்கள் அண்மைக் காலங்களில் இந்த மண்ணில் அடியெடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்களுட் பெருவாரியானோர் 1983ஆம் ஆண்டின் இனக் கலவரத்தை அடுத்து புலம்பெயர்ந்தவர்கள் எனலாம். லண்டன் வாழ் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் பெருந்தொகையினரும் 1983இன் பின் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களே. இவர்களுட் பெருவாரியானோருக்குப் பலவிதமான சோலினைலும் தமது உடனடியான பொருளாதாரத் தேவைகட்கு அப்பால் அதிகம் தேடும் முயற்சியில்லை. இவர்களது பொழுதுபோக்குத் தேவைகளை நிரப்ப இந்நியாவி லிருந்து வந்து இங்கு களவாகப் பிரதி செய்யப்பட்ட சினிமா வீடியோ கசட்டுக்களும், மட்டரசுமான சினிமாப் பாட்டுக் கசட்டுக்களும் உள்ளன. சிலர், இயக் கங்கள் (இப்போது ஒன்றுதான் இங்கே செயற்படுகிறது) நிதி சேர்ப்பதற்காக நடத்தும் கலை நிகழ்ச்சிக

முகமில்லாத மனிதர்கள்

ளுக்குப் போவார்கள். தனிமனிதர்கள் பணம் சேர்ப்பதற்காக ஏற்பாடு செய்யும் சினிமாப் பாடகர்களின் 'இன்னிசை மாலைப்பெழுது'களில் மனம் களிப்பவர்களும் பலர் இருக்கிறார்கள். லண்டன்வாழ் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் கலையுணர்வு மனதை நெகிழவைக்கும்: சோகத்தால்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு கலாசாரப் பாலைவனத்தில் தம்முடைய கலை ஆர்வத்தையும் கலைத் திறமையையும் மட்டுமே நம்பி நல்ல தமிழ் நாடகம் என்ற பயிரை வளர்க்க முயன்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கலையைத்தான் நான் எனக்குத் தெரிந்தவிதமாக: உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். இதை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இலங்கைத் தமிழ் நாடக வரலாற்றின் பின்னணியைச் சற்றே எழுதுவது பயன்படும்.

தமிழில் இல்லாதது எதுவுமே இருந்ததில்லை என்று மார்த்தட்டுகிற பரம்பரை நமது. 'இயல், இசை, சுத்து' என அறியப்பட்ட முத்தமிழிற், சுத்தை நாடகம் என்று மாற்றி அதன்பின் தமிழில் இருந்த நாடக நூல்களை கடல் கொண்டது அல்லது காவிரி கொண்டது என்று கதையளக்கும் அளவிற்கு உருப்படியாக எதையும் செய்யும் வகையில் நமது கற்பனை செயற்படவில்லை. சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை போன்ற எழுத்து வடிவங்கள் போன்று, புதுக்கவிதையும் நாடகமும் நமக்குப் புதியன. புதுக்கவிதை என்பது நமது மரபுக் கவிதையினின்று வேறுபடும் அளவை விட பன்மடங்கு பெரிய வேறுபாடு. நமது சுத்து மரபுக்கும் நவீன நாடகத்திற்கும் உண்டு. மரபுசார்ந்த கதைகளை மேடையில் நடித்துக் காட்டும் பழைய நாடகங்கள் கூட ஆயலினின்று உள்வாங்கப்பட்டவை என்பதை நாங்கள் உணர்வதில்லை. இதன் விளைவாகவே நவீன தமிழ் நாடகமும் அதன் முனைப்பும் பற்றிய தெளிவீனமும் மிகுதியாக இருந்தது.

இலங்கையில் அவைக்காற்று கலை வடிவங்கள் நெடுங்காலமாகவே இருந்து வந்துள்ளன. கூத்து வடிவங்களை மட்டுமன்றி நடனங்களையும் சடங்காக நடைபெறும் ஆடல்-பாடல் நிகழ்ச்சிகளையும் நாம் அவைக்காற்றுங் கலைகளாகவே கருத வேண்டும். போக்குவரத்து, தொலை தொடர்பு வசதிகள் குறைந்த சூழலில், இக்கலை வடிவங்கள் குறுகிய பிரதேச வரையறைகட்கு உட்பட்டும், மாற்றங்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டிய தேவையின்றியும் நீடித்தன. சாதி அமைப்புப் போன்ற சமுதாய வேலிகளும் கலைகளின் மாற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் தடையாகவே இருந்தன. தமிழ் நாட்டில் இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் காணப்பட்டது போன்று, நாடகத்தை ஒரு வருவாய்க்குரிய தொழிலாக்கிய தமிழ் நாடகக் கம்பனிகள் இலங்கையில் உருவானதாக எனக்கு நிச்சயமில்லை. ஆயினும் நாடகத்திற்கே தமது முழுநேரத்தைச் செலவிட்ட அரிய கலைஞர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களது பங்களிப்புகள் பற்றி அண்மைக் காலங்களில் விரிவான கட்டுரைகளும் வெளியாகியுள்ளன. இத்தகைய கலைஞர்களின் நாடகம் பற்றிய அறிவும் புரிதலும் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட விருத்திகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையன. தமிழ்நாட்டின் கலாசாரப் பாதிப்பு (அதன் நல்ல அம்சங்களுடனும் அல்லாதனவற்றுடனும்) இந்த நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரை இலங்கைத் தமிழ்க் கலைஞர்களின் விருத்திமீது ஏறத்தாள பூரண மேலாதிக்கஞ் செலுத்தியது.

தமிழ் சினிமா ஒருபுறம் தமிழ் நாடகபாணியிலான கதை, பாடல், நடிப்பு ஆகியவற்றைச் சார்ந்து விருத்திபெற்றாலும் அயல்நாட்டுத் திரைப்படங்களை, முக்கியமாக ஆங்கில மொழியில் வந்தவை, அதன் வளர்ச்சியின் முனைப்பைப் பெரிதும் நிர்ணயித்தன. தமிழகத்தின் சினிமா இந்திய சுதந்திரத்தின்பின் கண்ட வக்சிரமான வளர்ச்சிக்கும் தமிழக அரசியலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தமைபற்றி நான் விளக்க அவசியமில்லை. இங்கே கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் ஏதெனில், நாடகத்தைச் சார்ந்து தன் விருத்தியின் ஒரு பகுதியைப்பெற்ற தமிழ்ச் சினிமா, நவீன நாடகமேடையின் தன்மையை நிர்ணயிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. சினிமாவின் பலவீனங்கள் நாடக மேடையையும் பாதித்தன. இதன் விளைவுகளினின்று தமிழ் நாடகமேடை விடுபட வெகுகாலமாகும் என்றே அஞ்சுகின்றேன்.

தமிழ் சினிமாவின் பாதிப்பு, முக்கியமாக, 50 களில் தி.மு.க. செல்வாக்கிற்குட்பட்ட திரைப்படங்களின் மிகை நடிப்பும், அடுக்குமொழியும், ஆவேசமான உரைகளும், இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்திற்கு சிறிது காலம் நிலைத்தது. எனினும் இவ்வாறான போக்கு வெகுகாலம் நீடிக்கவில்லை. மறுபுறம் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்றவர்கள் பாடசாலைகளிலும் கொழும்பிலும் ஆங்கில நாடகங்களுடன் (முக்கியமாக ஷேக்ஸ்பியரின் ஆக்கங்களுடன்) பரிச்சயம் பெற்றிருந்தாலும், இவ்வாறான நாடகங்கள் தமிழ் நாடக இயக்கத்தின் போக்கை நிர்ணயிக்கவில்லை. நாடகம் என்பது 'மரபு சார்ந்த' மேடை வடிவமாகத் தன் பழமையான உள்ளடக்கத்தையுடைய இசை நாடகமாகவும் நவீனமான தோற்றத்தையுடைய, சாரமற்ற பொழுதுபோக்கு முயற்சிகளாவும் இழுபட்டது. சமூகப் பிரக்கை என்பது அரசியல் பிரக்கையுடன் தொடர்புடையது என்பதால் இலங்கை தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் மக்தமான அரசியல் பிரக்கை அதன் கலைவடிவங்களின் தேக்கநிலையிலும் தென்பட்டது. 1956 ஆம் ஆண்டு சிங்கள மொழி அரசகரும மொழியாக்கப்பட்டபோது சிளர்வுற்ற தமிழ்

இன உணர்வுகளை ஒரு முழுமையான சமுதாய உணர்வாக விருத்தியடைய முடியாத விதமாக சமுதாயப் பிரச்சினையை வெறுமனே மொழிப்பிரச்சினையாகக் காட்டும் அரசியல் போக்கின் ஆதிக்கம் மழுங்கடித்தது.

தென்னிலங்கையில் ஆங்கிலேயரது கொலனித்துவ ஆட்சி 1948 இல் அகன்ற பின்பும் அவர்களது வாரிசுகளின் ஆதிக்கம் தொடர்ந்தது. இதற்கெதிரான வெகுஜன உணர்வின் வெளிப்பாடான பல போராட்டங்களின் ஒரு முக்கிய விளைவாகவே 1956 இல் யூ.என்.பி. ஆட்சி முறியடிக்கப்பட்டு ஸ்ரீ.ல.ச.கட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்தது. ஸ்ரீ.ல.ச.கட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்ததை சிங்கள மொழி அரசகரும மொழியான ஒரே விஷயத்துடன் இணைத்துக் காட்டுவதில் தமிழ்ச் தேசிய இன அரசியல் தலைமைகள் வெற்றி கண்டன. தென்னிலங்கையின் அரசியற் சமுதாய விழிப்புணர்வுகலை வடிவங்களிலும் தம் தாக்கத்தை செலுத்தியது. தமிழரைப் பொறுத்தவரை இவ்வாறான விருத்தி தமிழ்ச் சமுதாயத்தினுள்ளிருந்து எழுவதற்கான அரசியல் தழுவிலை இருக்கவில்லை. அப்படி ஒன்று ஏற்படுவதை தமிழ் அரசியற் தலைமைகள் விரும்பவுமில்லை. எனினும், சிங்கள கலை, இலக்கியத்துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் தமிழிலும் எதிரொலித்தன. இந்த இடத்தில் தமிழர் மத்தியில் அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்தாத இடதுசாரிகள், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் சமுதாய உணர்வுடைய இலக்கியம் பற்றியும் விழிப்பை உருவாக்குவதில் ஆற்றிய பணி குறிப்பிடத்தக்கது. இடதுசாரி எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் சமுதாய உணர்வு மேலோங்கி நின்றது. தமிழ் அரசியற் தலைமையின் விருப்பு வெறுப்புக்கட்கு அப்பாற்பட்டு இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துத் தனக்கென்று ஒரு தனியான இடத்தை வலியுறுத்தவும், தமிழகத்தின் சஞ்சிகைகளினதும் சினிமாவினதும் நிழலினின்று விடுபடவும் முற்பட்டது. இதன் விளைவாக, ஒரு புதிய எழுத்தாளர் பரம்பரை உருவானது. ஆயினும் நாடகத் துறையின் விருத்தி, ஏனோ பின்தங்கியே இருந்தது.

சமுதாய உணர்வுள்ள நாடகங்களை வழங்கும் ஆர்வத்துடன் முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்துடன் உறவுடைய படைப்பாளிகள் செயற்பட்டபோதும், சிங்கள நாடகமேடையின் விருத்தியுடன் ஒப்பிடத்தக்க விருத்தியை தமிழ் நாடகமேடை பெறவில்லை. இதற்கான காரணங்களை தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு உள்ளேயே நாம் தேட வேண்டியுள்ளது. புறக்காரணங்களாக, அரச ஆதரவு போதாமையே போன்றவற்றைக் கூறச் சிங்கள நாடகத் துறையின் எழுச்சிக்கான காரணம் ஒரு சமுதாய விழிப்புணர்வு என்பதை எவரும் மறைத்து விட முடியாது. சிங்கள நாடக உலகின் மறுமலர்ச்சிக்கு எதிரிவீர ஸரத்சந்திர ஆற்றிய பணி முன்னோடியானதும் அளவிற் பெரியதுமாகும். தமிழ்க் கூத்தின் வழிவந்த சிங்களக் கூத்து மரபையும் மேலை நாடகத் துறையின் நவீனத்துவத்தையும் ஒருங்குபடுத்திய அவரது 'மனமே', 'ஸிங்கபாகு' போன்ற நாடகங்களைத் தொடர்ந்து, சிங்கள நாடகத்துறை நவீனத்துவத்திற்கும் சமுதாய உணர்விற்கும் பாலமமைத்தது. எனினும், ஸரத்சந்திரவின் பெரும் ஆற்றலை மட்டுமே கொண்டு சாத்தியமான ஒரு கருமமாகச் சிங்கள நாடக இயக்கத்தின் வளர்ச்சியைக் கேவலாமக மதிப்பிட்டுவிட முடியாது.

தமிழ்ச் சமுதாயம் இத்தகையவொரு கலாச்சார மறுமலர்ச்சிக்கு ஆயத்தமாக இருந்ததா என்ற கேள்வி முக்கியமானது. ஸரத்சந்திரவின் வெற்றியை அடுத்து அப்போது பேராதனைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையா

ளராக இருந்த வித்தியானந்தன், ராவணேசன், காணன் போரா என்ற நாடகங்களை மரபுசார்ந்த கூத்து முறை கட்டு நவீனத்துவம் தரும் முனைப்புடன் தயாரித்தார். ஆயினும் இவை இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்திற்கு குறிப்பிடத்தக்க ஒரு உந்துதலை அளித்ததாக என்னால் கருத முடியவில்லை. வித்தியானந்தனின் முயற்சி வர வேற்கத்தக்கதும் பாராட்டுக்குரியதும் என்பது ஒரு விஷயம் ஆயினும் தமிழ் நாடகத்துறைக்கு ஒரு புதிய உத்வேகத்தையும் ஒரு புதிய திசையையும் காட்டுவதற்கான ஆளுமையை அவரது தயாரிப்புகளில் காணமுடியாமைக்கு அன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயச் சூழலும் ஒரு காரணம். தமிழரது அரசியற் சமுதாய உணர்வுகளின் தேக்கநிலையை முறியடிக்கக்கூடிய ஒரு அரசியற் தலைமை விருத்தியடையாத ஒரு சூழலில் நாடகம் போன்று வெகுஜன ஈடுபாட்டை நாடிநிற்கும் ஒரு கலைத்துறையில் நாம் அதிகம் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாதுதான். ஆயினும் சிங்கள நாடகத்துறையின் வளர்ச்சியின் பாதிப்புகளில், தமிழ் நாடகத்துறையின் நிலை பற்றிய அக்கறையும், தரமானதும் சமூகப் பிரச்சனை யுடையனவுமான நாடகங்களைத் தயாரிக்கும் முயற்சிகளும் உள்ளடங்குவன.

இதன்விளைவாக கனத்தியான நாடகங்களைத் தயாரிக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதிலும் இடதுசாரிகளது பங்களிப்பு முக்கியமானது. ஆயினும் ஒரு உன்னதமான தமிழ் நாடக இயக்கத்தைக் கட்டியெழுப்பக் கூடியவாறு ஆற்றலும் சமுதாயப் பார்வையும் எழுத்துத்துறையிற்போல் ஒருங்கமையத் தவறிவிட்டன. 1960களின் நடுப்பகுதியில் சமூக உணர்வுடனும் தெளிவான இடதுசாரி முனைப்புடனும் குறிப்பிடத்தக்க நாடகங்கள் வந்தன. ஆயினும் இவை தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியைப் பெறத் தவறின. இதற்கான அரசியற் காரணங்கள் முக்கியமானவை. ஆயினும் நவீன நாடகம் பற்றிய புரிந்துணர்வின் போதாமை, நம்மால் புறக்கணிக்க இயலாத ஒரு விஷயம். முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் எழுச்சி இடதுசாரி அரசியற் தலைமையின் முக்கிய பகுதியின் பாராளுமன்றவாத, வலதுசாரி அரசியல் முனைப்பால் ஓரளவு மழுங்குண்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி ஒடுக்கலுக்கு எதிரான எழுச்சியும் மலையகத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் விழிப்பும் முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு புதிய உந்துதலை அளித்தன. நாடகத்துறையில் இதன் பாதிப்புகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாயினும், ஒரு தரமான தமிழ் நாடக இயக்கத்திற்கு தமிழ் சமுதாயம் போதியளவு ஆயத்தமாக இருந்ததாக தெரியவில்லை.

தென்னிந்தியக் குப்பைச் சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதிக்கட்டுப்பாடு இலங்கையில் தரமான ஏடுகளை எழுச்சிக்கு உதவியது. ஆயினும் தமிழ்த் திரைப்படங்களின் செல்வாக்கு (அவற்றின் இறக்குமதி படிப்படியாகக் குறைக்கப்பட்ட பின்பும்) தொடர்ந்தும் இருந்தது. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் நாடகத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தவும் தரமான நாடகங்களைத் தேடிப்போகும் ஒரு ரசிகர் வட்டத்தை உருவாக்கி விரிவுபடுத்தவும் இயலாதவரை, தமிழ் நாடகம் தேங்கியே இருக்கும் என்பதையே அந்த நிலை உணர்த்தியது. பொழுது போக்கு நாடகங்கள் என்ற வகையில் வானொலி நாடகங்களும் சினிமாத்தனமான மேடை நிகழ்ச்சிகளும் இருந்தன. பல்கலைக்கழகங்களில் மாணவர்கள் நாடகங்களைத் தயாரித்தனர். ஆயினும் சிங்கள நாடகத்துறை கனத்தியான உள்ளடக்கம், தரம், சமுதாய உணர்வு, புதிய நாடகமுறைகள் என்றெல்லாம் தன்னை வளர்க்க முற்பட்டபோது, விதிவிலக்கான சில தமிழ் நாடக முயற்சிகள் போகத் தமிழில் உருப்படியாக அதிகம்

நடக்கவில்லை. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1970களின் முற்பகுதியில் ஆபாசமான இரட்டை அர்த்த வசனங்களை மேடையில் பேசுவதுதான் நாடகம் என்ற மனோபாவம் வளர்ந்தபோது அதைத் தடுக்காதது மட்டுமன்றி ஊக்குவித்த விரிவுரையாளர்களும் இருந்தார்கள். தரமான நாடகங்களைத் தயாரிக்கும் முயற்சிகளைத் குழப்பவும் இவர்களின் சிலர் முற்பட்டனர். எவ்வாறாயினும் சிங்கள நாடக இயக்கத்தின் வளர்ச்சி நல்ல தமிழ் நாடகத்திற்கான தேவையைப் பல தமிழ் இளைஞர்களுக்கு உணர்த்தியது.

நவீன நாடகம் பற்றிய பரிச்சயமின்மை தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் பொதுவான பிரச்சினையாக இருந்ததால் நல்ல நவீன நாடகச் சுவடிகள் கிடைப்பது அரிதாக இருந்தது. அதைவிட நல்ல நாடகாசிரியர்கள் என்று குறிப்பிடக்கூடிய விதமான ஒரு எழுத்தாளர் பரம்பரை உருவாகவில்லை. மஹாகவியும் முருகையனும் பல நாடகங்களை எழுதினார்கள். இன்னும் பலர் உரைநடை நாடகங்களை எழுதினார்கள். ஆயினும் இவையெல்லாம் நவீன நாடகம் பற்றிய ஒரு பார்வையைக் கொண்டனவாகவோ ஒரு வலிய நாடக இயக்கமாகவோ அமையவில்லை. சிங்கள மேடை ஆயலினின்று பெற்றனவற்றை வளப்படுத்தித் தனதாகக் கிக்கொண்டது போலத் தமிழ் மேடையுஞ் செய்தல் இயலுமோ என்ற கேள்வி திறந்த மனதுடன் பரிசீலிக்கப்படவில்லை. தியேட்டர் எனக் கூறப்படும் நாடகப் பண்பு பற்றிய பார்வை போதியளவு விருத்தி பெறவில்லை. தனிப்பட்ட முறையில் நாடகமேடை பற்றிய அறிவுமிக்க கலைஞர்கள் இருந்துள்ளபோதும் தமிழ் நாடகத்துறையின் பின்தங்கிய நிலைக்குத் தமிழ்ச் சமூகத்தினுள்ளிருந்த கலாசார சூழலே காரணமெனலாம்.

இடதுசாரி முனைப்புடைய நாடகத் துறையினர் 1960களில் சமூகச் சார்புடைய தரமான நாடகங்கள் பலவற்றை வழங்கினர். ஆயினும் 1970களின் பிற்பகுதிகளில் இவர்களது பங்களிப்புகள் தேக்கநிலையை அணுகின. 1980 அளவில் மேடையேறிய 'பொறுத்தது போதும்' விதிவிலக்கான, ஒரு கனத்தியான நாடக முயற்சி. இச்சூழலிலேயே தமிழ் அவைக்காற்று கலைக் கழகம் பாஸேந்திராவின் நெறியாள்கையில் மொழி பெயர்ப்பு நாடகங்களைத் தயாரித்து அளித்தது. அவைக்காற்று கலைக்கழகம் அரசியல் முனைப்புடைய ஒரு அமைப்பல்ல எனினும் அவர்களது தெரிவுகள் சமூக உணர்வற்றவையோ பிற்போக்கான பார்வையை உடையனவோ என்று கருத இடமில்லை. புதிதாக நாடகங்களையும் நாடக முறைகளையும் தமிழருக்கு அறிமுகப்படுத்தும் அவர்களது முயற்சிகள் சில இடது சாரி விமர்சகர்களது கடும் தாக்குதல்களுக்கு ஆளானது வருந்தத்தக்கது. இவ் விமர்சனங்களில் ஒருபகுதி ஆற்றாமையின் விளைவானது என்றே தோன்றியது. இவற்றின் ஆபத்தான அம்சம் ஏதெனில் மொழிபெயர்ப்புகளும், தழுவல்களும் தேவையற்றன என்ற வாதமாகும். தமிழ் நாடகத்துறை தழுவல்களைச் சார்ந்தே வளர முடியாது என்பது சரியே. ஆயினும் அவை தவிர்க்க வேண்டியன என்று கருத்து சர்வதேச நாடகத்துறை பற்றிய அறிவைத் தமிழ்க் கலைஞர்களுக்கும் ரசிகர்கட்கும் மறுக்கும் ஒரு கருத்தாகும். இதன் ஒரு துணை விளைவு, தமிழ் நாடகம், கூத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே விருத்திபெற வேண்டும் என்று வாதிக்கும் ஒரு முர்க்கத்தனமான போக்கு எனலாம். இன்றும் இதையொத்த குறுகிய பார்வைகள் ஈழத் தமிழரிடையே தொடர்கின்றன.

2. புலபெயர்வும் நாடகமும்

பாலேந்திராவும், அவரது வாழ்க்கையிலும் நாடக மேடையிலும் உறுதுணையாக இருந்து வரும் ஆனந்த ராணியும், 1980களின் இடைப்பகுதியில் இலங்கையிலின்று வெளியேறி லண்டன் வந்தனர். இடதுசாரி முனைப்புள்ள நாடகங்களில் அதி சிறப்பான சில வற்றை தயாரித்தளித்த தாசீசியஸ் 1980களின் முற்பகுதியில் இலங்கையை விட்டு வெளியேறிச் சில ஆண்டுகளில் லண்டனுக்குத் தன் குடும்பத்துடன் வந்தார். இலங்கையின் இந்த இழப்புக்கள் இங்கிலாந்தின் தமிழரது இலாபமாகியிருக்க வேண்டும் ஆயினும் அவ்வாறு நிகழவில்லை.

பத்து வருடங்களுக்கும் மேலான கரும் உழைப்பினால் யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, பேராதனை போன்ற இடங்களில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட தரமான நாடகக் கட்டகான ரசிகர் வட்டத்தைப்போல ஒன்றை மீண்டும் முதலிலிருந்தே தொடங்கும் தேவை அவைக்காற்று கலைக் கழகத்திற்கு ஏற்பட்டது. அவைக்காற்று கலைக் கழகச் செயற்பாடுகளில் முக்கியமான பங்களித்த நிர்மலாவின் லண்டன் வருகை புதிய தென்பையூட்டியது. அவைக்காற்று கலைக் கழகம் மீண்டும் அதிக முனைப்புடன் லண்டனிற் செயற்படத் தொடங்கியது. புதிய நடிகர்களும் இசைக் கலைஞர்களும் தேவைப்பட்டனர். லண்டனில் தம்மை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு பரதம், கர்நாடக இசை என்று பம்மாத்துக் காட்டும் வட்டங்களுக்கு வெளியிலேயே இவ்வாறான புதுமுகங்கள் சிடைத்தன. வாரத்தில் ஐந்து அல்லது ஆறு நாட்கள் கடுமையாக உழைத்துக் கிடைக்கிற ஓய்வு நேரத்தை லாபமில்லாத ஒரு கலைப் பணியில், அதற்கான அங்கீகாரம் சிடைக்குமோ என்ற உத்திர வாதமேதுமின்றிக் கடுமையாக உழைத்தார்கள். ஒரிரு சமயம் நாடக முயற்சிகள் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடியோர் முன்னமே மேடையேறின. ரசிகர்களைக் கவர்வதற்காக வேறு நிகழ்ச்சிகளுடன் சேர்த்து நாடகங்களை மேடையேற்ற நேர்ந்தது. ஆயினும் படிப்படியாக ஒரு ரசிகர் வட்டம் வளரத் தொடங்கியது. எனினும் ஒரு நாடக இயக்கத்தைக் கட்டி வளர்ப்பதற்குத் தேவையான வளர்ச்சி இனிமேல்தான் ஏற்பட வேண்டும்.

அவைக்காற்று கலைக் கழகத்தின் நாடக முயற்சிகள் லண்டனின் சூழ்நிலை காரணமாக இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்டவற்றினின்றும் வேறுபட்ட முனைப்புக்களையும் உள்ளடக்கின. ஒருபுறம் இலங்கையில் தயாரித்துப் பரவலான வரவேற்பைப் பெற்ற பின்வரும் நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன:

இந்திரா பார்த்தசாரதியின் 'மழை', 'பசி'; பேர்ட்டோலர் ப்ரெஷர் நாடகத்தின் தமிழாக்கமான 'யுக தர்மம்'; பதல் சர்க்கார் எழுதியதன் தமிழாக்கமான 'முகமில்லாத மனிதர்கள்'; இயனெஸ்கு நாடகத் தமிழாக்கமான 'இடைவெளி'; அன்டன் செகல் நாடகத்தின் தழுவலான 'சம்பந்தம்'; செகல் சிறுகதையொன்றின் தழுவலான 'இரு துயரங்கள்'.

இவற்றுள் 'மழை'யை இலங்கையில் ரசித்தளவு லண்டனில் ரசிக்கக்கூடிய பார்வையாளர்கள் இருக்க

வில்லை. 'மழை'யின் ஒரு முக்கிய குறைபாடு, அது கொஞ்சம் 'அதி புத்திஜீவித்தனமானதும்' மிகையான ஆங்கிலச் சொல் கலப்புள்ள ஒரு மொழியில் எழுதப்பட்டதுமாகும். அதன் உள்ளடக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் பாலுணர்வு தொடர்பான பிரச்சினைகளை அது கையாளும் முறையை ஏற்றுக்கொள்ளவும் இலங்கைவாழ் தமிழரிடையே இருந்த மனப்பக்குவம், புலம்பெயர்ந்த தமிழர் மத்தியில் இல்லையோ என்ற சந்தேகம் நாடகத்தை லண்டனில் முதல் மேடையேற்றத்திற் பார்த்தவர்கள் சிலர் அலுத்துக்கொண்டபோது எழுந்தது. இரண்டாவது மேடையேற்றத்திற்குப் பின் கூடிய வரவேற்பு இருந்தது. தர்மு சிவராமு (எனக்குத் தெரிந்த காலத்தில் த.சிவராமலிங்கம்; கடைசியாக அவரது பெயர் பிரமிள் தானோ என நிச்சயமில்லை.) எழுதிய 'நட்சத்திரவாசி'யையும் அலெக்ஸி அர்புஸொவின் நாடகமொன்றின் தமிழாக்கமான 'புதிய உலகம் பழைய இருவர்' நாடகத்தையும் லண்டனில் மேடையேற்றாமை அவை இலங்கையில் கண்டதோல்வி அடிப்படையில் விளங்கிக்கொள்ளக் கூடியதுதான். டென்னிஸ் வில்லியம்ஸ் நாடகத் தமிழாக்கமான 'கண்ணாடி வார்ப்புகள்' எளிதாகவே இங்கு ஏற்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய நாடகமாயினும் தயாரிப்பின் பிரச்சினைகளே தடையாக இருந்தன என நினைக்கிறேன்.

போகிற வழிக்கு ஒன்று

'யுகதர்மம்' மற்ற நாடகங்கள் அனைத்தையும் விடக் கடுமையான உழைப்பையும் பலரது பங்குபற்றலையும் வேண்டுகின்ற ஒரு நாடகம். அது ஒரு மொழி பெயர்ப்பே ஆயினும், அதன் உள்ளடக்கம் மிகவும் தெளிவாகவே பார்வையாளருடன் தன்னை உறவுபடுத்திக் கொண்டது. அதன் இசையமைப்பும் பாடல்களும் இலங்கையில் அதன் வெற்றிக்குப் பெரும் பங்களித்தன. லண்டனிலும் பல பார்வையாளர்களுக்கு மனநிறைவைக் கொடுத்தாலும் அதன் நீளம் பற்றி ஒரு லண்டன்வாழ் தமிழ் இலக்கியவாதி என்னிடம் மிகவும் முறையிட்டபோது, "விதியே,

விதியே தமிழ்ச்சாதியை..." என்று எனக்குள் கொண்டு கொண்டேன்.

லண்டன் ரசிகர்கள் அதிகம் ரசித்த நாடகம் 'சம்பந்தம்'. இந்த அன்டன் செகல் நாடகத்தை யாழ்ப்பாணத்துச் சூழலில் வைத்துத் தழுவியதால், அதன் நகைச்சுவை எளிதாகவே பார்த்தவர்களைத் தொற்றிக் கொண்டது. அது மட்டுமல்லாமல், நாடக உலகின் மனநோயாளிகளையும் அது தொற்றிக் கொண்டது. அந்த நாடகத்தின் சுவடிகளைக் களவாகப் பெற்று அதில் ஆபாசத் தொனியுடைய இரட்டை அர்த்தத் தரும் வசனங்களைப் புகுத்தி அதைத் தனது சொந்த நாடகம் என்று ஒருவர் (அவர் இலங்கையின் மசாலா நாடகக்காரர்தான்) 1991இல் மேடையேற்றினார். அந்தக் கதை அம்பலமான பின்பு, அந்த ஆபாசம் மீண்டும் மேடையேறவில்லை.

அவைக்காற்று கலைக் கழகம் லண்டனிற் தயாரித்தவற்றில் இலங்கையிற் தயாரித்தவற்றைவிட தெளிவாகவே சமூகப் பிரச்சனை வெளிப்பட்டது. 1986இல் பரீட்சார்த்தமாகச் செய்யப்பட்ட 'கவிதா நிகழ்வு' எனும் இசை-அபிநய மேடை நிகழ்ச்சி, இலங்கைத் தமிழரின் இன ஒடுக்கமும் விடுதலைப்

போராட்டமும் பற்றிய ஒரு விவரணச் சித்திரமாக 'எரிசின்ற எங்கள் தேசம்' என்ற தலைப்பிற் பின்னர் மேடையேறியது. அதில் ஈழத்துக் கவிஞர்கள் பலரது ஆக்கங்கள் இசை வடிவம் பெற்றன. மேடையில் அபிநயிப்புக்கு ஆதாரமாக பின் திரையில் ஓவியர் கிருஷ்ணராஜா (அவைக்காற்று கலைக் கழகத்தின் முக்கிய நடிகருங்கூட) வரைந்த படங்களின் ஸ்லைட்டுகள் காட்டப்பட்டன. இந்த நிகழ்ச்சி மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றமைக்கு அதன் அரசியல் உள்ளடக்கம் ஒரு முக்கிய காரணம். விடுதலை இயக்கங்களின் பொதுவான தவறுகளை விமர்சித்த ஒரு கவிதை சிலரது சினத்தை வரவழைத்தது.

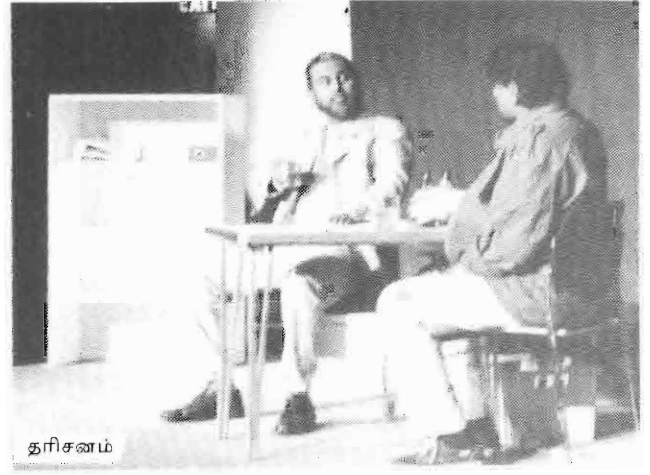
இதே இசை-அபிநயிப்புப் பாணியில் பெண்களின் பிரச்சினை தொடர்பாகத் 'துன்பக் கேணியிலே' என்ற கவிதை நிகழ்வு 1992ஆம் ஆண்டு மேடையேறியது. போதியளவு பெண்கள் பங்குபற்றாமையாலும் கவிதைகளின் பரப்பின் போதாமையால் காரணமாகவும் இந்த நிகழ்ச்சி குறைபாடுடையதாகவே அமைந்தது. இதைச் சீர்திருத்தி மீண்டும் மேடையேற்றும் எண்ணம் என்றாவது கைகூடுமென்று நம்புகிறேன்.

முன்னாளின் செக்கோஸ்லவாக்கியாவின் சோவியத் சார்பு அரசின் ஒடுக்குமுறைக்குப் பாத்திரமானவரும் பின்பு நாட்டின் ஜனாதிபதியானவருமான வஸ்லாவ் ஹவெலின் சுயசரிதைப் பாங்கான (ஆனால் சுயசரிதையல்லாத) நாடகங்கள் இரண்டு லண்டனில் புதிதாகத் தயாரிக்கப்பட்டு, ஆங்கிலத்தில் BBC தொலைக் காட்சியில் காட்டப்பட்டன. இந்த இரு நாடகங்களும், பின்னர் அவைக்காற்று கலைக்கழகத்தினால் இலங்கைச் சூழலை வைத்து 'பிரத்தியேகக் காட்சி, தரிசனம்' என்ற தலைப்புகளில் தழுவுப்பட்டன. ஒடுக்குமுறையின் கீழ் 'பிழைக்கத் தெரிந்தவர்கட்கும்' பணிய மறுப்பவர்கட்கும் உள்ள முரண்பாட்டின் இரண்டு அம்சங்களுடாக ஒடுக்கப்படுபவர் பணிய மறுத்தல் மூலம் ஒடுக்கலின் கருவிகளாகச் செயற்படுகிறவர்களைப் பரிதாபகரமானவர்களாகக் காட்ட முடிவதைச் சித்தரித்த இந்த நாடகங்களை ஒரு மேடையேற்றத்தின்போது, வேண்டுமென்றே தழுவுல்கள் என்று சொல்லப்படாத நிலையில், எவருமே அவை அயலினின்று பெறப்பட்டவை என்று ஊசிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வங்கமொழி மூலத்தையுடைய பிரச்சினைக்குரிய நாடகமான 'பாரத தர்மம்' மேடையேறியபோது பிபிசியில் மஹாபாரதம் (பி.ஆர்.சோப்ராவின் மசாலா) தொடர் காட்டப்பட்டு வந்தது. வியாக்கியானம் தொடர்பான சில ஆட்சேபணைகள் இருந்த போதும், சாதி ஒடுக்கலை இன்னொரு கோணத்திலிருந்து சித்தரித்த இந்த நாடகத்தின் சிறப்பான கதையமைப்பும் தயாரிப்பும் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றன.

அதிகார அடக்குமுறையின் பண்பை விளக்கும் வகையில் ஒரு வதை முகாமின் பின்னணியில் ஹறொல்ட் பின்ற்றர் எழுதிய நாடகமொன்று 'போகிற வழிக்கு ஒன்று' என்ற பேரில் தழுவுப்பட்டது. இதுவும் இலங்கையின் ஒடுக்குமுறைச் சூழல் பற்றிய நினைவுகளைக் சிளறி மிகுந்த வெற்றி பெற்றது.

இவ்வளவுக்கும், லண்டனில் அகதிகளாக வந்த தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் நாடகம் பார்க்கும் ஆர்வம் உள்ள அளவுக்கு லண்டனில் நிலைபெற்ற தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் மத்தியில் நாடகம் பற்றிய அக்கறை இல்லை. அவர்களிற் கலையுணர்வுள்ளவர்களைக் கவராமல் லண்டனில் ஒரு நாடக இயக்கத்தை கட்டியெழுப்புவது மிகவும் சிரமமான காரியம். இந்த

தரிசனம்

உண்மைக்கு அவைக்காற்று கலைக் கழகம் கடந்த இரண்டு முன்று ஆண்டுகளாக முகம் கொடுக்கிறது.

லண்டன் தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் (சனிக்கிழமைகளிற் தமிழ் வகுப்புக்களை நடத்தும் அமைப்புகள்) கல்வி பயிலும் குழந்தைகளை வைத்துத் தயாரிக்கப்பட்ட முன்று இசை நாடகங்கள் (சி.மெளன குருவின், 'தப்பிவந்த தாடி ஆடு, வேடரை உச்சிய வெள் ளைப்புறாக்கள்', 'நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள்') முன்று முக்கியமான வெற்றிகளைப் பெற்றன. ஏப்ரல் 96 இல் 'மலைகளை அகற்றிய மூடக் கிழவன்' மேடையேற வுள்ளது. இவ்வாறான நாடகங்களின் வெற்றி சிறுவர் மத்தியில் தமிழில் பேசி நடக்கும் ஆர்வத்தை வளர்த்துள்ளது. பெற்றோர் மத்தியில் தரமான நாடகம் பற்றிய அக்கறை சிறிது ஏற்பட்டுள்ளது. இது எதிர் காலத்தில் லண்டன் தமிழ் நாடக இயக்கத்திற்கு ஒரு பரவலான தளமாக அமைய இடமுண்டு.

தாசீசியஸின் அணுகுமுறை வித்தியாசமாக இருந்தது. லண்டனில் நாடகத்துறையைப் பொறுத்தவரை தனியாகவே வந்த அவர், இலங்கையில் தான் தயாரித்தளித்த நா.சுந்தரமலிங்கத்தின் 'அப்சரம்' என்ற அபத்த நாடகம் (Theatre of the absurd) குழந்தை சண்முகலிங்கத்தின் 'கூடிவிளையாடு பாப்பா', மஹாகவியின் 'புதியதொரு வீடு' என்பனவற்றையும், புதிதாக இளைய பத்மநாதனின் 'மீண்டும் ராமாயணம் மீண்டும் பாரதம்' என்ற நாடகத்தையும், 'களரி' என்ற அமைப்பினாடு தயாரித்தளித்தார். அண்மையில் 'எந்தையும் தாயும்' என்ற குழந்தை சண்முகலிங்கத்தின் நாடகம் மேடையேறியது.

சென்ற வருடம் 'பொறுத்தது போதும்' அதன் நாடகப் பிரதியில் மாற்றங்களுடன் மேடையேறியது. வர்க்கப் போராட்டத்தின்மீது அழுத்தல் செலுத்திய மூலப்பிரதி தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றியதாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. 'களரி' என்ற அமைப்பினாடு தயாரித்த புதிய நாடகக் கலைஞர்களை உருவாக்குவதில் தாளீசியஸ் மிகுந்த அக்கறை காட்டி வருகிறார்.

பழக்கப்பட்ட நாடகமுறையைவிட, இலங்கை அரசியல் நிகழ்வுகளை வைத்து மனிதத்துவத்தை வலியுறுத்தும் பாங்கில் அவர் தயாரித்த 'எங்கோ போகிறோம்' நாடகம், ஸ்விற்சர்லாந்தில் 'Sri Salami' என்ற பெயரில் தமிழ், ஜேர்மன், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்றுமொழிகளில் (ஏக காலத்தில்) சிண்டல் நாடகமாக மேடையேறியது. 'களத்தில்' என்ற பெயரில் அண்மையில் தயாரிக்கப்பட்ட நாடகமும் நவீன நாடகப் போக்குக்குரியது. செய்திகளையும் உலக நடப்புகளையும்

மேடை நிகழ்ச்சியாக்கும் இவ்வாறான முயற்சி தமிழ் ருக்கு புதியது.

தாசீசியஸ் ஒரு அற்புதமான நடிகர். தியேற்றர் எனப்படும் நாடக அம்சத்தை ஆழமாக உணர்ந்த நல்ல தயாரிப்பாளர். அவரது திறமைகள் லண்டனில் தமிழ் நாடகத் துறையின் விருத்திக்கு முழுமையாகப் பயன்படுகிற நிலை இன்னுமில்லை. இவ்விஷயம் லண்டன் வாழ் தமிழரது மிகுந்த அக்கறைக்குரியது. அவரால் ஊக்குவிக்கப்படும் சக கலைஞர்களைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் நன்கு பயன்படுத்த வேண்டும்.

அவைக்காற்று கலைக் கழகத்தினர் ஐந்து வருடங்கள் முன்பு ஒழுங்குசெய்த நாடகவிழாவில் தாசீசியஸ் பங்கு பற்றியது பலரையும் மிகவும் மகிழ்வுட்டிய விஷயம். இவ்வாறான ஒத்துழைப்பு பின்னரும் சாத்தியப்படாமை தமிழ் நாடகத்துறைக்கு ஒரு இழப்பு என்பது வருத்தத்துக்குரிய உண்மை.

நாடகமேடை பற்றிய பாலேந்திராவின் விஷய ஞானமும் நுண்ணறிவும் அயராத உழைப்பும் அவருடனுள்ள பல நல்ல நடிகர்களது ஆதரவும் மட்டுமே ஒரு நாடக இயக்கமாகிவிடாது.

1994இல் லண்டனில் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பு நிகழ்ச்சியில் பாரிசிலிருந்து வட்டுக்கோட்டையைச் சார்ந்த நாடகக் குழுவினர் வந்து 'அருச்சுனன் தபசு' கூத்து நிகழ்த்தினர். இவ் வருடம் பாரிசிலிருந்து திருமறைக் கலாமன்றத்தினர் வந்து கூத்து, நாடக நிகழ்ச்சிகளை வழங்கியுள்ளனர். நாடகப் பிரதிகளை ஊக்குவிக்கும் முறையிலான போட்டியொன்று பாரிஸிலுள்ள மகாஜனாக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கத்தால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவை ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிகள்.

மறுபுறம் அவைக்காற்று கலைக் கழகம் கடந்த

இரண்டு ஆண்டுகளில் பல்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் கனடாவிலும் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி, இவ்வருடம் அவுஸ்திரேலியா செல்லவுள்ளனர். தாசீசியஸ் ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தி வருகிறார். இவ்வாறான தொடர்புகள் நவீன நாடகம் பற்றிய ஆழமான அறிவுக்கு உதவுவதுடன் நாடகம் பற்றிய அக்கறையை வளர்க்குமென எண்ணுகிறேன்.

எவ்வாறாயினும் லண்டனில் தமிழ் நாடகம் பற்றிய அக்கறை போதாது என்பதே எனது மதிப்பீடு. புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமென்பது புலம் பெயர்ந்த இலக்கியவாதிகளது இலக்கியமாகவே பெருமளவும் உள்ளது. நாடகத்துறைக்கு இது இன்னும் கூடப் பொருந்தும். லண்டனில் நாடகம் என்ற பேரில் வரும் சராசரியான தயாரிப்புகளுடன் திருப்தி அடைவோர் தரமான ஆங்கில நாடகங்களையும் நல்ல தமிழ் நாடகங்களையும் பார்ப்பது நல்லது. நாடகத்துறையில் இளைய பரம்பரையினரது அக்கறையை வளர்ப்பது போட்டா போட்டியாகப் பரதமும் பாட்டும் புகட்டுவதை விட அதிகளவு தமிழரது சுயஅடையாளம் பேணுவதில் உதவும். அல்லாமல் தமிழ் ரிடையே கலாசாரப் பம்மாத்தும் வீடியோ திரைப்பட வியாதியும் தொடருமாயின் லண்டன் வாழ் தமிழரது கலாசாரப் பாலை மேலும் வரட்சி அடைவது தவிர்க்க இயலாது.

இங்குள்ள தமிழ்ரிடையே பலவேறு நடன, நாடக, இசை ஆற்றல்களையுடையோர் உள்ளனர். அந்த ஆற்றல்களை ஒருமைப்படுத்தி வளமான ஒரு மேடைக் கலாசாரத்தை உருவாக்குவதற்கான தேவையும் வாய்ப்புக்களும் உள்ளன. புலப்பெயர்வின் பின்பும் எஞ்சியுள்ள வளங்களை எவ்வாறு பேணுவோம் என்பதே நம் முன்னுள்ள சவால். ●

உங்களுக்குத் தேவையான சகலவீத

**இலங்கை, இந்திய, ஆங்கிலேய உணவுப் பொருள்களை
ஒரே இடத்தில் பெற்றுக்கொள்ள நம்பிக்கையான ஸ்தாபனம்**

STATION SUPER STORES

OFF LICENCE & GROCERIES

6 STATION PARAD, EAST HAM, LONDON E6 1JD

Tel: 0181-503 4711, Fax: 0181-591 4354

வாடிக்கையாளர்கள் தங்கள் கார்களை நிறுத்துவதற்கு வசதியாக முழு அளவிலான கிளை நிறுவனமொன்றும் அருகாமையில் திறக்கப்பட்டுள்ளது.

JAFFNA MINI MARKET

101 BURGESS ROAD, LONDON E6 Tel: 0181-472 3644

எந்நாடுகளுக்குமான, துரித பணக் கொடுப்பனவுகளுக்கும் தொடர்புகொள்ளுங்கள்

லண்டனில் இலங்கைத் தமிழர்கள்

ராஜேஸ் வரி பாலசுப்பிரமணியம்

பிரித்தானியத் தீவானது உலகின் பல பாகங்களிலுமிருந்து வந்த பல இன மக்களைக் கொண்ட தீவாகும். இதற்குக் காரணம் பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்தின் பரவலும் வளர்ச்சியுமாகும்.

1945ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் பிரித்தானியாவில் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்களால் பிரித்தானிய சாம்ராச்சியம் தன் ஆதிக்கத்தில் வைத்திருந்த நாடுகளுக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்க வேண்டிய நிற்பந்தம் ஏற்பட்டது.

1950ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பப் பகுதியிலிருந்து பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிமை நாடுகளாயிருந்த பல நாடுகளிலிருந்தும் பல இன மக்கள் இங்கிலாந்துக்கு வந்தார்கள். இதற்குக்கும் பல காரணங்கள் உள்ளன.

1. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது ஹேர்மன் நாட்டுடன் பிரித்தானியாவும் அமெரிக்காவும் சேர்ந்து சண்டை பிடித்து வென்றார்கள். அந்தப் போரின்போது சிதி லமடைந்த தொழிற்சாலைகள், கட்டிடங்கள் என்பவற்றைப் புனரமைக்கத் தொழிலாளர்கள் தேவையாயிருந்தது. அதனால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மேற்கிந்திய நாடுகளிலிருந்தும், இந்தியா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் மிக சொற்ப ஊதியத்தில் உழைக்கத் தொழிலாளர்களை இறக்குமதி செய்தார்கள்.

2. பிரிட்டிஷ் கல்வியின் சிறப்பு உலகப் பிரசித்தி பெற்றது. அந்த உயர்கல்வியைக் கற்க, படித்த மேல் மட்டத்தினர் உலகின் நாலா பக்கங்களிலுமிருந்தும் வந்தார்கள். அப்படி வந்தவர்களில் இலங்கைத் தமிழர்கள் கணிசமான தொகையாகும்.

3. சுதந்திரம் பெற்ற மூன்றாம் உலக நாடுகளிலிருந்து "வேலை தேடி" வந்தவர்களில் இலங்கைத் தமிழர்களின் தொகையும் கணிசமான தொகையாகும்.

பிரித்தானியாவில் தமிழர்கள் 1900ஆம் ஆண்டுக்கு முதலே உயர்கல்வி நிமித்தமாக வந்தார்கள் என்பது சரித்திரம். ஆனால் அவர்கள் லண்டனை நிரந்தரமான இடமாக நினைக்காமல் படிப்பு முடியவில்லாத தாய்நாடு திரும்பிவிட்டார்கள். ஒரு சிலர் ஆங்கிலப் பெண்மணிகளைத் திருமணம் செய்தாலும், தங்கள் தாய்நாட்டுப் பற்றால் தங்கள் மனைவிகளையும் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

இலங்கை அரசியல் மாற்றமும் இலங்கைத் தமிழர்களும்

1956ஆம் ஆண்டுக்குப் பின், அதாவது தமிழர்களுக்கு எதிரான சட்டங்கள் உருவாகத் தொடங்கிய பின், ஆங்கிலம் படித்த மேல்வர்க்கத் தமிழர்கள் வேறு நாடுகளை நாடினார்கள். இலங்கையிலிருந்து 1956ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் வெளியேறிய மேல்மட்டத்தாரில் தமிழர்கள் மட்டும் அடங்கவில்லை, ஏராளமான சிங்களவர்களும் அடங்குவர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. 1960ஆம் ஆண்டுகளில் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கம் தமிழர்களுக்கெதிரான பல சட்டங்களை அமுலாக்கத் தொடங்கியதும், முக்கியமாக 1965ஆம் ஆண்டின் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் அமுலுக்கு வந்ததும் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு வேலைஇல்லாத திண்டாட்டம் ஏற்பட, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களிற் படித்த தமிழ்ப் பட்டதாரிகள் வேலை நிமித்தமாக லண்டனுக்கு வந்தார்கள். இவர்களிற் பெரும்பாலோர் வேலை அனுமதிச் சீட்டுடன் (work permit) வந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இவர்கள் தங்கள் சகோதரர்களையும் சொந்தக்காரர்களையும் "ஸ்பான்ஸர்" (sponsor) பண்ணி எடுத்தார்கள்.

1972ஆம் ஆண்டு திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கம் கொண்டு வந்த 'தரப்படுத்தல்' மூலம் உயர்கல்வி பெறும் வாய்ப்பிழந்த தமிழ் இளைஞர்கள் பலர் வெளிநாடுகளை நோக்க வேண்டியிருந்தது. ஆங்கிலம் படித்த, ஆங்கில அறிவுள்ள பல குடும்பங்கள் தங்கள் குழந்தைகளை லண்டனுக்கு அனுப்பினார்கள்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் லண்டனுக்கு வந்த தமிழ் மாணவர்கள், அதாவது 1972ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் லண்டன் வந்த தமிழ் மாணவர்கள், தமிழ்க் கலை கலாசாரத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் பல கலை நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினார்கள். 1975ஆம் ஆண்டுக்கு முன் மிக மிகக் குறைவாக இருந்த தமிழர் எண்ணிக்கையும் அவர்களின் கலை கலாசார ஊக்கமும், தமிழ் மாணவர்களின் வருகையால் மிகவும் வேகமாக வளர்ந்தன. அதே நேரம் லண்டனில் முதல் இலங்கைத் தமிழினி கோயிலாக, ஆர்ச்வே முருகன் கோயில், சபாபதிப்பிள்ளை அவர்களின் முயற்சியால் உருவானது.

1977ஆம் ஆண்டில் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு எதிராக வெடித்த இனக் கலவரத்தால் கொழும்புப் பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் உத்தியோகத்தர்கள் லண்டனை நாடினார்கள். ஆனால் 1983ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் வெடித்த பயங்கர சிங்கள இனவாதக் கொடுமை ஆயிரக் கணக்கான தமிழர்களை நாடோடி களாக்கியபோது, லண்டனில் உற்றார் உறவினர் உள்ளோர் அடைக்கலம் தேடி லண்டன் வந்தனர்.

1983ஆம் ஆண்டு தகவல்களின்படி லண்டனில் கிட்டத்தட்ட 40,000 தமிழர்கள் இருந்ததாகக் கணிக்கப்பட்டது. ஆனால் இப்போதைய தகவல்களின்படி கிட்டத்தட்ட 70,000 தமிழர் லண்டனிலிருக்கலாம் என்று நம்பப்படுகிறது. 1983ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் லண்டனுக்கு பெருவாரியாக வந்த தமிழர்களால், லண்டனில் தமிழர் வாழ்க்கையில் மாற்றங்கள் உண்டாகின.

புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களும் கலை வளர்ச்சியும்

தமிழர்கள் தங்கள் கலை கலாசாரத்தை மிகவும் பேணிப் பாதுகாத்துக் கொள்பவர்கள். அவர்கள் தங்கள் மொழி, கலை, சமயம் என்பவற்றை வளர்க்க எத்தனையோ அமைப்புக்களை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். உலகமெங்கும் பரந்து வாரும் தமிழர்கள், தங்கள் மொழியை வளர்க்கவும், செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும், வியாபாரத்தை வளர்க்கவும் பல சிறு

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் என்பவற்றை ஆரம்பித் திருக்கிறார்கள். கலை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியும் வளர்ந்திருக்கிறது. இலங்கையில் சுதந்திரமாக எழுதமுடியாத எழுத்தாளர்கள் பலர் உலகம் பரந்த பல பத்திரிகைகளிலும் எழுதுகிறார்கள். புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களில் புது எழுத்தாளர்கள் ஒரு சிலர் உருவாகிக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

கோயில்களின் வளர்ச்சியும் சமயக் கல்வியும்

ஆர்ச்வே முருகன் கோயிலைத் தொர்ந்து எத்தனையோ கோயில்கள் கட்டப்படுகின்றன. பஜனைகள், சமயக் கல்விமுறைகள் புகட்டப்படுகின்றன. இயந்திரமயமான மேலை நாட்டு வாழ்க்கையில், கோயில்கள் ஒரு சமூகப் பொது விடமாகக் கணிக்கப்பட்டு, மக்கள் அடிக்கடி ஒன்று சேருமிடமாகிவிட்டது. திருமணங்கள், நேர்த்திக் கடன்கள், திருவிழாக்கள் போன்ற பலவிதமான சமய அடிப்படையில் அமைந்த சடங்குகளை இளம் தலைமுறையினர் ஆர்வமுடன் அவதானிக்கிறார்கள். கோயில் கட்ட நிதிக்காகப் பரத நாட்டிய அரங்கேற்றங்கள், கலைவிழாக்கள் என்பன நடக்கின்றன. சமய நம்பிக்கைகள் குறைந்துகொண்டுபோகும் மேற்கு நாடுகளில் ஆசிய மக்கள் தங்கள் சமயங்களில் வைத்திருக்கும் சமய நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் என்பன, அவர்களின் சமய சம்பந்தமான கண்ணோட்டத்தை ஆராயப் பண்ணுகிறது.

தமிழ் மொழிக் கல்வியும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளும்

லண்டனில் எத்தனையோ தமிழ்ப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தங்கள் தமிழை வளர்க்க எத்தனையோ கஷ்டப்படுகிறார்கள். இவர்களின் அரிய முயற்சியால் இன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயம் Oxford University தமிழ்ப் பீச்சைகளில் கலந்து கொண்டு வெற்றியடையும் எவகளுக்குக் கல்வி சிறப்படைந்திருக்கிறது.

தமிழன் எங்கு போனாலும் இயல், இசைநாடகத்தையும் தன்னோடுகொண்டு போவான் என்பதை நினைப்பதேபோல், லண்டனில் எத்தனையோ இசைக் குழுக்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தனிப்பட்டவர்களின் கர்நாடக இசை வல்லமை வளர்வதுடன் குழு வாய் அமைந்திருக்கும் 'பொப்' இசை அமைப்பாளர்களும் தங்கள் திறமையை மேடையில் காட்டுகிறார்கள். பரத நாட்டியப் பாடசாலைகள் பல இயங்குகின்றன. அரங்கேற்றங்களும் அடிக்கடி நடக்கின்றன என்பதைப் பார்க்கும்போது, லண்டனில் அதிகப்படியாக வரலும்

கலை பரதக் கலைதானோ என்று யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நாடகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பாலேந்திரா தம்பதியின் முயற்சியில் நடைபெறும் 'தமிழ் அவைக் காற்று கலைக்கழகத்தை' விடக் குறிப்பிடும் படியாக வேறு எந்த நாடகக் குழுவும் உருவாகவில்லை என்றே சொல்லலாம். இந்தக் குறைக்கு எத்தனையோ காரணங்கள் இருந்தாலும், இந்தியத் தமிழ்ப் படங்களின் பாதிப்பு முக்கியமானது என்றால் மிகையில்லை. ஏனென்றால் வீடி யோவில் தரம்கெட்ட தமிழ்ப் படங்களைப் பார்க்கும் தமிழர், தரமான மேடை நாடகத்தைப் பார்க்க ரசிக்க இன்னும் 'பக் குவப் படவில்லை என்று சொல்லலாம். லண்டன் வாழ் தமிழர்களை மூன்று விதமாகப் பிரிக்கலாம். நீண்டகாலமாக வாழ்பவர்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் பொருளாதார ரீதியாக பரவாயில்லாதவர்கள். அடுத்தவர்கள் மாணவர்களாக வந்து கஷ்டப்பட்டுப் படித்து நல்ல எதிர்காலத்தைக் கட்டியெழுப்ப முயற்சிப்பவர்கள். கடைசியான குழுவினர், அகதிகள். எதிர்காலத்தைப் பற்றி ஒரு தெளிவுமில்லாமல், கஷ்டத்துடன் ஒவ்வொரு நாளையும் கடத்துபவர்கள் லண்டன் வாழ் தமிழர் எல்லோரும் அல்லது பெரும்பாலானோர் பிரிட்டிஷ் சுவாத்தியம், இனவாதம், முற்றிலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஆங்கிலக் கலாசாரம் என்பவற்றால் தாக்கப்படுபவர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் எப்போது எங்கள் நாட்டில் அமைதி பிறக்கும், எப்போது திரும்பிப் போவோம் என்று அங்கலாய்க்கிறார்கள். இனமையாயிருக்கும்போது எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு உழைக்கலாம், பணம் சேர்க்கலாம், விருப்பமான சாமான்களை வாங்கலாம். ஆனால் இந்த நாட்டில் முதுமையடைந்தவர்களுக்கு மதிப்பில்லை, உதவி அதிகமில்லை, அத்துடன் ஒன்றாயிருந்து கடைசிக் காலத்தைக் கழிக்க உறவுகளுமில்லை. இப்படியான எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பயங்கள் அறுபதைத் தாண்டும் எத்தனையோ ஆசிய மக்களைப் பிடித்திருக்கிறது. இந்தப் பயத்திற்கு இலங்கைத் தமிழர்கள் விதிவிலக்கில்லை. இப்படியானவர்களை வைத்துப் பராமரிக்க ஸ்தாபனங்கள் உருவாக வேண்டும் அதேபோல் குடும்ப பிரச்சிணையால் கஷ்டப்படும் தமிழ் இளம் தம்பதியினருக்குப் புத்தி சேரல்ல சில பெரியவர்கள் ஒன்றுசேர வேண்டும். எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் நிகழ்காலத்தைச் சிந்தித்தும் மனமுடையும் தமிழர்களுக்கு உதவி செய்ய ஆலோசனைக் குழுக்கள் உருவாக வேண்டும். இப்படி எத்தனையோ சமூக சேவைகளின் தேவை எங்கள் சமுதாயத்தில் உருவானால், நாங்கள் ஓரளவேனும் நிம்மதியாக வாழலாம்.

பிரெஞ்சு அரசியல் சூழலும் இலங்கைத் தமிழரும்

கி. பி. அரவிந்தன்

ரான்ஸ் நாட்டைப் பற்றி, ஆறு மாதங்கள் முன்னர்தான் தெரிவான அதன் புதிய அதிபர் ஜாக் சிராக் - Jacques Chirac - அவர்களின் வார்த்தைகளில் கூறுவ தானால்,

"உலகின் வளர்ச்சிமிக்க பொருளாதாரத்தை, வர்த்தகத்தைக் கொண்ட ஆற்றல்மிக்க நாடுகளின் வரிசையில் நான் காவதாகவும்,

ஐக்கிய நாடுகள் நிறுவனத்தின் பாதுகாப்புச் சபையில் உள்ள ஐந்து நிரந்தர உறுப்பு நாடுகளில் ஒன்றாகவும்,

அணுவாற்றல் வல்லமை கொண்ட நாடாகவும்,

ஐக்கிய நாடுகள் நிறுவனத்தின் அமைதிப்படைத் தொகுதிக்கு படையாட்களை வழங்கும் பிரதான நாடாகவும் விளங்குவதுடன்,

மனிதாபிமானத்தையும் சர்வ தேசியத்தையும் ஒருங்கே கைக்கொள்ளும் பழமைமையான மரபையும்,

அதனுடன் இணைந்ததான மனித உரிமைகளையும், ஐனநாயகத்தையும் பேணும் நாடாகவும் உள்ளது, பிரான்ஸ்' எனலாம்.

பிரான்ஸ் பற்றி அவர் கூறாத வேறு சிறப்புகளும் முக்கியத்துவங்களும் இருக்கக்கூடும். இருக்கின்றதென்றே கூறுகின்றது ஐ. நா. நிறுவனத்தின் அகதிகளுக்கான உயர் ஆணையகம் (UNCHCR) வெளியிடும் REFUGEES எனும் இதழ். ஐரோப்பாவில் உள்ள மற்றெல்லா நாடுகளை விடவும் மிக அதிக அளவில் அகதிகளுக்குத் தஞ்சம் அளித்த நாடு பிரான்ஸ் என கூறுவதுடன், ஐரோப்பாவின் ஏனைய நாடுகள் தம்மிடம் வந்த அகதிக் கோரிக்கை விண்ணப்பதாரிகளில் பத்து சதவீதத்தை மட்டும் சராசரியாக ஏற்றுக்கொள்ள, பிரான்ஸ் இருபத்தைந்து சதவீத விண்ணப்பதாரிகளை ஏற்றுக் கொண்டது எனவும் கட்டிக் காட்டுகின்றது.

பிரான்ஸ் வரலாற்று ரீதியாகவே வெளிநாட்டார்க்கு தஞ்சம் அளித்து வரும் நாடு. ஸ்பெயின், போலந்து, போர்த்துகல், இத்தாலி போன்ற நாட்டார் இவ்வண்ணம் பிரான்ஸில் கலப்புற்று வாழ்கின்றனர். அவர்களின் நிறம், மதம், பழக்கம் என்பவற்றில் ஒத்த சில தன்மைகள் காணப்படுவதால் முகச்சுழிப்பும், வெறுப்பும் முக்கியம் பெறவில்லை. கல்விமான்களும் கலைஞர்களும் பல பகுதிகளிலும் இருந்து இங்கு வந்து

தஞ்சமடைவதும், வதிவதும் வழக்கமாகும். மார்க்சிய தத்துவம் வகுத்த கார்ல் மார்க்ஸ் அவர்களும், ரஷ்யாவில் சோசலிச குடியரசொன்றை நிறுவிய லெனின் அவர்களும் இங்கு தஞ்சமடைந்திருக்கின்றார்கள். ரஷ்யப் புரட்சியின் பின்னால் 1920ஆம் ஆண்டுகளில் ஆர்மேனியாவில் இருந்து ஓடிவந்த பெரும்பாலானோரும் பிரான்ஸில் தஞ்சம் அடைந்துள்ளார்கள். வியட்நாம், கம்போடியா, லாவோஸ் பகுதிகளைச் சேர்ந்த ஒரு மில்லியன் சீன மக்கள் இங்கு வசிக்கின்றனர். இப்படிப் பல தேசியத்தார் இங்கு வந்துள்ளனர்.

இரண்டாம் உலகப் போரின்போது ஏற்பட்ட அழிவுகளில் இருந்து புனர்நிர்மாணம் கொள்வதற்கு, பிரான்ஸ் உள்ளிட்ட சில ஐரோப்பிய அரசுகள் வெளிநாட்டாரை வலிந்து அழைத்துமிருக்கின்றன. அத்துடன், ஆசிய, ஆபிரிக்க, தென் அமெரிக்க கண்டங்களில் பிரான்ஸினால் அடிமைப்படுத்தப்பட்ட தேசங்களில் இருந்தும் பலர் இங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் எழுந்து காலனித்துவம் முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டதாய் கருதும் இந்நாளிலும், மாட்னிக்குதலோப், நியூகலடோனியா, தாகித்தி போன்ற தொலை தூர தேசங்கள் பிரான்ஸின் ஆட்சி அலகுகளாய் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. இப்படித்தான் பகடிக் பகுதியில் உள்ள 'மொறறுவா' வில் அணு வெடிப்பு சோதனையும், தென் அமெரிக்காவில் உள்ள பிரெஞ் கயானாவில் விண்வெளி ஆய்வு நிலையமும் ஏவுகணைப் பரிசோதனைகளும் பிரெஞ்சால் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. பிரான்ஸின் பகுதியாக இருந்த பாண்டிச்சேரி, காரைக்கால் ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்த 40,000 தமிழ் பேசுவோர் பிரெஞ் குடிமக்களாக இங்கு வாழ்கின்றனர்.

ஐரோப்பாவில் இலங்கைத் தமிழர் அதிக அளவில் அகதிகளாக ஏற்கப்பட்டிருப்பதும் பிரான்ஸில்தான். அகதியாக ஏற்கப் பட்டோரும், ஏனைய வதிவிட உரிமை பெற்றோருமாக நாற்பதினாயிரம் பேர் வரையில் இங்கு வதிவதாக, உத்தியோகப் பற்றற்ற தரவுகள் கூறுகின்றன. ஐரோப்பாவினுள் அகதிகள் நுழைவைக்காட்டும் புள்ளிவீர வரையடம் போலவே, இலங்கைத் தமிழரின் ஐரோப்பிய

நுழைவும் அல்லது பிரான்ஸினுள் நுழைவும் அமைந் துள்ளது. எழுபதுகளில் 30,000 பேர் என ஐரோப்பாவின் கவனத்திற்கு உள்ளாகும் அகதிகள் நுழைவு, எண்பதுகளில் வேகம் பெற்று, 1987இல் 180,000 பேர் தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தில் எகிறிச் சென்று, 1992இல் 690,000 பேர் ஆனது. தலையில் கைவைத்துக் கொண்ட ஐரோப்பிய அரசுகளின் ஒருமித்த கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைக வினால், உதாரணத்திற்கு SCHENGEN AGREEMENT உடன் படிக்கைகளின் பின்னால், தொகை அளவு குறைந்து செல்லத் தொடங்குகின்றது - 1994இல் 328,000 பேர் ஆகக் குறைந்தது.

பிரான்ஸ் நாட்டிற்கான அகதிகள் நுழைவும் இவ்வகை மிலேயே 1989இல் 61,000 பேராக இருந்த தொகை 1992இல் 28,000 பேராகக் குறைந்துள்ளதை புள்ளி விபரங்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இதற்கு பிரான்ஸ் காவல் துறையின் கடுமையான கண்காணிப்பும், ஆட்சியாளரின் கடும் போக்கும் காரணமாகும். வெளிநாட்டார், அல்லது அகதிகள் வதிவதற்கு ஏதுவானவற்றை மாற்றும் சட்டத்திருத்தங்கள் பல தற்போதைய ஆட்சியாளரால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. வந்தேறு குடிகளான பெற்றோருக்கு இம்மண்ணில் குழந்தை பிறந்தால் கலபமாக கிடைத்த குடி உரிமைகள் தற்போது நீக்கப்பட்டுவிட்டன. அகதியாவோரின் 'பைபிள்' எனக் கொள்ளப்படும் அகதிகளுக்கான உரிமை களை சட்டவரையறை செய்த 1951ஆம் ஆண்டு ஜெனிவா உடன்படிக்கையானது நாளுக்கு நாள் நெருக்கடிக்குள்ளாகும் வகையில் ஐரோப்பிய அரசுகளின் நடவடிக்கைகள் இறுகுவ தையும், ஐ. நா. நிறுவனத்தின் அகதிகளுக்கான உயர் ஆணையகம் (UNHCR) இதனால் கவலை கொள்வதையும் REFUGEEES இதழ் (இலக்கம் 101) பதிவு செய்துள்ளது.

தற்போதைய பிரெஞ் அதிபர் ழாக் சிராக் அவர்களை தற்கால அரசியல் வார்த்தைகளின்படி வலதுசாரியெனக் கொள்ள லாம். இவர் அதிபர் பதவிக்கான போட்டியின்போது 'ஒழுங்காக இருக்கும் வெளிநாட்டார் பிரான்ஸில் வாழலாம், இல்லாதோர் திரும்பிப் போக வேண்டும்' எனப் பிரச்சாரம் செய்திருந்தார். அத்துடன் இவர் அதிபர் பதவிக்கு வருவதற்கு முன்னர் பாரிஸ் நகர மேயராக நீண்டகாலமாக இருந்த வேளையில் வெளிநாட்டாரை பாதிக்கும் பாகுபாடான செயல்திட்டங்களை நிறைவேற்ற முயன்றவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1985ஆம் ஆண்டு மேயராக இருந்தபோது ஒரு குடும் பத்தின் மூன்றாவது பிள்ளைக்கு 'கல்வி உதவிப்பணம்' பிரான்ஸ் நாட்டவர்க்கு மட்டுமே வழங்கப்படும் என அறிவித்தார். இதனை அரச நிர்வாக நீதிச் சபையும், அரசியல் சட்ட ஆலோ சனை சபையும் நிராகரித்திருந்தன. இதனைக் கண்டித்து அன்றைய மேயரான திரு சிராக் அவர்கள் 'எமது நாட்டில் வழங்கப்படும் சமூக நல வசதிகள் வெளிநாட்டார் வருகையை தூண்டிவிடும்' என கருத்து வெளியிட்டார். ஆனால் அதிபர் தேர்தலின் போது தனது கொள்கை விருது வாக்கியமாக 'பிரான்ஸ் அனைவர்க்குமானது' என்பதை முன் வைத்து வெற்றி பெற்றார்.

இன்று இவர் பிரான்ஸின் அதிபராக இருப்பதுடன் இவரது வலதுசாரிக் கூட்டணிக் கட்சியே பாராளுமன்றத்தில் பெரும் பான்மை பலம் மிக்கதாயும் அமைச்சரவையாயும் இருக்கின்றது. இந்த அமச்சரவையில் 'வெளிநாட்டாரை பிரெஞ்குடன் ஒன்றிச் செய்தல்' எனும் அமைச்சுக்கு பொறுப்பான அமைச்சர் (M. ERIC RAOULT) வெளிநாட்டார் மீது காழ்ப்பு கொண்டவர். ஏனெனில் இவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக உள்ள பகுதியிலும், MONTFEMEIL மேயராக உள்ள நகரத்திலும் பாடசாலைகளில் வெளிநாட்டார் பிள்ளைகளை அனுமதிக்க மறுத்ததனால் நீதிமன் றத்தின் கண்டனத்திற்கு உள்ளானவர்.

இன்றைய வலதுசாரி அரசின் உள்நாட்டு அமைச்சரின் ஏற்பாட்டின்படி வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்ட AIRBUS - 320 எனும் வானூர்தியில் ஒரு கிழமைக்கு ஒரு தடவை விசா முடிந்த, அகதி விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்ட வெளிநாட்டார் வெளியேற்றப்படுகின்றனர். 12.07.95இல் இருந்து இவ்வழமை நடைமுறையில் இருக்கின்றது. பிரான்ஸில் உள்ளோர் மட்டு மல்லாது ஏனைய ஐரோப்பிய நாட்டில் உள்ளோரும் ஒன்று கூட்டப்பட்டு இவ்விமானம் மூலம் அனுப்பப்படுகின்றனர். இலங் கைக்கு இச்சிறப்பு விமானம் சென்றதாக தகவல் இல்லை. ஆனால் செல்லாது எனக் கூறுவதற்கும் இல்லை.

ஏனெனில் அண்மைக் காலங்களில் பிரான்ஸில் அதிகமான இலங்கையரின் அகதி விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டு, 'வெளியேறும் உத்தரவு' வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அண்மையில் பிரான்ஸில் இடம்பெற்ற தொடர்ச்சியான குண்டு வெடிப்பு தாக்குதல்களினால் உள்நாட்டு பாதுகாப்பு நடவடிக்கைக்கு இராணுவம் அழைக்கப்பட்டது. 'சிறப்பு கண்காணிப்பு' VIGIPRATE என்ற பெயரில் 07.09.95இல் இருந்து 32,000 இராணுவத்தினர் பிரான்ஸ் முழுவதும் பொது இடங்களில் வெளிநாட்டாரை சோதனையிட்டு வருகின்றனர். இது வரையில் இரண்டு மில்லியன் விசாக்கள் பரிசோதிக்கப் பட்டதாக கூறப்படுகின்றது. இச் சோதனைகளின்போது 10,990 வெளிநாட்டார் வெளியேற்றப்பட்டனர் என்று உள்நாட்டு அமைச்சர் தெரி வித்ததுடன், 1997க்குள் 20,000 பேருக்கு மேல் வெளியேற்றப்படுவர் எனவும் தெரிவித்துள்ளார். வெளியேற்றப்பட்டோர் யார்? ஏன் வெளியேற்றப்பட்டனர் என்பதற்கு விளக்கம் ஏதும் இதுவரை வெளியிடப்படவில்லை. ஆனால் விசா புதுப்பிக்க முடியாமல் இருந்த இலங்கைத் தமிழர் சிலர், வெளியே சென்ற இடத்து காணாமல்போய், கொழும்பில் இருந்து தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டதாகத் தகவல்கள் கூறுகின்றன.

1993ஆம் ஆண்டிலேயே பிரெஞ் மக்கள் வெளிநாட்டாரை அனுப்பும்படி கோரியிருக்கின்றனர். பிரான்ஸின் முக்கிய நாள்நிழ்க்களில் ஒன்றான LE FIGARO 1993 ஏப்ரலில் வெளிநாட்டார் பற்றி கருத்து கணிப்பு எடுத்தபோது 79 வீதமானோர் நிரந்தர விசா இல்லாதாரை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றலாம் என்றும், 77 வீதமானோர் உள்நாட்டமைச்சர் வெளியேற்றும் நடவடிக்கையை மேற்கொள்வாரென நம்புவதாகவும், 70 வீதமானோர் வெளிநாட்டார் தம் குடும்பத்தை அழைத்துக் கொள்ளும் வசதி கொண்ட சட்ட வரையறைகளை இறுக்குப்படியும் கோரியிருந்தார்கள். 53 மில்லியன் மக்கள் தொகை கொண்ட பிரான்ஸில் நால்வருக்கு ஒருவர் வேலையற்றிருப்பதாகவும், அதன் தொகை அதிகரித்துச் செல்வதாகவும் கணிப்பீடுகள் தெரிவிக்கின்றன. வளர்ந்து வரும் வேலையின்மையும், பொரு ளாதார ஏழ்மையும், வேறு சமூக நெருக்கடிகளும் பிரெஞ் மக்களை வெளிநாட்டார்பால் வெறுப்பும், சினமும், முகச்சுழிப்பும் கொள்ளச் செய்துள்ளன. ஐரோப்பா கண்டெழுங்கும் மூன்று நிமிடத்திற்கு ஒரு தாக்குதல் நடவடிக்கை வெளிநாட்டார் மீது நிகழ்த்தப்படுவதாக அறிக்கைகளில் சுட்டிக்காட்டப்படு கின்றன. பிரான்ஸில் இலங்கைத் தமிழர் மீது, இவ்வகைத் தாக்குதல் நிகழ்ந்தது என்பதற்கு சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் வேறு தேசியங்கள் மீது தாக்குதல்கள் நடைபெற்றுள்ளன. இப்படியான தாக்குதல் ஒன்றில் வெளிநாட்டு இளைஞர் ஒருவர் பாரிஸ் நகரம் வளம் பெறும் செயின் நதியில் வீசப்பட்ட சும்ப வம் இங்கு பலரறிந்ததாகும். இந்நிகழ்வை கண்டிக்கும் வகை யில் அண்மையில் மரணித்த பிரெஞ் அதிபர் பிரான் கலாமித்தோன் அவர்கள் அதிபர் பதவி துறப்பதற்கு சில நாட்களின் முன்னால் செயின் நதியில் வீசப்பட்ட அவிவிளைஞரின் நினைவாக பூக் கொப்பொன்றை வீசி அஞ்சலி செலுத்தினார்.

பிரான்ஸின் தீவிர வலது சாரி கட்சியான 'தேசிய முன்னணி' (FN) வேகமாக வளர்ந்து வருவதையும், மக்களிடையே அதற்கு செல்வாக்கு மிகுந்து வருவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. கடைசியாக நடந்த உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களின் போது 13 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்றதுடன் மூன்று நகரங்களின் ஆட்சியையும் கைப்பற்றிக் கொண்டது. அதேவேளையில் அதிபர் தேர்தலுக்கான முதல் சுற்று வாக்களிப்பில் தேசிய முன்னணியின் தலைவரான Jean-Marie le Pen 15 வீதமான வாக்குகளை பெற்றது பிரெஞ் மக்களின் வெளிநாட்டார்பால் கொண்டுள்ள வெறுப்பைப் புலப்படுத்தியது. இரண்டாவது சுற்றில் இரு வேட்பாளர் மட்டும் நேரடியாகப் போட்டியிடும் பிரெஞ் அதிபர்க்கான தேர்தலில் 15 வீத வாக்குகளைப் பெற்ற 'தேசிய முன்னணி' தீர்மானிக்கும் சக்தியாக விளங்கியது. தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது தேசிய முன்னணியின் தலைவர் Le Pen தான் ஆட்சிக்கு வந்தால் தினமும் 1,200 வெளிநாட்டார் திருப்பி அனுப்பப்படுவர் எனக் கூறி வந்தார். இவரின் தீவிர கருத்துகள் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கு பெறுமானால், ஆட்சியாளர் தம்மைக் காத்துக்கொள்ள, அதிகாரங்களை தக்கவைக்க, வெளிநாட்டார் மீதான நடவடிக்கைகளை அதிகரிப்பர் என்பது இயல்பான விடயமாகும். உதாரணத்திற்கு இம் மே மாதத்தில் பிரெஞ் பாராளுமன்றத்திற்கு சட்ட மூலம் ஒன்று கொண்டு வரப்பட உள்ளதாகவும், அச்சட்டத்தின்படி 10 வருட தங்குமிட அனுமதியில் மாற்றம் வரலாமெனவும் (இலங்கைத் தமிழரின் பெரும்பாலானோர் இவ்வகை அனுமதியின் பேரிலேயே இங்கு தங்கியுள்ளனர்), அகதித் தகைமையை வழங்கும் அரசு சாரா நிறுவனமான OFPRA இன் தீர்மானத்தை நிராகரிக்கும் உரிமையை உள்நாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சுக்கு வழங்கப்படலாம் எனவும் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இதற்கேற்றாற்போல் வெளிநாட்டார் பெருமளவில் கூடிவதையும் புறநகர் பகுதிகளிலும், முக்கிய நகரங்களிலும், இரண்டாம், மூன்றாம் தலைமுறையினர் புரியும் அட்டகாசங்களும், அத்துமீறல்களும் சகிக்கமுடியாத அளவுக்கு வளர்ந்து வருகின்றன. இவை பிரெஞ் சமூகத்தின் அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் பெருந்த மாற்றங்களை கொண்டுவரக் கூடுமென சமூக ஆய்வாளர்கள் அஞ்சுகின்றனர்.

இந்த இரண்டாம் தலைமுறையினரிடையே இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தின் இரண்டாம் தலைமுறையினர் கூடிக் கல்வி கற்கவும், நட்புக் கொள்ளவும் வேண்டி உள்ளனர். இவை இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தில் ஏற்படுத்தப்போகும் மாற்றம் துயரம் தரக்கூடியது. ஏனெனில் முதல் தலைமுறையினர் கொள்ளும் எண்ணங்களுக்கு நேரெதிராக கட்டுக்கடங்காமையும், பதட்டமும் கொண்டதாக அந்தத் தலை முறை தோற்றம் பெறக்கூடும்.

இவ்வகைச் சூழல் ஒன்றில்தான் பிரான்ஸில் இலங்கைத் தமிழரின் இருப்பு பற்றிய கணிப்பை நான் கூற வேண்டியுள்ளது. இப்போதெல்லாம் பிரான்ஸுக்குள் இலங்கைத் தமிழர் நுழைவது என்பதும், அகதியாக ஏற்கப்படல் அல்லது வதிவதற்கான விசா பெறல் என்பதும் நூற்றுக்கு ஒருவருக்கே சாத்தியமாகின்றது. 1991ஆம் ஆண்டிலேயே உள்ளே நுழைவோரை மட்டுப்படுத்தும் கடும்கேள்வித் தொடங்கி விட்டதெனலாம். 25.06.91 மாலை 6.30 மணியளவில் Cameroon விமான சேவை விமானத்தில் பாரிஸ் விமான நிலையத்திற்கு வந்து சேர்ந்த 22 ஆண்கள் 14 பெண்கள் 2 சிறுவர்கள் உள்ளிட்ட இலங்கையர் தமது நாட்டில் இனரீதியான பாதிப்புக்கு உள்ளாவதாகக் கூறி அரசியல் தஞ்சம் கோரினர். இவர்களை கைது செய்த விமான நிலைய பொலிசார் மறு விமானத்திற்காய் இடம் மாறும் மண்டபத்தில் தங்க வைத்து அடித்து, பலவந்தப்படுத்தி விவங்கிட்டு அதே விமான சேவை விமானத்தில் அவர்களைப் புறப்பட்ட இடத்திற்கே அனுப்பி வைத்தனர். இதில் 11 பேர் பலத்த காயங்களுக்கு உள்ளானார்களென சிகிச்சை வழங்கிய மருத்துவ

நிலையம் அறிக்கை சமர்ப்பித்துள்ளது.

இதேபோல், 9.8.91இல் பாரிஸ் விமான நிலையம் வந்தடைந்த இலங்கை இளைஞன் ஒருவன் மன உளைவுக்கும் சித்திரவதைக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டு மரணமுற்றான் என REFUGEES இதழ் தெரிவிக்கின்றது. A.K. என்னும் அவ்விளைஞரின் அகதி விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டதுடன் பலவந்தமாக விமானத்தில் ஏற்றி அனுப்ப முயற்சிக்கப் பட்டது. ஆனால் விமானி ஏற்க மறுத்ததும் அவ்விளைஞன் தடுப்புக்காவலில் இடப்பட்டான். அங்கு மன உளைச்சலுக்கும் சித்திரவதைக்கும் உள்ளானதால் மரணப்பு ஏற்பட்டு 'கோமா' நிலைக்கு உள்ளாகி வைத்தியசாலையில் மரணித்ததுடன் பிரான்ஸில் புதிய வாழ்க்கையை அமைக்க முனைந்த அவனின் கனவும் சிதைந்தது என அவ்விதழ் விபரித்துள்ளது. இப்படிப் பல சம்பவங்கள் வெளிச்சத்துக்கு வராமலே போயிருக்கக் கூடுமாயினும், இவற்றைப் பற்றி பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை புலம்பெயர்ந்த சமூகம். ஏனெனில், அநேகமாக இவர்களானவரது பயணமும், நாட்டெல்லைகளுள் நுழைவது சாகசங்களையும், சந்தர்ப்ப வாய்ப்புகளையும் கொண்டமைந்ததேயாகும்.

பிரான்ஸுக்குள் வந்து சேர்ந்தோரை மூன்று வகையாக கொள்ளலாம். லண்டனுக்குள் நுழைவதற்கென்றே பயணத்தை தொடங்கி பிரான்ஸில் வந்து முடங்கிப் போனவர்கள் ஒரு வகையினராகவும், வெளிநாடொன்றுக்குப் போவோம், திரவியம் தேடுவோம் என்ற அலையுடன் நாடுவிட்டு புறப்பட்டு பிரான்ஸ் எனும் நாட்டுக்குள் வந்தடைந்தோர் இரண்டாவது வகையினராகவும், இவர்களை மையமிட்டும், உயிரஞ்சியும் வந்து சேர்ந்தோர் மூன்றாம் வகையினராகவும் வகுக்கலாம். இதில் இரண்டாவது வகையினரே பெரும்பான்மையினராக இருந்ததால் அவர்களைச் சார்ந்தோரே மூன்றாவது வகையாகவும் ஆகி பிரான்ஸில் இலங்கைத் தமிழரின் முகத்தை வார்த்து வடிவமைக்கின்றனர். 'தோட்டக்காட்டார்', 'வடக்கத்தியார்' என்று எம்மால் பெயர் சூட்டப்பட்டோர், இலங்கைத் தீவின் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபோது, அப்படியே அவர்களது தமிழகக் கிராமங்கள் பெயர்க்கப்பட்டு மலையகத்தில் நடப்பட்டதாக சமூகவியலாளர்கள் கூறுவார்கள். பிரான்ஸிலும் அவ்வகையிலேயே யாழ்ப்பாணம் பெயர்க்கப்பட்டு நடப்பட்டுள்ளதென்றே கூறலாம். ஆதலால் சமூக அசைவானது பல விமர்சனங்களுக்கும், மன உளைச்சல்களுக்கும், கண்ணத்திற்கும் உள்ளான போதிலும் ஐரோப்பாவின் ஏனைய பகுதிகளின் வாழ்நிலையை விடவும் உயிர்ப்புடன் உள்ளதென்றே கூறலாம்.

ஏறத்தாழ பதினைந்து வருடகால இருப்பை பிரான்ஸில் உறுதி செய்துவிட்ட இலங்கைத் தமிழரிடையே, தற்போது இரண்டு வாரப் பத்திரிகைகள் வெற்றிகரமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அத்துடன் நவீன விஞ்ஞான கலைவடிவமான சினிமாவை தம்வயப்படுத்தும் எத்தனங்களும் தளராமல் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவை ஐரோப்பாவின் வேறு பகுதிகளில் சாத்தியமாகவில்லை. இவர்தம் சமூக நடவடிக்கைகளுக்கானதும், கொடுக்கல்-வாங்கல் உறவாடல்களுக்குமான மையங்களும் இங்கே அமைவாகிவிட்டன. அதே வேளையில் பிரெஞ் சமூகத்தில் ஏழ்மையும், செழிப்பும் எனும் சமூகப் பிளவு துல்லியமாய் தெரிய தொடங்கிவிட்டதென சமூகவியலாளர் கட்டுவதைப் போல், இலங்கைத் தமிழரிடையேயான சமூகப் பிளவும் தெரியத் தொடங்கி விட்டது. அகதிகளுக்கான கொடுப்பனவுகளும், சமூகநல உதவிகளும், ஒரே தரத்திலான வேலைகளும் கொண்டு வாழத்தொடங்கிய இச்சமூகம் வெகுவினையிலேயே சமூகப் பிளவுற்றது ஆச்சரியமானதொன்றாகும். தனித்து உழைப்புமட்டும் செழிப்பையும் ஏழ்மையையும் தீர்மானிக்கின்றது என்பது கேள்விக்குரியதொன்றாகும். உழைப்பும் திட்டமிடுதலும்

செழிப்பை கொண்டதாலும், ஒரு சத்தை பத்துசதமாகும் உழைப்புக் கலையையும், மற்றவர் சேர்க்கும் பணத்தை தன் கைக்கு மாற்றியெடுக்கும் சாமர்த்தியத்தையும், இன்னொரு திறன்களையும் கொண்டவர்களே செழிப்புறுகின்றனர் என்பது சமூக பரசியங்களாகும். பிரெஞ் மொழி அறிவும், தொழில் முறைக் கல்வியும் குறைந்த அளவிலாயினும் சிலரை செழிப்புறச் செய்கின்றது என்பது ஒரு நடைமுறை உண்மையுமாகும். பிரான்ஸ் வாழ் இலங்கைத் தமிழரின் தொகை அளவில் குறைந்து செல்வது கண்ணில் புலப்படாத தென்றாகும். அரசியல் தஞ்சத்தையும், வதிவிட உரிமையையும், தொடர்ந்து பெறக்கூடிய குடியரிமையையும் பெறும் பலரும் ஆங்கில வலயத்தை நோக்கி நகர்ந்தவண்ணம் உள்ளனர். பிரெஞ் மொழி கற்றதிலான சிக்கலும் எதிர்காலம் பற்றியதான சந்தேகங்களும், ஆங்கிலம் பாலான இயல்பான ஈர்ப்பும் இந்நகர்வுக்கு காரணமான போதும், இவர்கள் பற்றி ஏனைய புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் உள்ளோர் கொள்ளும் ஏளனக் கண்ணோட்டமும் பலரைப் பாதிக்கின்றது. பிரான்ஸில் வதியும் பெருவாரியான இலங்கையர்கள், கல்வி பெறாதாரும், உழைக்கும் வகுப்பாரும் என்பதும், பிராங்கின் நாணயமாற்று மதிப்பு குறைவானது என்பதும் இக்கண்ணோட்டம் உருப்பெறக் காரணம் எனக் கொள்ளலாம்.

பிரான்ஸுக்கு வந்து சேர்ந்தோர் பெரும்பான்மையாக பாரிஸ் நகருக்குள்ளேயே முடங்கிக்கொண்டனர். முன்னுதாரணமின்மையும், தனிமைப் பயமும், வேலை கிடைக்குமா என்ற நம்பிக்கையின்மும், பாரிசுக்கு வெளியே வேறு நகரங்களுக்கு, பிரான்ஸின் ஏனைய பகுதிகளுக்கு செல்லும் தயக் கத்தை ஏற்படுத்தின. இதனால் சிறிய அறைகளில், பல இடைஞ்சல்களுடன் நெருக்கியடித்து வாழவேண்டியவராயினர். இவ்வகை இடமின்மையும், நெருக்கியடிக்கும் அறைகளும் ஏனைய புகலிட நாடுகளில் வாழ்வோரிடையே பிரசித்தம். பிரான்ஸின் தொடக்ககால வாழ்பண்புவங்களை இன்றைக்கு அவர்கள் கூறக்கேட்பின் நம்பமுடியாதவைபோல் தோன்றும். கால அடைவில் சிறுதொகையினர் பிரான்ஸின் ஏனைய நகரங்களில், தொலைதூரப் பகுதிகளில் தேவை கருதியும், ஒதுங்கியும் வாழத்தொடங்கியுள்ளனர். மற்றையோர் எத்தனை இடர் வந்த போதும் பாரிஸ் நகரை, அண்டிய பகுதியை நீங்காதிருக்கின்றனர். குழுமி வாழ்தலில் பெறும் ஆறுதலும், உறவாடலில் கொள்ளும் மனத்திருப்தியும், பாதுகாப்புணர்வு என்ற எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தங்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை, பகட்டை தங்களவர்க்கேதான் காட்ட முடியும் எனும் தேவையும், பொருளாதார வளையங்களுடான லாபங்களும், எவ்வகை இடைஞ்சலையும் சகித்துக்கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தை இவர்களுக்கு அளிக்கின்றது எனலாம். இவர்களிடையேயான உறவாடல்களில் கொண்டாட்டங்கள் முக்கிய இடத்தை பெறுகின்றன. இதில் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள் முதன்மை பெறுவதுடன் கண்களையும் உறுத்துகின்றன. ஒரு தடவையேனும் பெரிய கொண்டாட்டம் ஒன்றை நடாத்தி விடவேண்டும் என்பதில் குறியாய் இருக்கும் இவர்களுக்கு பிறந்தநாள் வாய்ப்பாக அமைகின்றன. பகட்டாய், அமர்க்களமாய் நடாத்துவதில் பனிப்போர் ஒன்றே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. உதாரணத்திற்கு ஒருவர் தனது வயதுக்குப் பவுனில் கத்தி செய்து பிறந்த நாள் 'கேக்' வெட்டிக் கொண்டாடிக் கொண்டார். பிறந்தநாள் மட்டுமல்ல எல்லாவிதமான கொண்டாட்டங்களும் அசாதாரண கொண்டாட்டங்கள்தான். ஒரு கொண்டாட்டத்தின் போது ஆகக் குறைந்தது மூன்று வீடியோ கமிராக்களில் படமெடுக்கப் படுகின்றன. ஒவ்வொரு கொண்டாட்டமும் ஒரு சினிமாதான். அதையும்விட இங்கு வதியும் ஒவ்வொருவரும் கதாநாயகன்தான். இக்கதாநாயக எண்ணம் இலங்கைத் தமிழரின் சிறப்பம்சம் போலும். இந்தக் 'கொண்டாட்ட, கதாநாயக கலாசாரம்' இங்குள்ள தமிழ் அரசியல், சமூக ஆர்வலர்களின் விமர்சனத்திற்கும், கண்டனத்திற்கும் உள்ளாகியுள்ளது. இவை சமூக

உளவியல், சமூகவியல் நோக்கில் அணுகப்பட வேண்டியவை. பிரான்ஸின் வாழ்க்கை நெருக்கடியும், ஊரில் உள்ளோரை கரையேற்றும் கமையும் பலரையும் இயந்திரமாய் மாற்றியுள்ளது. இவர்கள் சக்திக்கு மீறிய உழைப்பை விற்க நிர்ப்பந்திக்கப் படுகிறார்கள். இந்த உழைப்பின் களைப்பிற்கு நிவாரணம் தேவைப்படுகின்றது. வேலை நிர்ப்பந்தம் இல்லாதோரும் வெளியே செல்லுதலில் எதிர்நோக்கும் பல்வேறு பிரச்சினைகளினால் வீட்டுக்குள், அறைக்குள் முடங்கவே முயற்சிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு நிவாரணம் தரும், ககம் தரும் ஒரே மருந்து தமிழக கோடம்பாக்க தயாரிப்புகளான சினிமாக்கள்தான். பின்னிரவு நேரத்தில் வேலையில் அடிக்க களைச்ச வீடு திரும்பும் ஒருவர், வீடியோ டெக்கினுள் ஒளி நாடாவை தள்ளிவிட்டு நேற்றைய மிச்சத்தையோ, புதியது ஒன்றையோ பார்த்தல், பார்த்தபடி தூங்கிப்போதல் பிரான்ஸின் அநேக தமிழரின் வீடுகளில் காணக்கூடியதொன்று. பிரான்ஸில் வதியும் இலங்கைத் தமிழர் ஒருவரின் அத்தியாவசிய தேவையானது என்னவென்றால் ஒரு ரிவிபும் டெக்கும்தான். இது இல்லாதோர் விநோதப் பிராணிகளாகவே கணிக்கப்படுவர். இந்த நவீன விஞ்ஞான கருவிகளினூடாக கோடம்பாக்க தயாரிப்புகள் ஊட்டும் 'தமிழ் கலாசாரத்தை' உட்கொள்ளும் புலம்பெயர்ந்த இத்தமிழர்கள் தங்கள் மரபு, பண்பாடு, இலக்கியச் செழுமை, அடையாளம் என்பவற்றைக்கூட இதனூடே அறிந்து கொள்கின்றார்கள். இந்தச் சினிமாக்கள், கொண்டாட்டங்கள், அலங்காரப்புகள், கதாநாயகனங்கள் என்பவற்றிற்கு முன்னுதாரணங்களாகவும் விளங்குகின்றன. கோடம்பாக்க தயாரிப்புகள் தமிழகத்தை கெடுத்ததென்று சமூக ஆர்வலர்கள் குற்றஞ்சாட்டுகிறார்கள். அதில் உண்மையுண்டோ இல்லையோ, ஆனால், அது புலம்பெயர்ந்த தமிழரை நன்றாகவே கெடுத்திருப்பதை பிரான்ஸில் அவதானிக்கலாம். இந்த கதாநாயக கலாசாரத்தின் உற்பத்திகள்தான் பாரிஸில் தயாராகும் படங்களும். நடைபெறுகின்ற இவ்வெகு விமரிசையான கொண்டாட்டங்களின் பின்னால் ஒரு உண்மையும் புதைந்து கிடக்கின்றன. அதாவது ஒரு தடவையாயினும் நடாத்திக்கூட்டிவிட வேண்டும் எனும் தனிப்பும் கொதிப்பான முனைப்புத்தான் அது. ஏனெனில் காக பணத்தால் உயர்வை எட்டமுடியாதோர், உழைப்பை விற்றும் பஞ்சப்பட்டோர், அவர் கற்றவராயினும் கல்லாதாராயினும் ஊரில் நடைபெற்ற ஆடம்பரக் கொண்டாட்டங்களை கண்டிருக்கின்றார்கள். அக் கொண்டாட்டங்களின் போது தாம் எப்படி நடாத்தப்பட்டார்கள் என்பதையும் அறிந்தே இருக்கின்றார்கள். எல்லாவகைச் சாதிகளிலும், எல்லாவகை உறவுகளிலும் இப்பாதிப்புக்குள்ளானோர் மனம் புழுங்கிக் கிடந்தனர். பிரான்ஸில் வதிவோரில்பெரும்பாலானோர் இவ்வகையினர். இங்கு வந்து கற்றவர்களிடத்தும் இப்பாதிப்பு இருந்தது. புலம்பெயர் வாழ்வில் மாடாய் உழைக்கக்கூடியவர்தான் கையில் பணம் பார்க்க முடியும் எனும்போது இவர்கள் தம் கடின உழைப்பின் மூலமும், திட்டமிடலின் மூலமும் பணத்தை கையில் புரளச் செய்தவுடன் முதலில் இம்மண்புழுக்கத்தை ஆற்றவே முயல்கின்றனர். வட்டியும் முதலுமாக தங்கள் ஆதங்கத்தை இக் கொண்டாட்டங்களின் மூலம் தீர்த்துக் கொள்கின்றனர். இது ஒரு சமூக உளவியல் வெளிப்பாடாகும். இங்கு கவனத்திற்குள்ளாகும் இன்னொரு பிரச்சினையானது சமூக வட்டத்தில் இருந்து சிலர் மேல் காளாமல் போய்க் கொண்டிருப்பது. இது தன் சமூகத்தின் சமார்த்தியம் மிக்கோரால் தனது உழைப்பின் சேமிப்பு திருப்படுதலினாலும், வாழ்க்கையில் ஈர்ப்பை, சமனத்தை தரக் கூடியதான ஆண் - பெண் இணைந்து வாழும் ஏற்பாடாமல் போவதனாலும், சக்திக்கு மீறிய உழைப்பை விற்றும் போதாமை தொடர்கின்றதென்பதாலும், பிரான்ஸின் கலாசார, வாழ்க்கை நடைமுறை தரும் அதிர்ச்சிகளாலும், அதனால் ஏற்படுகின்ற பயங்களாலும், தன் சொந்த நாட்டின் தொடருகின்ற அவலங்களுக்கான விடை தெரியாமையினாலும், இப்படி காணாதுபோகத் தலைப்படுகின்றனர். இதற்காய் தம்மை முழுமையாக மறக்கச் செய்யும் போதைக்கு ஒப்புக் கொடுப்பதன் மூலமும், மாற்று மத போதனைகளிலும்

செயல்களிலும் தம்மை அர்ப்பணிப்பதன் மூலமும் தப்பித்து விட்டதாய் கருதிக் கொள்கின்றனர். போதைக்குள்ளானோர் நடைபாதை வாழ்க்கைக்கு தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதும், மூளை பிச்சிப் போவதும் தலைகாட்டத் தொடங்கியுள்ளது.

இங்குள்ள பொருளாதார அமைப்பானது சிக்க வைக்கும் குத்திரம் போன்றது. இப்பொறியில் சிக்குண்ட இலங்கையர் பலரின் கதை பரிதாபகரமானது. கட்டுக்காக்களுக்கு வீடு வாங்குவோர், தொலைபேசியில் கதை அளப்போர் (உலகிலேயே நவீனத்துவமும், இலகுவும் கொண்டது பிரான்ஸ் தொலைபேசி வசதி), நுகர்பொருளின் அடிமையாக மாற்றப்பட்டோர், வங்கிகள் ஏற்படுத்தித் தரும் வசதிகளால் மடிக்கணம் மறந்தோர், எனப் பலவகையினர் இப்பொறியில் அகப்பட்டுக் கொள்கின்றனர். இதிலிருந்து மீளும் முயற்சியில் பலர் தோற்றுப் போகின்றார்கள். நடைப்பிணமாக மாற்றப்படுகின்றார்கள். இவர்களும் காலப் போக்கில் காணாது போவதற்கான வழிகளில் செல்லத் தொடங்குகின்றனர்.

இந்த சமூக வட்டத்தினின்றும் காணாமல் போகும் இன்னொரு சாரார், அதற்காய் கடுந்தவம் புரிவதையும் பிரான்ஸில் அவதானிக்கலாம். வந்தமர் வந்த இடத்தில் ஒட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை வேதமாக கொள்ளும் இவர்கள் தங்கள் அடையாளங்களை மறுதலிப்பதிலிருந்தே தங்கள் தவத்தைத் தொடங்குகின்றனர். இதற்காய் வீட்டில் தமிழில் பேசிக்கொள்ள தடை விதித்துக் கொள்கின்றனர். பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு தம் தாயக அடையாளங்களை மறக்கக்கூடியதான பெயர்களை குட்டிக் கொள்கின்றனர். வளர்ந்த குழந்தைகளுக்கு முடிந்த வரை தமிழை மறக்கடிக்க முயற்சிக்கின்றனர். இவை போன்றதான வேறும் நடவடிக்கைகள் மூலம் விவரத்து வெற்றாளாக மாறிவிடலாமென நம்புகின்றனர். இந்த மாற்றம் பற்றிய முன்னேற்ற அறிக்கை தயாரிக்க இன்னும் அதிக நாட்கள் இல்லை. ஏனெனில், முன்னேற்ற அறிக்கைக்கு தரவுகள் தரக்கூடியதான இரண்டாம் தலைமுறை தோளுக்கு மேல் வளர்ந்து ஆளாகி நிற்கின்றனர் என்பதனாலாகும். இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரெஞ் மக்களால் முகச்சுழிப்புக்கு உள்ளாகிறார்களோ இல்லையோ, இலங்கைத் தமிழர் பிரான்ஸில் வதியும் ஆபிரிக்க அராபிய மக்களை முகச்சுழிப்புடன் இளக்காரத்துடனேயே நோக்குகின்றனர். அவர்களை தீண்டத்தகாதவர்களாகவே கொள்கின்றனர். அத்துடன் அராபியரும், ஆபிரிக்கரும், இலங்கையரும் ஒரே தரத்திலான வேலைகளை செய்வதற்கு போட்டியிடுவதனால் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்ளும், இயல்புகளை புரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் அதிகரிக்கின்றன. வேலைத்தலங்களில் இலங்கைத் தமிழர் அமெரிக்கையுடன், விகிதாசாரத்துடன் நடந்து கொள்வதனால் முதலாளிகள் இவர்களை வேலைக்கு அமர்த்தவே விரும்புகின்றனர். இதனால் இலங்கைத் தமிழர், தொழில் சங்க அமைப்புகளில் பங்கெடுப்பதை முடிந்தவரை தவிர்க்கவே முயல்கின்றனர். இது அராபியர், ஆபிரிக்கர்களை சினம் கொள்ளச் செய்கின்றது. இலங்கையரின் இயல்பான, தங்கம், நகை, எலக்ரோனிக், சேகரிப்பில் கொள்ளும் அபரிதமான மோகம் அராபியர், ஆபிரிக்கர்களை வயிற்றொரிச்சல் கொள்ளச் செய்கின்றது. இலங்கைத் தமிழர் தங்களுக்குள்ளான தராதர மேம்பாட்டிற்குக் காட்ட முனையும் இவற்றை வயிற்றைக் கட்டி வாயைக் கட்டி சேகரிக்க, மற்றவர்களுக்கோ இச்செயல்கள் கேள்விக்குறியை தோற்றுவிப்பதுடன் பொறாமையுறச் செய்கின்றது. அதிலும் இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்கள் கொள்ளும் நகை அலங்காரம் அதைக் கையாடும் எண்ணத்தைத் தூண்டுகின்றன. இவை இலங்கைத் தமிழருக்கு தொல்லை தரும் நிகழ்வாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. பாரிஸ் நகரின் புறநகர் பகுதிகளில் தொடர்வண்டிப் பயணங்களில், சுரங்க நடைப்பாதைகளில் இரவில் வேலை முடிந்து திரும்புகையில் உயிர்ப்பாத்து தரக்கூடியதான தொல்லைகளை இலங்கைத் தமிழர் சந்திக்கின்றனர். குழு

மோதல்களும் இடம் பெறுகின்றன.

இத்தனை பிரச்சினைகளும், முரண்பட்ட போக்குகளும், எதிர்கால நம்பிக்கையினங்களும் கொண்ட இந்தச் சமூகத்தில் இருந்து இலக்கியப் படைப்புகள் வெளிவந்திருக்க வேண்டும். இங்குள்ள பிரச்சினைகளின் தீவிரத்திற்கு வெளிவந்தவை சொற்பமே. அதிலும் காத்திரமானவை இல்லையென்றே கொள்ளலாம். மொனாக் குமுறல்களும், வீம்மி வீம்மி அழும் சோகங்களும், கலையாயப் பிரவகிக்கவில்லை, வெளிப்பாடு கொள்ளவில்லை என்பது புதிதானது. வெளிப்பாட்டுச் சாதனங்களான இரண்டு வாரப் பத்திரிகைகள் வெற்றிகரமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் போதிலும் படைப்பாளர்களை அடையாளம் காண முடியவில்லை. அண்மையில் தொகுக்கப்பட்ட 'பனியும் பனையும்' சிறுகதைத் தொகுப்பில் பிரான்ஸில் இருந்து நான்கு படைப்பாளர்களின் படைப்புக்களே இடம் பெற்றிருந்தன. இவைகளில் வாழ்க்கையை புகைமுட்டங்களுடேதான் தரிசிக்க முடிகின்றது. உண்மை பேச படைப்பாளிகள் தயங்குகின்றனர். கவிதை எழுதுபவர்களும் புலம்பெயர் வாழ்வில் முகம் கொண்டவற்றை விடவும், தாயகத்து நினைவுகளில், வீமர்சனங்களில் அதிகம் தோய்ந்தெழுதுகின்றனர். புலம்பெயர் வாழ்வை 'நாளை' என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதைத் தொகுதியினை பிரெஞ்சில் வெளியிட்ட கவிஞர் ஒருவர், அதனைத் தமிழில் வெளியிட்ட இன்னமும் முயலவில்லை. பிரெஞ்சில் வெளியிட்டது சிறந்ததாயினும், அதனை அவர் ஏன் தமிழுக்குத் தராமலுக்கின்றனர் என்பது தெரியவில்லை. நாடகம், படம் என்பவை அதற்கே உரியதான தன்மைகளை கூட கொண்டிருக்கவில்லை. அத்துடன் அவை கலை என்னும் கவனத்தை பெற வெகுதூரம் நடந்து வரவேண்டியதாய் உள்ளது. இலக்கியத்தை, கலையை, வாழ்க்கையை வேறுவகையாக புரிந்து கொண்டவர்களின் கையாடக்கூடிய உள்ளது இன்னொரு துயரமாகும். தம் அடையாளம் உயிர்த்திருக்க அவதியுறும் ஒரு சாரார் தம் சமூகத்தின் உயிர்ப்பை, பெருமூச்சை தம் வயப்படுத்துவாராயின் கலை எழுச்சி பெறும்.

பிரான்ஸின் சமூக அசைவோட்டத்தில் பழைய மாணவர் சங்கங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றின் நோக்கங்கங்கள் எல்லா விடத்தும் உள்ளதான ஒன்றுகூடல், கேளிக்கை என்ற அம்சந்தான் எனினும் சற்று மாறுபாடாக சமூக அக்கறையை இவை கொண்டிருக்கின்றன. வேறெங்கும் இல்லாதவகையில் பிரபல கல்லூரிகளுக்கான பழைய மாணவர் சங்கங்கள் இங்கு அமைக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக வேலை மகாவித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கம், சென் ஜேம்ஸ் பழைய மாணவர் சங்கம் என்பன அவற்றில் சிலவாகும். மகாஜனா பழைய மாணவர் சங்கம் பாரிஸ் கிளையினர் சமூக அக்கறை கொண்ட செயல்பாடுகள் பலவற்றை கொண்டுள்ளன என்பது நல்ல அம்சமாகும். இவர்கள் நடாத்தும் கலை நிகழ்வுகள் வரண்ட நிலத்தில் தெரியும் ஈர்க்கசிவு போன்றது. பிரான்ஸுக்கு வந்து சேருமொருவர் பிரெஞ் மொழி தெரியாததால் சமூகக் குப்பைக் கூடைக்குள் வீசியெறியப்படக்கூடும். இத்தனைக் கருத்தில் கொண்டு பிரெஞ் அறிந்த சிலர் தமிழ் மூலம் பிரெஞ் கற்பிக்கும் பள்ளிக் கூடங்களை நடாத்துகின்றனர். அத்துடன் பிரெஞ் கற்கும் வழிகாட்டியான, உசாத்துணையான நூல்களை தமிழில் வெளியிட்டனர். மிகக் குறைந்த அளவினரே பிரெஞ் மொழியைக் கையாடும் வல்லமை கொண்டுள்ளனர். இது அவர்தம் தொழில்முறை சார்ந்தே பெரும்பாலும் அமைகின்றது. அது ஆரம்பக் கல்வி சொல்லிக்கொடுக்க மட்டுமே பயன்படுகின்றது. இலக்கியம், கலை, அறிவியல் சார்ந்து அவற்றை தமிழில் சொல்லும் ஆற்றல் எவர்க்கும் இன்னும் வரவில்லை. இருப்பதாகச் சொல்லும் ஒரு சிலரும் செயல்படவில்லை. தமிழில் வெளிவந்த அல்பேர்ட் காம்யூவின் 'அந்நியன்' போன்றதொன்று இலங்கைத் தமிழரால் வெளிவரக்கூடியதான அறிகுறிகள் எதுவும் தென்படவில்லை. ஆனால் 'பிரெஞ் மக்களும் பண்பாடும்' எனும் பெரிய அளவிலான நூல் வெளிவர உள்ளதை அறிய

முடிசின்றது. இங்கு அமைப்பு வடிவிலும், பெரியளவிலும் செயல்படுவன என்னும் வகையில் தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக்குழு, தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகம் என்பவை முக்கியமானவையாகும். தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு 'எரிமலை' என்னும் மாத சஞ்சிகையை நீண்ட காலமாகவே வெளியிடுகின்றது. இவ்வமைப்புக்களின் செயல்திட்டங்கள் ஈழத்து தமிழ் மக்களின் புலம்பெயர்ந்தோர் வாழ்வு பற்றிய செயல்திட்டங்களையும் மேற்கொள்கின்றன. இதே போதில் தங்கள் இருப்பு, எதிர்காலம், கலா சாரம் என்பவை பற்றியதான தேடல்களும், விவாதங்களும் தொடக்கம்பெற முயற்சிக்கின்றன. இம்முயற்சிகளும் தமிழிலேயே நிகழ்கின்றன என்பது சிறப்பான தொன்றாகும்.

பிரான்ஸில் இலங்கைத் தமிழரின் எதிர்கால இருப்பு இன்னதென்று கூற முடியாதுள்ளது. இந்தச் சமூகம் பிரெஞ்சில் கலப்புற்று உருமாறிப் போகமா? பிரெஞ்சுடன் நெகிழ்சியுற்று அடையாளம் பேணுமா? ஆங்கில வலயத்திற்கு இடம் பெயருமா? தாயகம் திரும்புமா? என்பவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு சமூகமாக இதனால் தாக்குப்பிடிக்க முடியுமா? என்பதான பல்வேறு கேள்விகள் சமூகத்தை நோக்குகையில் தோன்றுகின்றன. ஆனால் இரண்டாம் தலைமுறைதான் தன் வழியை தெளிவாகக் காட்டும் என்பது எல்லாச் சமூகத்தைப் போல் இதற்கும் பொருந்தும்.

இரண்டாம் தலைமுறையினர் பிரெஞ்சு மொழியில் கல்விகற்கத் தொடங்கி விட்டனர். பலர் கல்வியில் நல்ல தேர்ச்சி நிலையையும் அடைந்துள்ளனர். ஆனால் இவர்களது கல்வி எவ்வகையில் நெறிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து சமூகத்திற்கு இல்லை. முன்னுதாரணம் உள்ளதான மருத்துவம், பொறியியல், கணக்கியல் நோக்கியே இவர்களைக் கற்கும்படி சமூகம் தூண்டுகின்றது. ஆனால், இதனை இத்தலைமுறை கைக்கொள்ளுமா என்பது சந்தேகமே. இதிலொரு குழப்ப நிலையே சமூகத்தில் காணப்படுகிறது. தாயகம் திரும்பும் எண்ணம் கொண்டோரும் எவ்வகைக் கல்வியை நோக்கித் தம் குழந்தையை நெறிப்படுத்துவது என்பது தெரியாமல் முழிக்கிறார்கள். இவற்றிற்கும் மேலாக, ஏனைய தேசியங்களின் இரண்டாம், மூன்றாம் தலைமுறையினர் கொள்ளும் அமைதிமீன்மை, கட்டுக்கடங்காமை, நாகரிகமின்மை என்பவை இவர் களையும் தொற்றக்கூடும். ஏனெனில் கட்டுக்கடங்காமைமீன்மை, நாகரிகமின்மைமீன்மை கலாசார அடித்தள மின்மையிலிருந்தும், சுயஅடையாள மின்மையிலிருந்தும் எழுவதாகக் கூறுகின்றனர். அராபிய, ஆபிரிக்க இரண்டாம், மூன்றாம் தலைமுறையினர் பெற்றோரின் கலாசார அடிப்படை ஒழுக்கங்களை அறியாதவராயும், அல்லது புகட்டப்படாதவராயும், அதேபோதில் பிரான்ஸின் உரிமத்தைக் கொண்ட இவர்கள் பிரான்ஸின் கலாசார அடிப்படை ஒழுங்குகளை அறியாதவராயும் அல்லது கல்விக் கூடங்களில் புகட்டப்படாதவராயும் வளர்வதன் விளைவுகள் என சமூக ஆய்வின் விவாதம் ஒன்று சுட்டிக் காட்டுகிறது. இது இலங்கைத் தமிழரின் இரண்டாம் தலைமுறைக்கும் பொருந்தும்.

இருபது வருடங்களுக்குள்ளான, புலம்பெயர் சமூகத்தில் இளமையான இருப்புத்தான் இலங்கைத் தமிழர்க்காயினும், சமூகம், அதன் எதிர்காலம் பற்றியதான கருத்தாக்கம், விவாதம் ஏதும் வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை என்பது கவலைக்குரியது. அத்துடன் தாம் வாழும் அரசியல் சூழல் பற்றியதான அறிவும், அதன் போக்குப் பற்றியதான கவனமும் இலங்கைத் தமிழர்க்கு உண்டா என்பதும் சந்தேகத்தான. ஐரோப்பாவின் தீண்டத் தகாதார் இந்தியாவின் இன்று ஆயிரமாண்டுகளின் முன் பயணம் புறப்பட்ட 'நாடோடிகள்' (பிரெஞ்சு மொழியில் Gitan என்பார்) பற்றியேனும் இவர்கள் அறிந்துள்ளார்களா? கட்டுக் கோப்பும், அடிப்படை வலுவும் இல்லாத இலங்கை தமிழர் சமூகத்தின் எதிர்கால இருப்பு பிரான்ஸில் எப்படி என்பது காலடைவில்தான் தெரியும்.

ஆற்றாமை

அழகி இவளென்று
ஆனந்தம் நான் கொண்டேன்
இனியவள் தானென்று
சுய்ந்துவிட்டேன் என்மனைத
உருகினேன் அவளால் நான்
ஊன் உறக்கமின்றி நானும்
என்னவளே என்றேன்
ஏழ்மையாய் அவளின் முன்னால்
ஐயையோ என்னவீது
ஒரு நாளும் முடியாதென்றான்
ஒவென்று அழுதுவிட்டேன்
இதுதான் முடிந்ததென்னால்.

அகநித் தமிழன்

பண்பிலே உயர்ந்தவன்!
பழகுவதில் சிறந்தவன்!
பரிமாறலில் உயர்ந்தவன்!
பாசத்தால் பிணைந்தவன்!
தமிழனென்று?
யாரோ எவரோ எல்லாம்
சொல்லக் கேட்பதுண்டு - ஆனால்
அகநித் தமிழனிடம்
இவையெல்லாம் கிடையாது போலும்.

இலட்சியம்

மறாத ஆசையாய்
மறையாத ஆசையாய்
மறவாத ஆசையாய்
மணத்திலென்றுள் வதால் -
மழாத தூன்பத்திலும்
மனிதராய் வாழ்கின்றார் - நம்மலர்
தனி நாடு வேண்டும் - அதுவும்
தமிழ்மூலாய் வேண்டுமெனும்
தணியாத தசகத்தினால்
தலங்குகின்றான் ஐய வேண்டாத கமைகளையும்.

உறைபனித் தேசத்துறைகிற தமிழர்

இளவாலை விஜயேந்திரன்

ஓரோர் தடவைகள் நமது பூர்வீகம்பற்றிச் சந்தேகம் எழுவுவதுண்டு. எந்த நூற்றாண்டில் நாம் இந்தியாவில் இருந்து வந்தோம் என்றோ, எந்த நூற்றாண்டில் இலங்கையையும் இந்தியாவையும் கடல் பிரித்தது என்றோ எழுகிற சந்தேகங்கள் எமது பூர்வீகம் தொடர்பான சந்தேகங்கள். இந்தச் சந்தேகங்கள் என்னைப் பொறுத்தவரை தீர்க்கப்பட முடியாதவைதான். அறிஞர்களது உத்தேசமான கருதுகோள்களை நான் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டதாகச் சரித்திரம் இல்லை.

“தம்பி, அப்ப நாங்கள் ஒஸ்லோவிற்கு வந்தால், ட்ரெயின் எடுத்து அம்பது கிலோமீற்றர் தூரம் போறது...இடியப்பம் சாப்பிடுறதுக்கு” என்ற ஒரு கூற்றை அண்மையில் ஒரு சந்திப்பில் கேட்டேன். சொன்னவர் ‘அப்ப’ என்று குறிப்பிட்டது இருபது வருடங்களுக்கு முந்தைய காலத்தை. இதிலிருந்து, இருபது வருடங்களுக்கு முந்தைய நோர்வேயில் சோறு, இடியப்பம், பிட்டு வகைகள் பலகாத தூரத்திலேயே சாத்தியமானவை என்பதை உணர உங்கள் முளைக்கு அதிக நேரம் சென்றிராது. இன்றைக்கு, ஒஸ்லோவின் மத்திய புகையிரத நிலையத்திற்கு பின்னரே வேளைகளில் நான் செல்ல நேர்ந்தால், இடியப்பம் சாப்பிட்டு அரைகுறையாகக் கையைக் கழுவிப்படி வருகிற ஒரு தமிழரையாவது அரைமணி நேரத்துக்குள் சந்திப்பேன். அதிலிருந்து அடுத்த சுரங்கரயில் நிலையத்திற்கு வந்தால், முலைக்கு முலை உதைபடும் பந்துபோல தமிழ் அலைபாயும். அது அப்படியே இருக்கக் கடவது என்று பலர் வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். இந்த நிலையத்தில் உள்ள கடைகளில் பாதிக்கு மேற்பட்டவை தமிழ் வர்த்தகர்களுடையவை

நோர்வேயை யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் (இலங்கையர்கள்) ‘கண்டுபிடித்தது’ 1958இல் என்று ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. அதற்கு முன்பு இலங்கையர்களைப் பொறுத்தவரை நோர்வே, சரித்திர, புவியியல் பாடங்களில் வரக்கூடிய ஒரு நாடாகத்தானிருந்தது. முதன்முதல் வந்தவர் அந்தோனிப்பிள்ளை என இந்தக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. அவரது வருகையும் திரும்புகையும் ஒரே காலப்பகுதியில் நிகழ, மீண்டும் அவரது வருகை ஒன்பது வருடங்கட்குப் பிறகு நிகழ்கிறது. 1966 - 67 இல்தான் இங்கு குடியேறினார். (இவர் ஒரு நோர்வேஜியப் பெண்ணை மணம் முடித்தார் என்பதும், அவர்களது மகள் நோர்வேயின் பிரதான தனியார் தொலைக்காட்சியில் அறிவிப்பாளராகப் பணிபுரிகிறார் என்பதும், இந்த மகள் தனது இரு குழந்தைகளுடன் மீண்டும் இலங்கை செல்ல விரும்புவதாகப் பத்திரிகைப் பேட்டியொன்றில் கூறியதும், கல்வெட்டில் பதிக்கப்படக்கூடிய செய்திகளே. அந்நாடு பற்றிய பசுமையான நினைவுகள் தன்னிடம் இன்னும் இருப்பதாகவும் அவர் கூறியிருந்தார். நிற்க!

தமிழர்களது நோர்வே வாழ்வு பற்றி ஆராயப்படும் எவரும், நோர்வேயில் தமிழரது வாழ்வு அடிப்

படையில் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் சற்று வேறுபட்டிருப்பதைக் காணமுடியும். நோர்வேக்கு முதலில் வந்த தமிழர்கள், கல்வி தொடர்பாக (என்று கூறிக்கொண்டு) இங்கு வந்ததும், பிற்பாடு வந்தவர்கள் அகதிகள் (என்று கூறிக்கொண்டு) வந்ததும்தான், அந்த வேறுபாடு. எழுபதுகளின் பிற்பகுதிகளிலிருந்து மாணவர்களாக இங்கு பலர் வரத் தொடங்கினார்கள். அந்தோனிப்பிள்ளையது தொடர்ச்சியாகவே இவர்களது வருகையைக் கூறலாம். இவ்வாறான வருகை, பிரிட்டன் தவிர்ந்த ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் குறைவு என்றே கூறலாம். பிரிட்டனில் இது முன்பே ஆரம்பித்துவிட்டது. தமிழர்கள் ஓரளவாக வரத்தொடங்க முன்னர், சில தமிழர்கள் சிறுசிறு பயிற்சித் திட்டங்களில் இங்கு வந்து சென்றனர். இவர்களின் வருகைக்கும் இலங்கையின் ‘சீனோர்’ (அநேகர் மறந்திருக்கக் கூடியது) நிறுவனம் உருவாக்கப்பட்டமைக்கும் முக்கிய காரணமாக விளங்கியவர் அந்தோனிப்பிள்ளை. அவரது இந்த முயற்சிக்குப் பின்பு ‘ஃபோரூட்’, ‘ரொட்பாணா’ நோர்வேஜியச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் என்பன இலங்கைக்குள் நுழைந்தன. இன்று நோர்வே உதவி வழங்கும் நாடுகளில் முக்கியமான ஒன்றாக இலங்கை விளங்குகிறது.

நோர்வேயிற் கல்வி என்பதற்கும், தமிழரது ஈட்டத்தேடும் பாரம்பரியத்திற்கும் நிறையவே தொடர்பு உண்டு எனச் சில (தமிழ்ச்) சமூக ஆய்வாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். எழுபதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து நோர்வேக்கு மாணவர்களாக வரத் தொடங்கியவர்கள், மக்கள் உயர்நிலைப் பாடசாலை (Foikeheyskole) என்று கூறக்கூடிய இடங்களிலேயே தமது முதல் வருடத்தைக் கழித்தார்கள். இந்த இடங்கள், பாரம்பரிய முறைசார் கற்பித்தல் இல்லாமல் ஓரளவு சுதந்திரமாகவும், இங்குள்ள மொழி, கலாசாரங்களைப் பயிலவும் பயன்பட்டன. இதன் பின்னர் மாணவர்கள் தமது தகுதிக்கேட்ப ஏனைய கல்வி நிறுவனங்களில் இணைய வசதிகள் இருந்தன. எழுபதுகளில் வந்த தமிழர்கள் தமது நெருங்கிய உறவினர், நண்பர்களுக்கும் இந்தக் கல்வி வாய்ப்பைப் பெற்றுக்கொடுத்தமையால், சற்றே தமிழர் தொகை அதிகரிக்க வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டன. தமிழர் மீதான 1983 இனக்கலவரம் இலங்கையில் நிகழ்ந்த பிற்பாடு, எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் அகதிகள் வருகை ஆரம்பித்தது. முதலாவது தொகுதி தமிழ் மக்கள் அகதிகள் வரத்தொடங்கிய சில வருடங்களிலேயே ஏஜென்சி வேலை துடுபிடித்து, நான்கு வருடங்களில் அகதிகள் தொகை மடங்குகளில் கூடியது. தமிழர்களின் வருகை உச்சம்பெற்ற 1987இல், தமிழ் அகதிகள் வருகையைக் கட்டுப்படுத்த, நோர்வே அரசின் நடவடிக்கைகள் ஆரம்பித்தன. 1987 இல் வந்த பல நூற்றுக்கணக்கானோர் தமது விண்ணப்பங்கள் பரிசீலிக்கப்படாமல் காத்திருக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. (அப்போது) வழமையாக முன்று மாதங்களில் முடிந்த விசாரணைகள், ஒரு வருடம்வரை இழுத்தடிக்கப்பட்டன. முக்கியமாக இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத் திகதிக்குப் பின்னர் வந்த அகதிகள் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டியோ, புளியைக் கரைத்தோ தமது காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அது அந்தக் காலம். (இன்னொரு தரம், நிற்க!)

தமிழர்கள் தம்முடன் காவித் திரியும் முக்கியமான விசயம், அந்தஸ்து என்பது பல நூற்றாண்டு தமிழரது வாழ்வை ஆய்ந்த அறிவுடையோர் முடிவு. இங்கு ஆரம்பத்தில், முதலில் வந்த தமிழர், பிந்தி வந்த தமிழர் என்ற வேறுபாடு இருந்ததாக வாய்மொழிச் செய்திகள் பதிவு வைத்திருக்கின்றன. பிற்பாடு, அகதி

களாக வந்தவர்களால், தங்களது (மாணவர்களாய் வந்தவர்களது) மாணம் போசிறதென்று பகிரங்கமாகவே ஒப்பாரி வைத்தார்கள், சிலபேர். இந்த காலகட்டம் உண்மையில் கொடுமையானது. மாணவர்களாய் வந்தவர்கள் (சிலர்), தாமும் அகதிகள்தான் என்ற உண்மையை மறந்து, தங்களை நோர்வே அரசு கல்விகற்க வருமாறு வருந்தியழைத்ததுபோலும் பாவனை செய்யத் தலைப்பட்டனர். தமிழர்கள் பகிரங்கமாக ஒன்றுகூடும் ஒரு இடத்திலேயே இவ்வாறான வாக்குமூலம் வெளிப்பட்டது. பொதுவாக, அகதித் தமிழர்கள், (இந்த) மாணவத் தமிழர்களால் வேண்டப்பட்டாத பிராணிகள்போல நாடாத்தப்பட்டனர். இந்தப் பிரச்சினையில் சில மோதல்கள்கூட நடந்தன. ஆனால் சில வருடங்களில், 89க்குப் பிறகு தமது கல்வி முடிந்தவர்கள், முடித்தவர்கள் எனப் பல மாணவர்களும் இங்கு இருக்கக் காரணம் காட்ட முடியாத போது தமது கறுப்புப் புத்தகங்களுடன் (இலங்கைக் கடவுச்சீட்டு) நோர்வே அரசின் அகதி அலுவலகக் (பொலிசாரிடம் உள்ளது) கதவுகளை இறுக்கமாகத் தட்டினர். தமது கடந்தகாலம்பற்றி மனச்சாட்சி உறுத்தியவர்கள், தாம் அகதி அந்தஸ்து கோரியதுபற்றித் தெரியாததுபோல் காட்டிக் கொண்டனர். எவ்வாறாயினும் கல்விக்கான விசாவில் இருப்பவர்களுக்குப் பல நெருக்கடிகளை அரசு கொடுக்கத் தொடங்க, பல மாணவமணிகள் அரசிடம் தாம் அகதிகள் என்ற உண்மையைத் திருவாய் மலர்ந்தருளி, அதனால் சிடைக்கக்கூடிய வசதிகளிற் சரணடைந்தார்கள் என்க.

1990க்குப் பின்பு, மக்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் புதிதாக அனுமதி வழங்கும் முறையிற் கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. வெளிநாட்டவர்கள் இங்கு கல்வி கற்க அனுமதிக்கப்படுவது, அவர்கள் தமது நாட்டிற்குத் திருப்பிச் சென்று சேவை புரியவே; ஆனால் பலர் இதைத் தவறாகப் பாவித்து இங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுகின்றனர். எனவே இங்கு வெளிநாட்டவர்களை கல்வி கற்க அனுமதிக்கத் தேவையில்லை என்கிறமாதிரி அரசின் வாதம் தொடங்கினாலும், இதன் பின்னாலுள்ள காரணத்தைப் புரிய ஆறாவது அறிவுகூடத் தேவையில்லை.

ஆக, தமிழர்கள் மாணவர்களாக வருவதும் அகதிகளாக வருவதும் கடந்த ஐந்து வருடங்களிற் கணிசமான அளவில் குறைந்து, பூச்சிய நிலையை ஏறத்தாள அடைந்துவிட்டது. கடந்த சில வருடங்களில் இங்கு வந்தவர்கள் பொலிசாரது விசாரணைகளிற் பட்ட பயம், துன்பம் என்பன சொல்லில் மாளாதவை. ஒரு கட்டத்தில் அகதிகள் கிறிமினல்கள் போலக்கூட நாடாத்தப்பட்டார்கள். சட்டம் ஒரு கழுதை என்றால், நோர்வே ஜீய்ச் சட்டமும் அதன் நடைமுறைப்படுத்தலும் பனிக் கழுதை எனக் கூறலாம். ஒரு விண்ணப்பம் ஏற்படக் கூறப்படும் காரணம், இன்னொரு விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்ட போதுமாயிருக்கும். எங்கு எனக்கு உயிராபத்து என்று நான் சொன்னாலும், அங்கு ஆபத்தான நிலை இல்லை என்று (அடாவடியாய்ச்) சொல்லும் அதிகாரம் அதிகாரிகள் கையில் இருந்தது. ஏழெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு தமிழர்கள் எவ்வளவு சுதந்திரமாக இருந்தார்களோ, அதற்கு நேரெதிரான நிலையில் இப்போது வாழும் தமிழர்கள் உள்ளனர் எனலாம். இந்தக் காலத்தில், சிலர் தேவாலயங்களில் தஞ்சம் புகவேண்டிய நிலை கூட ஏற்பட்டது.

நோர்வே ஒரு பரந்த நாடு. நல்ல உயரம், கொஞ்சம் தொந்தி. (சந்தேகமானவர்கள், உலகப் படத்தில் வடமுனையைப் பார்க்கவும்) நின்றபடி விழுந்தால் ஐரோப்பாவின் கீழ்முனையைத் தொடுமளவு,

நீளம். சுவீடனின் மேற்படுத்தபடி கிடக்கிற இந்த நாட்டின் நிலை எல்லைகள் பின்லாந்து, ரஷ்யாவையும் தொடுகின்றன. எண்ணெய், மீன் இரண்டும் முக்கிய வியாபாரம். (ஒபெக்கில் அங்கம் வசிக்காத எண்ணெய் வியாபாரம்) இந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், அதாவது இரண்டாம் உலக யுத்தக் காலப்பகுதியில் உலகிலேயே அதிக கப்பல்களை கொண்டிருந்த நாடுகளில் இரண்டாவது நோர்வே. இப்போதும் கப்பல் கட்டல் ஒரு முக்கிய தொழிலாக உள்ளதுடன், நோர்வேயின் பல கப்பல்கள் ஏனைய நாடுகளில் பதிவாகி உள்ளன.

நோர்வே அரசின் திட்டப்படி, பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அகதிகள் உள்ளூராட்சிச் சபைகளின் பொறுப்பில் விடப்படுகிறார்கள். இதனால் தமிழர் அநேகர் நோர்வேயின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரந்து வாழ்கின்றார்கள். ஆயினும் கடந்த நான்கைந்து வருடங்களாக இந்தப் பரந்து வாழல், குவிந்து வாழலாக மாறிவருகிறது. குளிரும் இருட்டும் நிறைந்த வடதுருவப் பிரதேசங்களில் மீன் பதனிடும் ஆலைகளில் மிகக் கடுமையான தழுவிலைகளில் சில வருடங்கள் உழைத்த பல தமிழர்கள், தமது சேமிப்புக்களைக் கொண்டு, குளிர் குறைந்த பகுதிகளை - முக்கியமாக தலைநகர் ஓஸ்லோவை - நோக்கி இடம் பெயரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இதனால், ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் நோர்வேத் தமிழர்களிற் காற்பகுதியை மாத்திரமே கொண்டிருந்த ஓஸ்லோ, இப்போது ஏறத்தாள முன்றிலொரு நோர்வேத் தமிழருக்கு வாழ்வளிக்கிறது.

நோர்வேயிலேயே கல்வி கற்ற தமிழர்கள் பலர் இங்கிருந்தாலும், படித்த படிப்பிற்கும் செய்யத் தொழிலுக்கும் பொதுவாகச் சம்பந்தம் இல்லை எனலாம். மருத்துவம் பயின்றவர்கள் மட்டுமே வேலைவாய்ப்புப் பெறலாம். பொறியியலாளர் வேலை பொதுவாகப் பலருக்குக் கிடைப்பது சிரமமான ஒன்று. (தாதியர், துணைத்தாதியர் விதிவிலக்கு) இவ்வாறே ஏனைய துறைகளும். ஓஸ்லோவிற்கு பெரும்பாலோர் துப்பரவுத் தொழிலையே மேற்கொள்ளுகிறார்கள். ஓஸ்லோ மாநகரசபையின் வைத்தியசாலை, முதியோர் விடுதி என்பவற்றில் இவ்வாறான ஒரு தொழிலை நிரந்தரமாகச் செய்பவருக்கு இங்கு ஒரு தனி அந்தஸ்து! (எது எவ்வாறாயினும் இங்குள்ள நிலைகளை மறைத்து, தமது தொழில்கள் வெள்ளைக் கொலர் வேலைகள் எனப் புகுகி நல்ல சீதனம் வாங்கியவர்கள் சிலரையும் நான்றிவேன்). தமது கல்வி, திறமை, முயற்சி என்பவற்றால் ஒரு பகுதியினர் ஓரளவு உடல் வருந்தாத தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். வட நோர்வேயைப் பொறுத்தவரை மிகப் பெரும்பான்மையினர் மீன் பதனிடும் தொழிற்சாலைகளிலேயே பணிபுரிகின்றனர். வெளிநாட்டவர்களது கல்வியை மதித்து அவர்களது திறமைக்கு மதிப்புக்கொடுத்து வேலை வழங்கும் பழக்கம் இந்நாட்டில் இல்லை என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும் கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திக்கு சேர்த்திடுவீர் என்ற வரிகளை தமிழர்கள் அறிவார்கள் என்றாலும், அதிலுள்ள "கலைச்" என்ற சொல்லை இங்கு வந்ததும் மறந்து விட்டார்களோ என்று சிலசமயம் தோன்றும். கலைத் துறைகளில் இங்குள்ள கலைஞர்களுடனோ, அமைப்புக்களுடனோ தமிழர்கள் தொடர்புகொண்டிருப்பதாக நான் அறியவில்லை (யாராவது அறிந்தால் ஒரு துண்டில் எழுதி அனுப்புங்கள், பரிசுண்டு). இலக்கியத் துறையும் இவ்வாறே. நேர, பொருளாதார நெருக்

கடியும் மொழிப்புலமையின்மையும் இதற்கு முக்கிய காரணங்களாக இருத்தல் கூடும்.

ஈழத் தமிழர்கள் இன(நிற) வாதப் பிரச்சினை பற்றி எத்தனை தூரம் அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் கேள்வியே. இந்த வாதங்கள் எமக்குத் தேவையற்றவை. எமது நாட்டிற்கு நாம் திரும்பிப் போகிறவர்கள்தானே என்றும் சிலர் சொல்வதுண்டு. இந்தச் சில பேர்வழிகள் இங்கு பிரஜாவுரிமை பெறுவதில் காட்டிய அக்கறையைப் பார்த்ததும் அவர்களது தாய்நாட்டு அக்கறையைப் பார்த்து மெய் சிலிர்க்க நேர்ந்தது. சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் இங்குள்ள ஈழத்தமிழர்களது பொது விடயங்கள் தொடர்பான அக்கறை குறைவு எனலாம். தமிழர்கள் அதிகளவில் தாமாகத் திரண்டது, அரசியற் தஞ்சம் கோரிய பலரைத் திருப்பி அனுப்புவது என்ற ("கொழும்பில் தொடர்பு வைத்திருப்பவர்கள்" என்பதால், அங்கு பாதுகாப்பாக வாழலாம் என்பது நோர்வே அரசின் காரணம்) முடிவிற்படி பலர் திருப்பி அனுப்பப்பட முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்ட போது, அதை எதிர்த்து நடந்த ஆர்ப்பாட்டத்தின் போதுதான். என்ன இருந்தாலும் மடியில் கைவைக்கும் போதுதான் வெகுண்டெழுகின்றது தமிழினம்!

சாதாரணமாக நோர்வே உலகின் செல்வந்த நாடுகளில் ஒன்று எனக் கூறப்படுகின்றது. ஒரு முழு நேர வேலை (வாரத்தில் 37.5 மணித்தியாலங்கள்) செய்யும் ஒருவர் இரண்டாயிரம் டொலருக்குச் சற்றே அதிகமான பணத்தை உழைப்பர். முன்றில் ஒரு பகுதி வரியாகவும், முன்றில் ஒரு பகுதி (குடும்ப மெனில்) வாடகையாகவும் போய்விட, தொலைபேசி, மின்சாரம், தொலைக்காட்சி அனுமதி என்று இன்னோ ரென்ன செலவினங்களோடு, தமிழர்களுக்கு மாத்திரமே சிறப்புரிமையான சடங்குகள் - அதற்கான பரிசில்கள் என்று அனைத்தும் மிச்சத்தில்தான். உடுப்பு, சாப்பாடு என்பன(அவரவர்) நிலைமைகளுக்கேற்ப மாறுபடும். தமிழர்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வேலை செய்பவர்களும் உள்ளனர். பாதி வேலைகள் செய்பவர்களும் (இவர்கள் பெரும்பாலும் மாணவர்கள்) உள்ளனர்.

நோர்வேயில் வெளிநாட்டவர்கள் - முக்கியமாக வெள்ளையரல்லாதோர் - என்று கவனித்தால் பாகிஸ்தானியரைத் தவிர்த்து, இலங்கையர் குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையில் உள்ளனர். இந்த எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ 6,000 (மாத்திரமே). இப்போது புதிதாக ஈழ அகதிகள் வராவிடினும், கடந்த ஐந்து வருடங்களாக குடும்ப மீளிணைவு, திருமணங்கள் என்ற காரணங்களால் ஈழத்தமிழர் வந்தபடி உள்ளனர். சில வருடங்கள் முன்பு இங்கிருந்து கனடாவிற்கு 'அள்ளப்பட்ட' காலமும் நின்றுவிட்டது. பொதுவாக ஆரம்பத்தில் ஆண்களே பெரும்பான்மையராக இருந்த எம்மவரில், இப்போது, திருமணம், குடும்ப மீளிணைவு போன்ற காரணங்களால் பெண்களின் தொகை (வீதம்) அதிகரித்து வருகிறது.

தமிழர்கள் பற்றி இங்கு பல குற்றச்சாட்டுக்கள்/குறைகள் நோர்வேஜியர் மத்தியில் நிலவினும், அவற்றிற்கு மேலாக நல்ல அபிப்பிராயங்களும் உள்ளன. குறைபாடுகள் எனக் கூறப்படுபவற்றுள், தமிழர் தங்களது பிரச்சினைகளை நோர்வே மக்களுடன் மனத்திறந்து கதைப்பதில்லை, தமக்குள்ளேயே ஒரு வட்டத்தை அமைத்து தனித்து வாழல், குழு மோதல்கள், சிறு மோசடிகள் என்பன நோர்வேஜியர்களால் கூறப்படுகின்றன. கடந்த வருடம், இங்கு வாழும் வெளிநாட்டவர்கள் மத்தியில் நடத்தப்பட்ட முக்கியமான ஆய்வு ஒன்றில், வெளிநாட்டவர்களில் தமிழர்களே அதிகளவில்

சுயமாகச் சம்பாதிப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளனர் எனக் கூறப்பட்டது. இதன் மறுதலையாக, தமிழர்களே மிகக் குறைவாகச் சமூகக் கொடுப்பனவு உதவிகளில் தங்கியிருக்கின்றனர் என்பதும் உண்மை. இதை கடந்த வருடம் இங்குள்ள முக்கிய பத்திரிகை ஒன்று புள்ளி விபரங்களுடன் வெளியிட்டிருந்தது.

இலங்கைக்கு நிரந்தரமாகத் திரும்பிப் போவது என்கிற கதைகளைப் பல காரணங்களால் இங்குள்ள தமிழர்கள் மறந்து வருகின்றார்கள் என்று தோன்றுகின்றது. இங்கு நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடக்கூடிய மாதிரி, ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்டோர் நோர்வேஜியப் பிரஜாவுரிமை பெற்றுள்ளதாகத் தெரிகிறது. ஏனையோரிடமிருந்தும் இன்னும் காலம் கனியவில்லை என்பதுதான் உண்மை.

இருக்கும் காலத்தை அர்த்தமுள்ளதாகக் கலை, இலக்கிய முயற்சிகளும் குறைவின்றி நடக்கின்றன. ஒஸ்லோவைப் பொறுத்தவரை 'சுலடுகள்' மாத இதழ் இலக்கிய ரீதியிலும், விடுதலைப் புலிகளின் அமைப்புகள் மற்றும் கத்தோலிக்க இளைஞர் ஒன்றியம் என்பன குறிப்பிடத்தக்க நாடக முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுகின்றன. 'சர்வதேசத் தமிழர்', 'சுமைகள்' ஆகிய சஞ்சிகைகள் வேறிடங்களில் இருந்து வெளிவருகின்றன. ஐரோப்பாவில் அதிக இதழ்கள் வந்த பெண்ணிய இதழான 'சக்தி'யும் நோர்வேயிலேயே வெளியிடப்பட்டது. இங்குள்ள பொது அமைப்புகள் அனைத்தும் கலை நிகழ்ச்சிகளை நடாத்துகின்றன. அநேக விளையாட்டுக் கழகங்கள் (முக்கியமாக கிரிக்கெட், உதைப்பந்தாட்டம்) உள்ளன. தமிழ்க் கல்விக்கான பாடசாலைகள் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் உள்ளன. தமிழ் வானொலிகள் வாரம் ஒருதடவை நாட்டின் வெவ்வேறு இடங்களில் ஒலிக்கின்றன. தமிழ் மக்களுக்குத் தேவையான மிளகாய்த்தூள், மரக்கறிவகைகள் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன. நோர்வேத் தமிழர் என்ற ஒரு இனம் வளர்ந்து நிலைபெற்று வருவதைக் கண்ணாற் பார்க்க முடிகிறது. நாலு லட்சம் தமிழர்கள் உலகெங்கும் பரந்து வாழ நேர்ந்ததில் இங்கும் ஓர் ஆறாயிரம் பேர் தமது வாழ்க்கையைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த வாழ்வில் அர்த்தம் இருக்கிறதா என்ற கேள்விக்கு, இதுவரை எனக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. ஒரு லட்சம் குறோணர் செலவில் கலியாணம் செய்யும் ஒருவரிடம் இந்தக் கேள்வியை நான் கேட்க முடியாது. உங்களிடம்தான் கேட்கலாம். பதில் சொல்வது கஷ்டமாயிருந்தால் விட்டுவிடுங்கள், அல்லது வாருங்கள், ஒரு கோப்பி அருந்தி சிகரெட்டும் பற்றவைக்கலாம்.

(பத்மநாப ஐயர், என்னுடனான நீண்டகால அறிமுகத்தைப் பயன்படுத்தி ஒரு 'கட்டுரை' கேட்டிருந்தார். எனக்குக் கட்டுரை எழுதிய பழக்கம், கைவிட்டுப் போய் நீண்ட நாட்கள் ஆகின்றன. இது ஒரு (தேவையில்லாத?) முயற்சி! நல்லாய் இருந்தால் பத்மநாப ஐயரிடம் சொல்லுங்கள், அல்லவெனில் மறந்துவிடுங்கள்.)

கனடாத் தமிழரும் கனவுகளும்

குமார்மூர்த்தி (காலம் சார்பாக)

தாய்மண்ணை விட்டுக் கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் இன்னொரு நாட்டில், முற்றிலும் வேறுபட்ட சீதோஷண நிலைமை, சுவாத்திய நிலைமை, நில அமைப்பு, மொழி, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், இன்னபிற இத்தியாதிகளும் மாறுபட்ட இக்கனடா நாட்டில், பெருந்தொகையான தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்றனர். கனடா நாட்டில் வந்து குடியேறியுள்ள தமிழ் மக்களை இரண்டு பிரிவுக்குள் அடக்கலாம்.

1. கனடிய அரசாங்கத்தின் சட்டதிட்டங்களுக்குட்பட்டு (Visa+ Sponsor) அனுமதி பெற்று வந்து குடியேறி வாழ்கிறவர்கள்.

2. சட்ட பூர்வமான அனுமதி பெறாமல் கனடா நாட்டுக்குள் புகுந்து தஞ்சமடைந்து, பின் அனுமதி கோரியவர்கள் (Refugee Claimant).

முதலாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்கள், 1965ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் இருந்து குடியேறத் தொடங்கி, இன்றுவரை குடியேறிக் கொண்டு மிருக்கிறார்கள்; வாழ்ந்துகொண்டு மிருக்கிறார்கள். சிறுதொகையைக் கொண்ட இப்பகுதியினர் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் பரந்து, உதிரிகளாகவும் சிறுகூட்டங்களாகவும் வாழ்கின்றனர். இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்கள், 1983ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் குடியேறத் தொடங்கிய, பெரிய அளவு எண்ணிக்கையிலானவர்கள்; இன்று வரை வந்து குடியேறிக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் Montreal, Toronto போன்ற தொழில் நகரங்களில் செறிந்து வாழ்கின்றனர். நாட்டின் ஏனைய இடங்களிலும் சிறுதொகையினர் வாழ்கின்றனர்.

இந்த இரண்டு வகையானவர்களிலும் பல வேறுபாடுகளை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. ஒரே நாட்டில் இருந்து வந்தவர்களாயினும், ஒரே இனம், ஒரே மொழி என்ற தன்மை காணப்பட்டாலும், இந்த இரு சாராரும் இக்கனடா நாட்டில் கைகோர்த்துச் செயற்படுவது மிக மிகக் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகின்றது. அத்துடன் ஒதுங்கி வாழும் நிலையும் காணப்படுகின்றது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்னவென்று ஆராயுமிடத்து முதலாமவர்களை எடுத்துக் கொண்டால், உயர்கல்வி சுற்றவர்களாகவும், மேலை நாட்டு நாகரிகத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டவர்களாகவும், கூடுதலாக ஆங்கில மொழியை உபயோகப்படுத்துபவர்களாகவும், பலர் தாய்நாட்டுடன் தொடர்பு குறைந்தவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். தாய்நாட்டில் இவர்களின் சரித்திரத்தைப் பார்க்கும்போது, அங்கும் இவர்கள் மேட்டுக்குடி வாசிகளாகவே காணப்படுகின்றனர். பணவசதி படைத்தவர்களாகவும், இவர்களின் உறவினர்கள் ஆரம்ப காலங்களில் லண்டன், மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று கல்வி, வேலைவாய்ப்பு போன்றவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டதால், அந்த நாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களாகவும், பிற நாடுகளுக்குச் சென்று குடியேறுவதும் வேலைவாய்ப்புப் பெறுவதும் தங்களுக்கு குரிய தொன்றுதான் என்ற மனோபாவம் கொண்டவர்களாகவும்,

தாய்நாட்டு வழக்கப்படி சமூகத்தில் ஒரு படி உயர்ந்த அந்தஸ்தை எடுத்துக் கொண்டவர்களாவும் காணப்படுகின்றனர்.

இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்களை எடுத்துக்கொண்டால், இதில் ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் எல்லாத்தட்டு மக்களும் அடங்கியிருக்கின்றனர்.

1. உயர்கல்வி அல்லது உயர்வேலை வாய்ப்புக்களில் இருந்தவர்கள், மருத்துவர், பொறியியலாளர், சட்டத்தரணிகள், ஆசிரியர்கள், எழுதுவினைஞர்கள் போன்றவர்கள்.

2. வியாபாரங்களில் ஈடுபட்டோர் அல்லது பணம் உள்ளவர்கள்.

3. நடுத்தர விவசாய அல்லது உழைப்பாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இந்த மூன்றாவது ரகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான், இன்று கனடாவில் மிகப் பெரும் எண்ணிக்கையில் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் கனடா மட்டுமல்ல, மேற்கைரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனர். பெரும்பாலும் இவர்கள் இளம் தலைமுறையினராக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பல்கலைக்கழகம் வரை சென்று படித்தவர்கள் டிஷ்டு, ஹஷ்டு படித்தவர்கள் பொறியியற் துறை, சிறுகைத் தொழில்துறை, மீன்பிடி, விவசாயம் போன்றவற்றில் அனுபவம் உள்ளவர்கள், இப்படிப் பலரும் அடங்குகின்றனர். இலங்கை, இந்திய இராணுவங்களின் அடாவடித்தனங்களுக்கு உள்ளானவர்களும் தமிழ் ஆயுதப் போராட்டக் குழுக்களுடன் பரிச்சயமுள்ளவர்களும் இதில் அடங்குவர். ஆக, ஈழத்தமிழர் சமூகத்தின் சகல மட்டங்களிலும் அடங்கிய ஒரு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் இக்கனடா நாட்டில் வசிக்கின்றபடியால், இங்கும் பல சமூகப் பிரச்சினைகள் தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. சாப்பாட்டுக்குத் திண்டாடும் தமிழரும் இல்லை, பெரிய பணக்காரத் தமிழரும் இல்லை. ஆனால், நன்றாக உழைத்தால் முன்னேற்றமாக வாழலாம் என்கிற நிலை இருக்கின்றபடியால், தமிழர்கள் பலர் கடின உழைப்பின் மூலம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சொந்தமாக வீடு, வாகனங்கள், தளபாடங்கள் என்பன வசதிக்கேற்றவாறு வாங்குகிறார்கள். பலர் இலங்கை, இந்திய பலசரக்கு கடை (ஒருவர் ஒரு சந்தியில் கடை திறந்தால், அடுத்தவர் உடனே அதற்குப் பக்கத்தில் போட்டியாக திறந்து, பின் இருவரும் வியாபாரம் இல்லாமல் வீடியோ பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வேறு.) உணவகம் (Restaurant) மீன் கடை, நகைக் கடை, புடவைக் கடை, வாகனம் திருத்தும் கடை (Auto Mechanical Shop), முடி திருத்தகம், சலவைக் கடை, தனியார் கல்விக்கூடம் (Tuition Centre) பயனமுக்கவர் நிலையம், வீட்டுத் தரகர், காப்புறுதித் தரகர், சிறுகைத் தொழில் நிலையங்கள், தளபாட கடைகள் போன்று சொந்தத் தொழில்கள் மூலம் வாழ்க்கை நடாத்தும் தமிழர்கள் பலர் உருவாகியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் கள் வங்கிகள், எரிபொருள் நிரப்புநிலையங்கள், காவற்பணி

நிலையங்கள், பட்டுவாடா நிலையங்கள், (Delivery) தனியார் வியாபார நிலையங்கள் போன்றவற்றில் அன்றாடக் கூலித்தொழில் செய்யும் தமிழர்கள்தான் நிறைய உள்ளனர். (விரல் விட்டு எண்ணக்கூடியவர்கள் அரசு பதவிகளிலும், கூட்டுத்தாபன பதவிகளிலும் உள்ளனர்.) பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் வங்கிகள், குமாஸ்தா வேலைகள், நெசவு ஆலைகள், தையல் நிலையங்கள், மென்ரக ஆலைகள், உறையிடுதல், கைவினை ஆலைகள் போன்றவற்றில் வேலை செய்கிறார்கள். இது தவிர குழந்தை பராமரிப்பு, விசேஷங்களுக்குச் சிறுறுண்டி செய்து கொடுத்தல், தைத்துக் கொடுத்தல் போன்ற, வீட்டில் இருந்து செய்யக்கூடிய வேலைகள் மூலம், பல பெண்கள் மேலதிக வருமானம் பெறுகின்றனர்.

1990க்குப் பின் ஏற்பட்ட பொருளாதார சரிவு காரணமாக, பெரும்பாலான தொழில்சாலைகள் மூடப்பட்டதனால் பலர் வேலையிழந்துள்ளனர். அநேகம் பேருக்கு, அரசு சமூக உதவிப்பணத்தில் தங்கி வாழும் அவலநிலை ஏற்பட்டுள்ளது. நிலைமை சீர்திருந்தும் என ஒவ்வொரு வருடத்தையும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், நிலைமையில் முன்னேற்றமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இப்படியே போனால் எப்படி, என்று ஒவ்வொரு தமிழர் முகத்திலும் பீதியைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அதைவிட, சமூக கொடுப்பனவுகளில் குறைப்புகள், விலையேற்றங்கள் என்பவற்றால் பணியால் விழுந்தவனை மாடு ஏறி மிதித்த கதையாக வாழ்க்கை நகருகின்றது. அதைவிட சொந்த பந்தங்களைக் கூப்பிடுவது, ஊருக்குப் பணம் அனுப்புவது என்று மொத்தத்தில் தங்களின் கடின உழைப்பால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கனடாத்தமிழர்கள் அநேகம் பேர் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்; முன்மாதிரியாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியவர்கள்.

இனி, அடுத்த பக்கத்தைப் பார்க்கும்போது ஏமாற்றுதல், அளவுக்கதிகமாக மது அருந்திவிட்டு வீதிகளில் திரிதல், இயக்கம் அல்லது குழுவுக்கு சார்பாக நடந்துகொண்டு அடிதடி சண்டை போன்றவற்றில் ஈடுபடுத்தல், தொலைபேசித் தொல்லை, விவாகரத்து, கொலை, சேரம் போதல், அல்லது தகாத உறவு வைத்திருத்தல், போதைவஸ்தோடு சம்பந்தப்படுத்தல், ஆட்குத்தல், வீடுபுகுந்து கொள்ளையடித்தல் போன்ற சகல வகையான சமூகச் சீர்கோடுகளும் குறிப்பிடக்கூடிய அளவு நடைபெறத் தொடங்கிவிட்டன. அதைவிட சீட்டுப் பிடித்து ஏமாற்றுதல், வட்டிக்கு பணம் பெற்று ஏமாற்றுதல் என்று பட்டியல் நீண்டு கொண்டே போகின்றது.

பொறுப்பற்ற சில இளைஞர்கள், மது அருந்திவிட்டு அடாவடித்தனம் செய்வதும், விலைமாதர்களிடம் தகராறு பண்ணுவதும், நாகரிகம் என்ற போர்வையில் அசிங்கமாக திரிவதும், குழுவாகச் சேர்ந்து சண்டைச்சர்வுகளில் ஈடுபடுவது, துப்பாக்கிச் சமர் செய்வது, பெண்களைக் கடத்துவது போன்ற இழிசெயல்களால், தங்கள் உண்டு தங்கள் சோலி உண்டு என்று வாழும் 98 வீதமான தமிழர்கள் தலையிலும் அவப்பெயர் வந்து குவிகின்றது. சில இனலாதப் பத்திரிகைகளும் ஸூலங்கள் என ஒட்டுமொத்தமாகச் சாடுகின்றன.

கலை இலக்கிய அரசியற் பக்கம்

இது வரையில் இங்குள்ள தமிழர்கள் அரசியற் கட்சி தொடங்கவில்லை (பெரிய நிம்மதி). இங்குள்ள பிரதான அரசியற் கட்சிகளுடன் இணைந்து சிலர் செயற்படுகிறார்கள். முக்கால் வாகிப் பேருக்குமேல் வோட்டு போட உரிமையிருந்தும், கரிசனை அற்றவர்களாகவே

காணப்படுகின்றனர். ஆனால் இலங்கை அரசியலைப் பொறுத்தவரையில் பல கட்சிகள் குழுக்களாகப் பிரிந்து செயற்படுகின்றார்கள். உலகத் தமிழர் இயக்கம், தமிழர் ஒளி, தேடகம், தமிழீழ சங்கம், இந்து மாமன்றம், தமிழர் சங்கங்களின் சம்மேளனம், கனடிய தமிழர் வர்த்தக சங்கம் என்று ஏகப்பட்ட சங்கங்கள் இப்போது உருவாகியுள்ளன. (சிலர் பமிலை வலர்ப்போம், என்று கச்சை கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்; தமிழ் வளருதோ இல்லையோ அவர்கள் வளர்கிறார்கள். அரசாங்கத்திடம் பணம் பெறுவதற்காக சங்கம் உருவாக்குகிறார்கள் சிலர். இப்படி சங்கங்களின் திருவிளையாடல் நீண்டு கொண்டே போகின்றது.) உலகத்தமிழர் இயக்கமும் தேடகமும் நூல் நிலைய வசதிகளைக் கொண்டுள்ளன. அதனால் பலர் பயனடைகின்றார்கள். ஊர்வலம், உண்ணாவிரதம், தென்னிந்தியக் கலைஞர்களை வைத்து நிகழ்ச்சிகள், நாடகம், தமிழர் விழா, நடனம் (பல நாட்டியப்பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பல மாணவர்கள் பயில்கிறார்கள். அரங்கேற்றம் நடன நிகழ்ச்சிகள் பலவும் நடைபெறுகின்றன.) போன்றவற்றை எல்லாச் சங்கங்களும் தங்கள் சக்திக்கேற்றவாறு செய்கிறார்கள். போட்டி மனப்பான்மை புடுங்குப்பாடுகள் காணப்படாட்டாலும் கலை வெளிப்பாடுகள் வெளிக்கொணரப்படுகின்றன. ஊர், பள்ளிக்கூடம் போன்றவற்றின் பேராலும் சங்கங்கள் பல உருவாகியுள்ளன. இன்னிசை மாலை, கலை இலக்கிய மாலை என்று நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொரு கிழமையும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. (கலாட்டா, அடிதடி, குழப்பல், குண்டு வைத்திருப்பதாக மிரட்டல் போன்று நிகழ்ச்சிகளை இடையூறு செய்யும் சம்பவங்களும் நிறைய நடக்கின்றன.) பொதுவாக எல்லா நிகழ்ச்சிகளுக்கும் மக்கள் போய்வருகிறார்கள். உலகத் தமிழர் நிகழ்ச்சிகளில் அதிகளவு மக்களைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

கணனி முறையில் அச்சடிக்கப்பட்ட நிறையப் பத்திரிகைகள் இங்கு வெளிவருகின்றன. ஈழநாடு, செந்தாமரை, நம்நாடு, உலகத்தமிழர், மஞ்சரி, ஈழமுரசு, தாயகம், தமிழர் தகவல், தேடல், சந்திப்பு, மதம், காலம், ரோஜா, பொதிகை, சூரியன் (தற்போது வெளிவந்து கொண்டிருப்பவை) என்று இன்னும் பல பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. செய்திகள், இலக்கிய விஷயங்கள், சமயம், பண்பாடு, சமூகப் பிரச்சினைகள் போன்றவற்றைத் தாங்கி வருகின்றன. சில பத்திரிகைகளை வெளியிடக்கூடாது, கடைகளில் வைத்து விற்பனை செய்யக்கூடாது என மிரட்டப்படுவதும் உண்டு. தமிழர் மத்தியில், ஆசிய வர்த்தக மஞ்சரி என இரு விளம்பரக் கைநூல்கள் வெளிவருகின்றன. பல அமைப்புகளால் தொலைபேசிச் செய்திச் சேவைகள் நடத்தப்படுகின்றன. வானொலி சேவைகள் பல நடத்தப்படுகின்றன. கனடிய தமிழர் ஒலிபரப்பு (சிறப்பலைவரிசை 54 மணி நேரம்) கீதவாணி, ரேடியோ ஏசியா, தமிழ் சோலை, தமிழ் ஒலி, தமிழ் ஒசை போன்றவையும் கலாபம், தமிழ்முதம் போன்ற தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெறுகின்றன (பெரும்பாலும் கிழமையில் அரை மணி ஒரு மணி நேரம்தான் இவைகள்.)

கலாசார வாழ்வும் நடைமுறையும்

இங்குள்ள பெரும்பாலான தமிழ் மக்கள் தாய்நாட்டுக் கலாசாரத்துடன் ஒட்டி வாழ வேண்டும் என்பதில் பெருவிருப்பு உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். சகல கொண்டாட்டங்களையும் முறைப்படி செய்வதில் அக்கறை காட்டுகின்றனர். வாங்க முடியாத பொருட்கள் என்று எல்லாம் இல்லை. எல்லாம் வாங்கிக் கொள்ள

லாம். உணவு, சிற்றுண்டி, அலங்காரம். படப்பிடிப்பு வகையறாக்களைச் சிறப்பாக செய்துகொடுப்பதற்குப் பல நிறுவனங்களைத் தமிழர்கள் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். பெரிய அளவிலான கொண்டாட்டங்களைக் கூட இலகுவாக முடித்துக்கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஐயரும், தேங்காய் உடைக்கும் அரிவாள் தொடக்கம் பொம்மை மாடுவரை சகல கச்சவடங்களுக்கும் கையோடு கொண்டு வந்து காரியத்தைச் சிறப்பாக முடித்துக் கொடுக்கிறார். (திருமணம், இறுதிச் சடங்கு, அந்திரட்டி, திவசம் எல்லாம் சமய முறைப்படி செய்வதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர்.) கிறிஸ்தவக் கொண்டாட்டங்களும் கிறிஸ்தவ முறைப்படி சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன. கோயில்களைப் பொறுத்த வரையில் நிறையப் பேர் சென்று வழிபட்டு வருகிறார்கள். விசேஷ நாட்களில் கூட்டம் அலைமோதுகின்றது. பெரும்பாலும் ஊரில் உள்ள எல்லாக்கடவுளர் பெயரிலும் கோயில்கள் தொடங்கப்பட்டுள்ளன (கோயில் தொடங்குவது நல்ல வியாபாரம் என்று மக்கள் பேசுமளவிற்கு). எல்லாக் கோயில்களிலும் குளறுபடிகள் உண்டு என பக்தர்கள் குமுறுகிறார்கள். (குளறுபடி இல்லாமல் கோயிலா?) விரதநாட்கள், விசேட நாட்களைக் கணிப்பதில் என்னது சரி உன்னது பிழை என்ற மல்லுக்கட்டலில் பக்தர்கள் திண்டாடுகிறார்கள். ஒரு சில குறிப்பிட்ட தேவாலயங்களில் தமிழில் திருப்பலி கொடுக்கிறார்கள். பூசைகள் ஆராதனைகள் என்று நிறையக் கிறிஸ்தவர்கள் தேவாலயங்களுக்குச் சென்று

வருகிறார்கள். அடுத்து தாய்நாட்டில் தழைத்தோங்கியது போல் இங்கும் சாதி பார்த்தல், சோதிடம் பார்த்தல், சீதனம் கொடுத்தல் போன்றவைகள் செழிப்பாக வளருகின்றன. அனேக பத்திரிகைகள் வார மாத பலன் வெளியிடுவதோடு குரு மாற்றம், சனி மாற்றம் என்று எல்லா மாற்றங்களையும் வெளியிடுகின்றன. ஏகப்பட்ட சோதிட நிலையங்களும் திறக்கப்பட்டுள்ளன. (நல்ல காலம் பல்லி இங்கு இல்லை.) மாந்திரீகம், வசியம், மை வெளிச்சம், பில்லி சூனியம், பேயோட்டல் போன்ற துறைகளில் இன்னும் யாரும் தொழில் தொடங்கவில்லை. (இடம் காலியாக இருக்கிறது!)

அடுத்து, உபசரிப்பு பழக்க வழக்கங்களிலும் பெரும்பாலான மக்கள் மனமகிழ்வோடு செய்கிறார்கள். வார விடுமுறை நாட்கள், லீவு நாட்களில் விருந்துகள் வைத்தும், கலந்து கொண்டும் மகிழ்கிறார்கள். தாய்நாட்டில் நடக்கும் அனர்த்தங்கள் பற்றிய கவலைகள் இருந்தும், பெரும்பாலும் 99 வீதமான ஈழத் தமிழர்களின் அன்றாட வாழ்வு சுமையானதாக இருந்தாலும் மொத்தத்தில், அமைதியாகவும் பொறுப்பானதாகவும் காணப்படுகின்றது. மீதமுள்ள ஒரு வீதமான பிரகிருதிகளின் செயலால் முழுத்தமிழ் மக்களுக்குமே அவப்பெயர் வந்து சேர்வதோடு நேரடியாகப் பாதிக்கவும் செய்கின்றது. "ஒரு பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்க்கும் எங்களிலேயே, ஒருவரைப் பார்த்து எல்லோரையும் எடை போடுகின்ற அவலம் சோகமானதுதான்".

**Utensils for household use,
household goods,
gifts for all occasions
saree blouse,
sarongs,
clothes for children,
handbags,
suitcases,
stainless steelwares for retail and
wholesale at competitive prices.**

**212 HIGH STREET NORTH, EAST HAM, LONDON E6 2JA
Tel: 0181 548 8466**

Psychology of the Victims of Torture and War in Sri Lanka: Possibilities for their Psycho-Therapeutic Treatment in Exile in Europe

Summary - Barbara Preitler

The Situation in Sri Lanka

The political, cultural and social situation in Sri Lanka forms the background against which the traumatisation of torture and war victims can be understood.

The civil war, which has now been in progress for 10 years, affects people from all ethnic groups. In the northern and eastern regions of Sri Lanka the entire population irrespective of political views has been victimized by war hostilities. In the sub-chapters on the war situation in Jaffna, on political murders and 'disappearances', on torture in Sri Lanka and on the fate of the refugees I have demonstrated the psychological effects on the human beings affected by this war.

Using Jaffna as an example I have demonstrated the social and psychological problems that arise for a population living in the area of hostilities. The following specific manifestations of a war neurosis are described: anxiety neuroses, phobias and depressions giving rise to insomnia, over-sensitivity, irritability, tenseness, despondency. Typical psychosomatic symptoms are headache and backache, chest pains, digestive disorders and vertigo. (cf. Somasundaram 1993b, p. 343 ff.)

Anxiety should be understood not only as a symptom, but also represents the normal reaction to the war situation. Many people react to acts of war with severe anxiety and attacks of panic. Children cannot bear separation from their mothers or other persons to whom they relate closely for even a short time and suffer from disturbed sleep. (cf. Somasundaram 1993a, p. 75 f.)

Most of the Tamil refugees in Europe come from the Jaffna area. Nearly all of them still have relatives living there, who are exposed to this situation.

Especially towards the end of the 1980s political murders and 'disappearances' were a common form of violence in all regions of the island state. This was particularly so in the south of the country, where at least 40,000 people were directly affected. (cf. INFORM 1993a, p.1)

In many cases relatives are still trying to trace members of their family and as a result of the uncertainty about the fate of the 'disappeared' they are not in a position to mourn and make a new start to their lives. Women and children are especially affected. The wives, who are often very young, were not given any preparation to enable them to maintain their families by themselves. Their situation is made more difficult by the fact that it is hardly possible for women in Sri Lanka to marry again, even if the death of the husband has been established. (cf. Baron, 1994, p.23f)

All parties in the war make use of torture, but there are no statistical data available. Human rights organisations criticize the inadequate legal protection against torture. The 'Emergency Regulations' which are continually liable to alteration encourage arbitrary imprisonment in police stations, army camps and secret detention centres. (cf. SHF, 1994, p.5)

The methods used are similar to those employed in other states which have recourse to torture, as are also the aims: procuring of information, deterrence and psychological destruction of the 'enemy'. Of particular gravity is the sexual torture of men and women, as in addition to the individual physical and psychological injury suffered this results in stigmatisation in society. A raped woman can be turned out by her husband, for a single woman marriage will be practically impossible and she will therefore suffer the

scorn of society.

Literature on the situation of torture survivors in Sri Lanka has been furnished so far chiefly by the University of Jaffna. An investigation of 160 torture cases in 1987 (Puvinathan, 1989) documented the following main symptoms, which are corroborated in other investigations (Damian, 1987; Somasundaram 1993b) :

- the chief psychosomatic symptoms were: headache, pains in the limbs and chest pains.

- psychological symptoms mentioned were: anxiety, depression and feelings of guilt.

- these disturbances give rise to: fear, restlessness, difficulty in concentration, disturbed sleep, lack of appetite, social isolation, recurring thoughts.

- almost all married persons suffered from sexual disorders.

Traumatisation through torture could be successfully overcome, above all if these three components were present:

- if the victims could resume their occupations and return to their families,

- the victims and their families were materially secure and

- the torture inflicted was comprehensible for the victims by reason of their political views.

It should be pointed out again here that exact details of the effects of torture will only be possible after the conclusion of peace in Sri Lanka. For example some of the persons interviewed for this investigation became victims again of persecution, imprisonment and torture at the hands of the Indian troops (IPKF) or later of government forces. Therefore it is not possible to speak of a post-traumatic situation, as survivors of tortures suffer personally again and again from renewed persecution and torture or through threats to members of their families.

By fleeing to other countries many consider

themselves for an initial period to be in safety. But in nearly all European countries the threat of deportation and therefore the fear of renewed persecution following their return is very real for the refugees. In addition the burden of worry about their dependents is a continual stress factor.

The psychology of torture and lines of psychotherapeutic treatment for torture victims

The theories concerning the psychology of torture and also the models for psychotherapeutic treatment were developed in Europe and North America. Bruno Bettelheim coined the phrase 'extreme situation' for the situation of concentration camp prisoners and 'extreme traumatisation' resulting from it. (Bettelheim 1980, p.20)

Psychotherapeutic treatment is centred on these extreme traumatic experiences. This treatment is generally offered in conjunction with medical care, as physical injuries through torture are often present and the pains many of these patients suffer from need to be examined for physical causes. In many institutions the treatment is supported by physiotherapy, so as to give the patients a new approach to their own bodies, which they could formerly only experience as a source of pain while under torture. (cf. Marcussen, 1993, p.50)

In Europe psychotherapy for torture victims is concerned chiefly with refugees from overseas countries. e.g. Sri Lanka.

The additional traumatisation through the situation as an exile, the uncertain residential status and increasing racism need to be included as topics in the psychotherapy. The imminent threat of deportation or of racist violence may often even be central, as the client is directly confronted with them, and this can hinder the treatment of the traumatisation through torture or make it more difficult. Apart from this cultural and linguistic divergence between the psychotherapist in the land of exile and the

client calls for attention.

In therapy for torture victims special importance is attached to the creation of confidence, and any situations which could remind the victim of the torture have to be avoided where possible. (Van der Veer, 1992, p.191) Psychotherapeutic theories on the treatment of torture victims, irrespective of their psychotherapeutic school of origin, are concerned with enabling verbalisation of what was suffered, with creating a fresh approach to the feelings of sadness, shame and guilt. Distress at the torture experienced and suffered needs to be felt and integrated into the patient's view of himself, so that a new life becomes possible, in which the role of victim has been overcome and there are fresh perspectives of hope for the future. (cf. Vesti, 1992, p.46)

I have tried to systematize questions arising from the connection of theoretic considerations in the therapy of torture victims in general with the cultural and social background of Sri Lanka. I put these questions to psychotherapists working in Europe with patients from Sri Lanka.

Psychotherapy with war and torture victims from Sri Lanka in Europe

The target group for my empirical investigation consisted of persons who had fled to Europe from Sri Lanka and sought psychotherapeutic help here.

The theoretic considerations on the psychology of torture described in my second chapter and the starting points of psychotherapeutic treatment resulting from them formed the basis of the questions put to psychotherapists.

Methodical Procedure:

- Study of Literature with the main emphasis on extreme traumatisation, psychology of torture and psychotherapeutical treatment of

war and torture victims.

- Collection of information and data in Sri Lanka and India, conversations with psychologists and doctors working there with representatives of aid agencies.

- Interviews with the psychotherapists V S K Nathan and Guus van der Veer and visit to the RCT (Rehabilitation and Research Center for Torture Victims) in Copenhagen.

- Using the data already procured I drew up a questionnaire intended for psychotherapists working with war and torture victims from Sri Lanka in Europe. I sent 21 questionnaires to therapy institutions and psychotherapists of whom it was known that they worked with groups of clients classed as non-European refugees. The questionnaire was supplied in German or English.

- I was able to base my evaluation on eight questionnaires completed by psychotherapists who had treated altogether 140 clients from Sri Lanka. In view of the open nature of the questions asked and the small number of replies the evaluation was descriptive.

The data obtained.

In therapeutic institutions the treatment of patients from Sri Lanka does not differ significantly from therapy with victims of war or torture from other cultures, although the therapists point out the need for background information on the political, social and cultural situation in Sri Lanka. But the treatment of clients from up to 40 different states often makes intense analysis of an individual culture impossible. In compensation the therapists can draw on their knowledge of the country of exile, which is in most cases their home country. In general the diverging origin of client and therapist is not seen as an unbridgeable gap, but as a possible enrichment for both.

One of the therapists who answered is himself

a Tamil and is therefore able to attend in a greater detail to the special cultural features of his clients in his psychotherapeutical work with persons from Sri Lanka. He was also the therapist who provided the most detailed answers to the questions regarding modification of therapy, particular symptoms, defense mechanisms and coping strategies of Tamil clients.

The chief differences in psychotherapy with war and torture victims from Sri Lanka from usual therapies in Europe lies in the double traumatisation of the clients through persecution, imprisonment and torture in their home country and through their situation in exile, which is often characterized by the threat of deportation and racist excesses.

LITERATURE

Baron, N. (1994). Empowering War Widows in Torture 1. Kopenhagen

Bettelheim, B. (1980). Erziehung zum Überleben. Zur Psychologie von Extremsituationen. Stuttgart

Damian, S. (1987). The Psychotherapeutic Approach to the Psychological Sequelae of Civil War in the District of Jaffna (Typescript)

INFORM (1993). Annualreport. Colombo

Marcessen, H. (1990). Auswirkungen der Folter und Behandlungsmöglichkeiten der Folteropfer - Aus der Arbeit de Rehabilitations- und Forschungszentrums für Folteropfer, Kopenhagen. in: Rauchfleisch. Freinurg

Puvinathan, S.A. et. al. (1988). Study of Torture Victims in the District of Vavuniya, Sri Lanka. (Typescript). Kopenhagen
SHF Deligation - Sri Lanka - (1994): 'The Time is not yet ripe!'. Dortmund

Somasundaram, D. (1993a). Psychiatric Morbidity Due the war in Northern Sri Lanka. in: Wilson, J. and Raphael, B. (Hg.): International Handbook of Traumatic Stress Syndroms

Somasundaram D. (1993b). Child Trauma. Lecture for 'Dr. Sivapathasundaram Memorial Lecture' am 30.3.1993 in Jaffna

Van der Veer, G. (1992). Counselling and Therapy with refugees. Psychological Problems of Victims of War, Torture and Repression. West sussex

Vesti, P. et. al. (1992). Psychotherapy with torture Survivors. Kopenhagen

UNHCR and Tamil Refugees

Tamil Information Centre

THE Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) issued a guideline statement to its regional offices in January 1996 declaring that 'the Tamil population by reason of their origin alone do not face any serious problem in Colombo and other areas of government control, although many Tamils perceive the frequent ID checking, round-up, temporary detention and house searching as discriminatory harassment'. UNHCR has also maintained that the human rights situation in Sri Lanka has improved.

UNHCR's blatant misrepresentation of facts has shocked many Tamils, but has come as no surprise to those who have followed the UN agency's motive and strategy in Sri Lanka. According to its Statutes, protection of refugees is UNHCR's main task. But over the years, purely for political reasons, the UNHCR mandate has been reinterpreted and applied in such a manner as to relegate the primary function. The UNHCR signed a Memorandum of Understanding with the Sri Lankan government in August 1987 for the return of Tamil refugees in camps in Tamil Nadu. The repatriation began during a period of turmoil while, according to Amnesty International, the Indian Peace Keeping Force (IPKF) deliberately killed unarmed civilians, among them elderly people, women and children. International NGOs expressed concern over the involuntary nature of the returns pointing out UNHCR's declared resolve that repatriation should be on the expression of free will and under conditions of absolute safety. UNHCR was accused by some NGOs of contributing in a large measure to the military strategy of India to bring about destabilisation in the North-East.

Under UNHCR's Special Programme of Limited Assistance to Returnees, 25,000 Tamils refugees were returned from India to northern Sri Lanka

between December 1987 and April 1989. Following the withdrawal of the IPKF in March 1990, fighting broke out between the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) and the Sri Lankan forces in June 1990. Government military operations and systematic aerial bombardment by the air force resulted in the displacement of over 300,000 Tamils in the North-East and another 100,000 fled to Tamil Nadu in India. The Sri Lankan government also imposed an economic blockade of the north under which 42 items including medicine and fertiliser were banned.

Under an agreement between the Sri Lankan and Indian governments, repatriation of Tamil refugees to Sri Lanka began in January 1992. UNHCR refused to become involved in the repatriation declaring that conditions in Sri Lanka were not conducive for safe returns. UN High Commissioner for Refugees Mrs Sadako Ogata wrote to Indian Prime Minister Narasimha Rao in May 1992 raising fears that refugees may be returned against their will and about conditions in Sri Lanka. But in August 1992, despite deterioration of conditions in Sri Lanka, UNHCR became involved in the repatriation programme. The Indian government's denial of access to refugee camps in Tamil Nadu to NGOs and UNHCR has placed an impediment on assessing the voluntary nature of the returns.

UNHCR divided Sri Lanka into four zones in a June 1992 circular guideline to its regional offices:

- 1) Areas not generally affected by the armed conflict, eg. Colombo, Kandy, Anuradhapura, that is south and centre of the country.
- 2) Areas under Sri Lanka government control but where situation is not back to

normal and sporadic skirmishes still occur, eg. Mannar Island.

3) Areas affected by armed conflict and only partly controlled by the government of Sri Lanka, eg. Trincomalee, Batticaloa, Amparai.

4) Areas essentially under LTTE control, eg. Jaffna, Mannar mainland.

UNHCR recommended that rejected asylum-seekers in other countries, from south and central parts of the country could be returned in safety and dignity and the repatriation of those from the other three areas should only be contemplated on a case-by-case basis. It was clear that UNHCR was following contradictory policies in the case of Sri Lankan refugees. It had been in the forefront in the repatriation of refugees from India into the north-east which it described in the June 1992 guideline as a danger zone for asylum-seekers from the West.

In November 1992 Tamil harassment in Colombo and the south intensified and over 3,000 Tamils were arrested. Over 500 were detained with the 1,000 Tamils already held in custody without charge or trial for several years. In the following month another 1,000 Tamils were arrested in Colombo. A number of Tamils youths returning from abroad were also detained.

Many NGOs protested against the UNHCR statement and the repatriation of Tamil refugees from Tamil Nadu. In a letter to the UN High Commissioner in November 1992, human rights agency *Asia Watch* pointed out that Tamil Nadu camp officials continued to engage in threats and intimidation in an attempt to persuade refugees to return to Sri Lanka. A number of NGOs, including the *Australian Council for Overseas Aid*, *Danish Refugee Council* and *US Committee for Refugees* informed the High Commissioner in November that the conditions in Sri Lanka did not merit the promotion of repatriation.

Following concerns raised by Tamil organisations, UNHCR in a letter to the *Tamil Information Centre* (TIC) in January 1993 said that among those asylum-seekers in Europe and North America, there are persons who are not in need of international protection. UNHCR further said that

these people were becoming a burden on the Western countries and that it had agreed to become involved in passive monitoring of their repatriation. However, when TIC raised the question whether asylum-seekers on humanitarian leave would also fall into the category of those not in need of international protection and sought clarification about the members of Tamil militant groups who may face danger, UNHCR failed to provide adequate replies.

Because of pressure from NGOs, UNHCR arranged a consultation meeting on Sri Lanka in Geneva in February 1993. NGOs present at the meeting fully explained the position of refugees in India and the West and the volatile situation in Sri Lanka. It was realised later that the meeting had been held merely to satisfy the requirement of consultations. The concerns of the NGOs were never addressed by UNHCR.

In May 1993 following the assassination of President R Premadasa and National Security Minister Lalith Athulathmudali, over 1,000 Tamils were arrested. These arrests were condemned as arbitrary and a collective punishment of the Tamils. Despite these developments UNHCR issued another guideline statement in June 1993 reconfirming its position as stated in June 1992. UNHCR maintained that the situation in Sri Lanka had improved. But *Amnesty International* said in October 1993 that "Since June, there have been several waves of such arrests forming a pattern of human rights violations directed at the Tamil community, in which thousands of people appear to have been arrested solely on the basis of their ethnic origin".

The UNHCR statement tacitly endorsed that Colombo and the south were safe for the return of rejected asylum-seekers from the west. The Swiss and the Sri Lankan government signed an agreement on 12 January 1994, targeting around 3,000 refugees. The agreement said UNHCR will provide passive monitoring for the Swiss programme. UNHCR's support for India's repatriation of over 36,000 Tamil refugees by this date was a key precedent for the Swiss repatriation.

After a fact-finding mission to Sri Lanka in March 1994 the Swiss refugee agency *Organisation*

Suisse D'Aide Aux Refugies (OSAR) said in a report titled *The Time is not yet ripe*:

".....the relief agencies are opposed to any repatriation of Tamil asylum-seekers to Sri Lanka. In view of the human rights situation and the security position, not to mention the political and social conditions prevailing in Sri Lanka, we cannot understand why Switzerland should wish to return Tamils to this country at this particular time.

"If, in spite of the human rights violations confirmed by all sides, Switzerland still intends to repatriate Tamil asylum-seekers for internal political reasons and on ground of deterrence, the relief agencies expect the position to remain publicly transparent."

These protests did not deter the UNHCR from making another statement in February 1995 while peace talks were taking place between the LTTE and the Sri Lankan government. In the statement UNHCR admitted that no immediate solution to the conflict was in sight and the situation still remained fragile, but indicated that it would have no objections for mandatory returns. UNHCR modified its 1993 position and implied that refugees may be returned to any part of the island and was willing to be involved in passive monitoring in bilateral repatriation agreements between Sri Lanka and other countries. "Passive monitoring" means that if any returned refugee falls into difficulty, UNHCR would merely inform the Sri Lankan authorities and the embassy of the country from where he/she was returned, but would have no responsibility of its own.

When the 1996 statement was made by UNHCR, it had already been established that thousands of Tamils had been arrested and the 30 bodies found in lakes and rivers in late 1995 were those of Tamils. They has been murdered by security forces at the Colombo headquarters of the Special Task Force. Many Tamils have disappeared and a number of cases of torture are before the Supreme Court. Since the January 1996 UNHCR statement there has been a massive bomb explosion in Colombo and Tamils in the south have become

targets not only of the security forces but also other civilians. Thousands more Tamils have been arrested and according Tamil Members of Parliament some have disappeared. In an attack on Tamil prisoners at the Colombo Magazine prison in February 1996 by prison officers, a number of prisoners were injured. Following the capture of Jaffna town by the Army over 400,000 Tamils have been displaced, bringing the total number of Tamils displaced to over 800,000. Over and above the economic blockade that is in force, the government has placed severe restrictions on the transport of food, medicine and other essential supplies to the north. The wilful killing of Tamils by security forces by aerial bombing and shelling continues. In February, soldiers of the Sri Lankan army ran amok at Kumarapuram in Trincomalee massacring 28 Tamil civilians.

And UNHCR continues to maintain that the human rights situation in Sri Lanka has improved. The comments made by the journal *Cross Points* in December 1993 about UNHCR seem still appropriate:

"The inability or unwillingness of the UNHCR to safeguard the rights of refugees from being shifted from one area to another against their (refugees) will, while at the same time remaining silent when the government decides to suspend food supplies as an inducement to force the refugees to shift is seen as a further indictment of the UNHCR. Observers however note that this is probably the price the UNHCR has to pay to continue its operations in the country".

கியூவரிசை

நண்பன் குறட்டை விட்டான். எழும்பி உதையவேணும்போல் இருந்தது. என்ன பிறவி இவன்? எப்படி இவனால் முடிகிறது? அல்லது என்னில்தான் தவறா? வாழ்க்கை என்பது இப்படித்தான். எல்லாவற்றையும் இவன்போல் விதி என்றுவிட்டு இருக்கவேண்டும். வீணாக நான் ஏன் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவஸ்தைப்பட்டு மன உளைச்சலை உண்டாக்கிக்கொள்வதைத் தவிர வேறு எதைத்தான் என்னால் சாதிக்க முடிகிறது? சமத்துவமான உலகம், இன்பகரமான வாழ்வு என்பதெல்லாம் மனித மனங்கள் பற்றிய ஆழமான தேடல்களில் தவிடுபொடியாகி விடுகின்றன. ஆயினும் கனவு காண்பதற்குரிய எனது உரிமையையும் இழந்துவிட நான் தயாராக இல்லை.

சிறிது நேரத்திற்கு முன்னால் ஒரு சிறிய பெட்ஷீட் துண்டில் இடம் கேட்டதற்கு அந்தக் கத்துக்கத்தி சன்னதம் ஆடியவன் பார்! வாய் பொச்சடிக்க அப்பாவி மாதிரி கருண்டு கொண்டு கிடக்கிறான். உண்மையில் அவனை நினைக்க எனக்குப் பொறாமையாகவே இருந்தது. இடம், சூழல், தன்னிலை பற்றியெல்லாம் கவலை கிடையாது. வீட்டிலிருப்பது போலவே இருக்கிறான். நிறைவான நித்திரை. நாளை நிம்மதியாக வேலைக்கும் போவான். எனக்கோ இந்த ஒரு நாள் நித்திரையே மூன்று நாட்களுக்கு வாட்டப்போகிறது. அந்த மூன்று நாட்கள் வேலை, முதலாளி பற்றிய நினைப்பு - எரிச்சலில் இப்போதே மனம் குடைகிறது.

பெட்ஷீட்டும், சாரம் ஒன்றும் கொண்டு வருகிறேன். நீயும் எடுத்து வை என்று அவன் சொன்னபோது நான் பகிடியாகவே எடுத்திருந்தேன். இங்கு வந்த போதுதான் எனக்கும் சங்கடமாக இருந்தது.

நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்துவிட்டோம். என்ன ஆச்சரியம்! அதற்கிடையிலும் இருபது பேர்களுக்கு மேல் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். குடும்பச்சலுகைப் படி சராசரி ஆளுக்கு இருவர் என்று பார்த்தாலும் நாற்பது இலக்கங்கள் கழித்துத்தான் எமக்கு!

சிவனே! இன்றுமா?

இல்லை. இதில், நஷனாலிற்றி எடுக்க வருபவர்கள், புதிதாக விசா எடுப்பவர்கள், பிரயாண ஆவணங்கள் எடுக்க வருபவர்கள் என்றுபோக, எம்மைப் போல் முகவரி மாற்ற வருபவர்கள் பத்துப் பேருக்குத்தான் இருக்கும். கட்டாயம் நம்பர் கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை தந்தான் நண்பன்.

பாரிஸின் வடமேற்கான அந்தச் சிறிய கிராமம் தினமும் எம்போன்ற நாதியற்ற வெளிநாட்டவர்களின் கண்ணாவிக்காட்சிகளைக் கண்டு இரசித்த வண்ணம்தான்

இருந்தது. அந்த அலுவலகத்தின் தெருவோ அரைக் குந்து மதிலுக்கும் ஒன்றரை மீற்றர் அகலத்திற்கு, நீளமாக றரை றரை மீற்றர் அகலத்திற்கு, நீளமாக அடிக்கப்பட்ட கம்பிகளிற்கும் இடையே, வரிசையான வெளிநாட்டவர்களுடன் நாங்களும் வரிசையானோம். ஒழுங்காகக் கத்தரிக்கப்பட்ட கடதாசி மட்டைகள் பலரின் படுக்கைகளாயின. சிலர் வீட்டிலிருந்து நல்ல நித்திரைப்பைகளும் கொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்கினர். முதலாவதாகப் படுத்திருந்து ஓர் பதினெட்டு வயது ஆபிரிக்க இளைஞி என்பதை அதிகாலையில் தான் அவதானிக்க முடிந்தது. அந்தவளுக்கு போர்த்து மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தான்.

போய்ச்சேர்ந்து சிலநிமிட நேரங்களுக்கெல்லாம் நண்பன் நல்ல கலகலப்பாக இருந்தான். முதலாமிடத்தை யாரோ முகம் தெரியாத நண்பரும், இரண்டாமிடத்தை அயம்பத்தைந்து வயதுடைய இலங்கை வயோதிரும் - இவர் நஷணாவிர்த்தி எடுப்பதற்கு வந்திருந்தவர் - மூன்றாமிடத்தை இரண்டு வியட்னாமிய இளைஞர்களும் தட்டிக் கொண்டனர் என பிரெஞ்சிலும் தமிழிலுமான நேர்முக வர்ணனையோடு, பாடிக்கொண்டு மிருந்தான். கொண்டுபோன பிஸ்கற்றும் கொக்கோகோலாவும் அரைமணி நேரத்தில் தீர்ந்துபோக, என்னுடன் சண்டையும் போட்டுக்கொண்டு தூங்கிவிட்டான்.

பிரான்ஸில் வதிவிட அனுமதி எடுப்பது, முகவரி மாற்றம் தொடர்பான பிரச்சினைகள் பற்றி ஏற்கனவே அறிந்திருக்கின்றேன். குறிப்பாக வெளிநாட்டவர் மிகுதியாக வாழும் பகுதிகளில் நிலைமை மிக மோசம். ஒரு நாளுக்கு அயம்பது பேருக்குத்தான் அந்த இடங்களில் அனுமதி வழங்கப்படும். ஆகவே இலக்கம் எடுப்பதற்காக ஒவ்வொருவரும் முந்திக்கொண்டனர். இந்த முந்தித்தல், ஒன்பது மணிக்குத் திறக்கப்படும் அலுவலகத்திற்காக எட்டு மணி, ஏழு மணி அதிகாலை நாலு மணி நள்ளிரவு ... முதல் நாள் இரவு வரை வளர்ந்திருக்கிறது. கடும் குளிர், கொட்டும் மழை இவற்றிற்கிடையே லெல்லாம் கைக்குழந்தைகளுடனும் நாம் காத்துக்கிடக்க வேண்டியுள்ளது. சில வேளைகளில் இப்படிக்காத்திருந்தும் எமக்கு இலக்கம் கிடைக்காது. அல்லது பின்னால் வரும் பலவாண்கள் எம்மைத் தள்ளிவிட்டு முன்னுக்கு நிற்பார்கள். இதை முறையிட முடியும் தெரியாது, அல்லது யாருக்குத்தான் முறையிடுவது? இதற்குள் ஒரு நாளைக்குமேல் லீவு எடுக்க முடியாது. முதலாளிகளே இந்தப் பிரச்சனையைச் சொல்லி விளங்கப்படுத்த முடிவதில்லை இப்படி நண்பர்கள் சலித்துக்கொண்ட போதெல்லாம் வெறும் செய்திகளாகவே இருந்தன. இப்போது எங்கள் இரத்தமும் சதையும் படும் அவலங்கள் போல எதையும் அனுபவிக்கும் போதுதான் புரியும்.

பக்கத்தில் படுத்திருந்த ஞமேனிய நாட்டுக் கிழவன் கருட்டுக் குடித்தான். மணம் சகிக்க முடியவில்லை. எழும்பிப் போவதென்றாலும் எப்படிப் போவது? கருட்டுக் குடிப்பது அவனது சுதந்திரம்தான். ஆனால் என்னையல்லவா தொந்தரவு செய்கிறான். எனது அப்பா வயதொத்த அந்தக் கிழவனை எனது அப்பாபோல் கருதிச் சகித்துக் கொண்டேன். மணிக் கூட்டு முள் ஒருவாறு கஷ்டப்பட்டு அதிகாலை நாலுக்கு நகர்ந்திருந்தது. நண்பன் முழித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு குற்ற உணர்வு போலும். பெட்ஷீட்டில் இடம் ஒதுக்கி எனக்குத் தந்தான். நான் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டேன். அவனும் எழுந்து எங்கேயோ தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தவன் திடீரெனக் கேட்டான்: மச்சான் அடுத்த முறை வரேக்க ஒரு 'கார்ட்டல் பக்கம்' கொண்டு வருவமே? அடி கழுதை! நான் முறைத்த முறைப்பில் அவன் திரும்பவும் படுத்துக்கொண்டான்.

இது எனக்கு நாலாவது தடவை. பாரிஸில் பத்து வருட அனுபவத்தில் முகவரி மாற்றுவதில் இப்படிச் சிக்கல் இருக்குமென்று நான் கொஞ்சமும் நினைத்திருக்கவில்லை. பிரான்ஸில் முகவரி மாறி எட்டு நாட்களுக்குள் அருகிலுள்ள பொலிஸ் அலுவலகத்தில் எமது மாற்றம் பற்றி அறிவித்தல் வேண்டும். இது சாதாரண பொதுச்சட்டம். பின் அனுமதி அட்டை வழங்கும் உயர் அலுவலகத்தில் சென்று எமது அட்டையில் முகவரி மாற்றம் செய்தல் வேண்டும். இல்லாவிடில் இது மிகப் பெரும் குற்றமாகக் கருதப்படாவிட்டாலும் நடைமுறையில் பல சிக்கல்களைச் சந்திக்க வேண்டியவரும். குளிர் காலத்தில் வீடு மாறியதால், சரி இனியென்ன நானும் பாரிஸில் பழைய காய்தானே கோடை காலத்தில் முகவரியை மாற்றுவோம் என்றுவிட்டு முதன் முறையாக அலுவலகம் நாடினேன். இந்தப்பகுதி அலுவலகம் பற்றியும் ஏற்கனவே நண்பர்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டும் காலை பத்து மணி யளவில் தான் வந்து சேர்ந்தேன். அலுவலக வாசல் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. வாசலில் இரு பொலிசார் மட்டும். எனது மகிழ்ச்சிக்கு எல்லைமில்லை. கம்மா கதையாக்கும் எம்ம வர்களை நினைத்தும் என்னுள் கோபப்பட்டுக் கொண்டேன். உள்ளே நுழைந்ததும் ஒரு தமிழரைக் கண்டேன். வேறொருவரிடம் போவானேன்? அவரிடமே கேட்டேன். முகவரி மாற்றும் பகுதி எங்கே இருக்கிறது என.

"நம்பர் எடுத்திட்டங்களா?" திரும்ப என்னைக் கேள்வி கேட்டவர், 'இல்லை' என்ற எனது பதிலுக்குப் பார்த்த பார்வையால் புழுப்போல் நெளிந்தேன். தான் அதிகாலை மூன்று மணிக்கு வந்ததாகவும், மற்றும் சூழ்நிலைகளையும் விரிவாக விளங்கப்படுத்தி அடுத்த முறை கொஞ்சம் நேரத்துக்கு வாங்கோ என்று புத்தி சொல்லியும் அனுப்பி வைத்தார். அசடு வழியத் திரும்பினேன். நிலம் தெரியத் தொடங்கியது. நண்பனின் குறட்டை பழையபடி உச்சத்தை எட்டியது. முன்னாலும் வேறு சிலர் போட்டிக்கு வாசித்துக் கொண்டிருந்தனர். எனக்கு எதிராக ஒரு தமிழ் நண்பர். அப்போதுதான் வந்தவர் புதினங்கள் அறிந்து கொண்டிருந்தார். கவரோரம் சாய்ந்து முழங்காலில் கைகட்டி தலையைக் கவிழ்த்தும், நிமிர்ந்தியும் பத்திரிகையாளர் ஒருவர்போல் அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு எரிச்சலோடு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். கம்பிக்கு வெளியால் அவரையும், உள்ளுக்கு எங்களையும் பார்க்க மிருக்கக்காட்சிச்சாலை ஒன்றும் நினைவுக்கு வந்து போனது.

முதற்தடவை தவறு என்னுடையதுதான் என்று விட்டு இரண்டாம் தடவை எட்டு மணிக்கே போய்ச்சேர்ந்து கொண்டேன். அப்போதும் இலக்கம் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஓ! அவனவன் சாமம் சாமமாக வந்து கிடக்க நான் இப்ப வந்து எப்படி? மீண்டும் தவறை எனதாக்கிக் கொண்டு மறு நாள் ஆறு மணிக்கே வந்து நின்று கொண்டேன். அப்போதும் பலர் வந்து குவிந்துவிட்டார்கள். இருந்தும் பொறுமையோடு கால்கடுக்கக் காத்து நின்றேன்.

நேரம் ஒன்பது மணியாக இலக்கங்கள் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். பத்து நிமிடங்கள் போயிருக்காது, நஷணாவிர்த்திக்கு விண்ணப்பிக்க வந்தவர்களுக்கு இலக்கங்கள் என ஒரு அதிகாரி உரத்துக் குரல் கொடுத்தான். அவர்களுக்கு இன்று மூன்று இலக்கங்கள் மட்டும் தானாம். சரி, நஷணாவிர்த்தி எடுப்பவர்கள் தானே பரவாயில்லை என்று திரும்புமூன்று புதிதாக விசா எடுப்பவர்களுக்கும் இலக்கம் தீர்ந்தது என அறிவிப்பு. முழிசியபடி நிற்க. முகவரி மாற்றுவதற்காக வந்தவர்களின் இலக்கங்களும் தீர்ந்தன.

என் பொறுமை எல்லை கடந்தது. மணம் குமுறியது. முன்னால் நின்ற சில துணிந்தவர்கள் அதிகாரிகளுடன் தாக்கப்

பட்டாக்கள். ஆவேசமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். அதிகாரிகளுக்குப் பழகிப் போன விஷயங்களாச்சே! அமைதியாக நின்றுங்கள். ஏற்கனவே பலர் கைகலப்பு அளவுக்கும் போயிருக்கிறார்களாம். இது மேலிடத்து உத்தரவு. இவ்வளவு இலக்கங்கள் மட்டும் தான் தரமுடியும் இப்படியொரு குரலும் இடையில் கேட்டது. கூட்டம் கலைய அலுவலர்களுக்குக் கிட்டப் போனேன். என்ன என்பது போல என்னைப் பார்த்தனர். இல்லை... நீங்கள் மேலிடத்து உத்தரவுப்படி செய்யுங்கள். பிரச்சினையில்லை. ஆனால் எங்களது கஷ்டங்களையும் திணமும் பார்க்கிறீர்கள், ஏதாவது ஒழுங்கு முறையடுத்தலாம்தானே? தயவுடன் ஆலோசனை வழங்கப்போனேன். அவர்கள் காது கொடுப்பதாக இல்லை. சரி, இவ்வளவு நேரம் காத்து நின்றுருக்கிறேன், இன்றுதான் இலக்கம் இல்லை. நாளை, அல்லது மறுநாள் அல்லது பிற்தொரு நாளுக்காவது இன்று இலக்கம் தாருங்களேன். கெளுக்கவது போலக் கேட்டுப் பார்த்தேன். முடியாது என்றனர். கடிதமூலம் அப்பொயின்ற்றென்ற எடுக்கலாமா? திரும்பவும் கேட்டேன். அதற்கும் இல்லை என்றனர். இவர்களுடன் பேசிப் பயனில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. பத்து வருடங்களாக பிரான்ஸில் எவ்வளவோ போராட்டங்களைத் தாண்டி இப்போது இப்படி ஒரு சிறிய பிரச்சினைக்கு இவ்வளவு தூரம் அவஸ்தைப்பட வேண்டியுள்ளதே? ஓம், நாங்கள் அழையா விருந்தாளிகளாக இருக்கலாம். ஆனால் சில இடங்களில் மனிதர்களாகவும் மதிக்கப்படவில்லையே என எண்ணும்போது.... இந்நிலை யாரை வாட்டுகின்றதோ இல்லையோ என்னை வாட்டத்தான் செய்தது. இப்போ பிரச்சினைக்கு என்ன வழி? நண்பர்கள் பலரின் ஆலோசனையை நாடினேன். அதிகாலையோ நள்ளிரவோ போய்க்காத்து நின்று முகவரி மாற்றுவது எனக்குக் கொஞ்சமும் உடன்பாடாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் ஏனாமாகச் சிரித்தார்கள். "நாங்கள் ஆறேழு வருஷமா இந்தப்பாடு படுகிறம், நீர் ஒருக்கால் போய் நிற்கிறதுக்கு கஷ்டப்படுகிறீர்!"

"மனுஷியையும் பிள்ளையையும் முதலே கூட்டிப் போகத் தேவையில்லை. நீர் நம்பர் எடுத்த பிறகு ஒன்பது மணிபோல் வரச் சொல்லும்", என்று மேலதிக ஆலோசனை ஒன்றையும் வழங்கினார்கள். எனக்கோ மனம் ஒப்பவில்லை. இந்த நாட்டில் இப்படி இருக்காது. இதற்கு ஏதாவது ஒரு ஒழுங்கு முறை இருக்கும். விபரம் தெரியாது கஷ்டப் படுகிறோம்.

எமது பகுதியில் இருக்கும் நகராட்சி மன்ற உதவிகள்—ஆலோசனைகள் வழங்கும் அரச சமூக அலுவலகம் ஒன்றை நாடினேன். எதிர்பார்த்ததுபோல் சனங்கள் அதிகம் இல்லை. வரவேற்பு பரவாயில்லை. ஓரளவுக்கு இதமாகத்தான் இருந்தது.

"வணக்கம்."

"வணக்கம் அமருங்கள்."

"நான் ஓர் இலங்கைத் தமிழன். உங்கள் நாட்டில் அகதியாக இருக்கிறேன். எனது மனைவி குழந்தையோடு."

"ஓம், நல்லது."

"இப்போது நான் உங்கள் பகுதிக்கு வீடு மாறி வந்திருக்கிறேன்."

"நல்லது."

"எனக்கு உங்களிடம் ஒரு உதவி தேவைப்படுகிறது."

உதவி என்றதும் ஏதோ பண உதவிதான் என்பது போல முகம் சுருங்க நான் அவசரப் பட்டுக் கொண்டேன்.

"இல்லை, உங்களிடம் ஒரு ஆலோசனை கேட்க வந்திருக்கிறேன்."

முகம் மலர்ந்தது. "ஓம், தாராளமாகச் சொல்லுங்கள்" என் நிலைமையை விபரித்தேன்.

"சரி, இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"நீங்கள் ஒன்றும் செய்யத் தேவையில்லை, எனக்கு

முகவரி மாற்றுவதற்கு ஒரு அப்பொயின்ற்றென்ற எடுத்துத் தாருங்கள்!" தலை அசைந்தது. பதில் வர வில்லை. நீண்ட இடைவேளையின் பின் அது எங்களுடைய வேலை இல்லை எனப் பதில் வந்தது.

"இப்போது நான் என்ன செய்வது?"

"சற்று நேரத்துடனேயே போய் நிலுவங்கள்!"

"என்ன! நள்ளிரவையா?" உரத்தே கேட்டேன்.

எனது தெரனி அதிகமாக, பயந்திருக்க வேண்டும். பதில் வரச் சங்கடப் பட்டது.

"சிறிது யோசித்துப் பாருங்கள், எங்கள் ஆறு மாதக் குழந்தையுடன் நள்ளிரவில் எப்படிப் போய் நிற்பது?"

தோள்களைக் குலக்கி சைகையால் எதுவும் செய்ய முடியாது எனப் பதில் வந்தது. இந்தத் தோள் குலக்கல் பல இடங்களில் எனக்குச் சினத்தையே தந்திருக்கிறது.

"என்ன இது? ஏன் இப்படி? வளர்ச்சியடையாத எங்கள் நாடுகளிலேயே எவ்வளவோ ஒழுங்கு முறைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் பிரான்ஸில் இப்படி ஒரு நிலை!" உணர்ச்சி வசப் பட்ட நிலையில் ஆவேசமாகவே கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"கொஞ்சம் பொறுங்கள்" என்றுவிட்டு உள்ளே சென்ற அலுவலர், எனது ஆவேசம் அடங்க வெளியே வந்து மீண்டும் கையை விரித்தார். வேறு வழியின்றித் திரும்பினேன்.

ஐந்தரை மணியாகியது. கியூவில் முன்னூறு பேர் வரையில் சேர்ந்து கொண்டனர். முன் வரிசையில் நின்றவர்கள் மத்தியில் பெரும் சிரிப்பலையொன்று எழுந்தது. இந்த நிலையிலுமா? வாழப்பிறந்தவர்கள்! சபித்துக்கொண்டேன். விஷயத்தைக் கேட்போது எனக்கும் அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அப்போதுதான் தெருவின் மறுபுறத்தால் வந்து சேர்ந்த இருபத்தைந்து வயது யுவதி "இதுதானா, கடைசித் தொங்கல்" என்று கேட்டுவிட்டு முன்னால் படுத்திருந்த ஆபிரிக்க இளைஞிக்கு முன்னால் போய் நிற்க, இவர்கள் பதிலேதும் சொல்லாமல் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். யுவதி மெதுவாக நகரத் தொடங்கி விட்டாள்.

எனது நண்பனும் எழுந்து விட்டான். பொக்கற்றிருள் இருந்து சீப்பொன்றை எடுத்து அழகாகத் தலைசீவினான். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். "உனக்கும் வேணுமா?" என்றவாறு சீப்பை நீட்டினான். எரிச்சலைப் பதிலாக்கினேன். பழையபடி அவன் கலகலப்பானான்.

நேரம் எட்டே முக்கால் ஆகியது. எல்லோரும் பரபரப்பானார்கள். பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதிகாரிகளின் பெரிய கார்கள் சில உள்ளே நுழைந்தன. இலக்கங்கள் கொடுக்கும் அலுவலர்களும் வாசலுக்கு வந்துவிட்டனர். கியூ நகரத் தொடங்கியது. ஐந்து நிமிடங்கள் போயிருக்காது, நஷணாவற்றி இலக்கங்கள் தீர்ந்தன என்ற அறிவிப்பு வந்தது. முன்னால் நின்ற நண்பன் பேயறைந்தவன் போல் என்னைப் பார்த்தான். நெஞ்சு படக், படக் என்றது. ஒன்பது மணியளவில் வந்து சேர்வதாகக் கூறிக்கொண்ட மனைவியையும், குழந்தையையும் இன்னும் காணவில்லை. எனது அந்தகார நிலை இன்னும் அதிகரித்தது. கால்கள் தளம்பின. மனம் அந்தரித்தது. கியூ நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. நாமும் நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தோம்.

அவள் வரமாட்டாள்

பொ. கருணாஹரமூர்த்தி

நெரிசல் மிகுந்த பெர்லின் மாநகருக்கு வெளியே பத்துக் கிலோ மீற்றர் தள்ளி பூம்பானைகள் தளைந்து தொங்கத் தொங்க 'எர் லே' மரங்களுடன், விதைகளை யெல்லாம் நிலத்தில் விசிறிவிட்டு நிற்கும் 'செல்', 'வால்' மரங்களும் இலை மறைந்து போகும்படி கனிந்து நிற்கும் "பியர்ஸ்" "அப்பிள்" மரங்களும் சேர்ந்து கூட்டணியமைத்துக் கொண்டு, நூறு ஏக்கருக்கும் அதிகமான நிலப்பரப்பில் பரவி விரவி அமைந்த சோலை அது.

அதன் மத்தியில் ஜெர்மன் சான்ஸ் சலின் கோடைகால வாசஸ்தலத்திற்கு ஒப்ப ஓர் மாளிகை முகப்பில் உரோமானியக் கலைவடிவில் சிற்ப வேலைப்பாடுகளைக் கொண்டு கனகம்பீரமாக நிற்கிறது.

பணி நிமித்தம் வந்து spandan என்ற இடத்தைப் பார்த்தபோது என் பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்களில் 'ஆங்கிலக் கவி வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த் வாழ்ந்ததாக வாணிக்கப்படும் லேக் டிஸ்ட்ரிக் இப்படித் தானிருக்குமோ' என வியந்தேன்.

இத்தனை ரம்மியமான சூழலில், வெளித்தோற்றத்தில் தொன்மையுடன், ஒரு தபோவனத்தைப்போல அமைதியாய், உள்ளே அதிநவீனத்துவம் நிறைந்த இலத்திரனியல் கருவிகள் கொண்டு விசாலமாய் ஓர் கட்டிடம் எம் நாட்டில் கிடைப்பின் அங்கு ஒரு மருத்துவ வளாகத்தையே அமைத்து விடலாம்.

இங்கும் ஏதோ பரவாயில்லை. சரியானபடி பராமரிப்புக் கிட்டாத குழந்தைகளுக்கும், கொடுமையான பெற்றோரினாலோ பாதுகாவலரினாலோ துன்புறுத்தப்படும் குழந்தைகளுக்கும், அரவணைப்பு அடைக்கலமும் தருகிறது இந்த மாளிகை!

'இத்தனை செல்வம் கொழிக்கும் நாட்டிலும் அவ்வகை அவலங்கள் உண்டா?' என யாரும் புருவங்களை உயர்த்தலாம். துரதிஷ்டவசமாக 'உண்டு!' வாஸ்தவம். செல்வம் புகுந்து நிவர்த்தி பண்ண முடியாத தளங்

கள் சிலவுண்டு. அவை இவை!.

எங்கள் குடும்பம், எங்கள் பிள்ளைகள், அவர்களின் வளமான எதிர்காலம் என்ற பொறுப்பான சிந்தனைகளின்றி சதா fantasy, sex என்று அலையும் பிரகிருதிகளுக்கு வாய்த்த குழந்தைகள்- பிறப்பால் மனோ, உடல் வளர்ச்சி குன்றிய குழந்தைகள், பெற்றோரை இழந்து விட்ட குழந்தைகள்- குழந்தையை ஒரு கமையாக, அதை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்க முடியாத ககவாசி ஜீவன்களின் குழந்தைகள்- முறைகேடான உறவுமுறைகளாலோ, திருமணமாகாமலே கர்ப்பமாகிப் பின் கருக்கலைக்க முடியாதபடி நேர்ந்து பிரசவித்து விடுகிற குழந்தைகள் - குழந்தைத் தாய்மார் (child mothers) பிரசவிக்கும் குழந்தைகள் - தீராத பணியாளர், சித்த கவாதீனமற்றோர், வியாதிக்கள், உழைத்து வாழப்பிடிக்காத சோம்பேறிகள், தத்தாரிகள், நாடோடிகள், பரதேசிகளுக்கும் பிறக்கும் குழந்தைகள் - பிறப்பில் சந்தேகம் போன்ற காரணங்களால் அல்லது காரணம் எதுவுமின்றியே பெற்றோரால் வெறுத்து ஒதுக்கப்படும் குழந்தைகள் - குடி, போதைவஸ்துக்களுக்கு அடிமையாகி மீளமுடியாது போனவர்களின் குழந்தைகள் - மனோவக்கிரங்கொண்ட மானிட மிருகங்களிடையே அகப்பட்டுக் கொண்டு இம்சிக்கப்படுகையில் மீட்டு வரப்பெற்ற குழந்தைகள் - இவர்கள் அனைவர்களினதும் சரணாலயம் அது!

முதன் முதலாக சற்றேறத்தாமழ நான்கு மாதங்களுக்கு முன் அங்கு மீட்டு வரப்பட்ட பத்து வயதுப்பையன் ஒருவனையும் அவனது ஆறு வயதுத் தங்கையையும் எனக்கு அறிமுகம் செய்தார்கள். "இருவருமே இயற்கையாகப் பிறந்த இயல்பான குழந்தைகள். பெற்றோரின் மோசமான தாபிப்பாலும் இம்சைகளாலும் வாய் இயல்பாய் பேச முடியாதபடி திக்குவாய்க் குழந்தைகளாக ஆக்கப்பட்டவர்கள்," என முன்பே எனக்குச் சொல்லி வைத்தார்கள்.

அக்குழந்தைகள் முதற்சந்திப்பில் என்னை அதிசயமாய்ப் பார்த்தார்கள். நானும் என் மேசையில் அமர்ந்தபடி கிட்ட

வரும்படி சைகை காட்டவும், மிரள மிரள விழித்தனர். 'bitte kommt Ihr hier keine Angst' (கிட்ட வாருங்கள் பயப்பட வேண்டாம்) இரு வரும் அறைக்கதவின் கைபிடிக்களை ஆளுக்கொன்றாகப் பிடித்து திருகியபடி நின்றனர். இரண்டுமே அழகான குழந்தைகள், துருதுருத்த கண்களும், தாழ்ந்தும்பைப்போல் திடுப்பென மடிந்து கீழ்நிற்கும் கேசமும் கண்டு யாருமே அவர்கள் ஒரு தாயின் பிள்ளைகளென்பதை இலகுவில் கூறிவிடலாம்.

இருவருக்கும் கைகளிலும், புயங்களிலும், கால் தொடைகளிலும் முதுகிலும் அப்போது தான் சின்னம்மை வந்தாறியது போன்ற வட்ட வட்டத் தழும்புகள் இறைந்து கிடந்தன. மேசை லாச்சியைத் திறந்து சில lutscher (இனிப்பு வகை) களைக் காட்டி "இவை உங்களுக்குத்தான் வந்து பெற்றுப் போங்கள் நான் உங்களை ஒன்றுமே செய்ய மாட்டேன்" என்றேன் பையன் கதவின் குமிழ்களை விடுத்து ஒரு சாண் முன்னே வந்து நின்றான். நிறையவே கூச்சப்பட்டான். அவர்களின் கவனத்தைத் திரும்ப வேண்டி "வெளியே மழை பெய்கின்றதா?" என்றேன். இருவரும் "இல்லை" பெண்பதாகத் தலையசைத் தார்கள்.

"okay komm komm"

சின்னச் சின்ன அடிகளாய் வைத்து இருவரும் மெல்ல மெல்ல என்னை நோக்கி நகர்ந்தனர்.

"சீக்கிரம்" என்று அத்தட்டலாம் போலிருந்தது. வேண்டாம் பயந்து விடுவார்கள்!.

அருகில் வந்ததும் இருவரும் மேசையின் விளிம்புகளை பிடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். கண்களில் இன்னும் மிரட்சி, அவர்களை இயல்பாக உரையாட வைக்க வேணுமே? கேட்டேன்

"உங்களுக்கு என்ன பெயர்?"

"லி லி லி லி லி லியோ" என்றான் பையன்

ஜெஜ் ---- ஜெஜ் ---- ஜெஜ் ----"
என்று பரிதாபமாக இழுத்தாள் தங்கை.
"ஜெனினா ?"
"இல்லை" என பதாகத்
தலையசைத்தாள்.
"ஜெனித்?"
மறுபடி தலையசைப்பு
"ஜெனட்?"
"-----"
"சரி ----- நீயே சொல்லு -----"
"ஜெஜ் ----- ஜெஜ் ----- ஜெஜ்
----- ஜெனி:பர்!"

பெயரைச் சொல்லிவிட்ட மகிழ்வில்
முகம் ஜோதியாய் மலர்ந்தது.

இருவருக்கும் lutschers ஐக்
கொடுத்தேன். பெற்றுக் கொண்டு அவர்
கள் பானியில் "danke"

(நன்றி) என்றனர்.
"mein name istSusi" என்றேன்.
"Usi" என்றனர் இருவரும்.
"nein nein (இல்லை)
Susi" என்றேன்.

"Ssu ... susu" என்றாள்
ஜெனி:பர். "si" என்பதைச் சேர்த்துச்
சொல்வது அவளுக்குக் கஷ்டம். அதிக
இடைவெளியின் பின் "si" என்றாள். என்
பெயரைச் சொல்லிப் பழகியதில்
எம்மிடையே இருந்த அந்நியத் தன்மையின்
திரை சற்று விலகியது.

லியோ என் பக்கமாக வந்து நின்
றான். கைகளை நீட்டினேன். தயங்கித்
தயங்கி என் கைகளைப் பற்றியவன்,
என் மணிக்கட்டிலிருந்து முழங்கை
வரை தடவிப் பார்த்து விட்டுச் சிரமப்
பட்டுக் கேட்டான்:

"உன் னையும் நெருப்பினால்
கட்டார்களா?"

"இல்லை ஏன் ?"

"பின்னே ஏன் கறுப்பா
யிருக்கு?"

"ஓ அதுவா?
எங்கள் நாட்டில் சூரியன் ரொம்பத்
தான் சூடாக எறிக்கும் அதனாலிப்படி
..... ப்ரெளனாக"

ரொம்பத்தான் விளங்கியவர்கள் போல்
இருவரும்

"Ach so ? (அப்படியா)"
என்றனர்.

மாஸையில் சிற்றுண்டி, காப்பி
ஆனதும் குழந்தைகளைச் சிறு குழுக்க
ளாகப் பிரித்து அந்தச் சோலையில் உலா
வவிடுவது வழக்கம். மீன் தொட்டிகள்,
Aquarium என்பன இருப்பதால் குழந்
தைகள் தம்மிஷ்டத்திற்கு ஓடியாடாபடி
சற்றே கண் காணித்துக் கொள்ள

வேண்டும். அவ்வாறு ஒரு மாஸையில்
அந்நிலையத்தின் பொறுப்பதிகாரிகளில்
ஒருவரும். உளவியலாளானருமான டாக்
டர் Sela மர பெஞ்சோனரில் அமர்ந்
தபடி லியோவினதும், ஜெனி:பர்னதும்
பிரச்சினைகள் பற்றியும், அவர்களுக்கு
எப்படிப் பேசுபடி பறிச்சி கொடுக்க வேண்
டும் என்பது பற்றியும் எனக்கு விளக்க
மளித்தார்.

"தூரதிஷ்டவசமாக அவர்களின்
பெற்றோர்கள் இருவருமே மீளமுடியாத
முடாக்குடியர்கள் தகப்பனுக்கு
spedition ஒன்றில் மாதத்தில் ஏழுட்டு
நடிகள் லொறிக்குப் பாரமேற்றும் வேலை,
தாய்க்கும் கொம்பனியொன்றில் கிளிளிங்
வேலை, கிடைக்கும் ஊதியம் முழுவ
தையும் இருவரும் ஒரே வாரத்தில்
குடித்துத் தீர்த்து விடுவார்கள்.

போதை மீதியினால் எப்போது வீடு
திரும்புவார்கள் என்பதெல்லாம் கூறமு
டியாது. திரும்பாமலும் போகலாம். வீட்
டுக்கு வந்தாலும் பிள்ளைகளின் பசி,
பட்டினி, படிப்பு பற்றி அக்கறையில்லை.
சதா அடியும் உதையும்தான்! பல தட
வைகள் குழந்தைகளை வெளியே குளி
ரில் தள்ளிக் கதவைச் சாத்தி விட்டிருக்
கிறார்களாம்!

ஒரு முறை லியோவின் உடம்பில்
சிகரெட்டால் கட்ட காயம் இருப்பதைக்
கண்டு அவன் ஸ்கூல் டீச்சரே
Jugendamt (குழந்தைகள் கவனிப்பு
இலாகா) க்குப் போன் பண்ணிப் புகார்
கொடுத்திருக்கிறார். அவர்களும் பல
முறை வந்து இவர்களுக்கு புத்தி
சொல்லியும், எச்சரித்தும் போயிருக்
கிறார்கள்.

ஒருமுறை லியோவும் ஜெனி:பரும்
ஸ்கூலால் வீடு திரும்பிய போது வீடு
பூட்டிக் கிடந்திருக்கிறது. திறப்பு இல்
லாததால் ஒரு பகலும் ஒரு இரவும்
வீட்டு வாசலிலே கிடந்து விறைத்
திருக்கிறார்கள். இதை அவதானித்த
அயல் வீட்டுக்காரி ஒருத்தி பொலிஸுக்கு
போன் பண்ணியதில் அவர்களும் தங்கள்
பங்குக்கு வந்து எச்சரித்து விட்டுப்
போயிருக்கிறார்கள். எல்லாமே எருமை
மாட்டில் மழை தூறின கதைதான்.
குடிக்கப் பணமில்லாதபோதோ, அல்லது
கண்வனும் மனைவியும் தமக்குள்
சண்டை போட்டுக் கொண்டு எரிச்சல்
'மூட்' டில் இருக்கும்போதோ,
குழந்தைகள் சிறிது சத்தம் செய்தாலும்,
அவர்களை நரையப் புடைத்துத் துன்
புறுத்தும் அவர்கள் போக்கில், சிறிதும்
மாற்றமில்லை. தங்கள் சொந்த வீட்டி
லேயே அரவணைத்து அன்
பூட்டிச் சீராட்டி வழிநடத்தல் செய்ய
வேண்டிய பெற்றோர்களுக்குத் தினந்

தினம் பயந்து நடுங்கியே வாழ்ந்த அவர்
கள், அனுபவித்த துயரங்களை முழுவ
தும் விபரித்தால் யார் உள்ளமும் பதைக்
கும்!

அவர்கள் பியர் வாங்கிக் குடிக்க
வைத்திருந்த சில்லறையை பசியின்
நிமித்தம் எடுத்துப் போய் வெளியில் "கறி
வூஸ்ட்" வாங்கிச் சாப்பிட்டார்களென்று
லியோவையும், ஜெனி:பரையும் தாயும்
தகப்பனும் திமிறவிடாது கையையும்
காலையும் மிதித்துக் கொண்டு உடல்
பூராவும் சிகரெட்டால் கட்டிருக்கிறார்கள்!
அவர்கள் போட்ட அலறலில் ஏதோ
விபரீதம் நடப்பதையுணர்ந்த யாரோ
பொலீஸை அழைத்திருக்கிறார்கள்.
பொலீஸ்தான் அவர்களை எம்மிடத்தில்
கொண்டு வந்து ஒப்படைத்தார்கள்.
அன்புக்கு ஏங்கிய பிஞ்சு உள்ளங்களுக்கு
அடுத்து அடுத்து ஏற்பட்ட பேரதிர்ச்
சிகளால் மூளையின் மென்கலன்களில்
விரிசல்கள் ஏற்பட்டுக் குருதிப் பெருக்கு
ஏற்பட்டதாலே அவர்கள் ஞாபக சக்தி
பாதிக்கப்பட்டுப் போச்சு. விபத்துக்களின்
போது மூளையில் அடிபட்டு குருதி
உறைவதாலும் இந்நிலை அவள் வர
மாட்டாள். இந்நோயை Aphasia என்பர்.

"இந்நோயின் இதர குணங்கள்?"

"ஏதாவது உறுப்போ இல்லை
உறுப்புகளோ கூட இயங்காமல் போக
லாம் அந்த வகையில் லியோவும்,
ஜெனி:பரும் கொஞ்சம்
அதிஷ்டசாலிகள்..... தம் பெயரையே
மறந்து போனவர்களை நான் சந்தித்
திருக்கிறேன் கற்றிருந்த வார்த்தை
களை மறந்து போவதால் பேச்சுத்
தடைப்படும் அல்லது எந்த வார்த்
தையை எங்கே பாவிப்பதென்பதில் குழப்
பமேற்படுவதால் பேச மிகவும் சங்கடப்
படுவர். வார்த்தைகளை மறவாது இருந்
தாலும் இலக்கணப்படி வார்த்தைகளைக்
கோர்ப்பதில் சிக்கலுண்டாகும். சிலர்
வெறும் தந்தி வசனங்களைப் போலவே
பேச முயல்வர். அல்லது சிலர் இலக்க
ணப் பிழைகளுடனேயே தொடர்ந்தும்
பேசுவர்".

"தை ஒப்பிரேஷனால் சரி செய்ய
முடியுமா?"

அடிக்கடி மயக்கம் அல்லது
"கபாலத்தினுள் தீராத வலி, உபாதையா
யிருந்தால் மூளையில் ஒப்பிரேசன் செய்து
குருதி உறைவுகளை அப்புறப்படுத்த
தலாம் ஆனால் எந்த ஒப்பிரேஷ
னாலுந்தான் மூளையை ரிப்பீர் பண்ண
முடியுமோ?"

"இவர்களைக் குணப்படுத்தும்
மார்க்கம்தான் என்ன?"

"Speech Therapy (பேச்சுப்பயிற்சி)
ஒன்றேதான் வழி!"

"மெல்ல மெல்ல அவர்கள் மறந்து போன வார்த்தைகளையும்..... அவற்றை இலக்கணப்படி பேசவும் எழுதவும் நாங்கள் தான் கற்றுத்தர வேண்டும் வியோவைவையும் ஜெனி.:பரையும் எந்தக் குறையுமில்லாத குழந்தைகளாக பீட்டு டெடுக்க முடியும். அந்த நம்பிக்கை மில்தான் அவர்களை நான் உம்மிடம் ஒப்படைக்கிறேன்."

"பெற்றவர்கள் பிள்ளைகளைப் பார்க்க வந்து போவதுண்டே?"

"தகப்பன் இதுவரை வந்ததே மில்லை. அந்தப் பிரகருதி வராமலிருப்பதே இப்போதைக்கு நல்லது அவன் பெயரை எடுத்தாலே குழந்தைகள் நடுங்கிப் போகுகிறார்கள் ஜெனி.:பருக்கு மட்டும் இன்னும் தாயின் நினைப்பிருக்கு..... பாவம் அவளுக்கு ஆறு வயதுதானே? இன்னும் தாயின் துடும் அணைப்பும் வேண்டிய பருவமல்லவா?"

"நாய் எப்போதாவது வந்ததுண்டா?"

"இரண்டு மாத முன்பே ஒரு தடவை வந்தாள்..... சரி, வரும் போது தான் ஒரு நல்ல சாப்பாட்டையோ கடைசி ஒரு Hamburger ஐயோ வாங்கி வருவா்வா? சுயிங்கம் கொண்டு வந்து தாரா சுயிங்கம்!"

"சனி ஞாயிறுகளில் வந்து பிள்ளைகளுடன் விளையாடிப் பொழுதைக் கழிக்க எல்லாப் பெற்றோர்களையும் அனுமதித்திருக்கிறோம்..... இரண்டு வாரமுன்னாலே "அடுத்த ஞாயிறு வாரேன் டொக்டர்" என்று போன் பண்ணினார். அவரை ஜெனி.:பருடன் கூடப் பேசவைத்தேன். ஞாயிறும் கழிந்து நாலைந்து நாட்கள் தள்ளி மீண்டும் போன் பண்ணுகிறாள். "போன ஞாயிறு எனக்குச் சரியான Schwerkopf (மிகையாய் குடிப் பதால் உண்டாகும் மண்டைவலி) மன்னிக்கவேண்டும் அடுத்த வாரம் வாரேன்!" அடுத்த ஞாயிறாவது வந்தால் தானே.....?"

இவர்களுக்கு மிக உயர்ந்த பதிப்பில் வழுவழுப்பான தாள்களில் அழகழகாக வர்ணப்படங்கள், ஓவியங்கள் போட்ட பாடப்புத்தகங்கள். பார்த்தால் எமக்கே இன்னொரு தடவை ஆரம்ப வகுப்பு களிலிருந்து படிக்கலாம்போல ஆசை வரும். அப்புத்தகங்களை விரித்துப் பார்க்கையில் அவர்கள் கண்களில் தோன்றும் ஆவலும், குமிழும் ஆனந்தமும் வர்ணிக்க முடியாது! நான் ஒவ்வொரு பக்கமாகப் புரட்டிப் படங்களின் கீழ் உள் எவற்றை வாசித்துக்கொண்டு போகவும் வியோவும் சேர்ந்து சொல்வான். பின் படங்களை நான் காட்டிய போது Elephant, Zebra, Pfau (மயில்) Hase (முயல்) - Auto ... Schiff, Flugzeug

(விமானம்) என்று ஆரம்பத்தில் சற்றே திக்கியும் பின் திருத்தமாகவும் வாசிப்பான். ஒரு நாள் படமில்லாத ஒரு புத்தகத்தில் Elefant என்ற சொல்லைக் காட்டி வாசிக்கச் சொன்ன போது முழித்தான். பின் எழுத்தைக் காட்டி தனியே கேட்ட போது ELZ என்றான். IIR என்றான். EIM என்றான், உச்சமான திக்கலுடன்! பின் யானையின் படத்தைக் காட்டிய உடனே Elefant என்றான் எதுவித திக்கலுமில்லாமல்! எங்களுக்கு அப்போதுதான் விஷயம் ஓடிவெளித்தது!

இவன் நாம் சொல்லிக் கொடுக்கும் வார்த்தைகளை மனதில் வைத்திருந்து பின் படங்களைப் பார்த்தும் ஒப்புவிக்கிறானேயன்றி எழுத்துக்கும் அவனுக்கும் சம்பந்தமேயில்லை. இனி இவனுக்கும் ஜெனி.:பர் போலவே a, b, c, d, என்றுதான் ஆரம்பிக்க வேண்டும்!

ஜெனி.:பர் இப்போதெல்லாம் என்கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு உலாத்துகிறாள். ரப்பர் பொம்மை போல் அவள் ஸ்பரிசந்தான் என்ன கசகம்! அணைத்தாலோ, லேசாக நெருக்கிக் கட்டிப்பிடித்தாலோ, முத்தங் கொடுத்தாலோ கூச்சத்தில் உடல் வியர்த்துப் போகிறாள்..... அவர்களுக்கு அதெல்லாம் புது அனுபவங்கள்!

ஒழுங்கான பேச்சுப் பயிற்சியில் இப்பொழுதெல்லாம் என்னை "சூ சூ சூ ஊ ஊசி" என்று அழைக்கிறாள். சில வேளைகளில் 'குஷி' பிறந்து விட்டால் தானே ஓடிவந்து அணைக்கவும் செய்கிறாள். நாமெல்லாம் சூழ இருக்கையில் 'தாயோ தந்தையோ எவராகிலும் வந்து தம்மை இனிமேல் சிகரெட்டால் கடவே முடியாது' எனத் திடமாக நம்புகிறாள். ஜெனி.:பருக்கு அவள் தாய் அவளிடம் வந்து 'ஒரு கனவு போல் குலவும் அந்த அரைமணி நேர இன்பத் திற்கான ஏக்கம்' இன்னும் உண்டு.

இன்று காலைமில் எழுந்தவுடன் கேட்டான் "சூ சூ சூ ஊ ஊசி இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமையா?"

"இல்லையேஎன்டா?"

"அப்போ எப்பதான் ஞாயிறு வரும்?"

அப் பிஞ்சு எழுப்பும் கேள்வியின் 'த்வனி'யைப் புரிந்து கொண்டு ஆதரவாக அவளைத் தூக்கி மடியில் இருத்தி வைத்துக் கொண்டு அவள் கேசத்தைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டே சொன்னேன்:

"ஜெனி.:பர் இன்றைக்கும் இரவு தூங்கி நித்திரையால் காலை எழும்பி .."

"நாளைக்கும் இரவு தூங்கி நித்திரையால் எழும்பி .."

"நாளையின்று தூங்கி நித்திரையால் எழும்பி .."

"அடுத்தநாளும் தூங்கி நித்திரையால் எழும்பி .."

ஜெனி.:பரும் சேர்ந்து கொண்டு ராகத்துடன் சொன்னாள்.

"அடுத்தநாள் தூங்கி நித்திரையால் எழும்பி .."

"அதுக்கு அடுத்தநாளும் தூங்கி நித்திரையால் எழும்பி .."

"எழும்பினால் ?"

"ஜெனி.:பரின் அம்மா வந்து நிற்பாளே ..!"

"நிஜமாலுமா ..?"

"நிஜமாலும் ..!"

அவள் தன் பிஞ்சு விரல்களை எல்லாம் நீட்டி இன்னும் எத்தனை நாட்களென எண்ணத் தொடங்குகிறாள் என் நெஞ்சு நெகிழ்கிறது எனக்கு மட்டும் தெரியும் அவள் அடுத்த ஞாயிறும் வரமாட்டாள்!

15 Feb 1996

பாலி ஆற்றங்கரைகளைத் தேடி...

-சாள்ஸ்

அந்த அதிகாலை அறைக்கு வெளியே கிடந்த ரெலிபோன் அடி அடியென்று அடித்தது.

அன்று ஒரு ஞாயிறு. நித்திரைக்கு ஏற்ற நாள்.

நேற்று அடுத்த தெருவில் நண்பன் ஒருவனின் பிறந்தநாள் விழாவில் மடாக்குடி குடித்த 'விஸ்கிகளின்' கலப்பு இன்னும் அவன் தலையைச் சுற்றி கொறட்டைத் தூங்கலிலிருந்து எழும்புவதைத் தடுத்தே விட்டது.

மீண்டும் விட்டு விட்டு ரெலிபோன் அழுத்தது.

“அறுந்த ரெலிபோன், முளையைத் துளைக்கிறது, சனியன்”.

தட்டித் தடவி எழும்பிப்போய் எடுத்தான்.

“ஹலோ, குணம் இருக்கிறாரோ?” மறுமுனையில்.

“ஓ, அது நான்தான், என்ன?” அதட்டினான்.

“வவுனியாவில் இருந்து ஹோல் உம்மிட அம்மா வந்து நிற்கிறா. திருப்பி 024..... இந்த நம்பருக்கு எடுக்கட்டாம்.” மீண்டும் அதே குரல்.

ரெலிபோன் கட்.

அலுப்பும், வெறுப்பும், வெறியும் மிக்கவனான அவன்,

“திரும்பவும் இந்த மனிஷி வெளிக்கிட்டு வவுனியாவுக்கு வந்திட்டுது.” புறுபுறுத்துக் கொண்டான்.

கடந்த ஐந்து வருடங்களாக அகதிச் சீட்டு எழுதப்பட்டு இந்த நாட்டுக்குள் அடைபட்டுப் போன அவனுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது, மல்லாவிலிருந்து ஓமந்தை வந்து, யுத்தத்தில் சிதைக்கப்பட்டு அழிந்து போய்க் கிடக்கும் கண்டி வீதியின் அருகேயுள்ள கிராமங்களையும், அடர்ந்த காடுகளாகக் கிடக்கும் கடுதாசிப்பூ மரங்களையுள்ள அந்த சூனிய பிரதேசத்தைக் கடந்து வர மனிதர் படும் வேதனைகளும் கஷ்டங்களும்.

அவனுடைய வாழ்வும் பழக்க வழக்கங்களும் பல தாய் மாறிப்போய்விட்டது.

கிழமை நாட்கள் முழுவதும் கண்ணாடி வீடுகளுக்குள் வளர்க்கப்படும் தக்காளித் தோட்ட வேலையும், வார இறுதியில் அரைச்சனியும் ஒரு ஞாயிறும்

கிடைக்கின்ற ஓய்வில் பிறந்தநாள், திருமண விழாக்களில் விஸ்கியும் பியருமாய் வயித்தை நிறைத்து, வாய்க்கு ருசியான அன்னத்தைக் கூட அரைகுறையாய்க் கொட்டி, அறைக்கு வரக்கூட அவதிப்படுகின்ற வாழ்வு.

அதுவே அவனுக்கு எழுதப்பட்ட வாழ்வாய், மாற்றப்பட முடியாத வாழ்வாய், மாற்ற விரும்பாத வாழ்வாய் போய்விட்டதால் அவன் சொந்தங்களும் உறவுகளும் தூரமாய், ஒரு பத்தாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால்....இப்போது அவனைச் சுற்றி புதிய உறவுகள், புதிய பழக்க வழக்கங்கள், புதிய கலாசாரங்கள்.

அவன் அயலட்டை, தெரு, நகரம் முழுவதும் வேற்றுமொழிக் கலாசாரம் திறந்து காட்டிக்கொண்டு சிரிக்கிறது. பதிலுக்கு அவனும் சிரிக்கிறான். மாற்றங்களை மனிதன் நாடி ஓடுகிறான். அவனும் அப்படித் தான்.

முள்ளூக்கிமுளை வேலி அடைப்புக்குள்ளிருந்து விடுதலை பெற்றுவிட்ட நினைவிலிருக்கும் ஒவ்வொரு நேரமும் அவனது தாயின் கடிதங்கள் இழுத்துப் பிடித்துக் குலுக்கத்தான் செய்கின்றன.

நாடுவிட்டு பிய்த்து எறியப்பட்ட இன்னொரு இடத்தில் ஓதுங்கிப்போன வாழ்வில்: ஆரம்பத்தில் கிழமைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுகின்ற அவனது நினைவுகள் அத்தி பூத்தாற்போல் ஆகிப்போச்சு.

பிற்காலத்தில் தன்னைக் காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கையில்தான் முத்த மகனுக்காய் - தன் வாழ்வில் மறக்க முடியாமல் ஓட்டிப்போன கணவனுடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் களமாய் நின்ற அந்தக் காணியை விற்ற கவலையைக் கூட மறந்து, அவனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிய பூரிப்பில், தன் ஊர் முழுவதும் பெருமையடிக்கும் ஒரு அப்பாவித் தாயின் மனோநிலையை ஒரு மகனால் உணர முடியவில்லை.

சுவிரிமுத்தரும் விசாலமும் காணி கிடைத்து, தீவிலிருந்து வன்னிக்கு வந்து யோகபுரத்தில் காணி வெட்டி, வீடு போட்டு ஒரு வருடத்தின் பின்தான்

முத்தவனான குணம் பிறந்தான். அதன் பின்பு இரண்டு தங்கைகளும் தம்பியும் பிறந்தனர்.

பாலி ஆற்றங்கரையாய் விரிந்து கிடக்கும் வயல் நிலங்களும், பிள்ளையார் வாய்க்காலால் வளைத்து வடிவமைக்கப்பட்ட குடியிருப்புக்காணிகளுமாக அந்த யோகபுரம் 'துணுக்காய்க்கு' தென்கிழக்காய்க் கிடக்கிறது. ஒரு முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் கொடிய மிருகங்களின் அடர்ந்த காடாய் மண்டிக் கிடந்த இடம், இன்று நிமிர்ந்த தென்னை, பனை, மா, பலா என்று கனிதரு மரங்களின் சோலையாய்த் தெரிகிறது.

முத்தரின் காணிக்குப் பின்னால் ஓடும் பிள்ளையார் வாய்க்காலில் பலகைத் தடைக் 'கலிங்கு'த் தண்ணீர் மறித்து, மாற்றி மாற்றிப் பயிரிடுகிற நிலக்கடலையும் கௌபியும், சணலும், காய்கறிச் செடிகளும் பூத்துக் காய்த்துக் கிடப்பதும், அவற்றைப் பக்குவமாய், ஒதுக்கிப் பார்த்து அந்தச் செம்மண் வரம்புகளின் கடப்பிலும் ஓடி ஓடி பாத்தி அடைத்து, தண்ணீரைக் கட்டுவதும் அவனுக்குப் பிடித்துப் போனவை. முற்றல் பருவத்தில் அவற்றை அறுத்து, காயவைத்து, அடித்து விதைகள் பெறும்வரை தகப்பனுடன் சேர்ந்து உழைத்து வந்தவன் குணம்.

மல்லாவிப் பாடசாலையில் ஏழுவரை படித்தவனானாலும், அவனது கவனம் படிப்பில் இல்லாமல் போய், தோட்டமும் வயலும் மாட்டுப்பட்டிகளுமென்று முத்தருக்கு உதவியாய் மாறிவிட்டான்.

அவனது தாயான விசாலமும் கூட புருஷனுக்குத் துணையாகவும் பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுப்பதிலும் வீட்டு வேலைகள் வயல் வேலைகள் என்று எதிலும் ஒத்தாசையாய் ஒரு அன்பான கிராமத்து உழைப்பாளிப் பெண்ணாய் உழைத்துத் தன் கணவனின் அவலமான சாவின் வேதனைகளிலிருந்து மீள முடியாமல், தன் முத்த மகனைக் கண்ணீரோடு வழியனுப்பி வைத்தாள். இளமையின் கனவுகளோடு உலாவித் திரிந்த குணத்தின் வெளிநாட்டுப் பிரயாணம் ஒரு தற்செயலான நிகழ்வு.

அடங்காத அலியன் யானைகளிலும், கொம்புப் பற்கள் கொண்ட காட்டுப் பன்றிகளிலும், கொடிய புடையன் பாம்புகளிலும் இருந்து அந்தக் கிராமத்தையும் தங்களையும் வயல் தோட்டங்களையும் காவல் காப்பதிலிருந்து, ஏர் பிடித்து உழுது சேற்றடித்து நாற்று நடவும், வீடு வேயவும் எதையும் கூட்டாய் செய்கின்ற யோகபுரத்தின் மக்களின் தன்மைபிக்கைகள் கணக்கிட முடியாதவை. இரவு முழுவதும் தகரம் தட்டி சத்தமிட்டு செட்டுக்கள் போட்டு பாலி ஆற்றங்கரைகளில் கூட்டமாய்க் காவல் காக்கும் அவர்களுக்குள் வேற்றுமைகள் தெரியவில்லை. அந்தக் கிராமத்து மக்களின் வாழ்வில் நம்பிக்கைகளும் புதிய அர்த்தங்களும் பொதிந்து கிடந்தன.

குணம் சிறுவனாக இருந்த காலத்திலிருந்து, முத்தர் பாலி ஆற்றங்கரையில் 'வைபோசாய்' வெட்டிய காணியின் அந்த அரை ஏக்கர் காணியில் நட்ட மிளகாய் மரக்கறிச் செடிகளை நாசப்படுத்தும் அந்தக் குரங்குகளுக்கும் கிளிகளுக்கும் மட்டை அடித்துக் காவல் இருப்பான்.

ஆற்றங்கரையில் வளைந்து கிடக்கும் அந்த முதிரை மரங்களில் ஏறியிருந்து, சுழித்துச் சுழித்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றில் விரால் மீன்களின் துள்ளல்களை வேடிக்கை பார்ப்பான். சிலவேளை கயிற்றுப் பாலத்தைக் கடந்து, நடந்து வவுனிக்குளம் வரை போய்விடுவான்.

குளத்தின் பரப்பு முழுவதும் நிமிர்ந்து நிற்கும்

பட்ட மரங்களில் கூடு கட்டும் நீர்க் காசங்களின் மீதும் அதன் கூடுகள் மீதும் அவனுக்கு ஒரு கண். நல்ல கோளான் கற்களை மரங்களை நோக்கி விட்டெறிவான். அவை கத்திக்கொண்டு கூட்டமாய் எழுந்து பறப்பதை வேடிக்கை பார்ப்பதில் அவனுக்கு ஒரே திருப்தி.

அந்தக் குளக்கட்டுக்கு அருகாய் வாடி அமைத்து மீன் பிடிக்கவென்று இரண்டு குடும்பங்கள் குடியேறியிருந்தனர். அவர்களது பேச்சுமொழி அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அதன் சம்மட்டியான டிங்கிரி பண்டா விற்கு மாங்குளத்தில் பாண்டறையை இருப்பதாக யோகபுரத்தில் பலர் பேசிக் கொண்டார்கள்.

குளத்தில் கொழுத்துக் கிடந்த யப்பான் விரால், கெழுத்தி மீன்களைப் பிடித்து கருவாடாக்கிச் சிங்களக் கிராமங்களுக்குள் கொண்டுபோய் விற்கிற பண்டாவுக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் அந்த இரண்டு குடும்பங்களும் பிழைப்புக்காக வந்தவர்கள்.

யோகபுரத்துக்குள் குடியேறியவர்கள் பெரும்பாலும் தீவுக் கூட்டங்களிலும், வடமராட்சியின் சில பகுதிகளிலும் இருந்து வந்தவர்கள்தாம். இவர்களும் பிழைப்புக்காக வந்தவர்கள்தான். பல்வேறு பிரதேச பேச்சு வழக்குகளில் தங்களை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டு பெயர்களுக்கு முன்னால் ஊர்ப் பெயர்களையும் பட்டப் பெயர்களையும் தாங்கிக்கொண்டு உறவு பூண்டனர் அந்தக் கிராமத்து மக்கள்.

யாழ்ப்பாண மக்களின் உணவுத் தேவைகள் மட்டுமின்றி, கொழும்புக்கும் பண்டங்கள் கட்டி 'வொறிகள்' எடுத்துப் போகிற கிராமமாய் யோகபுரம் மாறத் தொடங்கிய காலத்தில்தான், அரசியலும் இனவெறியும் பாரபட்சங்களும் அப்பட்டமாய்த் தோன்றின.

அந்த அதிகாலை கடப்பைத் தடிகளை இழுத்து விட்டு பட்டிக்குள் நின்ற மாடுகளை மேச்சலுக்கு ஓட்டிப் போகத் துரத்திக்கொண்டு நின்ற முத்தருக்குப் பக்கத்து வீட்டு தில்லையன் அச்சேதியைச் சொன்னார்.

"வவுனிக்குளத்துக் கட்டில் இருந்த இரண்டு வாடியளையும் ஆரோ கொழுத்திப் போட்டாங்களாம்."

"ஆர் செய்தது, ஏன் செய்தாங்கள்" என்ற கேள்விகள் அதைச் சுற்றிய எல்லாக் கிராமங்களும் கேட்டது.

மாங்குள பொலிஸ் ஜீப்பில் துணுக்காய்ப் பிரிவு டி.ஆர்.ஓ., குளக்கட்டைப் பார்வையிட்டார். பண்டாவும் கூட இருந்தார். அன்று இரவே இரண்டு குடும்பங்களையும் மாங்குளம் கூட்டிப் போய்விட்டார், பண்டா.

மதியப் பொழுதில் வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு பாண்டியன் குளம் வரை போய்வருவதாக குணத்திடம் சொல்லிவிட்டு முத்தர் போனார். குத்தகை எடுத்து சிறுபோகம் விதைத்து, தைத்துவைத்த நெல்லு முட்டைகள் பாண்டியன் குளம் பிள்ளையார் கோவிலுக் கூருகாய் இருந்த ஒன்றுவிட்ட சகோதரனான மணியம் வீட்டில் இருந்தது. சம்பந்தர் மில்லைக் கடந்து துணுக்காய்க்குப் போகும் பிரதான வீதியில் தெற்காய் நீளும் கிரவல் பாதையில் மாடுகளைக் கட்டி விட்டுக் கொண்டு போய்ச்சேர சூரியன் கீழ் இறங்கி கிணியர்ப் பற்றைகளுக்குள் மறைந்து விட்டான்.

மாங்குளத்திலிருந்து முன்று ஜீப்புகளிலும் ஏறிக் கொண்ட இராணுவ சிப்பாய்களின் எண்ணிக்கை இருபது. அவர்கள் மாங்குளத்திலிருந்து துணுக்காய்க்குப் போகும் பாதையில், வவுனிக்குளத்துக்கு பிரிவும் தெருவைப் பிடித்துக்கொண்டு உறுமிக்கொண்டு போயினர்.

எரிந்த வாடிகளைப் பார்த்துவிட்டு குளத்துக்கு அருகாய் இறங்கும் பாதையில் பாண்டியன் குளத்தை நோக்கி நகர்ந்தனர்.

பிள்ளையார் கோவிலுக்கு முன்னால் தீப்புகளை நிறுத்திவிட்டு அருகேயிருந்த மணியம் வீட்டுக்குள் புகுந்தனர்.

கதைத்துக் கொண்டிருந்த மணியத்தையும், அவரது முன்று ஆண்பிள்ளைகளையும், முத்தரையும் சுட்டுக் கொன்று தூக்கி நெல்லு முட்டைகள் மேல் போட்டனர். வீட்டுக்குத் தீ வைத்துவிட்டு வந்த பாதை வழியே திரும்பி, மாங்குளம் இராணுவ முகாமுக்குப் போய்விட்டனர்.

மிகச் சாதாரணமாய் இராணுவத்தால் செய்யப் பட்ட அந்தக் கொலைகள், யோகபுரத்தையும் அதைச் சுற்றிய கிராமங்கள் முழுவதற்கும் பேரதிர்ச்சிக்குள் ளாக்கின.

முத்தரின் இழப்பு - வாழ்வின் மேல் இருந்த நம்பிக்கையைச் சுக்குநூறாக்கியது. தன் குழந்தைகளைப் பற்றிய எதிர்காலம் அவள் மீது தாளாச்சுமையாய் ஏறிக்கொண்டது.

குணம் மிகவும் மாறிப் போய்விட்டான். முழு உழைப்பாளியாய்த் தன் குடும்பத்துக்காக நின்ற அவன், தன் தந்தையின் அநியாயச் சாவுக்காக ஆத்திரமடையத் தொடங்கிவிட்டான்.

அந்த நேரத்தில் விசாலம் வீர வசனம் பேசுகிற தாயாய் இல்லாமல், ஒரு அப்பாவித் தாயாய் முத்த மகனைக் காப்பாற்ற எண்ணி, வீட்டுக் காணியை வித்து வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டாள்.

அவனும் தன் தாயின் நினைவுகளால் பலதடவை பாதிக்கப்பட்டாலும், பின்னர் படிப்படியாய்....தழுவின் நிர்ப்பந்தத்துக்குள்...ஆளாகிப் போனான்.

அவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்தபோது பத்தைத் தாண்டி விட்டது. எழுதி, எறிந்து கிடந்த அந்தப் பேப்பரில் இருந்த ரெலிபோன் இலக்கம், போதை

யைத் தாண்டித் தாயின் நினைப்பைக் கொண்டுவந்தது. 'இருக்கிற காசை அனுப்புவம்' என்ற எண்ணத்தில் நம்பர்களைத் தட்டினான்.

"விசாலத்தோட கதைக்கலாமா, கொலண்டிலேருந்து குணம் கதைக்கிறன்."

"கொஞ்சம் இருங்கோ", "ஆச்சி உனக்குத்தான் கதையணை."

"தம்பி குணமா, எப்படியப்பு இருக்கிறாய்."

"நான் நல்லா இருக்கிறன், நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீயள்."

"எங்களுக்கு என்னப்பு கு....." விசாலம் அழத் தொடங்கி விட்டான்.

"அழாதயணை அம்மா", தாயின் அழுகை பல்வேறு பழைய நினைவுகளைக் கொண்டு வந்தது அவனிடம்.

"அம்மாச்சி, நான் காசு கொஞ்சம் வைச்சிருக்கிறன், உண்டியலில் போட்டுவிடுறன்-----."

"தம்பி, நீ என்ன கஷ்டப்படுறியோ எனக்குத் தெரியாது எனக்கொண்டும் வேண்டாம், உனக்கொரு கலியாணம் பார்க்கலாம் என்று நினைக்கிறன். தில்லையற்றை மகள் ராசாத்திதான். நீ என்ன யோசிக்கிறாய் என்று எனக்குத் தெரியாது. யோசிச்சுப் போட்டு விபரமாய்க் கடிதம் போடு. ரெலிபோனுக்கு கணக்கீடும், வைக்கிறன்."

விசாலம் திரும்பி யோகபுரம் போய்விட்டான்.

தாயின் தன்னலமற்ற செய்கைகளினால் குணம் மீண்டும் பாதிக்கப்பட்டு விட்டான். கடிதங்கள் எழுதுவதற்கான எத்தனிப்புகளில் இறங்கியிருக்கிறான்.

இடையிடையே ராசாத்தியின் முக அமைப்பை ரூபகத்தில் கொண்டு வரப் பார்க்கிறான்.

அதனோடு கூடவே தன் கிராமத்து நினைவுகள் பசுமையாக விழுகிறது.

S.K. PROPERTY SERVICES

Letting Management, Property Maintenance,
Financial Consultant

212A HIGH STREET NORTH, EAST HAM, LONDON E6 2JA

TENANTS

For all your accommodation needs, we are there to sort it out.

Call Us Now

NO COMMISSION, D.S.S. WELCOME

LANDLORDS

a new rent guaranteed scheme

Good landlord, Good property, Good tenants and Good rent

Please contact us for friendly services

KUMARANS PROPERTY SERVICES

1A Sibley Grove, Manor Park,

London E12 6SD

Tel: 0181 552 2613 Fax: 0181 548 1122

மாட்டின்

தமயந்தி

விடிகின் வெளிச்சம் பூமியைத் தொடமறுத்த பகல் நேரம். பனிப்புக்காருக்குள் முடுண்டு கிடக்கும் ஆலைச் சுவர்களிடையே யந்திரங்கள் சிழித்துப்போடும் மீன்களை கைக்கத்திகளால் செதுக்கிச் செப்பனிட்டபடி மனிதர்களும் யந்திரங்களாய். ஆலை இயங்கிக்கொண்டிருந்தது.

எனக்கும் அவனுக்குமாய் ஆலையுள் தனியான இட ஒதுக்கீடு. தனியான வெட்டுப்பீடம். “தொக்ஸ்” என்ற எம்தூர் கலவாய் இனத்தைச் சேர்ந்த மீனினத்தைக் கீறிப் பிளந்து, கழுவிச் செப்பனிட்ட உப்பிலிடும் வேலை எம்மிருவருக்கும்.

மாட்டின். கொஞ்சம் காது கேட்காது, கொஞ்சம் கண்பார்வை குறைவு, கொஞ்சம் கொன்னை, கொஞ்சம் வாசனை நுகர்வு குறைவு...இதயக் குழையொன்று கொஞ்சம் இயங்குவது குறைவு... மாடாய் வேலை செய்வான். நால்வர் செய்யும் வேலையைத் தனியொரு வனாகச் செய்வான். எனக்குத் தெரிந்து தேகீர் இடைவேளைகூட எடுக்காது வேலை செய்யும் ஒரேயொரு வேலையாளி. இவன் கொன்னையாகப் பேசுவதை ஆலைத் தொழிலாளிகள் பலரால் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. ஆனால் நானும் அவனும் சரளமாகப் பேசிக்கொள்வோம்.

“நீயும் அரைகுறை நொஸ்குத்தானே மச்சான், அதுதான் உந்த செகுட்டுக் கொன்னையனுக்கும் உனக்கும் நல்லா ஓட்டுது. முக்கைச் சொறிஞ்சு கிறிஞ்சு போடாத மச்சான், சிலவேளை வெளுத்தாலும் வெளுத்துப்போடுவான். என்னண்டாடாய் உந்தக் கொன்னை யனோட வேலை செய்யிராய்...? உதொரு விசர்க் கவுண்மென்ட். இப்படியான கண்டிஹ்ப்களை போட்டனிப்பிடவேணும். அப்பதான் ஒழுங்காயிருக்கிறவங்களுக்கு வேலை கிடைக்கும். இப்படியான வலசுகளை உயிரோட வச்சிருந்தா வேலையில்லாப் பிரச்சினை என்னண்டு தீரும்?” இது ஆலையின் இரண்டாம் மாடியில் மீன்களைப் புகைபோட்டு பதப்படுத்தும் ஒரு தமிழ் நண்பனின், மாட்டின் தொடர்பான, மாட்டினைப் போன்ற மனித ஜீவன்களை உயிரோடு விட்டு வைத்திருக்கும் இந்த நாட்டு அரசு தொடர்பான அபிப்பிராயப்பாடு.

பகல் 11 மணி. ஆலைத் தொழிலாளர் அனைவரும் மதிய உணவுக்காக ஓய்வுபெறும் நேரம். உண்மையிலேயே இந்த 11 மணியானது ஆலைத் தொழிலாளிகள் எல்லோராலும் விரும்பப்பட்ட ஒன்று. இயந்திரங்களோடு இயந்திரமாய் ஓயாது இயங்கும் தொழிலாளிகளின் கையளைவுகளையும், நாரிக் கடுப்புகளையும் சற்று ஆற்றுவதற்கு அருமையாகக் கிடைக்கும் அரைமணி நேரம். ஆவி பறக்க குளிர்ந்துகொண்டிருக்கும் தண்ணீருக்குள் விறைத்துப்போன கைகளைச் சிறிது தூலக்கக் கிடைக்கும் அரைமணி நேரம். இவ்வளவு அவலது இரண்டு ரொட்டிக்குத் துண்ணொள் சாயங்காலம் வரை வயிற்றைச் சமாதானப்படுத்தக் கிடைக்கும் அரைமணி நேரம். வஞ்சகமில்லாமல் வயிறு குளிர்ச் சொல்லப்போனால் ஆலைத் தொழிலாளிகளுக்கு வேலைநாட்களில் சுவர்க்கத்தைத் தரிசிக்கும் சுபவேளை இந்தப் பதினொன்றிலிருந்து பதினொன்றரைவரைதான். மாட்டினாலும் இது மிகவும் விரும்பப்பட்ட நேரமாகும்.

மாகும்.

மதியவுணவு இடைவேளையின்போது கண்டினுக்குள் நானும் அவனும் ஒரே மேசையில்தான் இருப்போம். அந்த அரைமணி நேரமும் நிறைய விடயங்களை இருவரும் பேசிக்கொள்வோம். ஆனால் ஆலையின் வேலை தொடர்பாய் எந்தப் பேச்சையும் இந்த நேரத்துக்குள் அவன் எடுப்பதேயில்லை. எனது தேசத்துப் பிரச்சினைகளை அறிவதில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டினான். அவனது ஆர்வமிகுதியால் அவனிடமிருந்து எழும் பல கேள்விகள் சிலவேளை எனக்குச் சிறுபிள்ளைத்தனமாகக்கூடத் தோன்றும்.

“மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் ஏன் குண்டுகளைப் போடுகிறார்கள்?”

“குண்டுகளைப் போடுவதே மக்களை அழிக்கத்தானே?”

“குண்டு போடும்போது, தமது ஊரைவிட்டு ஓடும் சனங்களின் கால்நடைகள் உணவுக்கு என்ன செய்யும்?”

“அவற்றிற்கு உணவுத் தேவை ஏற்படாது. ஏனெனில் அவை குண்டு போடுவோருக்கு உணவாகிவிடும்”.

“நடு ராத்திரியிலும் குண்டு போடுவார்களா?”

“வேட்டைக்கு உகந்த நேரம் அதுதானே?”

“உனது தேசத்தில் எத்தனை வகைப் பறவைகள் உண்டு?”

“சரியாகத் தெரியாது, ஆனால் நிறைய இனங்கள் உண்டு”.

“அதிகளவில் இருப்பது எந்த இனப் பறவை?”

“நிச்சயமாகச் சொல்லத் தெரியவில்லை, என்றாலும் காகம் என்று கொள்ளலாம்”.

“மனிதர்களால் காக இனம் நேசிக்கப்படுகிறதா?”

“மனிதரை மனிதர் நேசிப்பதற்கே அங்கே வழியைக் காணோமே..!”

இப்படிப் போகும் எமது உரையாடல். அத்தோடு இந்த நாட்டு அரசு நிறுவனங்களின் நிர்வாகச் சீர்கேடு, அத்த வகுமனவரி அறவீடு, தேசியத் தொலைக்காட்சியின் தவறு தவறான காலநிலை அறிவிப்பு, அந்த அறிவிப்பைச் செய்யும் நபர்களின் அசடு வழியும் ஒரே மாதிரியான முகங்கள் பற்றிய விமர்சனம், அவர்கள் எந்தத் தகைமை அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பார்களென்ற கிண்டலான அபிப்பிராயம்....இப்படிப் பல்வகைச் சாம்பா உரையாடல். ஆமாம், ஒரு விடயம் சொல்ல மறந்து விட்டேன்; இவனுக்குப் பறவைகளை ரொம்பப் பிடிக்கும். இந்த நாட்டில் எத்தனை வகைப் பறவையினங்கள் உள்ளன, அவை எந்தெந்தக் காலங்களில் எப்படியெப்படியான புலங்களில் வாழ்பவை, கூடுகளை அமைத்துக் கொள்ளும் தழுவும் விதமும். எந்தெந்தப் பறவையினம் எந்தெந்தக் காலங்களில் இந்தத் தேசத்தைவிட்டுப் புலம்பெயர்கின்றன, மீண்டும் அவை நாடு திரும்பும் காலங்கள் எவையெவை, எந்தெந்தச் தேசங்களிலிருந்து இங்கு வேறு பறவையினங்கள் வந்து செல்கின்றன. இப்படிப் பறவைகள் தொடர்பான பல விடயங்களை அறிவதிலும், சேகரிப்பதிலும் மிகவும் ஆர்வமாயிருந்தான். இவனது ஓய்வுநாட்களின் பொழுதுபோக்குகள் விசித்திரமானவை. தவறு காரில் அள்ளி வராதகை இயந்திரப் படகில் பறவைகள் வாழ்க்குடும் தூரத் தீவுகளுக்குச் செல்வான். பறவைகள் ஒன்றுகூடும் இடங்களில் இணைப்பில்லா பறவைகளைக் கருவியை வைத்துவிட்டு தூரத்தின் மறைந்திருந்து பறவைகளின் ஒலியைக்கேட்டு அசுப்பதோடு, பதிவுகளும் செய்து சேகரிப்பான். வீட்டில் கூடுகளின் பறவைகளை அடைத்து வைத்துப் பாடப்பவர்களை இவனுக்குப் பிடிப்பதே யில்லை. “பறவைகள் சுதந்திரமானவை. அவற்றின்

அழகுக்களை நாம் பார்த்து ரசிக்கலாம். ஆனால் அவற்றைச் சிறைப்படுத்தும் உரிமை நமக்குக் கிடையாது” இப்படி அடிக்கடி சொல்வான்.

அன்று மதிய உணவு இடைவேளை முடிந்து, கன்டீனென்விட்டுத் தொழிலாளிகள் தத்தமது வேலைப் பகுதிகளுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த சமயம். எனக்கும் மாட்டினுக்கும் முன்னே புகைபோடும் பகுதியில் வேலைசெய்யும் தமிழ் நண்பன் சென்றுகொண்டிருந்தான். ஆலையின் இரண்டாம் கட்டப் பொறுப்பாளன் ஜான், மாட்டினையும் என்னையும் கடந்து அவசரமாகச் செல்வதை இருவருமே அவதானித்தோம். முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்த நண்பனின் பிடரிப்பகுதிச் சட்டையை ஆவேசமாகப் பிடித்துத் திருப்பி “உன்னால் எனது சாப்பாட்டை எறிந்துவிட்டு வருகிறேன். இனிமேல் அருவருப்பான உள்ளி மணத்தோடு சாப்பாடுகளை இங்கு கொண்டுவந்து சாப்பிடாதே, கறுப்புப் பன்றியே” என்று அடிப்பதற்கு கையை உயர்த்திவிட்டு, என்ன நினைத்தானோ தெரியவில்லை, விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான். நண்பன் திகைத்தபடியே நின்றான்.

“ஹாய் ஜான்! கொஞ்சம் நிற்கிறாயா...” பொறுப்பாளனை நிற்கச் சொன்னவன் மாட்டின். “நீ செய்தது சரிதான்” என்று மாட்டின் சொல்லித் தன்னைப் பாராட்டப் போகிறான் என்ற எண்ணத்தோடு பொறுப்பாளன் சிரித்தபடி நின்றான். மாட்டினின் உழைத்துக் காய்த்த கரங்கள் பொறுப்பாளனின் முகத்தில் இரண்டும், வயிற்றில் இரண்டுமாய் குத்துக்களைப் பதித்தன.

மணி ஒன்று. முதலாளியின் அறைக்கு விசாரணைக் காகப் போன மாட்டின் கோபத்துடன் வந்தான். “முதலாளிகள், அவங்களுக்காகவேதான் வாதாடுவார்கள். அவர்கள் சந்தையில் நியாயம் மலிவாய்க் கிடைக்குமென எதிர்பார்ப்பது நமது புத்திவிருத்தியடையாத தனம். முதலாளி நிறையப் பேசினான். தனது சகாவுக்காக வேண்டாத குற்றச்சாட்டுக்களை என்மீது திணித்தான். உனது வேலையைச் சாக்கடையில் போடு என்று சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டேன். நீ தொடர்ந்து வேலையைச் செய் நண்பா. அந்த இரண்டாம் மாடி நண்பனையும் கேட்டதாகச் சொல்”, அவசர அவசரமாகக் கூறிவிட்டு, மாட்டின் ஆலையை விட்டு வெளியேறினான். உலக்கையால் உச்சியில் ஒங்கி அடித்ததைப்போல் எனக்கு. மேற்கொண்டு எதுவுமே செய்யத் தோன்றவில்லை, எனக்கு.

இரண்டு தினங்கள் வேலைக்குப் போகவில்லை,

நான். அந்தச் சம்பவத்தின் பின் அந்த ஆலைக்கு வேலைக்குச் செல்வதா, இல்லையா என்ற முடிவை என்னால் எடுக்க முடியாமலிருந்தது. மாட்டினோடு எட்டு வருடங்களாக அந்த வெட்டுபீடத்தில் ஒன்றாய் வேலை செய்துவிட்டு, இப்போ அவனில்லாமல்....? அதைவிட அவன் வேலையைத் தூக்கியெறியக் காரணமாயிருந்த சம்பவம்...? எந்த முடிவுக்கும் என்னால் வரமுடியாமலிருந்தது. இந்த வேலையை விட்டால் அடுத்த வேலை புதிதாய்த் தேட சில மாதங்களாவது செல்லும். அதுவரை...? இந்த மாதம் ஐயா, அம்மா, தங்கைகளுக்கு ஊருக்குப் பணம் அனுப்புவதாக போன கிழமை கொழும்பு வந்துபோன செல்லையா மாமா விடம் சொல்லியனுப்பியாயிற்று...அதற்கு வழி...? உண்மையிலேயே முடிவெடுக்கக் கஷ்டமாயிருந்தது.

சனிக்கிழமை. மாதத்தின் கடைசிச் சனி. சைவப் பூசை, சர்வதேச கலாசார மையத்தில். பிரசாதம் வழங்கல் முடிந்து ‘தம்’ அடிப்போர் வெளியில் நின்று கலகலப்பாய் சர்வதேச விவகாரங்களை அலசி ஆராய்ந்துகொண்டு நின்றனர். விக்ரிசுக்களுக்கு ஐயர் காட்டிய தீபப் புகையிலிருந்து சற்று விடுதலை பெறுவதற்காய் வெளியேறி, தம்மடித்த கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் அடியேனும்.

“என்ன மச்சான் உன்ர கொன்னையன் அண்டைக்குப் பேவேல பார்த்துவிட்டான். அத மொக்குத் தனத்தால வேலையை விட்டுத் தூக்கிப்போட்டாங்களாம், அறிஞ்சனியே...?” கூட்டத்தில் நின்ற இரண்டாம் மாடி நண்பன் என்னோடு பேசுவதுபோல் தம்மடிக்கும் கூட்டத்தினர்க்கு தண்டோரா போட்டான். ஆலையில் அன்று பொறுப்பாளன் ஜானுக்கு, மாட்டின் கொடுத்ததுபோல “நாலு சாத்து” கொடுத்தாலென்ன இவருக்கு, என்று ஒருகணம் தோன்றத்தான் செய்தது எனக்கு. ஆனாலும்...வேண்டாம்...

என்ன முடிவை எடுப்பது என்று தெரியாமல் தவித்த எனக்கு ஒரு முடிவை எடுக்க உதவினான் இந்த இரண்டாம் மாடி நண்பன். நான் எடுத்த முடிவை பொதுவாகச் சரியா தவறா என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என்வரையில் சரியாகத்தானிருந்தது. இனிப் புதிதாய் வேலை தேடவேண்டியதுதான். வீட்டாருக்கு இந்த மாதம் என்ன பதிலை எழுதுவது...? சமாளிக்கும்படி எழுதித்தான் ஆகவேண்டும். இப்போது பஸ்சுக்காகக் காத்து நிற்கிறேன், மாட்டின் என்ற மனிதனை அவனது அறையில் சென்று சந்திக்க. ●

Supplementary Classes Available

for
GCSE, GCE A/L & OTHER LOWER LEVELS

- * ACCORDING TO LOCAL CURRICULA
- * INDIVIDUAL CARE
- * EXPERIENCED BILINGUAL TEACHERS
- * PROGRESS REPORT

are our Specialties

Classes held at
Kensington Primary School (Saturdays)
Little Ilford School (Sundays)
TWN Office

For further details phone Mr Shanthalingam on 0181 478 0577

New Enrollment starts in August

வான் கோவும் கனோவா ஆம்ஸ்கம்

மு.புஷ்பராஜன்

விடு மாறவேண்டும். அதுவும் அவசரமாக...
எதிரிலுள்ள நாட்களும், அவற்றிற்கிடையிலான நேர அவகாசங்களும் உண்மையில் என்னைப் பயமுறுத்தின. முடியுமா.. முடியுமா... எனத் திரும்பத் திரும்ப கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. கடிதங்கள், இலக்கிய இதழ்கள், பத்திரிகைகள் எப்படியோ சேர்ந்து குவிந்து விடுகின்றன. இந்தக் காகித முதிசங்களில் வேண்டாதனவற்றை நீக்கியாக வேண்டும். ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்துப் பார்க்கும்போதுதான் அது கண்ணில் பட்டது. இப்படியெல்லாம் பிரித்துப் பார்க்காவிட்டால் இது கண்ணில் பட்டிருக்காதோ...?

வான் கோ பற்றி நான் எழுதிய குறிப்புக்கள் அவை. ஒர் ஆர்வத்தில் ஒர் உந்துதலில் எழுத நேர்ந்தது; பிறகு மறந்துபோய் விட்டது. இப்படியாகிப் போன பல குறிப்புக்களுடன் இதையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது தான்.

வான் கோவின் ஓவியங்கள் என்னை அதிகம் ஈர்த்ததில்லை. கொன்ஸ்ரபிளின் ஓவியங்கள் ஈர்த்த அளவிற்குக் கூட இல்லை. அவரது அதிகம் பேசப்பட்ட உருளைக்கிழங்கு உண்பவர்கூட பெரும் பாதிப்பு எதனையும் என்னுள் ஏற்படுத்தவில்லை. விளக்கின் ஒளியில் அவர்களின் கடின உழைப்பு ஏற்படுத்திய முக இறுக்கம், சோர்வு, விரக்தி, பரிமாறுகையில் ஏற்படும் பரிவு அதில் வெளிவருகின்றனதான். ஆனால் ஏதோ ஒன்று உறுத்தலாகிய உணர்வு. இருண்ட அதன் வர்ணம்தான் அப்படியோ...? இருக்கலாம். சிலருக்கு சில வர்ணங்கள் ஓர் உணர்வுகளைக் கிளறிவிடும். வான் கோவிற்குக்கூட மஞ்சள் வர்ணம்தான் பிடிக்குமாமே...

வான் கோவின் வாழ்க்கை: சூழ்ந்து நெருக்கிய வறுமை, என்னுள் ஒரு பரிவை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஸ்திரமற்ற வேலையின்மையால் நிராகரிக் கப்பட்ட அவரது முதல் காதல். ஒரு குழந்தைக்குத் தாயான விபச்சாரியைத் திருமணம் செய்யத் தீர்மானித்த அவர் முடிவு. தனது வலது காதை அறுத்துக் கொண்டமை. அடிக்கடி கோபப்பட்டு தன் நண்பர்களைப் பகைவர்களாக்கிய குணம். தன் வாழ்நாளில் ஒரே ஒரு ஓவியத்தையே விற்க முடிந்தமை. மனநிலை குழம்பிய நிலையில் நகர மக்கள் அவரை வெளியேற்றும்படி கையெழுத்திட்டு அனுப்பிய சூழ்நிலை. அலாடிரணம் இலையெல்லாம் சேர்ந்துதான் அந்தப் பரிவு.

பதின்மூன்று வயதில் எடுத்த அவரது படத்தைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் மனம் கரைந்தது. எதிர்காலத்தில் அனுபவிக்கப் போகும் பெரும் சோகங்களின் நிழல்கள் அதில் படிந்திருப்பதான உணர்வு. காவ்காவின் சிறுவயது படத்தைப் பார்க்கும்போதும் இதே உணர்வுதான்.

சிறுவயதில் வான் கோ யாருடனும் விளையாடாமல் தனிமையில் வயல் வெளிகளில் அலைந்து கொண்டிருப்பாராமே... எதிர்காலத்துயரங்கள் அப்

போதே அவரைத் தனிமைப்படுத்தியிருந்ததா... துயரங்கள் உறுத்து கையில் எதிர்த்தெரிகையில் தனிமை, வெளி, கடற் கரை. மனித உறவுகள் விலகி இயற்கையின் ஒன்றிப்பில் துயரங்கள் கரைகின்றனவா...

அவர் வரைந்த சுய ஒவியங்களுள் இறுதியான சுய ஒவியந்தால், அவரது ஒவியங்களுள் எனக்குப் பிடித்தமானது. தொடர்ந்து வந்த வீழ்ச்சிகளினால் ஏற்பட்ட மன இறுக்கம். ஏ! கலையுலகமே என்னையா ஒதுக்கிவிட்டாய் எனும் பார்வை அதில் இருந்தது. துயரங்கள் மகிழ்ச்சியை விட மேலானது என நம் பிய அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் மகிழ்ச்சி அவரைவிட்டு வெகுதூரம் விலகி இருந்ததுதான் என்னைத் துயரப்படுத்தியது.

சிலர் படங்களைப் பார்த்தவுடன் மனதில் ஒரு பதிவு. கலைஞனாக இருக்கலாமென. சில பொய்த்துப் போய் விடுகின்றன. பெரும்பாலும் அப்படி இல்லை. 'சண்' பத்திரிகையில் வந்த படத்தைப் பார்த்ததும் அப்படித்தான் பட்டது. ஒரு கவிதை கூட அதன் கீழ் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அது கஸ்கோயின் எழுதிய கவிதை... அதற்காக அவன் முகத்தை கிட்டத்தட்ட சேக்ஸ் பியரின் சாயலில் வரைந்திருந்தனர்.

'கஸ்கோயின் கால்பந்தாட்டத்தை விட்டு, கவிதைக்கு எப்போது வந்தான்...? கவிதைக்கும் தொழிலுக்கும், தோற்றத்திற்கும் ஆற்றலுக்கும் சம்பந்தமா...? காழ், ஜெவ்ரு செங்கோ கால்பந்தாட்டக்காரர்கள்தானே... ஜே.ஜே.யின் உருவாக்கமும் கால்பந்தாட்டத்துடன் தானே... கெமிங்வேயின் தோற்றம் ஒரு கூர்மையான படைப்பாளியென நிரூபிக்குமா...'

நியூஸ் ஏஜன்சி கடையைவிட்டு வெளிவரும்போது அந்த மகசின் கண்ணில் பட்டது. குப்பை கூழங்கள் போடும் பெட்டிக்குள் அது கிடந்தது. அட்டைப் படத்தைப் பார்த்தவுடன் அதே பதிவு. ஈர்ப்பு. மெல்லிய நோட்டம். THE INDEPENDENT MAGAZINE ஒரு இளைஞன் படம். மங்கிய கறுப்பு நிறப் பின்னணியில் வெள்ளை எழுத்துக்கள். VAN GOGH & W.C. CRACE; A SECRET REVEALED. அதன் கீழ் சிறிய சதுரத்துள் தொப்பி அணிந்த தாடிக்காரர் ஒருவரின் ஒவியம். யாராவது பார்க்கிறார்களா என நோட்டம். யார் இதையெல்லாம் இங்கு கவனிக்கப் போகிறார்கள்.

ஐரிஸ் 'பப்' ஒன்றின் பணியாளர் ஒருவன் கெனிங்டன் பாக் நோட்டிலுள்ள 'கனோவா ஆம்ஸ்' வீட்டின் கூரையைப் பிரித்து, துப்பரவு செய்கையில் கூரை உத்தரத்தின் பின் பழைய பேப்பர்கள் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். பெரும்பாலும் தியேட்டர் போஸ்டர்கள். அவற்றின் உட்பக்கம் தொப்பி அணிந்த தாடி மனிதரின் ஒவியம் இருந்தது கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. ஒவியத்தின் மீது படிந்திருந்த தூசி துடைக்கப்பட்ட பொழுது 'வின் சென்ட்' என்ற கையெழுத்து புலப்பட்டது.

இரகசியமாக அவன் அதை எடுத்துச் சென்று 'பப்' பாடகன் ஒருவனிடம் காட்ட, அதை அவன் ஒவியத்தில் ஈடுபாடு உள்ள இன்னொருவனிடம் காட்ட, அது வான் கோவெனத் தெரியவந்தது. பின்னர் வான் கோவின் ஆயுட்கால மாணவனாயிருந்த ஒருவர் மூலம் அது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

தொடர்ந்து பல கேள்விகள். வான்கோ லண்டனில் 'வேயர்' வீட்டில் இருக்கும்போது ஒவியங்கள் வரைந்துள்ளாரா...? அவரது இரண்டாவது இங்கிலாந்து வருகைக்கு முன்னரே வர்ணங்களைப் பாவித்துள்ளாரா... யார் அந்தத் தாடிக்காரர் அவருக்கும் வான் கோவுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன...? அவர் ஒரு கிறிக்குெர் ஆட்டக்காரர் எனக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதும் வான் கோவிற்கு கிறிக்குெற்றில் ஈடுபாடு உண்டா...

புகழ் அடைந்துவிட்டால் அவர் சார்ந்த எல்லாமே ஆவலுக்கும் சர்ச்சைக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஆளாகி விடுகின்றன. மிகச் சாதாரணமானவைகள் கூட ஆழமான அர்த்தங்களின் சுரங்கமாக...

'பிக்காசோவின் ஒவியக் கண்காட்சியில் வைக்கப்பட்ட அவரது பிற்காலத் தயாரிப்புக்கள் சில இவ்வாறானவைதானே... பிக்காசோ என்ற கையெழுத்துத்தான் இவைகளைக் கண்ணாடிக் கூண்டினுள் வைத்திருக்கிறதே தவிர, காட்போட்டில் வெட்டி எடுக்கப்பட்ட அம்மனித உருவங்களல்ல...'

ஒவல் மைதானத்தின் கிளப்பம் நோட், கெளிங்ரன் பாக் நோட் சந்திக்கும் மூலையின் ஹக் போர்ட் நோட்டில்தான் வான் கோ வசித்தார் என்பதுதான் ஆச்சரியமாக இருந்தது. எத்தனை தடவைகள் கடந்து போயிருக்கிறேன். இப்போது மலைப்புடன் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது ஒவ்வொரு தடவையும் அதைக் கடக்கும்போது ஏதோ உணர்வு என்னை மூடுவதை உணர்கிறேன். மார்க்சின் கல்லறை அருகே நின்ற வேளையிலும் இதே உணர்வுதான்.

'அக்குறிப்புக்களை மீண்டும் வாசித்து, திருத்தங்கள் செய்து பத்திரிகைக்கு அனுப்பினால்...'

முதலில் அவசரமாக அறையைக் காலி செய்ய வேண்டும்.

கழுதைப் புலி

நா. கண்ணன் கீல்-ஜெர்மனி

வானம் செம்மை போர்த்திச் சாய்கிறது.
செரங்கட்டி தேசிய பூங்காவில் பிறிதொரு நாள்.
காலங்கள் சுழற்சியில் மாறுகின்றன.
கீவன்கள் தொடர்ச்சியில் ஓடுகின்றன.

இது கழுதைப் புலியின் கதை.
புலியின் கம்பீரமோ, அழகோ கிடையாது.
கழுதைக்குக்கூட ஒரு அழகுண்டு. ஆனாலும்
அது முட்டாளாக்கப்பட்ட பிராணி. அதன்
பலவீனம் நடை. குதிரையின் குதி நடை ஏனோ
இல்லாமல் போய்விட்டது. கழுதைப் புலிக்கு எது
வுமே கிடையாது, கழுதையின் அழகுக்கூட. சப்பை
இறங்கியவனைப்போல இழுத்து, இழுத்து ஒரு நடை.
தொப்பையாக தொங்கிய ஒரு வயிறு. யானையின்
பிளிறலோ, சிம்மத்தின் கர்ஜனையோ அல்ல கழுதைப்
புலியின் கமறல். ஓநாயின் ஓலம்கூடத் தேவலாம்
போல. எதிலும் சிறப்பில்லை. இருப்பதெல்லாம்
கோரைப்பற்கள். தன்னைவிடப் பலமடங்கு எடையுள்ள
பிராணியை கௌவிக் கொண்டு ஓடவல்ல வலுவுள்ள
தாடை. சுயமாக வேட்டையாட திராணியிருந்தாலும்
அடுத்தவன் வேட்டையைக் களவாடுவதில் விருப்ப
முள்ள ஜாதி. பொதுவாக இளம் குட்டிகள் பார்க்க
அழகாக இருக்கும், கழுதைக் குட்டியிலிருந்து மானுடக்
குழந்தை வரை. ஆனால் கழுதைப் புலிக்கு அந்தப்
பாக்கியமும் கிடையாது.

இப்படி எதிலுமே சிறப்பில்லாத கழுதைப் புலி
யைப் பற்றி இப்ப என்ன கதை வேண்டிக் கிடக்கு?
ஏனென்றால், தொடக்கம் ஏதாவதொரு புள்ளியி
லிருந்து ஆரம்பமாக வேண்டியிருக்கு. கழுதைப் புலியி
லிருந்து ஆரம்பித்தாலும் ஒண்ணுதான், கர்ண பரம்
பரையிலிருந்து ஆரம்பித்தாலும் ஒண்ணுதான்.

வாழ்வு அண்டம் முழுவதும் வியாபித்து இருக்கு.
கொஞ்சம் நிலலுங்க. பூமி தவிர பிற சிரகங்களில்
உயிர் இல்லை எனும்போது, வாழ்வு அண்டம் முழு
தும்னு எப்படி சொல்ல முடியும்?

உயிர், வாழ்வு இவைகளை நீங்கள் எப்படி
விளங்கிக் கொள்கிறீர்கள் என்பதைப் பொறுத்த
விஷயம் இது. நோக்கு முக்கியம்.

குழப்பம் சொல்லுங்க.

குழப்பம்கூட பார்வையைப் பொறுத்த விஷயம்
தான். உலகிலே எதுவுமே மிகத் தெளிவாகவோ,
இல்லை மிகக் குழம்பியோ இருப்பதில்லை. மஞ்ச
பூத்த செரங்கட்டி வெளி மாதிரி.

வெளி.

எங்கும் வெளி.

வளர்ந்த கோரப் புற்கள். இலை மறைவாய்,
காய் மறைவாய் அதனுள் விலங்குகள்.

ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் இங்கு எல்லாம் வெட்ட
வெளிச்சமாக நடக்கின்றன. புணர்வதிலிருந்து, புசிப்பது
வரை.

யுகம் யுகமாய் நடந்துவரும் வாழ்வின் நாடகம்.

செரங்கட்டி திறந்த வெளி அரங்கம்.

கழுதைப் புலியும் நாக்கைச் சப்புக் கொட்டிக்
கொண்டு நின்றனகொண்டு இருக்கிறது.

“அண்டம், வாழ்வு...இது இன்னும் விளங்கல...”
வாழ்வு அண்டம் முழுவதும் வியாபித்து இல்லாவி
டில் பூமியில் எங்கிருந்து உயிர் பிறக்கும்? இருப்பதி
லிருந்துதானே இருப்பது பிறக்கும். இல்லாததிலிருந்து
எப்படி இருப்பது பிறக்கும்?

“அதாவது...”

“உயிர் என்பதை எனக்கு எப்படி விளக்குவீர்கள்?”

“உயிர். அதாவது உயிர். உயிர் என்பது வாழ்வது.
நுணலும் சதையுமாக.”

“உம்...அப்புறம்.”

“உயிர் என்பது ஒரு இயக்கம். தொடர்ச்சியான
இயக்கம். ஒன்றிலிருந்து பலவேறாகப் பல்கிப் பெருகு
வது. உயிர் என்னவென்று ‘வாழும்’போது தெரிகிறது.
செத்துப் போய்விட்டால் உயிர் இல்லை”.

“சரி, நல்லா சொன்னீங்க. இந்த இயக்கத்தின்
அடிப்படை? உணவு, சக்தி இவையிலல்லையா?”

“சரிதான்! ஊன்றை உண்டு மற்றொன்று வாழ்கிறது.
ஒன்றில்லையெனில் மற்றது இல்லை, அப்படித்தானே?”

“நீர் என்றால் அருந்தக் கூடியது என்பதுபோல்
உயிர் என்றால் உண்ணக் கூடியது என்று சொல்
லலாமா?”

“அட சரிதான். அப்படியொரு விளக்கமிருப்பதை
இதுவரை யோசிக்கவேயில்லை. ஆனா, நம்ம வீட்டில்
எல்லாம் சுத்த சைவம். நீங்க விலங்குகளைப் பத்தித்
தானே பேசுறீங்க.”

“இல்லை நான் உங்களைப்பற்றியும் பேசறேன்.”

“சேச்சே...நாங்கள் மாமிசம் சாப்பிடறதில்ல.”

“பயிர்களுக்கு உயிர் இல்லையா? மாம்பழமும்,
கத்திரிக்காயும் உயிர் இல்லையா? நீங்கள் உயிர்
வாழ, வாழ்வை உணர அவை தம் வாழ்வை தியாகம்
செய்யவில்லையா?”

“அட சரிதான், அப்படித்தான் தோணுது. உயிர்
இல்லாமல் உயிர் இல்லை.”

“செவ்விர்த்தியர்கள் என்ன செய்தாங்க.? கூட்டம்
கூட்டமாக காட்டெருமைகளை மலை மேலேருந்து
உருட்டிவிட்டு கொல்றாங்க. கீழே வந்து கறி எடுப்
பதற்கு முன் மண்டியிட்டு விலங்குகட்கு நன்றி சொல்சி
றார்கள். தாம் வாழத் தங்கள் உயிரைத் தியாகம்
செய்த உயிர்களை நினைத்து. மீண்டும் வாழ மீண்டும்
வருமாறு வேண்டி... ஒரு நன்றி உணர்வு வேண்டும்.
வாழ்வே ஒரு பெரிய நன்றிக்கடன்தான். தீர்க்கவே
முடியாத கடன். மீண்டும், மீண்டும் பிறந்து தீர்க்கப்
பார்க்கிறோம், முடிந்தபாடில்லை.

உண்ணுஞ் சோறு

பருகூர்

தின்னும் வெற்றிலையு

மெல்லாம் கண்ணன்.

இது யாரு? முணாவது குரல்?

அது வந்து...வாழ்வின் மற்றொரு குரல் அப்ப
டென்னு வைச்சுக்கங்களே - அதுவும் நம்மைப்போல்
நித்யமானது. பேசும், ஒதுக்கிவிடக் கூடாது!

சரிதான், ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக உருமாறும் வாழ்வு
அண்டம் முழுதும் இருக்கு, அப்படிக்கறீங்க.

நீங்க சி.என்.என். ஒளி நிகழ்ச்சியை தொடர்ந்து

பார்த்தீங்கண்ணா, ஒரு செய்தி சிடைக்கும். அதாவது ஓரியன் வான்வெளியில் புதிதாக நட்சத்திரங்கள் பிறக்கின்றனவாம். பூமியைச் சுற்றும் ஹப்பில் தொலை நோக்கியில் இதெல்லாம் தெரியுதாம்.

அப்ப நட்சத்திரங்களும் நம்ம மாதிரி பிறந்து, வாழ்ந்து, சாகுதுன்னு சொல்லுங்க.

வான்வெளியில் தூசுகளும், தனிமங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று கூடி....ஒன்றின் ஈர்ப்பில் ஒன்று அழுந்தி, ஈர்ப்பின் சக்தி உக்ரம் பெறும்போது....

என் புணர்ச்சியின் உக்ரத்தில் உன் தொடைகளுக்குள் நானே புதைந்து கொண்டிருக்கிறேன் நட்சத்திரம் பிறக்கிறது! மறக்க வேண்டாம். சூரியன் ஒரு நட்சத்திரம். சூரியன் பிறந்து, அதிலிருந்து கிரகங்கள் பிறந்து, அதிலிருந்து உயிர் பிறந்து, வாழ்வின் சக்தி அண்டம் எங்கும் வியாபித்து இருக்கிறது.

ஆனால் உயிரின் உணர்வு, 'நான்' இருக்கிறேன், வாழ்கிறேன் என்ற புரிதல். இது யாருக்குச் சொந்தம்? இது மானுடர்க்குச் சொந்தம். மானுடத்தின் பிரக்னைக்குச் சொந்தம். பிரக்னை தோன்றியபோது முதன்முறையாக 'அது' தன்னைத்தானே பார்த்துக் கொள்கிறது. பூப்புனித நீராட்டுவிழா முடிந்த கன்னி, கண்ணாடிமுன் நிர்வாணமாய் நிற்பதுபோல. அங்கம் அங்கமாக பார்த்து ரசித்து. இதுவரை அறிந்திராத ரகசியங்கள் தன்னுள்ளே பூட்டிக்கிடப்பதை அறிந்து, பரபரத்து.

"என்னம்மா, இப்படி பண்ணிட்டே? இது அப்ச்சாரம் இல்லையோ? இது நான் வடபத்ரசாயிக்கு தொடுத்த பூமாலை இல்லையோ? இதை நீ தூடிக் கொள்ளலாமா? மானுடர் சாத்திய மாலையை மாலுக்கு சாத்தலாமோ? எவ்வளவு நாள் நீ இப்படி தூடிக் களைந்த மாலையை கண்ணனுக்கு தூடவைத்தாய்?"

கண்ணென்னும் கருந்தெய்வம்
காட்சி பழகிக் கிடப்பேனே
புண்ணில் புளிப்பெய் தாற்போலப்
புறநின் நழுகு பேசாதே
பெண்ணின் வருத்த மறியாத
பெருமா ளரையில் பீதக
வண்ண ஆடை கொண்டு, என்னை
வாட்டம் தனிய வீசீரே!

இந்த ஜீவன்களெல்லாம் ஒரு தொடர்ச்சியில் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. காலங்கள் மாறுகின்றன. பருவங்கள் பிறக்கின்றன. கார்முகில் கனத்து கடுமழை பொழிகிறது. ஆறு கரை புரண்டு ஓடுகிறது.

இவ்வளவு ஆபத்தான ஆற்றை இப்போது கடக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? வரிக்குதிரைகளுக்கு யார் சொல்வது?

திடீரென ஒருநாள் ஏகமாய் புறப்பட்டன. சரி, நடையைக் கட்டு என. கூட்டம் என்றால் என்ன கூட்டம்! இப்போது என்ன தேவை? வெறி பிடித்தவன் வேகமாய் போவதுபோல். புழுதிவான் பறக்க, நூறாயிரம் கோடி கால்கள் தரையில் தாளமும், வரிக்குதிரை வலசை போகிறது.

நடுவில் காட்டாற்று வெள்ளம் கரையில் ஒரு சிறு தயக்கம் இதை இப்போது அவசியம் கடந்துதான் ஆகவேண்டுமா?

ஆமாம், ஆமாம் என்கின்றது வாயைப் பிளந்து கொண்டு காட்டாற்று முதலைகள்.

ஆமாம், ஆமாம் என்கின்றது பவோபாப் மரங்கள்

மீதுள்ள பிணந்தின்னிக் கழுக்குகள்.

வரிக் குதிரைகளே, வேண்டாம் இந்தக் கூத்து, திரும்பிப் போய் விடுங்கள், உங்கள் உயிர் உங்களுக்கு நிச்சயம் இல்லை.

யார் கேட்டது?

ஆமாம், என்கின்றன வரிக்குதிரைகளும்!

ஆற்றைக் கடந்துதான் ஆகவேண்டும்.

வாழ்வு அக்கரையில் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. வலசை போதலில் வலம், இடம் பார்க்க முடியுமா? ஆற்றின் சீற்றத்திற்கு ஆடிப்போய்விடலாமா? சாவிற்குப் பயந்தால் வாழ்வு இல்லை.

திக்குகள் எட்டும் சிதறி - தக்கத்

தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட - தீம்தரிகிட பக்க மலைகள் உடைந்து - வெள்ளம் பாயுது, பாயுது, பாயுது...

வெள்ளத்தில் வெள்ளம் பாய்ந்தாற்போல், காற்றாட்டைக் கடக்கின்றன வரிக்குதிரைகள்.

வெள்ளத்தின் பாய்ச்சலுக்கு எதிர்ப்பாய்ச்சல்.

வல்லமை எது கண்டாய்? வாழ்வா? இயற்கையின் சீற்றமா?

முழ்கி, எழுந்து, நீந்தி, முக்கி, முந்தி, முணங்கி, முச்சிறைத்து, எம்பி, எழுந்து, பாய்ந்து, பறந்து.... அக்கரை தென்படுவதாய் இல்லை.

இல்லை, அக்கரையில்தான் வாழ்வு, பசும் புல்லும் வயல் வெளியும்.

முந்து முந்து முடிந்தவன் முந்து.

முதலைகளுக்கு வாய்கொள்ளா விருந்து. பிளந்து முட வேண்டியதுதான் இரை வாயில் தீர்க்கமாய். வந்த கரை வழக்குகிறது.

வழுக்கும் கால்களை கௌவக் காத்திருக்கும் கோரைப் பற்கள்.

கரையில் பாறைகள். வழுக்கும் பாறைகள். எம்பிக் குதித்து, எழுந்து நடக்க வேண்டும்.

திறம் உள்ளது மட்டும் தேறி நிற்கும்.

வீழ்ந்தன மடிந்தன, காலொடிந்தவை கபோதிகளாயின. சோணிக் குதிரைகள் சோகமாய்ச் செத்தன. ஆறு முழுவதும் உப்பிய வயிறும் உமட்டும் நாற்றமும்.

சட்டச்சடசட சட்டென்றுடை படு தாளங்கொட்டி-அங்கே

எத்திக் கினிலும் நின்விழியனல் போல் எட்டித்தானே

எரியுங் கோலங் கண்டே சாகும் காலம்

ஊழிக் கூத்தின் ஒரு காட்சி முடிந்தது.

அக்கரையில் மீண்டும் ஆயிரம் கால்கள். சோதனையில் தேறிய வரிக்குதிரைகள் சுகமாய் சோகம் மறந்து, புல்லைத் தின்று, புல்லில் நெளிந்து, புல்லில் புணர்ந்து.

குட்டிகள் வருகின்ற காலம்.

திறந்த வெளியில் இருப்பதெல்லாம் இரைதான். காண்பதெல்லாம் சுவைப்பதற்குத்தான்.

தளர் நடை பயில..

தம்பி வேண்டாம் வம்பு. தளர் நடை பயிலும் காலம் உனக்கு கிடையாது. ஓநாயின் கூவல் கேட்கவில்லையா?

தாயின் யோனியிலிருந்து விழுந்த சில பொழுது கள்தான் சாசுவதமானவை. விழுந்து எழு. விரைவில் எழுந்தால் உண்டு வாழ்வு. தாயின் காப்பிற்கும் காலக்கெடு இருக்கிறது தம்பி. சுதாரித்து நின்று எழு. நாலு காலில் நடை பழகு. ஓடத் தயாராக இரு.

ஓட்டம், ஓட்டம்

அதுதான் வாழ்க்கை.

ஓடிக்கொண்டேயிரு. ஓடுதல்தான் வாழ்வு. சிவனைப் பார்த்தாயா. அவன் ஓய்வு ஓழிச்சலே யில்லாமல் ஆடிக்கொண்டேயிருக்கிறான். அவன் ஆட்டம் நிற்கும்போது பிரபஞ்சத்தில் உயிரோட்டம் இருக்காது.

தம்பி, உனக்கு கண்ணன் கதை சொல்கிறேன். கண்ணன் என்று சொன்னாலே காதலும், முலை போர்த்திய கையுடைய கன்னியரும் தான் வருவர் கவனத்திற்கு. இது வேறு கதை. கண்ணன் பிறப்பால் அவன் தாய்க்குக் கிடைத்த சீர் சிறைவாசம். அவளுக்கு நலுங்க வைத்து வளைபோட எந்த நாதியுமில்லை. குழந்தை பிறக்கும் நாளை சிறைக்கம்பிகளில் எண்ணினாள். பிறந்தவுடன் குழந்தை கைமாறியது. கண்ணன் பிறந்து துளிர் விடுவதற்குள் ஒரு பட்டாளமே அவனைக் கொல்ல வந்தது. பூதனையாக, கன்றாக, காளிங்கனாக.

உனக்கும் இதுதான் தம்பி!

ஓலமிடும் ஓநாய்கள். கவனங் கொள். பதுங்கி வரும் கழுதைப் புலிகள். பறந்து விடு தாயிடம். குறும்பு செய்யும் குள்ள நரிகள். ஓடி விடு தாய் மடி நோக்கி. நீ உன் காலில் நிற்கும்வரை அனைத்தும் பகையே, உன் தாயைத் தவிர.

செரங்கட்டி வெளியில் எல்லாமே பட்டவர்த்தனமாக நடக்கின்றன. பசி, காமம், ஆதசை, வக்கிரம், குருரம்.

இந்த வரிக்குதிரை பிறந்து நாலு நாழிகை ஆக வில்லை. அதற்கு துயரம் அதன் இனத்திலிருந்தே வருகிறது. இவன் யார்? இவனா/இவளா? இவன்/இவள் ஏன் இக்குட்டியை துரத்தித் துரத்தி ஓடுகிறான்/ள். அன்னையின் பாதுகாப்புச் செயற்படவில்லையே! ஐயகோ! பெரிய வரிக்குதிரை குட்டியின் கழுத்தை கடித்து முறித்துவிட்டதே. ஈதென்ன கொடுமை. ஓநாய் வேண்டாம், கழுதைப் புலி வேண்டாம். தன் இனமே தனக்குப் பகையா?

“அண்ணே அந்தக் கொடுமையை கேளாதீகோ. வேறு யாரும் கெடுக்க வேண்டாம், நம்ம ஆளே நமக்குப் பகை. கட்டபொம்மன் பிறந்த மண்ணில் தானே எட்டப்பனும் பிறந்தான். வெள்ளைக்காரன் ஒண்ணுமே செய்யவேண்டாம். ஒருத்தன் காலை இன்னொருத்தன் வாரியே தாய்நாட்டைத் தாம்பாளத்தில் வைத்து அவனுக்குத் தாரைவார்த்து கொடுத்துவாங்கண்ணே!”

நெஞ்சில் உரமுமின்றி

நேர்மைத் திறமுமின்றி

வஞ்சனை சொல்வாரடி-கிளியே

வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி.

கண்ணனைப் போல் சாமர்த்தியமில்லை வரிக்கு திரைக் குட்டிக்கு. தப்பி ஓடக்கூடத் தெரியவில்லை. அம்மாக் குதிரை கூடவேதான் ஓடியது. ஆனாலும் வலுவுள்ள வேறொரு குதிரை (அதை கழுதை என்று திட்டினால் என்ன) கழுத்தை ஓடித்துக் கொன்று விட்டது.

இதப்பத்தி நீங்க என்னம்மா சொல்றீங்க?

ஜேன் குட்டால் முப்பது வருஷமாக சிம்பன்சி எனும் மனிதக் குரங்கு இனத்தில் ஆராய்ச்சி செய்கிறார். மனிதனின் பரிமாணத்தில் சிம்பன்சிதான் சிட்டத்து உறவு. அதைப் படித்து புரிந்துகொள்வது நம் பிறப்பைப் புரிந்துகொள்வது மாதிரி.

ஜேன் குட்டால் சொல்கிறார்:

“நான் முதல் பத்து வருடத்தில் என் ஆராய்ச்சியை விட்டிருந்தால், சிம்பன்சி என்ற குரங்குகள் மனிதனைவிட சாத்விகள், அமைதி விரும்பிகள் என்று பதிவாகியிருக்கும். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல.

நான் பேஷன் (Passion) என்றழைக்கும் பெண் குரங்கு, கில்கா(Gilka) என்ற பெண் குரங்கின் சிசுவைக் கொன்று விட்டது. மாமிசத்தைத் தன் பெண்ணுடன் சேர்ந்து உண்டது. அடுத்த இரண்டு வருடங்கள் அம்மாவும் பெண்ணும் சேர்ந்து கூட்டத்தில் கிடைத்த சிசுக்களை யெல்லாம் (மொத்தம் பத்து) கொன்று தின்றன. எனக்கு இதை எப்படித் தடுப்பதென்றே தெரியவில்லை. நான்கு கொடிய வருடங்களுக்குப் பிறகு 1977இல் பேஷன் மீண்டும் கருவுற்று ஒரு குட்டி போட்டபிறகு சிசுக்கொலை நின்றது.”

அன்று இரவுதான் சண்பகம் நினைவாக குமரேசு விடம் கேட்டாள்.

“உங்களுக்கு ஆண் குழந்தை வேணுமா, பெண் குழந்தை வேணுமா?”

அவன் சிரித்தான்.

“இதென்ன அசட்டுக் கேள்வி?” என்றான், அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே.

“அசட்டுக் கேள்விதான்” என்று அவள் ஒப்புக் கொண்டாள்.

“உங்களைக் கேக்கச் சொன்னாங்க ஜானகி அக்கா, ஆண்தான் வேணும்பிங்களாம்.”

“அதிலே என்ன சந்தேகம்?”

அவள் திடுக்கிட்டு அவனைப் பார்த்தாள். “ஆணைப் பெக்கறதும் பெண்ணைப் பெக்கறதும் என் கையிலா இருக்கு.”

“பெண்ணைப் பெக்காம இருக்கிறது உன் சாமர்த்தியம்.”

“எப்படி? பெத்தா என்ன செய்கிறதாம்?”

அவன் உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

“பெண் ஏன் கூடாது?”

“இதுதான் அசட்டுக் கேள்வி, சும்மா படு.”

“வணக்கம்மா, நா சுகாதாரப் பணியாளர், மல்லிகா கானு பேரு. புதுசா இந்த ஜில்லாவுக்கு வந்திருக்கேன்.”

உக்காரு என்பதுபோல ரங்கமணி செய்கை காண்பித்தாள்.

மல்லிகா தயங்கினாள்.

“நேத்து ராத்திரி ஒரு குழந்தை பிறந்ததும் செத்துப் போச்சாமே, எப்படியென்று தெரியுமா?”

தெரியாது என்பதுபோல் ரங்கமணி கையை விரித்தாள்.

“நீங்க மருத்துவச்சியா?”

ரங்கமணி பலமாகத் தலையசைத்தாள், இல்லை என்ற அர்த்தத்தில்.

மல்லிகா தலையைக் குனிந்து யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். பிறகு மெல்ல வார்த்தைகளைச் சேர்த்துச் சொன்னாள்.

“இதப் பாங்க, இங்கே யாராவது பெண் குழந்தை வேணாமென்று நினைத்தாங்கன்னா எங்கிட்ட குடுத்திட்டும். நான் இரண்டாம் பேர் தெரியாம அநாத ஆசிரமத்திற்கு கொடுத்திடுவேன்.”

“பிள்ளையைப் பெத்துக் குடுக்கிறவாக்கும் நான் பெத்துக்கிட்டே இருக்கணும் ரங்கமணி - வருஷா வருஷம் - வேற வழியில்ல” என்று ஒவ்வொரு முறையும் பரிதவிக்கும் காமாட்சியின் நினைவு வந்தது. “இல்லேன்னா அவுச வேறொரு யெண்ணைக் கூட்டிக்குவாக.”

அடத்து. நீயும் ஒரு மனுஷனா. அவ்வளவு மானசீகமாக ஒவ்வொரு அங்கமாக வெட்டினாள். உனக்கு அதிகாரம் கொடுத்தது எது? இதுவா? இதுவா? போடு ஒரு வெட்டு. காளிருபம் எடுக்கப் போறாங்க.

அநாதைங்க. தொட்டில் போட்டாச்சு. உங்களையெல்லாம் நிர்முலம் ஆக்கப் போறாங்க. எல்லாரும் நடும்சகரா நிக்கப் போறீங்க.

உலகில் எல்லாமே பட்டவர்த்தனமாக நடக்கின்றன. குருமும், கொடுமையும், வேட்டையும்...

வேட்டை.

சிங்கம் எப்படி வேட்டையாடும்?

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னி(க்)கிடந்து உறங்கும் சீரிய சிங்கம் அறிவுற்று(த்)தீ விழித்து வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி முரி நிமிர்ந்து முழங்கி(ப்)புறப்பட்டு

ஓரே அடி. இரையின் பிடரியில். மின்னல் வேகத்தில் கபால நரம்புகள் துண்டிக்கப்படுகின்றன. நோவு தெரியாத சாவு. அடுப்பிலிருந்து இறக்கிய கறிபோல், இரையின் சுவை இதமான தூட்டில்.

கழுதைப் புலி எப்படி வேட்டையாடுகிறது?

மற்றுது அடித்துப் போட்டதைத் தின்கிறது. பல நேரங்களில் சிம்மத்தின் வேட்டையைக் களவாடி விடுகிறது. இதனாலேயே இவையிரண்டிற்கும் ஜென்மப்பகை. சிங்கம்தான் காட்டின் ராஜா என்று சொல்வதெல்லாம் வெறும் புருடா. பல நேரங்களில் கஷ்டமான வேட்டைக்குப் பிறகு கழுதைப் புலியைச் சமாளிக்க முடியாமல் இரையைச் சிங்கம் கோட்டை விடுகிறது.

கழுதைப் புலி வலுவானது, கோரமானது. அது வேட்டையாடும் விதமே தனி. இரை இருக்கும் கும்பலில் புகுந்து சுற்று, சுற்று என்று சுற்றுகிறது.

எல்லாம் தலை தெறிக்க ஓடுகின்றன.

வரிக்குதிரை மண்டுகங்கள். நின்று எட்டி உதைத்தால் பல்லு முப்பத்திரெண்டும்(?) உடைந்துவிடும். ஏனோ பயந்துபோய் ஓடுகின்றன.

ஓட, ஓட விரட்டுகிறது கழுதைப் புலி.

வேகமல்ல அதன் திறன். வலு! யாரால் ரொம்ப நேரம் ஓட முடிகிறது என்பதுதான். வரிக்குதிரை களைத்து சாயும்போது கழுதைப் புலி தொடையைக் கவ்வுகிறது, பின் மெதுவாக வயிற்றைக் கீறுகிறது.

குருரத்தின் உச்சம்.

சோஃபியும் அவள் காதலனும் கடைசியில் ஏன் நியூயோர்க் அபார்ட்மென்ட்டில் மருந்து குடிச்சுச் செத்துப் போறாங்க?

சோஃபிக்கு கான்சன்ட்ரேசன் காம்ஃபுன்னா என்ன வென்று தெரியும் அதால்தான்.

பெர்லின் ரயில்வே ஸ்ரேஷன்லே யூதக் கும்பல். வேட்டையாடும் நாட்சி ராணுவத்தினர் ஸ்வஸ்திகா பட்டை தெளிவாய் தெரியும் யூனிபார்ட்களில்.

“சோஃபி, நீ உனது இரண்டு குழந்தைகளுடன் பயணிக்க முடியாது. ஒன்றை இங்கு விட்டுப் போ, நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்” என்கிறார் அதிகாரி.

இவர்கள் பார்த்துக்கொள்ளும் அழகுதான் ஊர்பூராத் தெரிகிறதே. கரப்பான் பூச்சியை மருந்து தெளித்து அழிப்பதுபோல், சின்னஞ்சிறர்களை விஷவாயு வைத்துக் கொல்கிறார்களே.

மனமறிந்து எந்தக் குழந்தையை காவு கொடுப்பார் சோஃபி?

ஒரு தாயிடம் கேட்கவேண்டிய கேள்வியா இது? ஹிட்லா! நீ உருப்படுவையா?

கணவனை இழந்தாள், குழந்தையை இழந்தாள், மொட்டையடிக்கப்பட்டு நாட்சியினருக்கு விருந்தானாள்.

ஒருநாள் எப்படியோ விதிவசத்தில் தப்பித்து அமெரிக்கா வந்து சேர்ந்தாள். நல்ல மனிதர்களைச்

சந்திக்கிறாள். அவளுக்கு டேவிட் பழக்கமாகிறான்.

அவனும் யூதன், இவளைப்போல குறியடிபட்டவன்.

அமெரிக்காவின் சுதந்திரம் நோவைத் தீர்த்ததா?

சோஃபி கடைசியில் மருந்தைக் குடித்துச் செத்தாள்.

உலகில் எல்லாம் பட்டவர்த்தனமாக நடக்கின்றன.

கொடுமையும், கொடுமும்.....

சகோதரா, என்னால் தாங்க முடியவில்லை. குற்ற உணர்வு உறுத்துகிறது. தாயும் சகோதரியும் ஈழத்தில், நான் அகதியால் ஓல்லாந்தில். நான் அகதியாய் இழிநிலையிலிருந்தாலும் உயிருக்கு ஆபத்தில்லை. ஸ்ரீலங்காவின் ராணுவம் யாழ்குடாவை நொறுக்குகிறதாம், வீடிழந்து, மனையிழந்து, ஐந்து லட்சம் தமிழர்கள் தன் மண்ணிலேயே அகதியாய் நிற்சின்றனர். இந்த ஐந்து லட்சத்தில் என் தாயும் சகோதரியும் கட்டிய துணியும் ஓட்டிய வயிறுமாக. கருணாகரா சொல், நான் என்ன செய்யவேண்டும் சொல். வாழ்வா, சாவா என்பது உன் பதிலில் இருக்கிறது.

கருணாகரன் பதிலுரைக்கிறான்.

ஈழத்தின் நோவை இந்தியத் தமிழனால் எவ்வளவு தூரம் புரிந்துகொள்ள முடியுமென்பது ஒரு நிரந்தரமான கேள்வி. வெறும் மொழியில் வரும் அன்னியோன்னியம் கரையின் அருகே ஓலமிடும் அலை போன்றது. வெறும் ஆரவாரம்தான் மிச்சம், அதனால் எந்தப் பயனுமில்லை. அடுத்தவன் நோவை அறிந்துகொள்ள மனது மென்மைப்பட வேண்டும்.

நம் அனுபவங்கள்தான் வாழ்வு. அனுபவங்கள் கற்பிக்கின்றன. கற்றல்தான் வாழ்வு.

அன்பும் அவஸ்தையும் அனுபவங்கள்

பட்டுத் தீர்த்தால்தான் உண்டு.

ஈழத்தின் வெப்பத்தை உன் கடிதம் காட்டியது.

அங்கு நடப்பது மகாபாரத யுத்தம். பாரத கதையில் சொந்த இழப்பில்லாத ஒரு நபர்கூடக் கிடையாது. எல்லோரும் படுகின்றனர், நல்லவரும் கெட்டவரும். எல்லாரும் இவர்களை ஆட்டுவிக்கும் கடவுளரும். கண்ணன் ஆட்டுவிக்கிறான், ஆட்டுவித்த கர்மத்திற்காக விரலடிப்பட்டு சாகிறான். வியாசகர் இதையெல்லாம் பதிவு செய்கிறார். பதிவு செய்வதாலேயே அவரும் கிடந்து அவஸ்தைப்படுகின்றார். (கதை முடிந்தவுடன் அப்பாடா, என்றிருந்திருக்கும்) யாரும் கருமவிதிகளிலிருந்து தப்ப முடியாது. செத்தவனுக்கு நொடிப்பொழுது அவஸ்தை, அவனை நினைத்து உருகிறவனுக்கு நாளெல்லாம் அவஸ்தை. இதில் எது உசத்தி?

பாரதியை எழுதுகிறேன் - அவன் கண்ணோட்டம் இதம் தருகிறதா என்று பாருங்கள்.

அன்பு வடிவாகி நிற்பள் துன்பெலாமவளிழைப்பள் ஆக்க நீக்கம் யாவும் அவள் செய்கை - இதை ஆர்ந்துணர்ந்த வர்களுக் குண்டுங்கள் இன்ப வடிவாகி நிற்பள் துன்பெலாமவளிழைப்பள் இஃதெலா மவள் புரியும் மாயை - அவள் ஏதுமற்ற மெய்ப்பொருளின் சாயை இதைப் புரிந்துகொண்டு உங்கள் நோவிலிருந்து விடுபடுங்கள்.

புத்தன் பேரை வைத்துக்கொண்டுதான் உங்கள் நாட்டில் சண்டையே கிளம்பியிருக்கிறது. புத்தன் தன் வீட்டுச் சாவைக் கண்டு அல்ல, தெருவில் போன ஒரு சாவைக் கண்டு துறவு கொண்டான். வாழ்வு என்பது என்ன? துக்கத்தின் வித்து என்ன என்று தேடி அலைந்தான். அவ்வளவு பட்டான்.

கடைசியில் நிட்டையில் விழுந்தான். ஏழு நாட்கள் அன்ன ஆகாரமில்லாமல் நிட்டை. ஏழாவது நாள்

விழித்தான். தெளிந்த மதி சொன்னது, இதை எப்படி உலகிற்குச் சொல்வேன் என்று. தேவரெல்லாம் வேண்டினார். உலகம் உய்விக்க நீ போதிக்க வேண்டுமென்று.

புத்தனுக்கு ஞானம் பிறக்குமுன் ஆயிரம் ஜென்மத்தின் நினைவுகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்தனவாம்.

புல்லாய், புழுவாய், விலங்காய், உறவாய், பகையாய், தாயாய், தந்தையாய், சோதரியாய், மைந்தனாய், பூதமாய், புண்ணியனாய், பேயாய் இப்படி ஆயிரம் ஜென்மங்கள். இதில் நிச்சயமாக உங்கள் ஈழத்து சோதரர்கள் போல தானும் 'குறியடி' பட்டிருப்பான், ஷெல்லடி வாங்கியிருப்பான்.

ஆயிரம் ஜென்மம் எடுத்தபிறகு கடையாய் ஞானம் வந்தது!

அதன் பிறகு அவனால் யார் படும் துன்பத்தையும் தாங்க முடியவில்லை. இதயம் கனிந்து விட்டது. வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடும் நிலை. அன்பின் ஊற்றுக்கண்ணைக் கண்டுவிட்டான். அன்பின் அருமைகளைச் சொன்னான். அகிம்சையின் பலாபலன்களைச் சொன்னான். தான் ஏதோ கண்டுவிட்டதைப் போல பீத்திக்கொள்ளவில்லை. பௌத்தம் என்பது ஒரு முடிவு அல்ல என்று சொன்னான். பௌத்தம் என்பது வழி, மார்க்கம் என்றான். நாமெல்லாருமே பிறப்பால் புத்தர்கள் என்றான். அதை அறிந்துகொள்ள உதவுவதுதான் பௌத்தம் என்றான்.

நான் மேலே என்ன எழுது?

நீங்கள் நல்ல நண்பர், நீங்கள் வருந்துவது எனக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது என்றெழுதி கடிதத்தைக் கவரில் போட்டான் கருணாகரன். மனது நிம்மதியாக இருந்தது.

“தூப்பர் நோவா” எனக் கிறீச்சிட்டான் மதன், மெயின் ஹாலிலிருந்து. ஆல் இந்தியா ரேடியோவின் மாலைச் செய்தியில் புதிய தூப்பர் நோவா ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், அது வெடித்த காலம் ஏறக்குறைய மனிதன் விலங்காய் காடுகளில் அலைந்து கொண்டிருந்த காலமாக இருக்குமென்றும், ஒளி விநாடிக்கு ஒரு லட்சத்து எண்பதின்மாயிரம் மைல் வேகத்தில் வந்தும் தூப்பர் நோவாவின் ஒளி நம்மை வந்தடைய இவ்வளவு நாட்கள் ஆகிறது என்றால் அது எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது என்று பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்றும்

தூப்பர் நோவா என்பது ஒரு நட்சத்திரத்தின் சாவு மணி. எங்கோ ஒரு நட்சத்திரம் உயிரை விட்டிருக்கிறது.

உயிர் போவதே மீண்டும் வருவதற்குத்தானே!

மீண்டும் ஒரு நட்சத்திரம் பிறக்கும். உலகம் பிறக்கும். உயிர் பிறக்கும். கமுதைப் புலியும் வரிக்குதிரையும் வெளியில் திரியும், புசிக்கும், புணரும். வாழ்வின் கண்ணாமூச்சி தொடரும். தன் நிழலைத் தானே விரட்டிக்கொண்டு...தன் வாலைத் தானே உண்ணும் பாம்பைப்போல வாழ்வு ஒரு வட்டத்தில் தொடரும்.

பின் பிரக்கொ பிறக்கும். 'நான்' பிறக்கும். கண்ணாடி பார்க்கும். சூடிக் கொடுக்கும், வாங்கும்.

பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளி கொள்வானைப் புணர்வதோ ராசையினால் என்

கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதாசலித்

தாவியை யா குலஞ் செய்யும்

புத்தகத்தை முடி வைத்துவிட்டு ஹாலுக்கு வந்தான் அலுமேலு. குழந்தைகள் டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

பின் கணவர் வந்தார். சாப்பாட்டுக்கடை ஒருவழி

யாக முடிந்தது. எல்லோருக்கும் படுக்கை போட்டாகி விட்டது.

“அம்மா, அம்மா...”

“என்னடி, யமுனா இன்னும் தூங்கலையா?”

“தூக்கம் வரலம்மா.”

“ஏண்டி?”

“இந்த பிபிசி டொக்குமென்டரி பார்த்திருக்கக் கூடாதம்மா, ரொம்ப மனசுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கு.”

“ஏண்டி என்னத்தைக் காண்பிச்சான்?”

“வரிக்குதிரை பத்திம்மா, வரிக்குதிரைகூட இப்படிப் பண்ணும்னு தெரியாதம்மா. சின்ன வரிக்குதிரைக் குட்டியை பெரிய வரிக்குதிரை கடிச்சு, கமுத்தை முறிச்சு...”

“அட ராமா! இதெல்லாமா காட்டறான்? இதென்னடா புது அவஸ்தையா போச்சு. ஏண்டி இதெல்லாம் வீணா பார்த்து மனசை அலட்டிக்கிற. டிவியே வேண்டாம்னா யார் கேக்கறா இந்த வீட்டில். சரி வா, பக்கத்தில் வந்து படு.”

யமுனா சுருண்டு பக்கத்தில் படுத்துக்கொண்டாள். அலுமேலு அணைத்துக் கொண்டாள். யமுனா இன்னும் ஓட்டினாள். வாய்ப்புக் கிடைத்தால் மீண்டும். மடிந்து சுருண்டு சிகப்போல அம்மாவின் கருப்பைக்குள் படுத்துக்கொள்ளலாம் போல.

யமுனா என்ற கல்லூரி செல்லும் யுவதி தூங்கலானாள்.

தூங்கிய கண்கள் மருண்டன, உருண்டன, மிரண்டன, ஆடின.

கமுதைப் புலி ஓட, ஓட விரட்டிக்கொண்டிருந்தது.

கனவு தொடர்ந்தது...நினைவின் நீட்சியாக.

விடியும்போது கனவின் மீட்சியாக

வாழ்வு தொடரும்.

வாழ்வின் குரலாக ஒலித்தவர்கள்:

உண்ணுஞ் சோறு...

(திருக்குருகூர் சடகோபன்-திருவாய்மொழி

-ஆறாம் பத்து)

என் புணர்ச்சியின்...

(பிரேதா - கிரணம் ஜன-மார்ச் 1988)

கண்ணன் என்னும்...

(கோதை - நாச்சியார் திருமொழி)

திக்குகள் எட்டும்...சட்டச்சட்ட...

நெஞ்சில் உரமுமின்றி (சுப்பிரமணிய பாரதி

- பாரதியார் கவிதைகள்)

அன்று இரவுதான் ...

(வாஸந்தி - நஞ்சு- இந்தியா டூடே - ஆண்டு

மலர் 94/95)

மாரி மழை முழைஞ்சில்

(கோதை - திருப்பாவை)பொங்கிய பாற்கடல்..

(கோதை - நாச்சியார் திருமொழி) மற்றும்

Jane Goodall - National Geographic Dec 1995

Photographs by Damayanthi (Norway)

தொடர்புகள்

— ஸ்ரீதரன்

ஊரை விட்டு வந்ததிலிருந்து, நிலவு வளர்ந்து தேய்ந்தது நூறு இருநூறுமுறை இருக்கும். போட்டியாய் நகர் விளக்குகள் எரிந்து, நிலவுதோற்கும் இந்த ஊரில் யார் கணக்கெடுக்கப் போகிறார்கள்? வெய்யில் பதம் பண்ணிய செம்மண் மத்தியில் பனந்தோப்புகளுக்குப் பின்னால் சந்திரன் ஒளிவீசும் அழகையெல்லாம் விட்டுவிட்டு குளிர் நடுங்கும் பனிப்பிரதேசத்தில் வாழ்கிறேன் என்று நாட்களைக் கடத்தும் நிலைமையாகிவிட்டது.

எஞ்சினீயர், ஆராய்ச்சியாளன்.

எப்படி இருந்தால் என்ன? நாளை வேலை நீக்க அறிவிப்புகள் வரக்கூடும். இதுவரைக்கும் என்னுடைய டிபார்ட்மெண்டில் ஆள்குறைப்பைப் பற்றிய கதையில்லை. திடீரென்று வருகிற ஆள்குறைப்பு அறிவிப்புகள் வராமல் இருந்ததில்லை. எங்கள் குழுவில் ஐந்து வெள்ளையர்கள், ஒரு ஆபிரிக்க அமெரிக்கன், ஒரு சீனன், மற்றது நான். ஒவ்வொருத்தருக்கும் மற்றவர்களைப் பற்றி ஒவ்வொரு கணிப்பு. நான் வேறெந்தவிதமாகவும் நடக்க முடியாது. அவர்களுடைய கணிப்பைப் பற்றி எந்த ஆய்வு நடத்தவும் முடியாது. இது பலகீனமானவர்களுக்கான சமூகமில்லை. இந்தக் குழுவில் இருக்கும் ஒரே ஒரு ஆபிரிக்க அமெரிக்கன் என்ற படியால் தன்னைத் தூக்கமாட்டார்கள் என்பது ஜிம் (Jim) உடைய யோசனை. சீனன் யங் (Yung) அவ்வளவாகப் பேசமாட்டான். இதனால் அவன் ஒரு அறிவுக்கடல் என்கிற கணிப்பு இருக்கிறபடியால் அவனுக்கும் ஆபத்தில்லை. அலெக்சன் (Alex) ஜெனரல் மனேஜருடைய வெள்ளை நண்பன். Golf விளையாடுபவன். அவனுக்கும் ஒன்றும் நடக்காது. மற்றது ரிச்சர்ட் (Richard), பிரெட் (Fred), டோனி (Tony), டான் (Dan). இந்த வெள்ளையர்களுடன் நான். இரண்டு பேரை நீக்கலாம் என்று கேள்வி. ஜிம்மின் கணிப்பும், யங்கின் கணிப்பும் தவறாகிப் போனதென்றால் நான் தப்பிக்கும் வாய்ப்புகள் அதிகமாகலாம். இந்தக் குழப்பம் காலை எட்டிலிருந்து மாலை ஐந்து வரை. வீட்டிற்குப் போனால் எனக்குள்ள தொல்லைகள் பற்றி என் மேலதிகாரி மாக் (Mac) இற்குத் தெரியாது. அவன் இந்தப் பிரதேசத்தையே தாண்டியதில்லை. யாழ்ப்பாணம் எங்கே தெரியப் போகிறது? இடைக்கிடை வரும் பத்திரிகைச் செய்திகள் வாசித்து ஸ்ரீலங்காவில் யுத்தம் நடக்கிறது என்பது மட்டும்தெரியும். நான் ஒவ்வொரு முறையும் அவனுக்கு விளங்கப்படுத்துவது வழக்கம். மாக் கேட்பதில் தவறில்லை போல எனக்குத் தோன்றும். கம்பெனியின் விற்பனைப் பகுதியில் இருக்கும் தமிழ்நாட்டு மனிதன் கிருஷ்ணனுக்கே அங்கே நடப்பது என்னவென்று தெரியாது. ராஜீவ் காந்தியை கொலை பண்ணியது நான்தான் என்கிற மாதிரி அவர் என்னை நடுத்திக் கொண்டு இருக்கிறார். கிருஷ்ணன் கர்நாடகக் கச்சே

ரிகள், தமிழ் சிரிப்பு நாடகம், மற்றைய இந்திய சினிமா நடந்தால் டிக்கெட் விற்பார். என் மொழியில் பேசும் போதெல்லாம் “தமிழில் சொல்லுங்க சார்” என்று சொல்லுகிறபோது சிரிப்பே வந்துவிடும். என் ஊர் அவலம் அவருக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது?

ஊர் அவலம் குடும்ப அவலமாகி என் தனி அவல முமாகி அடுத்த கிழமை வரப்போகிற ஆள் குறைப்பு வெட்டி லும் முடியும். தெரிந்திருந்தால் ஊரில் நடக்கும் அவல யுத்தத்தில் சாவதற்கும் துணிந்திருக்கலாம்.

மாலை ஐந்து, ஐந்தரைக்கு என் வேலையிலிருந்து புறப்பட்டு குழந்தை பராமரிப்பாளரிடமிருந்து கதிரையும் செல்வியையும் கூட்டிக் கொண்டு போக மாலை ஆறு மணியாகிவிடும். கல்யாணி வர ஆறே காலாகும். வந்தவுடனேயே விவாதக் கச்சேரி தொடங்கிவிடும். நான் செய்ய மற்றது போனவையும், மற்றப்படி செய்யாமற் போன பட்டியலும் கிடைக்கும். சிலவேளைகளில், பல வருடங்கள் முன்னே நியூயோர்க் விமான நிலையத்திலிருந்து அப்போது நான் இருந்த ஊருக்கு அவள் வந்த விபரங்களிலிருந்து தொடங்குவாள். அவள் ஒரு கம்பெனியில் அக்கவுண்டன்ட். அவள் சம்பளம் என் சம்பளத்தைத் தாண்டும் நாள் வெகு தூரத்திலில்லை. விவாதக் கச்சேரியில் இதுவும் அவ்வப்போது ஆலாபனைக்குள் ளாகும். பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு மக்டொனால்ட்ஸில் இல்லாதபோது, வீட்டில் கொடுப்போம். செய்ய வேண்டிய வேலைகள் எல்லாம் பெரிய வேலைகளாகவே தோன்றுகின்றன. ஆறு வயதுக் கதிரையும் நான்கு வயதுச் செல்வியையும் வீட்டில் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதும் இலகுவானதில்லை. என்னால் இந்த வயதில்தான் சொல்லக்கூடியவற்றைக் கதிரால் இப்போதே சொல்லமுடியும். வாழ்க்கை வெகு வேகமாகவே ஓடுகிறது. விலகமுடியாதென்று நினைத்திருந்த செம்மண்ணும் பனந்தோப்பும் மனத்திரையிலிருந்து தேய்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.

காதில் ஒலிக்கிற தமிழ்ப் பாட்டு மட்டுமே சுய உணர்வு தருகிறதாக இருக்கிறது. வெய்யில் காலத்தில் எல்லோரும் கண்ணாடியை இறக்கிவிட்டு காரில் போகிறபோது இந்தத் தமிழ்ப் பாட்டுகள், சமீக்களை விளக்குகளுக்காக கார் நிற்கிறபோது, எல்லோரையும் எங்களைப் பார்க்கத் தூண்டுகின்றன. கார் கண்ணாடிகளை உயர்த்தவே தோன்றுகிறது.

அன்று வெளியே குளிர் மட்டும்தான். பனியில்லை. வேலை முடிந்து கதிரையும் செல்வியையும் கூட்டிக் கொண்டு வரப்போய்க் கொண்டிருந்தேன். பெருஞ்சாலையில் கார்கள் கூட்டம் அதிகமாகி எல்லோரும் குறைவான வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள் இந்த ஆள்குறைப்பு விஷயத்தைப் பற்றி கல்யாணியிடம் இரண்டு கிழமைக்கு முன்னரே சொல்லியாகிவிட்டது. அவள் இதைப் பற்றி அவ்வளவாகக் கவலைப்பட்ட

மாதிரி தெரியவில்லை. அவள் தாயும் தந்தையும் அடுத்த சில கிழமைகளில் இங்கிலாந்தில் இருந்து வர இருக்கிறார்கள். அங்கே கல்யாணியின் தமையன் ஒருவர் மருத்துவர். அவள் இளைய சகோதரி கனடாவில் இருக்கிறாள். இங்கே வந்து ஒரு மாதமளவில் நின்றுவிட்டு ரொறன்ரோ போகப் போகிறார்கள். ஈழத்தமிழர் அவலத்தில் பிழைக்கிறவர்கள் ஆயுதத் தளபாடம் செய்கிறவர்கள் விற்கிறவர்கள் மட்டுமில்லை. இந்த விமானக் கம்பெனிக்காரர்கள், டெலிபோன் கம்பெனிக் காரருந்தான் என்று நண்பன் சற்குணம் சொல்வது சரிதான். கல்யாணிதான் டிக்கட் காசு அனுப்பினாள். என் தந்தை அடிக்கடி சொல்வது போல ஒரு பிள்ளைச் சீதன். பஸ்சில் சுண்ணாகம், யாழ்ப்பாணம், சாவகச் சேரி என்று அலையுமாப்போல் விமானத்தில் ஏறிப் பறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். என் தந்தைக்கு திருச் செந்தூர் போவதைத் தவிர வேறெந்தப் பிரயாண நோக்கமும் இருந்ததில்லை. இரண்டு பிள்ளைகளைப் போர்க்களத்தில் பலி கொடுத்திருக்கிறார். அவரைக் கடைசியாகப் பார்க்க முடியாமலேயே போய்விட்டது. என் தாய் இங்கு வரமாட்டேன் என்கிறாள். தமக்கை தான் எங்கோ வவுனியாப் பிரதேசத்தில் இருக்கிறாள். கல்யாணியின் விவாதங்கள் அங்கேயும் எட்டிவிட்டனவோ தெரியவில்லை. முதலில் தம்பி விமலன் போய்ச் சேர்ந்தான். எந்தக் களத்திலிருந்தோ உடலைக் கொண்டு வந்து காட்டி விட்டு கொண்டுபோய் விட்டார்கள். நான் அப்போது கலிபோர்னியாவில் மேற்படிப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். விபரங்கள் எங்கே தெரிகின்றன? விமலனைச் சைக்கிளில் கொண்டு போவது மட்டுமே ஞாபகத்திலிருக்கிறது. வெய்யிலில் வேர்க்க வேர்க்க நல்லூர்த் திருவிழாவிற்கும் ஒரு முறை கூட்டிக்கொண்டு போய் அவன் வேட்டி சைக்கிள் சில்லில் மாட்டி உரிந்தது ஞாபகமிருக்கிறது. நான் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் போனபோது அவன் நண்பர்கள் அவனைச் சவீகரித்துக் கொண்டார்கள். மற்றவன் ரமணன், அமைதிப் படை ஆத்திரப் படையாய் மாறியபோது நடந்த சண்டையில் இறந்து போனான். தமிழ்நாட்டு நண்பர் கிருஷ்ணனுக்கு இவைகளைப் பற்றி எங்கே தெரியப்போகிறது? தம்பியர் இரண்டு பேரும் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போய் என்னை மாதிரி வருவார்கள் என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த என் தந்தையின் நம்பிக்கையில் மண்ணையும் அள்ளிப் போட்டுக் கொள்ளியும் வைத்து விட்டார்கள். நடந்தவைல்லாமல் யாருக்கும் தெரியப்போவதில்லை. என் மேலதிகாரி மாக், நண்பன் கிருஷ்ணன் இவர்கள் அறியாமையை பற்றிக் குறைப்பட முடியாது. ஆனால் கல்யாணி? இவளும் என்னைச் சாடுகிறாள்.

என் தமக்கை யோகராணி குடும்பத்தை கனடா விற்கு அனுப்பலாம் என்று தெண்டித்தேன். பதினாறு பரப்புக் காணியில் வீடும் பத்து லட்சத்தோடும் வந்தவள், வரும் கடிதங்களுக்குப் பதிலெழுதவும் விடுவதில்லை. என் மருமகன் குமாரும், மருமகள் விஜயராணியும் பதினாறு வயது எல்லையைத் தாண்டியிருக்கிறார்கள். அரசாங்கக் குண்டு வீச்சிலிருந்து உயிர் தப்பியிருப்பது பெரிதென்றால், ராணுவக் கொடுமைகளிலிருந்து தப்பியிருப்பது அதைவிடப் பெரிது. ஆயுதந்தாங்கும் போராளிகளாய் மாறாமலிருப்பது அதைவிடப் பெரிதா? அக்காவிடமிருந்து வரும் கடிதங்கள் துன்பத்தைத்தான் தருகின்றன. அவள் கணவர் பதமநாதனுக்கு அரசாங்கத்தில் டெக்னிக்கல் உத்தியோகம். என் வாழ்க்கை ஒரு தோல்வியென்று தோன்றினால் அவர் வாழ்க்கையை எப்படி வர்ணிப்பது? நான் கலிபோர்னியாவில் இருந்தபோது அவர் மத்திய கிழக்கு நாடு

களில் வேலை தேடும் ஸ்தாபனத்துக்குக் கட்டிய ஆயிரம் டாலர்கள் வீணாகிப்போய் எல்லா அல்லல்களும் பட்டிருக்கிறார். அவர் குடும்பத்து அல்லல்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேறோர் அத்தியாயம் தேவை.

கல்யாணியின் போக்கு குரூரமாகவே இருக்கிறது. என்னுடைய கலிபோர்னியாப் பல்கலைக்கழகத்து மேற்படிப்புச் சான்றிதழையே இவள் கட்டியிருந்திருக்கலாம். அவள் தாய் ஒரு மருத்துவர். இப்போது ஓய்வு பெற்றுள்ள தம்பதிகள். யாழ் ஒரு யுத்த களமாகிப்போனதும் தெரியாமல் வளர்ந்த குடும்பம். எண்பத்திலுன்றில் அவர்களுடைய கொழும்பு வீடு ஒரு மாதிரித் தப்பி விட்டது. வருஷத்துக்கு ஒருமுறை உலகச் சுற்றுப் பிரயாணம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிற தம்பதிகள். டெலிபோனில் பேசும்போது என் தாய் தமக்கையைப் பற்றி ஏதாவது விபரம் தெரியுமா என்று கேட்பேன். கல்யாணிக்கு அவர்கள் மனிதர்களாகத் தோன்றியதில்லை. பயங்கரவாதிகள் குடும்பம் என்று நெடுகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். மாமன் இங்கு வந்தால் புலிப்படை பற்றி என்னுடன் விவாதிக்க ஆரம்பித்து விடுவார். எல்லாவற்றையும் இரண்டிரண்டாக வெட்டி இரு வேறாக்கித் தனித்துவம் கொடுத்து வித்தியாசங் காட்டி ஒன்று மற்றொன்றைவிட உயர்வானது என்று உணர்வுபடுத்தும்பாடாக இந்த வாழ்க்கை அமைந்து போயிருக்கிறது. கல்யாணிக்கு இங்கே மருத்துவர் பெரியதம்பி மனைவி கௌரியுடன் நட்பு. என்ன நட்பு என்று தெரியவில்லை. பேட்டி நிறைந்த தொடர்பு. மருத்துவர் பெரியதம்பிக்கு மருத்துவர்கள அல்லாதவர்களுடன் தொடர்புகொள்ள விருப்பமில்லையா அல்லது தெரியவில்லையா என்று நெடுகவே புதிர். இருதயநோய் நிபுணர்; பணத்தை என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நிற்கும் மனிதன். நான் ஒரு கார்க் கம்பெனியில் வேலை செய்வதால் எல்லாக் கார்களைப் பற்றியும் தெரியும் என்பது அவர் யோசனை. பென்ஸ், ஜகுவார், லெக்சஸ் மாதிரியான கார்களைப் பற்றியே என்னிடம் கதைப்பார். என்னுடைய துறை, வெப்பம் கடத்துவது (heat transfer). அமெரிக்கக் கார்கள் தரத்தில் கூடிக்கொண்டு வருகின்றன என்று சொல்லுகிறார்களே அதில் எனக்கும் பங்கு உண்டு. இரண்டு கண்டுபிடிப்புகளுக்கு பதிப்புரிமை எடுத்திருக்கிறேன். மருத்துவர் பெரியதம்பி பணத்தைத் தவிர எதைப்பற்றியாவது சிந்திப்பாரா என்று தெரியவில்லை. வருஷத்துக்கு ஒருமுறை உல்லாசப் பயணம் போவது வேலைவிலிருந்து ஓய்வு எடுக்கவா அல்லது அதைப் பற்றி நண்பர்களுக்குச் சொல்லுவதற்கா, தெரியவில்லை. கௌரி, தங்கமும் வைரமும் நிறையவே சேர்த்து வைத்திருக்கிறாள். கல்யாணியிடம் காட்டுவாள். பெரியதம்பியின் வீட்டுக்குள் நீச்சல் தடாகமிருக்கிறது. கல்யாணியும் பிள்ளைகளும் அவ்வப்போது போய் நீச்சலடித்துவிட்டு வருவார்கள். கௌரியின் தாய் தந்தையர் அவர்களுடன்தான் இருக்கிறார்கள். சாயிபாபா பக்தர்கள் ஒவ்வொரு வருஷமும் புட்டபர்த்தி போய் வருகிறார்கள். சாயிபாபாவிடம் போவதால் பணம் சேருகிறதா அல்லது பணம் சேர்ந்ததனால்தான் சாயிபாபாவிடம் போகிறார்களா தெரியவில்லை. கல்யாணியும் சாயிபாபாவிடம் போகலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

வவுனியாவில் எங்கேயோ இருக்கிற என் தாயையும் என் சகோதரி குடும்பத்தையும் எப்போது பார்ப்பது? கம்பெனி வாழ்க்கை சீராகப் போய் லீவு எடுத்துக் கொண்டு போகலாம் என்றால் அது எங்கே நடக்கப் போகிறது? வேறு கம்பனியில் வேலைக்கு விண்ணப்பித்து இருக்கிறேன். முடிவு வர கிழமைக்கணக்கிலாகப்

போகிறது.

கதிரையும் செல்வியையும் கூட்டிக் கொண்டு வீடு போகும்போது ஆறு மணியாகி விட்டது. கடிதப் பெட்டியிலிருந்து கடிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டினுள் போனோம். கல்யாணி வீட்டில் இருந்தான். 'என்ன கரச்சலோ தெரியவில்லை' என்று யோசித்துக் கொண்டே அவனைப் பார்த்தேன்.

"மறந்து போனீர்களோ? டாக்டர் மூர்த்தி வீட்டில் இண்டைக்கு meditation meeting." என்றான்.

இது நல்ல அறிகுறி. விவாதம் தொடங்காது போல இருந்தது.

"எத்தனை மணிக்கு" என்ற கேள்விக்கு, "ஏழரைக்கு" என்று பதில் சொல்லிவிட்டு மேல்மாடிக்குப் போய் விட்டான். கையிலிருந்த கடிதக் கட்டைத் தேடியதில் அந்தக் கடிதம் இருந்தது. ராணி அக்காவிடமிருந்துதான். பணத்தேவைகளாக இருக்கலாம். வவுனியாவிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்துவிட்டார்களா? மற்றக் கடிதங்களை வைத்துவிட்டு அதைத்தான் முதலில் படிக்க ஆரம்பித்தேன். நினைத்தது சரிதான். கடைசியாக கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். கொழும்பு சொர்க்கலோகமா? தலைப்பக்கமாகக் குண்டு விழாது. அது ஒன்றுதான். மற்றப்படியான அவலங்களுக்குக் குறையில்லை. அக்கா கணவரின் தம்பியார் வீட்டில் தற்போதிருக்கிறார்கள். கனடாவிற்கு எப்படியும் இனி இழுக்கத்தான் வேண்டும். ராணி அக்கா விவரமாகத்தான் எழுதியிருந்தான். நெஞ்சச் சுவையை ஏற்றும் வண்ணமாய் கடிதக் குவியலில் வேறு முக்கியமாக ஒன்று மில்லை.

கல்யாணி சேலை கட்டிக் கொண்டிருப்பாள் போலிருந்தது. செல்வியும் கதிரும் மேலே தாயுடன் போயிருந்தார்கள். கதிர் கீழேவந்து தாய் கூப்பிடுவதாகச் சொன்னான். மேலே போகும்போதே "லெட்டர் ஏதென் வந்ததா" என்று அவள் கேட்பது காதில் விழுந்தது. ராணி அக்காவிடமிருந்து என்பதைச் சொன்னேன்.

"கொழும்புக்கு வந்து விட்டிடுனாம்."

அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. 'வேறு ஏதாவது கடிதங்கள் வந்ததா' என்று கேட்டாள். 'வரவில்லை' என்று சொன்னேன். கிழமைக்கு ஒரு தரம் கொழும்புக்கு அவள் தாய் தந்தையுடன் டெலிபோன் செய்வதால் கடிதம் அங்கிருந்து வராது. கனடாவுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் டெலிபோன் செய்வதால் எனக்கு மட்டுந்தான் ஊரிலிருந்து கடிதங்கள் வருகின்றன. செம்மண் வாசனைதான், வாழ்க்கைப் போராட்டங்களைச் சமாளிக்கும் பலத்தையும் ஈழம் என்கிற பலவீனத்தையும் கொடுத்திருக்கிற மாதிரித் தோன்றுகிறது. ஊர்க் கடிதங்கள் நெஞ்சைக் கொத்தியெடுக்கின்றன.

"என்ன கூப்பிட்டனீர்" என்று கேட்டேன். "இண்டைக்கு அங்கே டின்னர். பெடியளளுக்கு ஸ்நாக்ஸ் ஏதாவது குடுமன்" என்றான். கீழே பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் அவர்கள் கேட்டதைக் கொடுத்து டெலிவிஷனைப் போட்டேன். செய்திகள் தொடங்கியிருந்தார்கள். ஜனாதிபதி கிளிண்டனும் கிங்ரிச்சும் விவாதம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். டெலிவிஷனைப் போட்டாலே நித்திரை வருகிறது. ராணியக்காவின் கடிதத்தில் என் தாயின் சுகவீனங்களைப் பற்றியும் எழுதியிருந்தான். 'நடேசபிள்ளை மாஸ்டர் பெண்சாதி' என்று மரியாதையாகவே ஊரில் இருந்து வந்தவன் என் தாய். எங்களைப் பற்றியெல்லாம் அவளுக்குப் பெருமை உண்டு. வெகு நிதானமாகக் குடும்பம் நடத்தியவளுக்கு நடந்ததென்ன? நாங்கள் போயிருந்தபோது இங்கே வரச்சொல்லிக் கேட்டோம். பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டான். பழைய நினைவுகள் எத்தனை? கல்யாணி வெளிக்

கிடுவதற்கு முன் என் நண்பன் ரிச்சர்டைக் கூப்பிட்டு வேலை நிலவரங்களைப் பற்றி விசாரித்துக் கொள்ளலாம் என்று அவனைத் தொலைபேசியில் அழைத்தேன். ரிச்சர்ட் குடும்பத்துடன் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்திருப்பான். பாணை, தட்டுகளை டிஷ்வோஷரில் போட்டும் முடித்திருக்கலாம்.

ரிச்சர்ட் முடித்திருந்தான் நல்லவேளையாக.

"ஹலோ பாலா" என்றான். ரிச்சர்ட்டும் நானும் கார் எஞ்சினில் பரிசோதனைகள் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நாங்கள் இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் பின்னர் வரப்போகிற எஞ்சினைத் தயாரிக்கும் குழுவில் வேலைபார்க்கிறோம். கம்பெனி மனேஜ்மென்ட் இரண்டு பேரைக் குறைத்து அந்த வேலைகளெல்லாவற்றையும் மற்றவர்களிடம் கொடுத்து விட்டுச் செலவுகளைக் குறைக்கலாம் என்று பார்க்கிறது. என் மேலதிகாரி மாக்கிடம் என்னுடைய பரிசோதனைகளின் முடிவுகள் எல்லாவற்றையும் சொல்லி வைக்கவில்லை. என்னை நீக்கினால் எஞ்சின் டிசைனில் முன்னேற்றம் எதையும் காணமுடியாது. யார் இங்கே வேலைத்தரத்தைப் பார்க்கிறார்கள்? அவரை நிர்வாக உடையில் ஹொலிவூட் நடிகைகளுக்கு அருகில் நிறுத்தினால் கர்கள் தன்னால் விற்கும். பத்து வீதத்தால் எரிபொருள் பாவிப்புக்களில் குறைவதை விட இந்த ஆண்டு கம்பெனி இலாபம் கூட வேண்டுமென்பதே முயற்சி. ரிச்சர்ட்டுக்கு வேலை நன்றாகவே தெரியும். இதனால் ரிச்சர்ட்டுக்கும் எனக்கும் வேலை தொடர்பான நட்பு நீடித்திருக்கிறது. செய்து கொண்டிருக்கும் பரிசோதனைகள் பற்றிக் கேட்டேன். அடுத்தகிழமை ரிச்சர்ட் தன் குடும்பத்துடன் ஃப்ளோரிடாவுக்கு உல்லாசப் பயணம் போக விரும்பதாகச் சொன்னான். அப்போதே இந்த வேலை நீக்க அறிவுப்புகள் வரவிரும்பதைப் பற்றி விசாரித்தேன். அதைப்பற்றி தான் கவலைப்பட முடியாதென்று ரிச்சர்ட் சொன்னான். "அவர்கள் என்னாவது செய்யட்டும். நான் உல்லாசப் பயணம் போகவே போகிறேன்" என்றான். சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டு வாருங்கள் என்பதைத் தவிர வேறென்ன சொல்ல முடியும்? ரிச்சர்ட் வேலையைத் தவிர வேறெதையும் பற்றிப் பேசியதை நான் கண்டதில்லை. அவனிடம் எஞ்சின்கள் பற்றி ஒன்று அல்லது இரண்டு நல்ல யோசனைகள் உண்டு. ஆனால் மாக் கேட்கமாட்டான். ரிச்சர்ட் மாதிரி இருந்தால் வாழ்க்கையை நன்றாகவே ஓட்டலாம். வெள்ளிக்கிழமைகளில் எல்லோரையும் போல அவன் "தண்ணியடிக்கப்" போவதில்லை. நான் சொல்லுவது அவனுக்குத்தான் வழக்கமாகப் புரியும். முதலில் என்னைப்பற்றி மிகுந்த நம்பிக்கைக் குறைவுடன்தான் இருந்தான். போன வருஷம் எங்கள் குழு எஞ்சின் டிசைன் உற்பத்திக்குப் போனபோதுதான் அவனுக்கு என்மேல் மதிப்பு உண்டாயிருக்கிறது. ரிச்சர்ட் கம்மவீரன். அவன் மனைவி லிண்டா (Linda) நெடுகச் சிரித்தபடியே இருப்பான். நாங்கள் செய்த ஒரு எஞ்சின் உற்பத்தித் தவறுகளினால் உடைந்தபோது ரிச்சர்ட் தான் அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டி தவறுகளைத் திருத்தியெடுத்தான். சைக்கிள் ஓடுவதும் நீச்சலடிப்பதுமான பேர்வழி. "நீ வேலையைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே" என்றான். சந்தோஷமாக இருந்தது. அது நீடிப்பதற்குள் "வெளிக்கிட பாச்சோ?" என்று கல்யாணி கேட்டுக்கொண்டு மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தான். என் வேலை நினைப்புகள் கலைந்தன.

மருத்துவர் மூர்த்தி வீட்டிற்குப் போகும்போது, கௌரியைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். ஹலாய் தீவில் வீடு வாங்கியிருக்கிறார்களாம். மரீகழிக் குளிர் நாட்களில் போய் இருந்துவிட்டு வருவதற்காக.

‘அறுநூறாயிரம் டாலர்கள்’ என்றாள்.

ராணியக்காவின் ஞாபகங்கள் வந்தன. கொழும்பில் அவள் கணவரின் சகோதரர் வீட்டில் அவர்களுக்கே போதுமான இடமில்லை. என்ன செய்யலாம்? கல்யாணி பேசிக்கொண்டு வந்தது ஒன்றும் மனதில் பதியவில்லை. மருத்துவர் மூர்த்தி வீடு கொஞ்சம் தொலைவில் இருக்கிறது. கொஞ்சம் காது கொடுத்துக் கேட்டால் கௌரி குடும்பத்தகராறு பற்றி சுவாரசியமாக ஏதாவது கிடைக்கும். என் மனம் மலிவான இன்பங்களைத் தேடும் நிலையில்லை. மருத்துவர் பெரியதம்பி ஹவாயில் வீடு வாங்கியிருந்தார் என்றால் மூர்த்தியும் எங்காவது வெகுவிரைவில் வாங்குவார் என்பது நிச்சயம். காகங்கள் உணவுக்கு அடிபடுமாப்போல் போட்டி போடுகிறார்கள். என்னத்துக்கு என்று தெரியவில்லை. பெரியதம்பிக்கு காரர்கள், வீடுகள், முதலீடுகள், விஸ்கி இவற்றைத் தவிர வேறேதாவது தெரியுமா என்பது சந்தேகம்தான். மூர்த்தி இப்போது ஆன்மீகத்தில் இறங்கியிருப்பது இந்த நிலையையும் அவர் தாண்டியிருப்பதுதான். சேர்த்த பொருள் அளவில் சுவாரசியமான மனிதர். அவரின் இரண்டு பிள்ளைகளும் மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள். ஆன்மீகத்தில் இறங்கி இது தான் நேரம். இந்தத் தியானம் உடம்புக்கும் நல்லது என்பது அவர் வாதம். எல்லா பெளதீகத் தொடர்புகளையும் துண்டிப்பதுதான் தியானம் என்றால் யாரால் முடியும்? ஓடாத இயந்திரத்துக்கு எரிபொருள் எதற்கு?

தலையில் குண்டு மாரி பொழிந்து கொண்டேயிருக்கும் மானால் தியானம் முடியுமா? ராணியக்கா தன் குழந்தைகளுடன் நிலக்கிடங்கில் ஒளிந்து கொள்ளும் காட்சியே மனத்தில் ஒடுகின்றது. அவர்கள் உயிருடன் தியானம் செய்யவே முடியாது. கல்யாணி, “இங்கோன் திரும்பவேணும்” என்றாள். மூர்த்தி வீட்டு அடித்தளத்தில் (basement) கூட்டம். சின்மயானந்தா மடத்தில் இருந்து வந்த காவிச்சட்டை எல்லோரிடமும் பேசிக்கொண்டிருந்தது. என் நண்பர் மருத்துவர் ரெடிங்கரும் அங்கேயிருந்தார். ரெடிங்கர் மூர்த்தியைவிட சுவாரசியமான மனிதர். கல்யாணியை கௌரி கையுடன் அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். பெரியதம்பியர் மாயையைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லியிருக்கக்கூடும். செல்வியும் கதிரும் அவர்களை ஒத்த வயதுக்காரக் குழந்தைகளுடன் போய்விட்டார்கள். மருத்துவர்கள் கூட்டம் ஒன்று சேர்ந்தது. ரெடிங்கரைத் தவிர. மருத்துவர் ரெடிங்கரைப் பார்த்து “ஹலோ” என்றேன். அவரும் எங்களைப் போல் இந்த மூன்றாவது கூட்டத்துக்கு வந்திருக்கிறார். அவர் மனைவியும் வந்திருந்தார். கார் எஞ்சின் டிசைன் பற்றி முதல் சந்திப்பில் விளங்கப்படுத்தினதிலிருந்து அவருக்கும் எனக்கும் சுவாரசியமான சம்பாஷணைகள் நடக்கும். அவருடைய முதல் பட்டப்படிப்பு, மெக்கானிக் கல் எஞ்சினீயரிங். புதினங்கள் என்ன என்று கேட்டார். அப்போதுதான் இந்த ஆள்குறைப்பு அலுவலைப் பற்றிச் சொன்னேன். புருவங்களை உயர்த்தித் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சுருக்கமாகவே சொன்னார். “கம்பெனி ஸ்டாக்குகள் மேலே போக வேண்டும் என்ற குறுகிய நோக்குத்தான்”.

“நாங்கள் முதலில் மேலே போய்விடுவோம்” என்று மேலே கையைக் காட்டினேன். சிரித்தார்.

உயிருள்ளவற்றிற்கும் உயிரிலில்லாதவைக்கும் உள்ள வித்தியாசங்கள் பற்றி அவருடன் போன கூட்டத்தின்போது பேசிக்கொண்டோம். ரெடிங்கர் பல நாடுகளுக்கும் போய்வந்த மருத்துவர். ஆபிரிக்காவில் ஐந்து வருடங்கள் மருத்துவராக இருந்தவர். உயிரில்தான் உலகமியங்கும் தத்துவத்தை அறியமுடியுமென்பது அவர் வாதம். அவர் பல கருத்துகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்

பார். உயிர் மூச்சுவிடுவது மட்டுமில்லை என்று அவருக்குத் தெரியலாம். சக மனிதனே துன்பம் தருவது தெரியுமா?

மருத்துவர் மூர்த்தி எல்லோரையும் வரவேற்று உட்காரச் சொல்லிவிட்டு, வந்திருந்த சுவாமியை அறிமுகப்படுத்தினார். சுவாமியார் சுவோகங்கள் பல வுஞ் சொல்லித் தன் பேச்சைத் தொடங்கினார். குழந்தைகள் மேலே போய் டெலிவிஷன் பார்க்கத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். பெண்கள் யாவரும் ஒன்றாக இருந்தனர். சுவாமி எல்லோரையும் அளவிட்டுக் கொண்டே பேசினார்.

அவரும் கதை சொல்லத் தொடங்கினார். ஒரு திருடனும் ஒரு வியாபாரியும் ஒன்றாக ஒரு நெடுந்தூர ரயில் பிரயாணம் மேற்கொண்டார்களாம். திருடனுக்கு வியாபாரி பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தது. வியாபாரி தூங்கும்போது எல்லா இடமும் தேடினானாம். அவன் தேடிய விதங்களைப் பற்றிச் சுவாமியார் சுவாரசியமாக விபரித்தார். கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக வியாபாரி இறங்கும்போது திருடன் கேட்டானாம், எங்கே அவர் பணத்தை ஒளித்து வைத்திருந்தார் என்று. ‘உன் தலையணைக்கு அடியில் தான்’ என்று வியாபாரி சொன்னானாம். சுவாமியார் இந்தக் கதையை நன்றாகவே சொன்னார். அந்தத் திருடனைப்போல நாங்கள் சந்தோஷத்தை வெளியே தேடுகிறோமாம். சந்தோஷம் எங்கள் மனதிலேயே இருக்கிறதாம். எல்லோரும் சுவாமியாரை இன்னும் கவனமாகக் கேட்க ஆயத்தமானார்கள்.

எனக்குள்ளே சந்தோஷம் எங்கே வரமுடியும்? இன்னொரு பிறப்பு எடுத்து சகோதரங்கள் சாகாமல், நாட்டை விட்டு ஓடாமல் பணமும் சேர்ந்திருக்குமானால் சந்தோஷம் எனக்குள்ளேயிருந்து வரலாம். தொடர்புகள் எல்லாவற்றையும் அறுத்துக் கொண்டால் வெட்டவெளிப் பயணம் தொடங்கலாம். சுவாமியார் பேச்சை முடித்தார்.

“ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி”

தியானம் ஆரம்பித்தார்கள். கண்ணை மூடிக்கொண்டு சூன்யத்தில் நிலைக்கவேண்டுமென்பது சுவாமிகள் வேண்டுகோள். முடி கிறதா? தந்தையுடன் மெயில் டிரெயினில் கொழும்பிலிருந்து தூங்கித்தூங்கி வருவதுதான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. தியானம் முடிந்து சாப்பிடத் தொடங்கினோம். மருத்துவர் பெரியதம்பிக்கு விஸ்கியில்லாமல் சாப்பாடி நங்காது. சைவச் சாப்பாடும் பிரச்சினையாகப் போயிருக்கும். அவரிடம் இதைப் பற்றிச் சொன்னேன்.

“இன்டைக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டந்தான்.”

“நான் எல்லாம் குறைச்சாச்சு” என்றார்.

கல்யாணி, கௌரியுடன் இன்னும் பல பெண்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். மூர்த்தி மும்முரமாகப் பலரிடமும் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அடுத்த சொற்பொழிவைப் பற்றியாயிருக்கலாம்.

ரெடிங்கருடன் மறுபடியும் பேச்சு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவர் அரிசிச் சாப்பாடு சாப்பிடுவார். அவருக்கென்று மூர்த்தி உறைப்புக் குறைவாகச் சமைத்து வைத்திருப்பார். அதைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்.

“சந்தோஷத்தைத் தேடுகிறீர்களோ?” என்று கேட்டேன்.

“நீர் ஒரு ஆள்தான் அதைத் தேடாமலிருக்கலாம்” என்றார்.

“சுவாமியார் செய்கிற மாதிரி சந்தோஷத்தை எங்களுக்குள்தான் முதலில் தேடவேண்டுமென்றால் உங்கள் தட்டையே முதலில் பாருங்கள்” என்றேன். சிரித்தார்.

‘வெறுந்நட்டு’ என்றார்.

எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு பின்னணி (context) இருப்பதாக அவரிடம் சொன்னேன். என்னால் ஈழத்துப் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசாமல் இருக்க முடியாது. ரெடிங்கரிடம் ஈழத்துப் பிரச்சினைகள் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

“சுவாமியார் சொல்வதை அகதிகள் முகாமில் சொல்லலாமா?” என்று கேட்டேன். ரெடிங்கர் என்னை உற்றுப்பார்த்தார். ஆபிரிக்க அகதிகள் முகாமில் வேலை பார்த்திருக்கிறார். அகதிகள் முகாமைப் பற்றி அவருக்குத்தான் தெரியும்.

“எனக்கு இவற்றில் நம்பிக்கையில்லை. சுவாமியாருடன் சண்டை தொடங்கவும் விருப்பமில்லை” என்றேன்.

ரெடிங்கர் “மனித உயிர் வாழ்க்கை பல்முகம் படைத்தது” என்று ஒரு நடு நிலை எடுத்துக் கொண்டார். மூர்த்தி வேகமாக எங்களை நோக்கி வந்தார். அடுத்த மாதக் கூட்டம் எங்கே நடக்கப்போகிதென்று சொல்லிவிட்டுப் போனார். கௌரியின் தந்தை புண்ணியமூர்த்தி ஒரு ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் மனைவியும் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். புண்ணியமூர்த்தி அமைதியான மனிதர்.

“ஊரில் நிலவரம் எப்படியாம்?” என்று கேட்டார்.

“கொழும்பில் பெடி பெட்டையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போறதுதான் பெரிய பிரச்சினையாம்” என்றேன். ராணியக்காவின் குடும்ப நிலை பற்றிய யோசனைகள் மனமேட்டில் உலவ ஆரம்பித்தன. புண்ணியமூர்த்தியின் மனைவி தன் கண்ணாடியை நிமிர்த்திக் கொண்டு கேட்டாள்.

“உங்கடை மச்சாணை இன்னும் ஆமிக்காறர் பிடிக்கேல்லியோ?”

என்ன சொல்லுகிறாள் இந்தக் கிழவி? என் கோபம் தலைக்கேறியது. உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு அலைபவர்களைப் பற்றி இதைவிடச் சொல்வதற்கொன்றுமில்லையா?

“இல்லையாம் கொழும்பில் எறிய வேண்டிய வெடி இன்னும் ஒன்றிரண்டு இருக்குதாம். அது முடிஞ்சு ஆமிக்காரரிடம் தானே போறதெண்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று வெடித்தேன். நேரே குழந்தைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு கல்யாணியிடம் போய், “நாங்கள் போகலாம்” என்றேன். என் குரலில் இருந்த ஆத்திரத்தைப் பார்த்து கல்யாணி பயந்திருக்க வேண்டும். ஒருவரிடமும் பேசாமல் கோட்டு காலணியை மாட்டிக்கொண்டு காரில் ஏறி வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டோம். புறப்படும்போது, தலையைத் திரும்பிப் பார்த்தபோது, புண்ணியமூர்த்தி கிழவியிடம் ஏதோ சொல்லுவது தெரிந்தது. என்ன பிரச்சினை?” என்று தொடங்கினாள் கல்யாணி.

“ஆமிக்காரர் பிடிக்கேல்லியோவாம் ராணியக்கா ஆக்களை... கிழவி கேட்கிறாள்” என் கோபம் அடங்கவில்லை.

“பயங்கரவாதிகள் குடும்பம் என்றால் கேட்பாள் தானே!” கல்யாணி சாட்டையை வாயில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

“உங்கடை குடும்பத்தில் யாரேன் செத்திருந்தால் தெரியும்.” இக்கதையை ஒரு நியாயமான தளத்தில் கொண்டு நிறுத்துவதென்று முடிவெடுத்துச் சொன்னேன்.

“நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?” என்று கேட்டாள். நான் சொன்னதைச் சொன்னேன். கிழவியின் தமக்கையும் அவர் புருஷனும் கொழும்பில் அவர்கள் வீட்டுக் காவல். என்னுடைய நக்கல், கிழவிக்கு விளங்கா விட்டாலும் அவள் கணவனுக்கு விளங்கும். கல்யாணிக்குக் கோபம் வரத் தொடங்கியது.

“நான் சொன்னேன். இது ஒரு பயங்கரவாதிகள் குடும்பம் என்று. இந்த மாதிரிப் பயங்கர யோசனைகள் ஆருக்கு வரும்?” என்றாள்.

“பயங்கர யோசனைகள் இல்லாமல்தான் ஊரில் சிங்களவர் ஆமியை வைச்சு அடிக்கிறார்கள்”

“உங்கடை இந்த பயங்கரவாதிகள் இல்லாதுபோனால் கவண்மென்ற ஆமிக்கு என்ன வேலை?”

கல்யாணிக்குக் குருவியை விடச் சின்ன மூளை இருக்கிறதாகப் பட்டது. அதைச் சொல்லப்போக விவாதம் வளரத் தொடங்கியது. குழந்தைகள் பின்னால் அழத் தொடங்கின.

“இப்படிக்கதைச்சால் கௌரி எங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பாள்?” கல்யாணியின் பிரச்சினையே அதுதான் போல இருந்தது.

“இவையன் கதைக்கிற மெடிடேஷன் கதையெல்லாம் நம்புறவையாக இருந்தால் இப்படிக்கதைப்பினமோ?”

“பயங்கரவாதிகள் என்னண்டு கடவுளை நம்புவனம்?”

“கடவுளை நம்புறதுக்கும் ஊருக்காகச் சண்டை பிடிக்கிறதற்கும் என்ன தொடர்பு? யோசிச்சுக் கதையுமன்.” இவளின் ஒருதலை நோக்கிற் கெல்லாம் அவள் தாய் தந்தையரின் அறிவுரைகள் ஒருபக்கம்; மற்றது குருவி மூளை. “யோசிச்சுக் கதையுமன்” என்று திரும்பவும் சொன்னேன்.

வீடு வந்து சேர்ந்து குழந்தைகளைப் படுக்கப் போட்டு, நாங்கள் படுக்கப் போகும் வரை விவாதம் நிற்கவில்லை. நித்திரை லேசில் வருவதாக இல்லை.

சுவாமியாரின் அறிவுரைகள் திரும்பவும் மனதில் எழுந்தன. சந்தோஷம் எனக்குள்ளேதான் இருந்தால் அதைத் தட்டி எழுப்பத் தெரியவில்லை.

‘எல்லாவற்றையுமே மறந்தால்?’

நினைவுகள் எப்படிப் போகும்? நான் பயங்கர யோசனைகளை விட்டெறிந்தால்தான் சந்தோஷத்தைக் காண முடியுமென்றால் பயங்கர யோசனைகள் வருவதே என் மனம் விறாண்டுப்படுவதாவதானே? அது ஏன் ஒருத்தருக்கும் தெரியவில்லை? படுக்கையிலும் விவாதம் தொடர்ந்தது.

“கொழும்பில் வீடு எரிந்திருந்தால் தெரிந்திருக்கும்.” - நான் “ஆட்கள் சாகிறது தெரியேல்லியோ?” - அவள்.

“எதுவும் சும்மா கிடைக்காது” - நான்.

‘கண்டபடி கௌரியின் தாயோட இப்படிக்கதைச் சால் மரியாதை மானம் எல்லாம் போகுது.” - அவள்

“அந்த மனுசி தேவையில்லாமல் என்ன விசர்க்கதை கதைக்குது? டாக்டர் தில்லையைப் பாருமன். இண்டைக்கும் அந்தாளும் அந்தாளின் குடும்பமும் ஊருக்காக உயிரைக் கொடுக்கவும் தயாராய் இருக்கினம். உங்களுக்கு சிங்களவன் அண்டிப் பிழைச்சே பழகிவிட்டுது. இவ்வளவு தமிறர் சாகிறார்கள். விசர்க்கதை கதைக்கிறீர்.” - நான்

“ஒழுங்கான மனுசர் எண்டால் ஒத்து வாழத் தெரியும்.” - அவள்

“தலையில் ஆமிக்காறன் குண்டு விழுந்தால்தான் தெரியும்.” - நான்

“சிங்களவர்கள் வெல்லுகினம்.” - அவள்.

வாதம் நிற்பதாக இல்லை. என் இரத்தக் கொதிப்பு அடங்குவதாக இல்லை. தூக்கம் வருவதாகவும் இல்லை. கல்யாணிக்கு என்ன தெரிகிறது? கீழே போய் டெலிவிஷனை போட்டேன். ஒவ்வொரு நிலையமாக மாற்றிப் பார்த்தேன். ஒன்று ஊம் நல்ல நீகழ்ச்சி இல்லை. சோபாவில் படுத்தபடி சிந்தனைகள் தொடர்ந்தன.

எனக்குள்ளேதான் என்னை மகிழ்ச்சிக்கும் சக்தி இருக்குமானால் அதைத் தோண்டியெடுக்க வேண்டும்.

என்னுடைய வேலை நிலையாக இருப்பது என் கையில்தான். என்னுடைய தாய், தமக்கையின் இவர்களைப் பற்றி நான் எதுவும் செய்யமுடியாது. கல்யாணியிடம் இரக்க குணமோ அறிவோ எதையும் எதிர்பார்க்க முடியவில்லை.

நானை ரிச்சர்ட்டுடன் சைக்கிள் ஓட்டப்போகலாம். ஆனால் அவன் வேகத்தில் போகமுடியாது. எஞ்சின் சோதனைகளைத் தொடரலாம். ஆனால் குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டு திரும்பிப் போக வேண்டும். கல்யாணி குலைப்பாள். எனக்குள்ளே அமைதி எங்கே வரப்போகிறது?

கல்யாணியிடஞ் சொல்ல வேண்டும் சந்தோசத்தைத் தேடத் தொடங்கவேண்டுமென்று. சைக்கிள் ஓடுவது தான் சாத்தியமானது. ஆனால் தனியாகத்தான் போக வேண்டும்.

தூக்கம் வர ஆரம்பித்தது.

அடுத்த நாள் காலை. கல்யாணியும் நானும் குழந்தைகளை வெளிக்கிட வைத்து காரில் ஏற்றும் வரையும் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“இண்டைக்கு நீர்தான் போய்க் குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வர வேண்டும்” என்றேன்.

“என்னால் முடியாது” என்றாள்.

இது வெறும் வாதம்.

“என்னாலும் முடியாது” என்றேன்.

குழந்தைகள் எங்களைப் பார்த்தன. என் குரலில் இருந்த தீர்மானம் அவர்களையும் உலுப்பியிருக்க வேண்டும்.

“Gosh dad” என்றான் கதிர்.

“Let us go” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டேன். கல்யாணி மற்றக் காரை எடுத்துக் கொண்டு போவாள். நான் அன்று காலை சாப்பிடவுமில்லை. பனியும் நல்ல வேளையாக இல்லை. குழந்தைகளை பராமரிப்பாளரிடம் விட்டபோது செல்வி அழத்தொடங்கினான். கொஞ்சம் நின்றுவிட்டு அலுவலகத்துக்குப் போகும் போது போக்குவரத்து அதிகமாகிவிட்டது. தாமதிக்கத்தான் போகிறது.

நான் போய்ச் சேர்ந்தபோது அலுவலகத்தில் ஒருவருமில்லை. கம்பியூட்டரில் எனக்கு வந்த செய்திகளை கேட்டுவிட்டு, என் கணக்கீடுகளைத் தொடங்கினேன். எங்கள் குழுவின் கூட்டம் பத்து மணிக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். ஆங்குறைப்பு பற்றிய அறிவித்தல்கள் இந்தக் கூட்டத்தில் தெரிவிக்கப்படலாம். யோசனைகள் பெருகத் தொடங்கின. மற்றும் கம்பெனிகளிலிருந்து இன்னும் ஒரு பதினும் வரவில்லை. கம்பியூட்டர் என் கணக்கீடுகளைச் செய்து முடிக்க நேரமெடுக்கப்போவது தெரிந்தது. எஞ்சின் பரிசோதனை அறைக்குப்போய் அங்கியை மாட்டிக்கொண்டு பரிசோதனைகளைத் தொடங்கினேன். ரிச்சர்ட் அப்போதுதான் வந்தான். ‘கம்பியூட்டர் செய்திகளைக் கேட்டாயா’ என்று ரிச்சர்டைக் கேட்டபோது, ‘இல்லை’ என்றான். கூட்டம் இருக்கிறதைப் பற்றியும் ஆங்குறைப்பைப் பற்றியும் மிருக்கலாம் என்பதையும் சொன்னேன். “அதைவிடப் புதிதாக என்ன இருக்கப்போகிறது” என்று சொல்லிவிட்டு, எஞ்சின் பரிசோதனைகளைத் தொடங்கினான். ‘என்ன செய்யப்போகிறாய்?’ என்று கேட்டதற்கு “பார்க்கலாம்” என்று வேலையில் இறங்கினான்.

“பயணம் இந்தக்கிழமை முடிவில் போகத்தான் போகிறீர்களோ?” என்று கேட்டேன்.

“நிச்சயமாக. இந்த மாதிரியான நேரத்தில்தான் மனத்தை சந்தோஷமாக வைத்திருக்க வேண்டும்” என்றான்.

கவாமியாரை விட இவன் பரவாயில்லைப் போல

இருந்தது. கல்யாணியுடன் பயணம் போவதென்றால், அவளும் வீவு எடுக்கவேண்டும்.

எனக்கும் போக ஆசையாயிருந்தது.

பத்து மணிக் கூட்டத்துக்குப் போனோம். மாக் சிரிப்பேயில்லாமல் நின்று கொண்டிருந்தான். வழக்கம் போல, “நல்ல செய்தி முதலில், கூடாத செய்தி பின்னர்” என்று தொடங்கினான்.

“நல்ல செய்தி - இரண்டு பேரைத்தான் எங்கள் குழுவிலிருந்து நீக்குவதாக அறிவித்திருக்கிறார்கள்...

கூடாத செய்தி - நாங்கள் எல்லோரும் இந்த இரண்டு பேருடைய வேலையையும் சேர்த்தே பார்க்க வேண்டும்” என்று நிறுத்தினான் மாக். “இதென்ன கூடாத செய்தி. நாங்கள் யாராவது வேலை ஏதேன் பார்த்தால் தானே?” என்று அலெக்ஸ் பகிடி சொல்லும்போதே, அவனுக்கு இவைகள் பற்றித் தெரிந்திருக்கும்போல இருந்தது. ஆனால் ஒருவரும் சிரிக்கவில்லை.

மாக் தொடர்ந்தான் “..... ஆளணி (Personnel) பகுதியிலிருந்து இந்த இரண்டு பேருக்கும் இன்று மத்தியானத்துக்குள் அழைப்பு வரும். நீங்கள் எல்லோரும் உங்கள் காரியாலயத்துக்குப் போகலாம்.”

“அந்த இரண்டு பேரும் யார் என்று தெரியுமா?” எல்லோரும் ஆவலாகக் கேட்டார்கள், அலெக்ஸைத் தவிர.

“நாங்கள் ஒரு இலகுவான முறையைப் பின்பற்றினோம். யாரின் உழைப்புக்கும் ஊதியத்துக்குமான விகிதம் குறைவாக இருந்ததோ அவர்களை நீக்கியிருக்கிறோம். மாக்குக்குதான் தப்பிவிட்டோம் என்கிற சந்தோஷம் மனத்தில் இருந்தது போன்று எனக்கும் தோன்றியது. எல்லோரும் கசமுசுவென்று எல்லோரையும் திட்டியபடி அறையை விட்டுத் தங்கள் காரியாலய அறைகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

நானும் ரிச்சர்ட்டும் எஞ்சின் பரிசோதனை அறைக்குள் நுழைந்து பரிசோதனைகளைத் தொடர்ந்தோம். “செய்தி ஏதாவது இருந்தால் டெலிபோனில் பதிவாகட்டும்” என்று ரிச்சர்ட் சொன்னான். எஞ்சினில், ஒரு புது மாதிரியான எஞ்சினைக் குளிர்ப்படுத்தும் (Coolant) திரவத்தைப் பரிசோதனை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். எஞ்சினில் வெப்பநிலையைக் காட்டும் கருவிகள் சத்தமில்லாமல் மின்பூச்சிகளைப் போல மாறிக் கொண்டிருந்தன. கம்பியூட்டருக்குத் தன்னாலேயே போகும் வண்ணம் செய்து வைத்திருக்கிறோம். எஞ்சினை ஓட்டிவிட்டு அவ்வப்போது எல்லாம் ஒழுங்காக இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால் போதுமானது.

“ரிச்சர்ட், கம்பெனிக்காரரின் முடிவுகளை அறிய விருப்பம் உண்மையாகவே இல்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“பாலா, இங்கே பார். சிலவற்றைப் பற்றி நாங்கள் கவலைப்படலாம். சிலவற்றைப் பற்றி ஒன்றும் செய்யமுடியாது. இந்த முட்டாள்கள் என்னை வேலையிலிருந்து நிறுத்தினால் நான் வேறு வேலை ஏதாவது தேட வேண்டும். அதைத்தான் நான் செய்யலாம். உனக்கும் ஏதாவது நடந்ததென்றால் எங்கேயாவது குடும்பத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு போய் வா, உனக்கு நல்லது” என்றான். என் மனம் கொஞ்சம் அமைதியானது.

மறுபடியும் வேலையில் ஆழ்ந்தோம். பதினொன்றே காலானது பரிசோதனைகள் முடிவதற்கு. கம்பியூட்டர் தாள்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு காரியாலய அறைகளுக்குப் போனோம். என் மனம் பதட்டப்பட ஆரம்பித்தது. போனில் செய்திகள் வந்ததற்கான விளக்கு எரிவதைப் பார்த்தவுடன் மனப்பதட்டம் அதிகரித்தது. போன் செய்திகளை ஒவ்வொன்றாக கேட்கத் தொடங்கினேன். முதலில் கல்யாணியின் செய்தி.

உடனடியாகத் தனக்கு போன் செய்யச் சொல்லி.

கௌரி ஏதாவது கல்யாணிக்குச் சொல்லியிருப்பாள். ஆனால் காரியாலயச் செய்திகள் முக்கியமாக ஒன்று மில்லை. தப்பினேன் என்று யோசித்துக்கொண்டு கல்யாணிக்கு போன் செய்தேன். கல்யாணிக்கு, நான் நினைத்ததைப் போலவே, கௌரி போன் செய்திருக்கிறாள்.

“உங்களுக்கு ஆரோட என்ன கதைக்கிறதெண்டு நிதானமில்லையா? கௌரி ஆட்கள் எங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பினம்?”

“அந்த மனுசி என்ன கதைச்சுதெண்டு சொல்லல்லியோ? எங்கட ஓபீசில் ஆக்களை நிற்பாட்டுறதைப் பற்றி கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாங்கள். எப்ப எது கதைக்கிறதெண்டு தெரியாதா?...” என்று உரக்கச் சொன்னேன்.

என் அறைக் கதவை யாரோ தட்டினார்கள். உள்ளே வரச்சொல்லிக் குரல் கொடுத்தேன், போன் வாயை மூடியபடி. ரிச்சர்ட் தான்.

“கெல்லி போனில் பேசுகிறாள்” என்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு, நான் பிறகு கதைப்பதாக கல்யாணியிடம் சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தேன். கல்யாணி மறுமுனையில் ஏதோ சொல்வது கேட்டது. ரிச்சர்ட் முக்கியமான செய்தி ஏதாவது சொல்லக்கூடும். கல்யாணியை இங்கு எல்லோரும் கெல்லி (Kelly) என்று கூப்பிடுகிறார்கள்.

“கெல்லிக்கு ஆயிரமாயிரம் மற்றப் பிரச்சினைகள்” என்று ரிச்சர்ட்டிடம் சொன்னேன்.

“என்னை வேலையிலிருந்து நிறுத்தியிருக்கிறார்கள்” என்றான் ரிச்சர்ட், தன் தோள்களைக் குலுக்கியபடி.

“என்ன...?” என் கதிரையிலிருந்து எழும்பிவிட்டேன்.

“இது நல்ல செய்திதான். நாங்கள் நாளைக்கே ஃப்ளோரிடா போகவேண்டியதுதான். லிண்டாவால் இரண்டு நாள் அதிகமாக லீவு எடுக்க முடியும். ரிச்சர்ட் அப்போதே புறப்படுவான் போல இருந்தது.

“இது பற்றி உனக்குக் கவலையில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“நான் உனக்கு முன்னரே சொல்லவில்லையா? இது பற்றி என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. வேறு வேலை தேடுவது பற்றி வந்துதான் யோசிக்க வேண்டும். உனக்குத்தான் கவலைப்படுவது திருப்தியைத் தரும், எனக்கில்லை. என் சாமான்களை எடுக்க, வந்து ஒரு கை கொடுப்பாயா?” என்றான்.

ரிச்சர்ட் போவது பற்றிக் கவலையாக இருந்தது. நல்ல மனிதன். தன் வேலை உண்டு தன் தேகாப்பியாசங்கள் உண்டு என்றிருக்கும் மனிதன். மாக், அலெக்ஸ் மாதிரி மேலதிகாரிகளுக்குப் பின்னால் போவதில்லை. சர்ச்சுக்கும் போவதில்லை, கொல்பும் விளையாடுவதில்லை. விஷயங்கள் முற்றிக் கொண்டே வருகின்றன. இவன் போனால் யார் இந்த வெப்பநிலை கணிக்கும் கருவி களைச் சரிபார்ப்பார்கள் என்று தெரியவில்லை. இவன் ஒரு நல்ல சக ஆராய்ச்சியாளன். அவன் காரியாலயத்துக்குப் போய் அவன் புத்தகங்களை அட்டைப் பெட்டிகளில் அடுக்கத் தொடங்கினோம்.

மையாமியில் (Miami) ‘போட்’ ஒன்று வாடகைக்கு எடுக்கப் போகிறோம். மைக்குக்கு மீன் பிடிப்பதென்றால் சந்தோஷம்” என்றான். மைக், அவனுடைய எட்டு வயது மகன். அவனும் ஒரு நல்ல பெடியன்.

ரிச்சர்டை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்றால் என் கழுத்துக்கான கத்தியும் தீட்டப்பட ஆரம்பித்திருக்கலாம். மற்றும் சில கார், விமானம் செய்கிற கம்பெனிகளுக்கு விண்ணப்பித்திருக்கிறேன். எல்லோரையும் போனில் விசாரிக்க வேண்டும். ரிச்சர்ட் சொல்லுவது போல் எதைப் பற்றியும் கவலைப்பட முடியாது.

“...உனக்குத்தான் கவலைப்படுவது திருப்தியைத் தரும், எனக்கில்லை.” ரிச்சர்டின் வார்த்தைகள் மனதில் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்தன.

ரிச்சர்ட் போவது எனக்கு இழப்புத்தான்.

“ஃப்ளோரிடா போய்விட்டு வா. நாங்கள் சந்திப்போம்” என்று சொன்னேன்.

“நிச்சயமாக” என்று சொல்லிக் காரில் ஏறிப் போய் விட்டான். என் மனம் உறுதிப்பட ஆரம்பித்தது.

திரும்பி காரியாலயத்துக்கு வந்தபோது டெலிபோனில் செய்திகளுக்கான விளக்கு திரும்பவும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. இது கல்யாணியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

அவள்தான் - தனக்கு உடடி னடியாக போன் செய்யுமாறு கேட்டிருந்தான். அவளுக்கு போன் செய்தால் நல்லவேளையாக அங்கே அவள் மேசையில் இல்லை. என்னத்துக்காகக் கதைக்கக் கேட்டாள் என்று தெரியுமென்றும், வீட்டுக்கு வந்து தொடரலாம் என்றும் அவளுக்கு செய்தி வைத்துவிட்டு, மறுபடியும் பரிசோதனை அறைக்குள் போய்விட்டேன். மாக் திரும்பவும் கூட்டம் போட்டு வேலைகளைத் திரும்ப ஒழுங்குபடுத்தத் தெண்டிப்பான் என்று தெரிந்தது. ரிச்சர்டை நிறுத்தினால் யாரை என்னுடன் போடுவார்கள்? அலெக்ஸ் என்றால் கஷ்டந்தான். அவன் ஒரு இனவெறியன். அவன் ஜெனரல் மனேஜரின் நண்பன் என்பதால் மாக்கின் இடத்தையே அவனால் பிடிக்க முடியும். வேலை தான் நடக்காது. மனக்கவலை திரும்பவும் வரும்போல இருந்தது.

ரிச்சர்ட் வேலை செய்து கொண்டிருந்த கருவிகளைப் பற்றி அறிவதில் அன்று பின்னேரம் செலவானது. வீட்டுக்குப் போனபோது நினைத்ததைப் போலவே கல்யாணி வெடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கௌரி சொன்னாளாம், நான் அவள் தாயுடன் தேவையில்லாத கதைகள் கதைத்ததாக. நடந்தவற்றைத் திரும்பவும் சொன்னேன். கௌரியின் தாய் சொன்னவற்றை சொன்னேன்.

“அவ அப்படி சொல்லியிருக்க மாட்டா” என்றாள் கல்யாணி. நான் இன்று எந்த விவாதத்தையும் தொடருவதாக இல்லை. தோள்களைக் குலுக்கி விட்டு என் அறைக்குப் போக ஆரம்பித்தேன்.

“இதுக்கு என்ன சொல்லிறியள்?” என்று கத்தினாள்.

“உம்முடைய பிரச்சினை என்ன தெரியுமா? உப்பிடி விவாதிக்கிறது உமக்குச் சந்தோஷமாக இருக்குது. அப்பிடியெண்டால் இன்னும் கத்தும்” என்று சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டேன். இன்னும் ஏதேதோ சொன்னாள் கேட்கவில்லை. பின்னேரச் சாப்பாடு செய்ய ஆரம்பித்திருந்தாலோ தெரியவில்லை. அதைப் பற்றியும் இப்போது விவாதம் ஆரம்பிக்கலாம். மேலே போய் முகம் சுழலிக் கொண்டு, இறங்கி வந்து டெலிவிஷனைப் போட்டேன். கல்யாணி டெலிவிஷனை நிறுத்தினாள்.

“நான் இந்த விவாதங்களால் சந்தோஷமடைகிறேன் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? நான் இப்படிக் கத்துறது சந்தோஷமாகவோ?” என்றாள்.

“பின்னேரச் சாப்பாடு செய்யத் தொடங்குவோமா” என்று கேட்டேன். அதுக்கும் கத்தினாள். பிஸ்சா (Pizza) தான் ஓடர் பண்ணி எடுக்க வேண்டும் போல இருந்தது. வேறு கதைகளை வளர்க்காமல் பிஸ்சாவுக்கு போன் பண்ணினேன்.

ராணியக்காவின் கணவர் பத்மநாதனின் மச்சான் ஒருவர் கனடாவில் இருக்கிறார். கல்யாணியின் தங்கையும் குடும்பமும் ரொறொன்ரோவில் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஒருமுறை ரொறொன்ரோ போனபோது

இரண்டு குடும்பத்தாரையும் பார்த்துவிட்டு வந்தோம். கல்யாணியின் தங்கையும் அவள் கணவரும் இருவரும் அக்கவுண்டன்ட் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள். பத்மநாதன் மச்சான் சில்லறை உத்தியோகங்கள் பார்ப்பதால் கல்யாணிக்கு அவர்களைப் பிடிக்காது.

“இந்த மாதிரிச் சனங்களை இங்கு விட்ட படியால்தான் தமிழரின் மானம் போகது...” என்பாள்.

“நீங்கள் மேல்மட்டக்காரரெல்லாம் எங்கேயும் போகலாம், சுருட்டுச் சுத்துற சனங்கள் வரக்கூடாதோ.”

“வரலாம். ஆனால் ரொறொன்றோ குப்பையாகிறதுக்கு அதிக நாள் எடுக்காது” என்றாள். தொடர்ந்து, “களவுக்கூட்டங்களும், திருட்டுக் கூட்டங்களும் இங்கே வந்து எல்லாற்றை மானமும் போகது” என்று கத்தினாள். நெடுக இப்படியே கதைப்பாள்.

பிஸ்சா இன்னும் வந்துசேர்ந்த பாடாக இல்லை. கல்யாணியின் குரல் ஒங்கிக்கொண்டே வந்தது. “எங்கடை ஆக்களுக்கு பயங்கர வேலையள் செய்யிறது பழகி விட்டுது...”

“அது சரி. நேற்றுச் சாமியார் சொன்னது என்ன? அதைக் கேட்டனீரோ?”

“என்ன சொன்னதைப் பற்றிக் கேக்கிறியள்” என்றாள்.

“சந்தோஷம் எங்கள் மனத்தில்தான் இருக்கிறது. அதை நாங்களே உணரவேணும் எண்டார்.”

“அதெல்லாள் சரி. அது மனிசர் மாதிரி இருக்கிற சனங்களுக்கு. உங்களுக்கென்னத்துக்கு?” என்று கடுமையாகவே சொன்னாள்.

“முதலில் உம்மில்லையே ஆரம்பியுமென்” என்றேன்.

“நான் சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கிறேன். நீங்கள் தான் பிரச்சனை” என்றாள் - முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கும் வண்ணமாக.

“சந்தோஷமாக இருக்கிற மாதிரித் தெரியல்லியே” என்று சொன்னேன்.

இந்த விவாதம் முடிவடையாது. ஊர்ச் சண்டைகள் மாதிரித்தான். சண்டைகள் பிடிப்பதென்றே தீர்மானம் எடுத்திருக்கிறோம். இது நிற்காது. பிஸ்சா வந்து சேர்ந்து, சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். குழந்தைகளுக்கு எங்கள் விவாதங்கள் பழகிவிட்டன. கல்யாணியின் விவாதங்களில் ஆழத்தைக் காணவும் முடியாது. அடக்கத்தையும் காண முடியாது. என்னுடைய பதில்களும் பயங்கரவாதப் பதில்களாகி விட்டன.

“இந்த விவாதங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேணும் எண்ட யோசனை இல்லியா உமக்கு” என்று கேட்டேன்.

“இதுக்கு நீங்கள் மனிசர் மாதிரி நடக்கப் பழக வேணும்.”

“நீர்தான் மிருகம் மாதிரி இருக்கிறீர், .. நான் என்ன செய்ய வேணும் என்று பாக்கிறீர்?” கல்யாணி முதல் வசனத்தால் இந்த முறை ஆத்திரமடையவில்லை.

“கௌரியின் தாயிடம் மன்னிப்புக் கேளுங்கோ...”

“நான் செத்ததன் பிறகு கேட்கிறேன்...”

இந்த விவாதம் முடிவே அடையாது. “நான் இனி உங்கையெல்லாம் வர ஏலாது. இனி நீரே உங்கையெல்லாம் போய் வாடும்” என்றேன்.

போன் மணி அடித்தது. மருத்துவர் பெரியதம்பி. “என்ர மாமிட்ட நேற்று என்ன சொன்னனீர்?” என்று நேரே தொடங்கினார். அவர் மாமி சொன்னதையுஞ் சொல்லி, என் மறுமொழியையுஞ் சொன்னேன். “ஏதென் பிழையோ?”

அவருக்கும் என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. “வயசு போனவையோட சரியாகக் கதைக்கவேணும்” என்றார்.

“வயசுபோன ஆக்களும் சரியாகக் கதைக்க வேணும்...” என்றேன். நான் இதை விடுவதாகவும் இல்லை.

“அங்கே ஊரில சனங்கள் சாகினம். இங்கை இருந்துகொண்டு அங்கே சனங்கள் இன்னுஞ் சாகேல் வியோ எண்டு கேக்கிறது என்ன கலாசாரத்தில் சேர்ந்தது?” பெரியதம்பியால் எந்த ஆழமான சிந்தனையும் முடியாது.

“நீர் அவவிட்ட மன்னிப்பு கேக்கவேணும்..” என்றார். கௌரி ஒரு பலம் வாய்ந்த சக்தி. எத்தனை பேரை ஆட்டிப்படைக்கிறது?

“நீங்கள் முதலில் அவவை மன்னிப்புக் கேக்கச் சொல்லுங்கோ. எனக்கு வேற வேலை கிடக்கு, நான் போகவேணும்” என்று உடனே போனை வைத்து விட்டேன். இந்த விவாதமும் முடியாது.

கல்யாணி யாருடன் கதைத்ததென்று கேட்டாள். “பெரியதம்பி” என்றேன்.

“உங்களுக்கு இந்த உலக நடப்புகள் ஒன்றுத் தெரியாது” என்றாள்.

கதிரும், செல்வியும் எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

கல்யாணி அவர்களை இழுத்துக்கொண்டு மாடிக்குப் போனாள்.

ரிச்சர்ட் ஃப்ளோரிடாவுக்குப் போய்விட்டானோ தெரியவில்லை என்று அவனை போனில் விசாரித்தேன். அடுத்த நாள் கிளம்ப இருக்கிறார்களாம்.

“எல்லாம் எடுத்து ‘வானில் வைத்து விட்டாயிற்று’ என்றான். கதை முடிந்த பின்னர் சோபாவில் சரிந்தேன். என் வாழ்க்கையைச் சீர்பண்ண வேண்டும். விவாதங்களும், முரண்பாடுகளும், கவலைகளும், தொல்லைகளும் என்னை ஆட்டிப்படைப்பதை நிறுத்த வேண்டும். பலமும் நிறைய வேண்டும்...”

தூக்கம் வரலாயிற்று. கல்யாணியின் குரல் தொலைவில் கேட்டது.

அடுத்த நாள் காலை பனி பெய்து கொண்டிருந்தது. இரண்டு அங்குலம் விழுந்திருக்கும். காரியாலயத்துக்கு நாங்கள் குழந்தைகளை ஆயத்தப்படுத்தி, காலை உணவு அருந்தி வெளிக்கிடும் வரையில் கல்யாணி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நான் சோபாவில் சரிந்ததன் பின் கௌரி போனில் கதைத்திருக்கலாம். இது பற்றி ஆய்வு நடத்த முடியாது.

காரியாலயத்திற்குப் போனபோது மாக் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“கூட்டம் (meeting) வைத்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆம். இன்று காலை முதல் வேலையாய். எட்டு முப்பதுக்கு.”

இன்னும் அரை மணித்தியாலம் இருக்கிறது. கம்பியூடரைத் தொடக்கி முதலில் எனக்கு வந்த கடிதங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். நண்பன் சிவராஜா சிட்னியிலிருந்து கடிதம் எழுதியிருந்தான். சிவராஜா என் பால்ய நண்பன். அவனுடன் சைக்கிளில் திரிந்த நாட்கள் எத்தனை? ஊருக்குப் போய் வந்திருக்கிறான். அதைப் பற்றியும் விபரமாக எழுதியிருந்தான். மனம் கவலையில் ஆழ்ந்தது.

எட்டரை மணிக்கூட்டத்துக்குப் போனபோது நான் பயந்தது போலவே அலெக்ஸை என்னுடன் வேலைக்குப் போட்டிருந்தார்கள். அலெக்ஸ் என்ன மாதிரி எஞ்சினீயராக வந்தான் என்றதே ஆச்சரியமானது. ஜெனரல் மனேஜரின் நண்பன் என்பதைத் தவிர வேறொரு தராதரமும் இல்லை.

“ஹலோ அலெக்ஸ்...” என்றேன்.

“ஹலோ” என்றான். அவன் குரலில் உற்சாக மில்லை. அவனுக்கு வெள்ளையரல்லாதவரைப் பிடிக்காதென்பது தெரியும்.

“எனக்கு இந்த ஆராய்ச்சிப் பகுதியையே பிடிக்காது” என்றான்.

“ஒரு கிழமைக்குப் பிறகு பார்” என்றேன். அடுத்து வந்த ஒரு கிழமை நரகமாகவே அமைந்தது. அலெக்ஸுக்கு ஒன்றும் புரிவதுமில்லை. வேலை செய்ய விரும்ப முமில்லை. பாதி நேரம் மாக்கின் காரியாலய அறையிலேயே நின்றான்.

அன்று வழக்கம்போல காலையில் கோப்பியைக் குடித்துவிட்டு பரிசோதனை அறைக்கு எட்டரை மணிக்கு வந்தான்.

“இந்த வெப்பநிலை மாற்றத்திற்கு ஏற்ற மாதிரி எஞ்சினைக் குளிர்ப்படுத்தும் திராவகம் ஒடுகிறதை மாற்றவேண்டும்..... வெப்பநிலை மாற்றத்தைப் பதிவு செய்யும் கருவிகள் சரியாக வேலை செய்கிற மாதிரித் தெரியவில்லை. அதைச் சரிபார்த்துத் தா” என்று கேட்டேன்.

“முடியாது” என்றான் அலெக்ஸ்.

“அது உன்னுடைய கடமை” என்றேன்.

“இல்லை. இதுவெல்லாம் முட்டாள பரிசோதனைகள்” என்று சொல்லிவிட்டு, தொடர்ந்து “நீ ஒரு மூன்றாந்தர பேர்வழி” என்றான் நக்கலாக.

“நான் மூன்றாந்தரம் என்றால் உன்னை விபரிக்க வார்த்தையேயில்லை. நான் மைக்கிடம் சொல்லப் போகிறேன்” என்று கோட்டுடன் புறப்பட்டேன்.

“நீ உன் வேலை நிலைபெறப்படாது என்று யோசித்தாய் ஆனால் போய்ச் சொல்” என்றான்.

பரிசோதனையை நிறுத்திவிட்டு ஆத்திரத்துடன் மாக்கிடம் போனேன். மாக் எல்லாவற்றையும் கேட்டு விட்டு என்னுடன் வர ஆயத்தமானான். மாக்குடன் பரிசோதனை அறையை நோக்கிப் போனேன். அங்கு போனால் அலெக்ஸைக் காணவில்லை. பக்கத்துப் பரிசோதனை அறையிலிருந்து யங்கையும் டானையும் கேட்டோம். அலெக்ஸ் ஜெனரல் மனேஜரிடம் போவதாகச் சொன்னானாம்.

மாக் என்னைப் பார்த்தான். இனிக் கடவுள்தான் உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றான்.

கல்யாணியும் அந்தக் கிழமை ஓரளவு அமைதியாக இருந்தாள். புயல் வருவதுக்கு நேரமெடுக்காது என்று தெரிந்தது. கௌரியும் அவளும் இன்னும் போனில் பேசிக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

என்னைத் திருத்த முடியாது என்று தீர்மானித்திருக்கலாம். அல்லது வேறு யார் பிரச்சினையையோ விவாதித்துக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். இரண்டு மாகவும் இருக்கலாம். பெரியதம்பியிடமிருந்து வேறு ஒரு கதையும் இல்லை. என் வேலைப் பிரச்சினைகளைச் சொல்லவும் ஒருவருமில்லை. கதிரும் செல்வியும் இந்தப் புதிய அமைதியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு குதூகலமாகவே இருந்தார்கள். கதிரின் புது லேகோ (LEGO) செட்டைப் பொருத்த உதவி செய்து கொடுத்தேன். இந்த அரை அமைதியைக் குலைத்தபடி அலெக்ஸின் காரியாலய விவாதங்கள் மனக் கொதிப்பை அதிகப்படுத்த ஆரம்பித்திருந்தன.

அலெக்ஸுடன் விவாதம் நடந்த அன்று வேலை முடிந்தபின் வீடு போகும் போதும் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. பனியும் பெய்து தெருவெல்லாம் கார்கள் சறுக்கிக் கொண்டிருந்தன. வீடு போனபோது பத்மநாதனின் மச்சான் லிங்கத்திடமிருந்து போன் றெக்கோடரில் செய்தி இருந்தது. தன்னை உடனடியாகத் தொடர்பு கொள்ளச் சொல்லி.

லிங்கத்துக்கு போன் செய்தபோது செய்தி கிடைத்தது. என் மருமகன் குமாரை ராணுவத்தார் கொழும்பில் கைது செய்திருக்கிறார்களாம். மூன்று நாட்களாகி விட்டதாம் எங்கு பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்றும் தெரியவில்லையாம்.

“ஒண்டு அல்லது ஒண்டரை லட்சம் குடுத்தால் வெளிய எடுத்துப் போடலாம்” என்றார் லிங்கம்.

“இப்ப ஆளுக்குக் காசை அனுப்புறது?”

“மச்சானுக்கே அனுப்புங்கோ” என்றார் லிங்கம்.

அதையும் வீணாக்கிவிட்டு நிற்கக்கூடும். ஆனால் வேறு என்ன செய்யமுடியும்?

“அங்கே கொண்டு போய்க் குடுக்கிற ஆக்கள் இருக்கினமாம்?” லிங்கம் தனக்குக் காசை அனுப்பினால் தான் அனுப்ப ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்றார்.

“நான் உடனே செக் அனுப்புகிறேன்” என்றேன். கல்யாணி “என்ன” என்று கேட்டாள். சொன்னேன்.

“இது ஒன்றும் சரிவராது” என்று தொடங்கினான்.

“நீர் என்ன எண்டாலும் செய்யும். நான் அனுப்பவே போகிறேன்” என்றேன். ஏர்போட்டிற்கு அருகில் உள்ள பெடரல் எக்ஸ்பிரஸில் அனுப்பினால் நாளைக்குக் கிடைக்கும். லிங்கத்திடம் உடனடியாக மூவாயிரம் டாலர்கள் எடுக்க முடியாது.

பெடரல் எக்ஸ்பிரஸைத் தேடி லிங்கத்துக்கு செக் அனுப்பிவிட்டேன். தமக்கை யோகராணியுடன் கதைக்க வேண்டும் போல இருந்தது. எப்படிக்கவலைப்படுகிறாளோ? தெரியவில்லை.

கல்யாணியின் தகப்பனைக் கேட்க முடியாது. தமிழர்கள் எல்லாம் புலிகள் என்கிற பயத்துடன் வாழ்கிற சிங்கள அதிகார வர்க்கத்துடன் தொடர்பு வைத்திருக்கிற மனிதன். அரசாங்கம் புலிகளை வெல்லும் நாளில் கிடைக்கும் பரிசுகளை எதிர்பார்த்திருக்கும் மனிதர். குமாரை வெளியே கொண்டு வரத் தேண்டிக்கவும் மாட்டார். கேட்டாலும் இழிவுதான்.

இப்போது என்னால் முடிந்ததெல்லாம் பணம் அனுப்புவதுதான்.

நான் வெளியே போய்த் திரும்பும்போது இரவு ஒன்பதரை இருக்கும். கல்யாணி போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். கௌரியிடம் இந்நேரம் செய்திகள் போயிருக்கும், தமக்கை, தமையன், தாய், தகப்பன் எல்லோருக்கும் இந்தச் செய்தி கிடைத்திருக்கும். இவளுடைய தாய் தகப்பன் வர இருப்பது இவளைப் பார்க்க. என்னைப் பார்ப்பதற்கு அல்ல.

கதிரும் செல்வியும் தூங்கப் போய் விட்டார்கள். குழந்தைகளை இவ்வாற இறுதியில் சினிமாப் படம் பார்க்கக் கூட்டிக்கொண்டு போவதாக உறுதியளித்திருக்கிறேன்.

என் தந்தையார் சினிமாப் படம் அவ்வளவாகப் பார்த்ததில்லை. எப்போதாவது கூட்டிக்கொண்டு போவது உண்டு. யாழ்ப்பாணம் வெலிங்டன் தியேட்டரில் வெய்யில் வியர்வையுடன் பகல் காட்சிகளுக்குப் போவோம். என் குழந்தைகள் சினிமாவும் பார்த்து டெலிவிஷன் பார்ப்பதிலும் நேரத்தைச் செலவிடுகிறார்கள். இதைப் பற்றி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. கல்யாணி ஏதாவது செய்யலாம்.

கல்யாணி பலவேறாகவும் நேரமில்லாதவளாக இருக்கிறாள். ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன், அவளைக் கூட்டி இங்கு அழைத்து வந்தபோது, சந்தோஷமாகவே இருந்தோம். நாங்கள் பார்க்காத இடமில்லை. யாழ்ப்பாணம் யுத்தகளமாக மாறி எங்கள் வீடு போய் நான் சகோதரங்களை இழக்க, உளரில் மக்கள் பல்விதமாகவும் அன்னல் பட்டு வெளியேற, நாங்களும் விவாதம் செய்யும் வழக்கறிஞர்கள் மாதிரி ஆகிவிட்டோம். அவள் விவாதத்தில்

பொருளில்லாமல் போய்விட்டது. வாழ்க்கை ஒரு ஒட்டப் போட்டி மாதிரி என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். எல்லாரையும் விட முன்னால் ஓட முடியாது போனால், முன்னால் ஓடுகிற குழுவிலாவது இருக்க வேண்டுமென்று பார்க்கிறான்.

“இந்தப் போட்டிக்கு என்னை இழுக்காதே” என்றால் கேட்கிறானில்லை. நான் ஒரு வெற்று உருவமாகிவிட்டேன். நான் நாளையே ஒரு ஆயிரமாயிரம் டாலர் பணங்கொண்டுவந்தால் மனிதனாகி விடுவேன். “கிடுகு வேலித்தனம்”; என்னைப் போன்று கிடுகு வேலிகளுக்குள் இருந்து வந்தவர்களுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. கொழும்பில் இருப்பவர்களுக்கு வேறு இதைவிட மோசமான வியாதிகள் வந்திருக்கின்றன.

போனில் கதைத்து முடித்துவிட்டு கல்யாணி என்னிடம் வந்தாள்.

“என்ன குழப்படி செய்து பிடிச்சுக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள் என்ன தெரியுமா?” என்றாள்.

“கல்யாணி இங்கே பாரும. அங்கே பிடிபடுகிறதுக்குத் தமிழன் என்றிருந்தால் காணும். உம்முடைய கொப்பர் கொம்மாவுக்கு உது தெரிய நியாயமில்லை. உமக்கு நான் வேணுமோ இல்லியோ எண்டு நீர் முடிவெடுக்க வேணும். நீர் இப்பிடி முட்டாள் கதையன், சிங்களவரினர் நியாயம் மாதிரிக் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தால் சரிவராது. நான் இண்டைக்கே இப்பவே வெளியே போகத்தயார். நீர் ஒரு அட்டர்ணியுடன் கதையும், தேவையென்றால். என்னால் இனி இப்பிடிப் பிரச்சினைப்பட்டு சீவிக்க ஏலாது?”

கல்யாணி என்னை உற்றுப் பார்த்தாள். “பெரிய தம்பி உமக்கு போன் எடுத்தவரோ?”

அப்போதுதான் எனக்கு விளங்க ஆரம்பித்தது.

“நீர் அப்ப இதைப் பற்றி சீரியசாகத்தான் இருந்திருக்கிறீர். கௌரி உம்முடைய வாழ்க்கையையும் கொண்டீரோல் பண்ண நிச்சிறாள். அது நடக்க நீர் விட்டீர் எண்டால் எங்கட வாழ்க்கை சிதறிப்போகும். அது உம்முடைய விருப்பம்.”

என் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. “நான் வெளியே ஒருக்கா போய் வாறன், நீர் யோசிச்சு வையும்.”

நான் காலணிகளை அணிந்து கோட்டையும் போட்டுக் கொண்டு கார்த்திற்பை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

“எங்கே போறீங்கன்?” என்று கேட்டாள்.

“ஏன் கேக்கிறீர்? நான் எங்கே போனால் என்ன?”

“நீங்கள் ஒரு இடமும் போகவேண்டாம்.”

“என்ற ஒபிசில் இருக்கிற கஷ்டங்கள் உமக்குத் தெரியும். என்ற குடும்பப் பிரச்சினைகள் உமக்குத் தெரியும். உமக்கு விஷயங்கள் எவ்வளவு இறுகிக் போயிருக்கிற தெண்டு தெரியேல்லை. உம்மிட வாழ்க்கையில் நிம்மதியைத் தேடுவோமெண்ட யோசனையுமில்லை. என் மனம் ஆற, நான் காரில் போய்த் திரும்பி வாறன்” என்றேன். என் தாய் தந்தையர் என்னை வளர்த்த வளர்ப்பு. “தண்ணி” அடிக்க, சிகரெட் குடிக்கப் பழக்கி இருந்தால் கொஞ்சமாவது நிம்மதி கிடைத்திருக்கும்.

நான் என்றபாட்டில் காரில் ஏறிப் போய்விட்டேன். கல்யாணியின் பேச்சு ஒன்றையும் கேட்காமல்.

ஒரு போன் பூத்திற்குப் போய் ரிச்சர்டின் நம்பரைச் சுழற்றினேன். ரிச்சர்ட் எடுத்தான்.

“எப்போ திரும்பினீர்கள்” என்று கேட்டதற்கு “இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்” என்றான்.. “நான் உன்னிடம் இப்போது வரலாமா?” என்று கேட்டதற்கு, “என்ன நடக்கிறது?” என்று பதில் கேள்வி கேட்டான். “நான் வந்து சொல்லுகிறேன்” என்றேன்.

“சரி வா” என்றான்.

ரிச்சர்ட்டும் போனேன். லிண்டாவும் நின்றாள்.

“எல்லோரும் எப்படி?” என்று கேட்டாள். “ஓ கே” என்றேன். ரிச்சர்ட்டுக்குக் கல்யாணியின் மனச்சிக் கல்களை விளக்கப்படுத்துமுன் என் மண்டை வெடித்துப் போகும். ஆபீஸ் பிரச்சினைகளை ரிச்சர்ட்டும் சொன்னேன்.

அலெக்ஸ் சண்டை பிடிப்பதைப் பற்றிச் சொன்னேன்.

“இதைப்பற்றி நான் ஆச்சரியப்படவில்லை” என்றான் ரிச்சர்ட்.

“உன்னுடைய வேலை தேடும் முயற்சிகள் எப்படி?” என்று கேட்டேன்.

“அடுத்த கிழமை இரண்டு மூன்று நேர்முகப் பரீட்சைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று லொஸ் ஏஞ்சல்ஸ். மற்றது அட்லாண்டாவில்” என்றான்.

“நானும் இந்தக் கம்பெனியை விட்டுப் போகலாமா என்று பார்க்கிறேன்.

உன்னுடைய உதவி கட்டாயம் தேவை” என்றேன். ஒருவன் பெயரையும் போன் என்னையும் தந்து அவனை விசாரிக்கும்படி சொன்னான். எஞ்சின் பரிசோதனை விபரங்களைப் பற்றியும் பேசிவிட்டு நான் வீடு திரும்பும்போது பதினொன்றையாகிவிட்டது.

“எங்கே போனீர்கள்?” என்று குறுக்கு விசாரணையில் இறங்கினாள் கல்யாணி. என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். “ரிச்சர்ட்டும்” என்று சொல்லி விட்டுத் தூங்கப் போய்விட்டேன். அவளுடன் பேச சக்தியில்லை. எஞ்சின் பரிசோதனைகள் முக்கிய கட்டத்தில் இருக்கின்றன. அலெக்ஸ்டன் சண்டை பிடித்ததும் பாரதாரமான விளைவுகளைக் கொடுக்கும்.

படுக்கும்போது அம்மா அக்காவின் ஞாபகங்கள் திரும்பவும் வந்தன. உயிருக்குத் தப்பி கொழும்பு வந்த நேரத்திலும் புது நெருக்கடி. நித்திரை வந்தே விட்டது.

அடுத்த நாள் காலை எழுந்தபோது கதிரையும் செல்வியையும் நானே கூட்டிக் கொண்டு போய் குழந்தைப் பராமரிப்பாளரிடம் விட்டேன். கதிர் பின்னேர் தனக்கு frosty வேணுமென்றான். செல்வி தனக்கும் வேண்டுமென்றான்.

“பின்னேர்ம் பார்க்கலாம்” என்று உறுதியளித்தேன்.

காரியாலயத்துக்குப்போய் நேரே அங்கியையும் மாட்டிக்கொண்டு பரிசோதனை அறைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். பரிசோதனை முடிவுகள் வந்திருந்தன. இருதயம் பலமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. இவ்வளவு காலத்தின் பின்னர் பரிசோதனைகள் நல்ல முடிவுகளைத் தந்திருக்கின்றன. எஞ்சின்கள் இன்னும் திறமாய் வேலை செய்யவே போகின்றன. மறுபடியும் கம்பியூடரில் எல்லாமும் சரியாக இருக்கின்றனவோ என்று பார்த்து முடிவுகளை எடுத்துக் கொண்டு மாக்கின் அறையை நோக்கிப் போனேன். மாக் என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

பரிசோதனைகள் எல்லாம் வெற்றிகரமான முடிவுகளைத் தந்திருக்கிற விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

“உனக்குக் கூடாத செய்தி வைத்திருக்கின்றேன்” என்றான். “எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை” என்றேன்.

“உன்னையும் வேலையிலிருந்து நிறுத்தத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்!” மாக்கிற்கு உண்மையில் இது கூடாத செய்திதான். எஞ்சின் பரிசோதனைகள் முடிவுகள் பற்றிய விபரங்களை நான் அவனிடம் சொல்லப்போவதில்லை.

“உன்னுடைய வேலைகளை டானிடம் கொடு” என்றான். அவனுக்கே தெரியும் இது நல்ல முடிவில்லை

என்று.

“பல ஆயிரமாயிரம் டாலர்களுடன் கம்பெனி என்னை ஒரு கோர்ட்டில் சந்திக்கட்டும்” என்றேன். மாக் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. அலெக்ஸ் சக்தி வாய்ந்தவன். போய் என் சாமான்களை எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு, ஆளணிகளுக்குப் பொறுப்பாயிருக்கிற பகுதியில் திறப்புகளைக் கொடுத்து, கையெழுத்து வைக்கிற இடங்களில் கையெழுத்தை வைத்து விட்டு வீட்டுக்குப் போனேன்.

ரிச்சர்ட்டுக்கு போன் செய்து அவனிடம் விபரங்களைச் சொன்னேன்.

“கவலைப்படாதே. உனக்கு வேறு வேலை எளிதில் கிடைக்கும்” என்றான்.

கல்யாணியிடம் சொல்வதா? விடுவதா? அவளுக்கு போன் செய்தேன்.

“என்னை வேலையிலிருந்து எடுத்துப் போட்டீர்கள்” என்றேன்.

“நான் லீவு எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்” என்றான்.

வந்து என்னைத் திட்டக்கூடும். சோபாவில் சரிந்தேன். வீடு மிகப் பெரிதாகத் தெரிந்தது. இந்த இரு நூற்றி ஐம்பதாயிரம் டாலர் பெறுமதியான வீடு, இருபதாயிரம் டாலர் பெறுமதி வாய்ந்த கார் எல்லாமே பாரமாகத் தெரிந்தன. மெல்லச் சதாகரித்துக் கொண்டு, போன் புத்தகங்களில் அட்டர்ணிகளின் எண்களைத் தேட ஆரம்பித்தேன்.

கல்யாணி வந்து சேர்ந்தாள்.

“என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டாள். விபரங்களைச் சொன்னேன். “உங்களுக்குக் கதைக்கத் தெரியாது” என்றான். அவளுக்கு இப்போதுதான் விஷயங்கள் எப்படி முற்றிப் போயிருக்கின்றன என்று தெரிந்ததுபோல இருந்தது. மேலும் ஏதேன் கடுமையாகச் சொல்வாள் என்று பார்த்தேன். “நீர் வேலைக்குப் போம். நான் சிலருக்கு போன் அடிக்கவேணும்” என்று சொன்னேன்.

கௌரியிடம் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட கணவனைப் பற்றிச் சொல்ல முடியாது போலிருந்தது.

“குழந்தைகளைப் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கோ நான் திரும்பவும் ஒபீசுக்குப் போயிட்டு வாறன்” என்றான்.

யோசனையுடன் வேலைக்குத் திரும்பவும் போனாள். அவள் வர இன்று தாமதமாகப் போகிறது.

மூன்றரைக்கு கதிரை அவன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து குழந்தை பராமரிப்பாளர் கொண்டு வந்துவிடுவான். மூன்றரைக்குப் போய் குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வரப் போனேன்.

கதிரையும் செல்வியையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் frosty வாங்கிக் கொடுத்து வீடு வர நாலேகாலாகிவிட்டது. வீட்டுக்குள் வரும்போது செல்வியின் frosty விழுந்து சரிந்தது. அவள் கத்த ஆரம்பித்தாள். கதிர் அரைவாசி முடித்திருந்தான்.

‘குடுங்கோ ராசா’ என்று கேட்டுக் கொஞ்சத்தை செல்வியிடம் கொடுத்தேன். இருவரும் கத்த ஆரம்பித்தார்கள். இருவருக்கும், பிரிட்டிஷைத் திறந்து இன்னும் ஐஸ்கிரீம் கொடுத்த பிறகுதான் அழுகை நின்றது.

டெலிவிஷனைப் போட்டு கார்ட்டீன்கள் பார்க்க நானும் செல்வியும் சோபாவில் உட்கார்ந்தோம். கதிர் தன் விளையாட்டுச் சாமான்களுடன் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கினான். சோபாவில் உட்கார்ந்து கார்ட்டீன்கள் பார்த்தாலும் மனம் வேறெங்கெல்லாம் அலைபாய்ந்தது. செல்வி முதுகுப் பக்கமாய்த் தோளில் ஏறி என் தலை மயிரைக் குழப்பினான்.

“இறங்குங்கோ குஞ்சு” என்று கெஞ்சினேன்.

“I love you daddy” என்றான்.

மூலையிலிருந்து கதிரும், “Me too” என்று கத்தினான். திரும்பவும் எங்கேனும் வெளியே போகப்போகிறீர்களா என்று கேட்டேன். ‘இல்லை’ என்றார்கள். செல்வியை இறக்கிவிட்டு. கடிதங்களை எடுத்து வரப் போனேன். எல்லாம் கட்ட வேண்டிய காசுகளுக்கான கடிதங்கள். மின்சார பில், தண்ணீருக்கான பில், பணவசதி அட்டைக்கான பில்... எல்லாம் ஒரே நேரத்தில். வேறு முக்கியமான ஒன்றுமில்லை. கல்யாணி அக்கவுண்டன்ட். இவைகளெல்லாவற்றையும் சமாளிக்க ஏதாவது செய்வாள்; செய்யத்தான் வேண்டும்.

திரும்பவும் அட்டர்ணிகளின் எண்களைத் தேடினேன். சிலரைக் கேட்டேன், போன் மூலமாக. நாலு மணிக்குப் பின்னர் வேலை செய்கிற வழக்குரைஞர்கள் இல்லைப் போலிருந்தது. அதுவும் களைப்பைத் தரலாயிற்று.

கல்யாணி வந்து இன்னொரு யுத்தம் ஆரம்பமாகலாம். கௌரியை ஒபிசிலிருந்து போன் செய்து விசாரித்திருப்பாள். இது ஒரு சுதந்திர நாடு. எவரும் எதை வேண்டுமென்றாலும் செய்யலாம். “மண்டை விறைச்சுப் போச்சு” என்று என் தந்தை சொல்வது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. மண்டை விறைத்து மனிதன் உயிர் போவது பற்றி எனக்குத் தெரிந்துவிட்ட உணர்வு தோன்றியது.

டெலிபோன் மணி அடித்தது.

யார் இந்த நேரத்தில்?

லிங்கம் ரொறொன்ரோவிலிருந்து பேசினார். “மனதைத் திடமாக வைச்சிருங்கோ” என்ற பீடிகையுடன் தொடங்கினார். மனம் அப்போதே ‘திக்’ கென்றது.

“சிறையில், ஆமிக்காறர் குமாரை சாக்கொல்லிப் போட்டார்கள்...” தனக்கு இப்போதுதான் செய்தி வந்ததாம்.

அக்கா, அவள் கணவர், அம்மா மற்றும் மருமகளைப் பற்றி விசாரித்தேன். “அவர்கள் சுகமாக இருக்கினமாம்.”

லிங்கம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே கல்யாணி வீட்டிற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தாள்.

“யார்?” என்று கேட்டாள்.

“ரொறொன்ரோவிலிருந்து லிங்கம்” என்றேன். லிங்கத்திடம் வேறென்ன பேசுவது? பிறகு கதைப்பதாகச் சொல்லி போனை வைத்தேன்.

கல்யாணி விபரங்களைக் கேட்டாள். என் மருமகன் குமாரை ராணுவத்தினர் சிறையில் அடித்துக் கொண்டு விட்டதைச் சொன்னேன்.

“நான் ஒருக்காப்போய் பார்த்துப்போட்டு வாறன்” என்றேன்.

“இல்லை இப்ப நேரஞ் சரியில்லை” என்றான்.

சோபாவில் போய் உட்கார்ந்தேன். செல்வி, என் மடியில் வந்து அமர்ந்து நித்திரைகொள்ள ஆரம்பித்தாள். கதிர் தன் தாயை முத்தமிட்டபின் என் காலடியில் அமர்ந்து கொண்டான். கல்யாணி தன் கோட்டையும் காலணியையும் கழற்றி எறிந்துவிட்டு என் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“I am sorry darling” என்றாள்.

கார்ட்டீனில் எலியும் பூனையும் மின்னலோட்டம் ஒடிக்கொண்டிருந்தன. என் தலையை கல்யாணியின் தோளில் சாய்த்துக்கொண்டு கண்ணை மூட, பனந்தோப்புகளுக்கு ஊடாகப் பாய்கிற நிலவொளி தெரிந்தது. கல்யாணியும் தோளில் கையைப் போட்டு என்னை அணைத்துக் கொள்வதை உணர்ந்தேன். நித்திரை கொள்ள ஆரம்பித்தேன். ●

சுவிசர்
சுவிசர்
சுவிசர்
சுவிசர்

ஒவியம் ராஜா

புதிய உலக அமைப்பும் அமைதியும்

அவர்கள் அமைதியை வேண்டுகின்றனர்.
 தங்கள் மூதாதையர் செய்த தவறுகளைத்
 தவறாது கண்டிக்கின்றனர்.
 தங்கள் மூதாதையர் கால் வைத்த இடமெல்லாம்
 சிந்தப்பட்ட குருதியைமிட்டும்
 திருடப்பட்ட பொருளையிட்டு
 பறிக்கப்பட்ட மண்ணையிட்டு
 மிகவும் வருந்துகின்றனர்.
 தங்கள் மூதாதையர் வேறுத்தோர் தசைகளிலே
 விளைந்த கோப்பித் தோட்டங்களையும்
 தேயிலைக் காடுகளையும்
 கரும்பு வயல்களையும்
 தங்கச் சுரங்கங்களையும் பற்றி
 மிகவும் வெட்கப்படுகின்றனர்.

பகலும் இரவும்

பகலின் வேளைகள் வெம்மை மிகுந்தவை.
 உடலை வாட்டி உழைப்பைப் பறிப்பவை.
 வேலை வாங்கி வியர்வை வழிப்பவை.
 வஞ்சமுஞ் சூதுங் களவுங் கொண்டவை.
 எத்தும் பொய்யும் ஏச்சும் நிறைந்தவை.
 போரிடும் மாந்தரின் வசையும் அடிதடி
 சண்டையிற் சிந்துங் குருதியுங் கொண்டவை.
 பகலின் வேளைகள் விரகதி மிக்கவை.
 ஓய்வும் அமைதியும் உறக்கமும் பகலின்
 அலுப்பை மாற்றும் ஆறுதல் மருந்தும்
 இரவின் குளிர்ந்த வேளைகள் தந்தன.
 காதலின் மிகுந்த உறவுகள் சேர்த்துக்
 கனிமொழி கூறி அன்பு செய்தன.
 இரவின் இனிமை நுகர்தல் வேண்டி
 இரவிற்காகவே பகல்களை வாழ்ந்தோம்.

எங்கள் மண்ணும் எங்கள் வானும்
 இராக்கதப் படைகள் வயமாய்ப் போதலும்
 எங்கள் பகல்களின் பொழுதுகள் எவையும்
 எமதல என்று தீர்ந்து போயின.
 இரவின் வேளைகள் தீயாய்க் காய்ந்தன.
 இழந்த பகல்களின் வியர்வையுங் குருதியும்
 ஏச்சும் எம்மிடை நிகழும் போர்களும்
 எல்லாம் இனியன அறிந்தோம்.
 எங்கள் இழந்த பகல்களை மீட்டோம்.

நீங்கள்
 நடந்தவற்றை மறந்து
 தமது நண்பர்களாக இருப்பதை
 அவர்கள் மிகவும் வேண்டுகின்றனர்.
 அதோடு
 உங்கள் வாழ்வு மிகவுஞ் சீரழிந்தும்
 வறுமைப்பட்டும்
 உங்கள் பண்பாடு சிதைக்கப்பட்டும்
 நீங்கள் கடவுளரால் நிராகரிக்கப்பட்டும்
 இருப்பதை
 அவர்கள் நன்றாக உணர்கின்றனர்.

உங்கள் மண்ணின் மீதும்
 உழைப்பின் மீதும்
 உங்களது ஆளுமையை வலியுறுத்தி
 அவர்களது அதிகாரத்தை மறுதலித்துக்
 கிளர்ந்து
 போராடிக்
 கலகங் செய்து
 உலக அமைதியை
 நீங்கள் குலைக்காதவாறு
 அவர்கள்
 உங்கள் மீது போர் தொடுக்கும் போதும்
 ஒன்றை மட்டும் மறவாதீர்:
 உலகம் உள்ளபடியே உள்ளவரையில்
 அவர்கள் அமைதியையே வேண்டுகின்றனர்.

நெடுந்தீவு ஆச்சிக்கு

அலைகளின்மீது பனைக்கரம் உயர
எப்போதும் இருக்கிற
என்னுடை ஆச்சி.

காலம் காலமாய் உன்னைப் பிடித்த
பிசாசுகள் எல்லாம் தோற்றுப் போயின.

போர்த்துக்கீசரின் எலும்புகள் மீதும்
தென்னந் தோப்பு.
நானும் என் தோழரும்
செவ்விளநீர் திருடிய தென்னந் தோப்பு.

தருணங்களை யார் வென்றாலும்
அவர்களுடைய புதைகுழிகளின் மேல்
காலத்தை வெல்லுவாள் எனது ஆச்சி.

என்ன இது ஆச்சி
மீண்டுமுன் கரைகளில்
நாங்கள் என்றோ விரட்டியடித்த
போர்த்துக்கீசரா?
தோல் நிறம் பற்றியும்
கண் நிறம் பற்றியும்
ஒன்றும் பேசாதே.
அவர்கள் போர்த்துக்கீசரே.....

எந்த அன்னியருக்கும் நிலையில்லை.
எனது ஊர் நிலைக்கும் என்பதைத் தவிர,
எதனை எண்ணி நான் ஆறுதல் அடைவேன்?
நாளையிந்தப் போர்த்துக்கீசரும் புதைய அங்கு
கரும்பனைத் தோப்பெழும் என்பதைத் தவிர,
எதனை எண்ணி நான் ஆறுதல் அடைவேன்?

ஆச்சி
என் இளமை நீள் பூராக
ஆடியும் பாடியும் கூடியும் வாடியும்
தேடிய வாழ்வெலாம்
ஆமை நான் உனது கரைகள் நீள
புதைத்து வந்தேனே.
என்னுடன் இளநீர் திருட
தென்னையில் ஏறிய நிலவையும்
என்னுடன் நீர் விளையாட
மழை வெள்ளத்துள் குதித்த சூரியனையும்
உனது கரைகளில் விட்டுவந்தேனே
என் சந்ததிக்காக.

திசைகாட்டியையும் சுக்கானையும்
பறிகொடுத்த மாலுமி நான்.
நீர்ப்பாலைகளில்
கனவு காண்பதுன் கரைகளே ஆச்சி.

நீ நிலைத்திருப்பாய் என்பதைத் தவிர,
எதனைக் கொண்டு நான்
மனம் ஆற என் ஆச்சி?

வ ஐ ச ஜெயபாலன்

புள்வாய்த் தூது

இம் முறை
பெருங்குடமுழுக் காட்டுவது போல கொட்டிற்று வானம்
புலம் பெயர்ந்து வந்த பறவைகள்
நிரம்பி வழிந்த நீர்த்துறையெங்கும்
முங்கிக் குளித்தன; முத்தெடுத்துதறின
கூரலகால் பிறகெடுத்துக் கோப்பன போல்வன.

எடுத்தூதிய வெண்சங்கென எழுகின்ற கொக்குகள்
அசை நடை நாரைகள்,
கன்னங்கரேலென நீர்க்காகங்கள் என
வண்ணம் பலப்பல -
இயற்கையெடுத்த விழாக் கோலம் போல.

இனிய பறவைகள்
உங்களைப் போலவே வண்ணம் பலவுடைய மக்களின்
விழாக் கோல வாழ்விருந்த கிராமம்தான் இதுவும்.
எதற்கோ வியூகம் வகுத்தவர்க்கஞ்சியவர்
வேற விட்டுப் போய் நாளாயிற்று.

நவராத்திரியின் சும்பச்சரிவேடு போனவர்கள்தான்
மீளக் கொலுவேறவில்லை
கொலுவிருந்த வாழ்வு குலைந்து போய்க் கிடக்கிறது.
கூடி வாழ்தல் என்பது அழகிய கொலுநேர்த்தியல்லவா?
எத்தனை நவராத்திரிகள் வந்தேகின.
சும்பப் பொலிவும், கூட்டுக்களியும், விழாக் கோலமும்தான்
இல்லையாயிற்று.

மார்கழி எப்பாவை வந்தாள்
மழைக்கண் திறந்து பொழிந்தவாறே.
வந்தவளை பட்டுக் குடையெடுத்து வரவேற்று
"ஏலோரெம்பாவாய்" என ஊர்கோலமாய்ப் போகவும்
ஆளனியற்ற தவக்குறைவு எமக்காச்சு.
பாவம் எம் பாவை போயினாள்
பண்ணிழந்த தெருவழியே.
மளி! வந்தென்ன?
ஏழுகின்றிக் கிடந்தன வயல்கள்
தை மகள் வந்தாள்.
கைநிறம்ப வெறுமையுடன் கந்தலுடை பூண்டிருந்தது கிராமம்.
போங்கல், படையலென பூரியின் ஓரவிழும்
உண்டிலள் போனாள் ஓரியிழந்த முகத்தினளாய்.

"ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை"
 வெண்தாடிப் புலவனது பாட்டோசை
 "கூடிப் பணங்கட்டிக் கூழும் குடிக்கலாம்
 கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே"
 என் செயலாம்
 கூழை நினைத்தாலே வாயுறத்தான் செய்கிறது.
 ஊதிக் குடிக்க உதடும் குவிகிறது.
 ஓடியலுக்கும் ஏது குறை?
 போனவரியத்தானும் கிடந்துருத்துக் கொட்டுது.
 கூடிக்கலந்துண்ணச் சாதிசனம்?
 இந்த ஆடிப்பிறப்பிற்கும் விடுதலை ஆனந்தம் இல்லையாச்சு.

விழாக்காலத் தேதி விவரங்களே
 மறந்து போய்க் கிடக்கும் கிராமத்தில்
 ஓசை, ஒலியெலாமாகி நிறைந்த பறவைகள்
 உங்கள் உயிர்த்துடிப்புகள் இனியவை.

வயல்வெளி நடப்புகள், சிறகடிப்புகள்,
 வெளிநிரம்பிடும் சங்கீதம், யாவுமே
 இனியவை என்பேன் எனினும்
 சிறு துயரம்
 நீராய்லெனத் தலைநீட்டும்.

மாரிகழிய மறுபடியும் வருகின்ற
 கோடை வறள்வில் இக் குதூகலங்கள்
 சிறகை மடக்கி விடைபெறுதல் கூடும் அல்லவோ,
 நினைகையில் சிறுதுயர் எழும்
 எனினும் உமை நோகேன்
 அற்ற குளத்து அறுநீர்ப்பறவையென
 கேலியாடும் எண்ணம் சிறிதுமிலை.
 நானறிவேன்
 தாயக மீள்வில் இருக்கும் தனிச்சுகம்.

பெரு வெளியில் தலைநீட்டும்
 உயர்மரக் கொம்பரில்தானே உங்கள் கூடுகள் உள்ளன.
 அறிவேன்.
 குஞ்சு யொரித்தலும், குதலைகட்கு உவந்து
 ஊட்டலும், காத்தலும், இங்காகலாம்
 சிறகு முளைத்தவற்றை
 கூட்டிச்செல்வதாய குதூகல நிகழ்வெலாம்
 தாயக வெளி நோக்கியல்லவோ
 நானறிவேன்.

நீரறிவீரோ

என் நெஞ்சிலும்

கூடு கட்டி வாழும் குருவிகட்கு வாசலுண்டு

கூடிழந்து போனவரின்

நேசம் விட்டுப் போகாத நெஞ்சகத்தில் சோகமுண்டு

நீரறிய மாட்டீர்.

நீரறிதல் கூடுமெனில்

கோடைவழிப் போக்கில்

குளிர்ந்தி வற்றிப்போன எங்கள் வாழ்நிலையின் சோகத்தை

எம்மவரைக் கண்டு இயம்புதல் கூடுமோ?

சற்றெமக்கு இரங்குங்கள்

நானை நானையெனக் காத்திருந்த நம்பிக்கை

முளைகருகிப் போகுமுன்னே வரவுண்டோ கேளுங்கள்.

'கையது கொண்டு மெய்யது பொத்தி

காலது கொண்டு மேலது தழீக்'

கதியிற் கலங்கிய புலவரென கைவிடப்பட்ட முதியவர்

கிழித்துப் போட்ட ஓடியல் கிழங்கென

வாடிச் சுருங்கி மணம் மெலிந்து

கடைசி ஒரு சொல்லாடலில் விடைபெறக்

காத்திருப்பதை சொல்லுங்கள்.

மாண்டோரும் மற்றும் தென்புலத்தோரும்

தாழ்வாரத் தவமியற்றிக் காத்திருந்தும்

திவசச் சோறுமின்றி, பரிந்துவக்கும் படையலுமின்றி

வெற்றுப் பாத்திரராய் மீளுவதைச் சொல்லுங்கள்.

காலப்புற்றெழுந்து படர்ந்தாலும்

உட்கனலவியாத் தவ முனிவரென

ஒளியேற்றக் காத்திருக்கின்றன வீடுகள் ஒவ்வொன்றுமென

உரக்கவே அழுத்துங்கள்.

வேறென்ன விளம்ப இருக்கிறது

நீங்கள் மீளுகையில்

விட்டு விட்டுச் செல்லுகின்ற ஆனந்த வித்துகள்

முளை கொள்ளும் நாள்வரையும்

நாங்கள் இருப்போமா

நன்னிலத்தின் காவலராம்

எங்களுடைச் சந்ததிக்கேனும் இதன்

வேரடியில் வாழ்வு சிவிரக்கட்டும்.

சு வில்வரத்தினம்

இயற்கையால் எழுதியது

சொல்லித்தானாக வேண்டும்
தத்தெடுப்பாரின்றி தனித்துப் போய்விட்ட எம் தீவுகளைப்பற்றி.
சஞ்சீவி மலையை அநுமன் காவிச்செல்கையில்
கடலிடைச்சிந்திய துண்டங்களாம்
இத்தீவுகளைக் கவனியாமலேக
கரைசேராத் திட்டுகளாய் தனித்ருந்தமுதனவாம்.

கைவிடப்பட்ட துண்டங்களை கரைசேர்க்க யாருமில்லை.
சஞ்சீவிமலையினின்றும் தூரித்தீவுகளானோம் நாம்.
சஞ்சீவி மலையின் துண்டங்கள் நம் தீவுகள் என்றால்
விண்ணெழுந்தூ ராவணனைப் பொருதிய ஜடாயுவின்
துண்டாடப்பட்ட இறக்கைகளாய் நாம்.

வெட்டுண்டோம்; வீழ்ந்தோம்
கடல்வெளித் தனித்தலைகிற மிதவைகளாய்
எக்கரையும்ற்று ஏற்றுப்படுகின்றோம்.

ஆயினும்
வீழுமுன் விண்ணெழுந்து பொருதிய ஞாபகம்
வெட்டுண்ட இறக்கைகளுக்கு இல்லையெனலாமோ?

சஞ்சீவி மூலிக்காற்றே வா
வெட்டுண்ட இறக்கைகளுக்கு உணர்வின் தைலமிடு
எழுந்து பறந்தாக வேண்டும்
எம் முந்தைப் புலம் நோக்கி
வெட்டுண்டு வீழுமுன் வீடிருந்த உச்சிப்புலம் அது.

இறந்தாரை எழுப்பும் சஞ்சீவி கொணர
அநுமனும் இங்கில்லை.
இராமர்அணையும் கடலுள் அமிழ்ந்தாச்சு
எம்முயிர்த்துவமே சஞ்சீவியாக
எழுந்து பறந்தாகத்தான் வேண்டும்.

சு வில்வரத்தினம்

குறிப்பு:

புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட சு. வி., தீவுப்பகுதி
கள் ராணுவத்தின் வசமானதால் ஏற்பட்ட மனப்பாதிப்பில்
எழுதிய எட்டுக் கவிதைகளின் தொகுதியொன்று 'காற்றுவழிக்
கிராமம்' என்ற பெயரில் வெளியாகியுள்ளது. அதிலிருந்து இரு
கவிதைகளை இங்கு தந்துள்ளோம்.

உயிர்ப்பு

திடீரென எழும்பியதென்
பேனாவின் கதறல்
அது ஒரு கவிதை பிரசவத்தின்
உச்சவெறி வேதனை.

நாக்கை சப்பி
மென்றுகொண்டிருக்கும்
பற்களுக்கிடையிலான
இரத்தக் கசிவிலும்
மூச்சுவிடாமல் எழுதுமென் பேனா.

உயிர்வெடித்து அந்தரத்தில்
சிறுபொறியாய் சிதறிப்போகும்,
நடுச்சாம வேளையிலும்
அழுதமுது எழுதுமென் பேனா

ராவின் தனிமையில்
விலாவில் ஊர்ந்து
அக்குலுக்குத்தும் ஏறும்பும்
உள்ளங்கால்களை
எச்சிலால் நனைக்கும் பூனையும்
என் உஷ்ணம் கட்டு வெடித்துப் போகும்.

புகையிலைச் சிறகினை
உயர்த்தி அடித்து கவரில் மோதி-
என்னதிரில் கிடக்கும்
வெளவாலின் படபடப்பு
இன்னுமென்னை எழுதத் தூண்டும்.

பின்னொரு நாளில்
உயிர்த்தெழுமென் கவிதை.
பூட்டிய கதவில் ஓங்கிக் குத்தி
அதன் குரல் வளையை
நெரித்தெறிந்த
அந்தச் சீருடைகாரனை
கொல்வதற்கு.

ஒட்டமாவடி அறபாத்

உதிர்வு

யொன் ஒளிர் காலையில்
கண் மலர்ந்து
மௌனத்தில் கவிதை சொல்லும்
வண்ண மலர்கள்
அந்தி மென் இருளில்
வனப்பு இழந்து
வாடிப் பின் உதிர்கையில்
துயரம் என்னுள் கசியும்.

ஒருநாள் பொழுதிலா
இவ்வெழில் வாழ்வென
உதிரம் என்னுள் வழியும்.

இவையெலாம் இன்று
அற்பமாய் போயின....

வேண்டாப் பொருளாய்
வள்ளத் தளத்தில் வீசியடித்த
கடுக்கா நண்டுகளாய்
வானின்று வீழ்ந்த பகையில்
உடல் சிதறிப் போகும்
உயிர்கள் முன்னால்...

சிதைவுறாத
மலர்களின் உதிர்வு
மகத்துவம் அன்றோ!

தனிமை

'உன்னால்தான்
எனது தனிமை உன்னால்தான்
ஆயினும் இருக்கின்றேன்'
என்கின்றாய்.

குண்டு வீச்சில்
சிதறிய வீட்டில்
முத்தங்களுடன் பிரிந்தோம்
பனித்தன உன் விழிகள்

நேசித்த மண்ணையும்
உன்னையும் விட்டு
விதிக்கப்பட்ட இருப்பில்
பனித்த விழிகளே
இன்றும் என்னுடன்.

பனிமூடிய கூரையில்
குந்திய ஒற்றைக் குருவியாய்
வரண்ட குளத்தின்
ஒற்றை மலராய்
வாழ்வின் நீட்சி

தனிமைதான்
யாருக்கு யாரால்?

மு. புவாபராஜன்

இலக்கத்து மரணங்கள்

எப்படியோ நாங்கள்
பழகிக்கொண்டோம்,
மரணங்களை இலக்கங்களில் எண்ணிக்கொள்ள
நெடுநாளாய்.

ஒரு சிப்பாய் சாகிறபோது
ஒரு விதவை உருவாகலாம்.
மூன்று குழந்தைகள் அநாதைகளாகலாம்.
ஒரு கிராமம்
தனது நேசத்துக்குரியவனை இழக்கலாம்.

காரியமில்லை.

எல்லா மரணங்களையும்
இலக்கங்களாய் எழுதிக்கொள்ள
அதிகாரிகள் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள்.

சுவர்களில்
ஒரு எண்ணிக்கையாய் மாத்திரமே
ஒரு சிப்பாயின் மரணம் தொங்குகிறது.
இதில் ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கிறது?

நாட்களாக ஆக
எண்ணிக்கை அதிகரிக்கவேண்டும் என்பதில்
அதிகாரிகள் உறுதியாய் இருக்கிறார்கள் போலும்.

ஒற்றை எண்ணை இரட்டை எண்ணை
முட்டை எண்ணை
அவனவன் அதிர்ஷ்டம்

கண்தெரியாக் காடுகளில்
முகம் தெரியா எதிரிகளுடன்
கதைத்துப் பேச நேரமில்லை
ஒரு கணம்தான், பிறகு
எண்ணிக்கையில் சேர்ந்துகொள்கிறார்கள்
சிப்பாய்கள்.

கட்டளையிட்ட அதிகாரிகளோ
குளிர்நிறைந்த சொகுசறைகளில்.
கட்டளையை நிறைவேற்றும்
சிப்பாய்களோ
வீட்டுக்கு நாலு பொற்தாக கிடைக்கும்

என்ற நம்பிக்கையில்
செத்துப்போகிறார்கள்
அல்ல.

இலக்கங்களை அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறார்கள்.

இறப்பதெப்படி

படையினர் இறந்துபோவதெப்படி?
அதிகாரிகள் யோசிக்கிறார்கள்,
தலையிலிருந்து தொப்பியைக் கழற்றி
வேர்த்ததலை மமிர்தடவி.

நேற்று பதினேழு
முந்தநாள் ஒன்பது
முதல் நாள் ஆறு
நாலுநாள் முன்பாக நாற்பது!

எப்படித்தான் இறந்துபோகிறார்கள்?

ஒரு சிப்பாய்
தனது கீருடையை அணிகிறபோது
வண்ணத்துப்பூச்சிகள்
சிறகசைப்பை நிறுத்திக்கொள்கின்றன

அவன்
தனது தலைக்கவசத்தை அணிகிறபோது
அணில்கள் கலவரமடைந்து ஓடிவிடுகின்றன.

தனக்குப் பொருத்தமற்ற
பாரமான சப்பாத்துக்களைக்
கால்களில் இறுகக்கட்டுகிறபோது
சில்வண்டுகளின் சத்தம் நின்றுவிடுகிறது.

தனது துப்பாக்கியைத் தூக்கியபடி
ஒரு சிப்பாய்
இன்னொரு தேசத்தில் காலடி வைக்கிறபோது
அவன் இதயம் நின்றுவிடுகிறது.

ஆனாலும்
அதிகாரிகள்
எப்போதும் போலவே
கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கின்றனர்.

ஒரு சிப்பாய் இறப்பதெப்படி?
படையினர் இறந்துபோவதெப்படி?

படி

படிகளில் நான்.
 ஏறும்படியில் ஒருதடவையும்
 இறங்கும் படியில் மறுதடவையுமாய்
 பதட்டத்துடன்.
 உயிர்ப்பிண்டங்கள் பிதுங்கும்
 நியான்ஒளி கசிந்த தரிப்பிடத்தில்
 திரும்பும் முகம்
 ஒவ்வொன்றிலும் சாக்களை.
 காணும் முகமெல்லாம் கலங்கல்.
 எ.:கு
 சாறு விழுங்கி துப்பும் சக்கைகளும்தம்
 நிறமற்றனவாய்.
 ஓடியும் துரத்தியும்
 பிடிபடாமற் போமோ வாழ்க்கை.
 நெரிசலின் சுழற்சியில்
 உதறப்படுவேனோ நானும்.
 இயங்கும் படிகளின் வேகம்
 போதாததனால் போலும்
 என்னை முட்டி மோதி
 பாய்ச்சலில் கடக்கின்றன உருக்கள்.
 திசையற்ற ஒரு முகமென
 வெளிச்ச அணைவுக்குள்
 ஓர் அடையாளச் சிதறல்
 ஒலியின் உதிர்வில்.
 படிப்படியாக
 ஏறி இறங்குவதுதான் பயணம்
 மாறிவழி போகாதவரையும்
 ஏறவா....? இறங்கவா....?
 பதிலுக்காய்
 உள்முகமாகத் திரும்புகிறேன்
 இன்னமும்
 படிகளில் நான்.

இளவேனிர்காலம் 1996

இறக்கம்

பிடிக்கப்பிடிக்க
 சறுக்குகின்றது.
 ஏறிய இடத்தில் தன்னும்
 இறங்கலாமென்றால்
 வழக்கலாய்ச்சரிவு.
 ஏறிய இடம் எது?
 நான்
 நின்றேறிய
 இடத்திற்கு கீழுமா
 இத்தனை இருட்டாமும்?
 அல்லது
 இங்கேதான் ஏறினேனா?
 அழுகையும் விம்மலும்
 அழகான
 ஏழேழு நிறங்களும்
 படிவுகளான
 மெளன இருத்திட்டில்.
 ஒரு தீக்குச்சி உரசலே
 போதுமாய் இருந்திருக்கும்
 ஏறாத சிகரமெல்லாம்
 துலங்கி இறங்க.
 இது இருக்க உயரவே பார்த்தேனே
 சுற்றும் முற்றும் பார்க்காமல்.
 அது சரி
 இறங்கும்படி இல்லாமல்
 எதற்கு நீ ஏறினாய்?
 இருட்டின் இறுக்கத்தில்
 நசிந்ததோர் குரல்.

இளவேனிர்காலம் 1996

பல்லிகள் கத்தும் துயர்

ஒருவன் அவனுடைய
அவளை விட்டுப் பிரியலாம்.
மண்டை புழுத்து அவளது கூந்தல்
கொட்டி மொட்டையாய் இருப்பதைத் கண்டும்
நெஞ்சை நெஞ்சாய் வைத்துக் கொள்ளலாம்.
அவள் தொப்புள் ஊதி
பலுணாய் பெருத்து
நின்ற போதும்
தாங்கலாம்.

அவள் மூக்கு நெடுத்து நிலத்தில் விழுந்தால்
அதுவும் அழகென
மனதை ஆற்றலாம்.
காது நீண்டு
தோளைத் தடவி,
ஒரு கண் மூடி
மறுகண் அவிந்தும்,
அழகி நீயே அழகி என்று
தேற்றி மனதை வாழலாம்.

நிலவில்
சவம் அடக்குதல்
பெரிய துயரல்ல.
மையவாடிகள் பூமியில் குறைந்தால்
வேறென்ன செய்வது என்று சொல்லலாம்.

தும்பியை வண்டை
பிடித்து நகக்கலாம்.
உலகில் உள்ள மரங்கள் அனைத்தையும்
எரித்துக் கருக்கலாம்.

கைகோர்த்துப் போகும் அழகிய சோடியை
வாகனம் மோதிச் சிதைக்கலாம்.
துயரில்லை ஒன்றும்.
கட்டிலில் இருந்த ஒருவனின் மனைவியின்
முப்பது பல்லும்
, இருபது நகமும்
அவன் கண்ணின் முன்னே உதிரலாம்.
மார்பு வற்றலாம்.
துயரிலும் துயர் எதுவும் இல்லை. துயர் -
வாழ்ந்த அறையை விட்டுப் பிரிவது,
பல்லிகள் கத்த,
பூச்சிகள் இரைய.

வானம் பூட்டி

உன் வானத்தை இழுத்துப் பூட்டு
வெள்ளிகளும் வேண்டாம் முகிலும் வேண்டாம்
மழையும் வேண்டாம்
பகலிலும் நான் பால் குடித்த
உன் நிலவும் வேண்டாம்.

நான் உன்னிடத்தில் வந்தால்
இதுவரைக்கும் நீ எனக்காய் முளைக்கவைத்து
காற்றிறைத்த
தென்னை மரங்களை வெட்டு.
வீதியில் பறக்கின்ற
குப்பைகளில் ஒன்று
எனக்காய் வீசும்
இனிக் காற்று.

உன்னிடத்தில்
நான்
முத்துக் குளிக்கவா வந்தேன்?
போகாத பொழுதை
ஓட்டி, கொஞ்சம்
ஆறுதலாய் மூச்சுவிட பின்நேரத் தேனருந்த.

போடு
உன் கண்டத்தைச் சுற்றியொரு இரும்பு வேலி;
உன் முகத்தைச் சுழித்தே,
இனி என்கால் படாமல்
உன் பசிய நிலத்தில் என் பறவைகள் வராமல்
கறுப்புப் பல் காட்டி நகை,
பாவி!

சோலைக்கிளி

ஒரு அகதி விண்ணப்பம்

குளிருக்கு அஞ்சி
தொலைதேசம் போன குரியன்
துருவம் வந்தது மீண்டும்.

வெட்கத்துடன் ஜன்னலிடை முகம் காட்டி
துயில் எழுப்பி
எத்தனை நாளாயிற்று என்று சொல்லிப் போனது அது.

காணுமிடங்களில் ஒளி துலங்க
துயில் கலைந்து எழுகிறது கோடைகாலத்து
துருவ உலகம்.

பனி போர்த்தி நின்ற மரங்களின் தேகம்
மீண்டும் பூக்களின் வாசம் தரும்.
மனிதரைப் போலவே
மரங்களும் செடிகளும் நிலமும் காற்றும்
கோடையில் உயிர் பெறும்.
ஆடை விலத்தி வெய்யிற் குடு காணும்
பெண்கள் அழகு காணலாம் இந்தக் கோடையிலும்.

காற்று வெளியில் நின்று உலாவலாம்.
கடல் நீரில் விழுந்து மகிழலாம்.
கோடை காலத்து துருவம் இப்படித்தான்.
நள்ளிரவுச் சூரியனோடு
குளிரை மறந்து அழகு துலங்கும்.

கோடைக்கும் குளிருக்கும் ஏற்றதாய்
வாழ்வை ரசிக்கும் மனிதரின் உலகில்
கோடை காலத்து சலனம் ஏதுமில்லை
என்னிடம் இன்று.
என் நினைப்பெல்லாம் முற்றுப்பெறாத
ஒரு அகதி விண்ணப்பம் பற்றியதாய் இருக்கிறது.

மழைக்காலப் பொழுதில் அகதியான
தேசத்தையும் மனிதரையும் கூட
மறந்து நாளாயிற்று.

மறுகரையில் காத்திருக்கும் மனைவிக்கு
முற்றுப்பெறாத என் விண்ணப்பம் பற்றி
புதிதாய்க்கூற ஒரு வாக்குறுதி தேவை
யார் தருவார்?

மேன்மையானவரே
கோடையில் துயருற்றிருக்கும் என்னையும்
ஒரு அகதியாய் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டீரோ?

அர்ச்சுனா

நீ நான் நமது கனவு

கனவு.
உன்னதமான
எனதும் உனதுமான கனவு.

ஆலமரங்களுக்கும்
அஸ்க்க மரங்களுக்குமிடையிலான
ஊஞ்சல் கட்டும் கனவு.

பனைக்கும் கிறான் மரத்துக்குமிடையே
பாலமிடும் கனவு.

சூலா கடற்கரை மணற் சூழ்ச்சிகளுக்கும்
சாட்டி மகுதி மணற்பரப்புக்குமிடையே
கீச்சுமாச்சத் தம்பலம் விளையாடும் கனவு.

ஸ்வித்துன் தேவாலயத்துக்கும்
நல்லூர் கந்தசாமி கோயிலுக்குமிடையே
கடலை கச்சான் கொறிக்கும் நமது கனவு.

இங்கே, இப்போ
அகதி அந்தஸ்து
கிடைக்குமாவென்ற ஏக்கத்தோடு
நமது கனவுகளில்பாதி
தஸ்தா அகதி முகாமில் என்னோடு.

வன்னியின் எங்கேனும் ஓர் மூலைக்குள்
உனக்கும்
உன்னோடிருந்த நமது மீதிக் கனவுக்கும்
அகதி அந்தஸ்து
கிடைத்திருக்குமென நான் நம்புகிறேன்.

தேசங்களின் எல்லைகளை
கடந்தோடிவரத் தெரிந்த எனக்கு
கிராமங்களின், நகரங்களின்
எல்லைகளைத் தாண்டி உயிர்கொண்டோடுமுனது
துயர்களை உணரும் தகைமையுண்டா என்பது
எனக்கே தெரியாது.

திரும்பவும் திரும்பவும்
ஒன்றையேதான் நான் சொல்லிக்கொண்டிருப்பேன்
நம்பிக்கைமீதான நம்பிக்கை.

தமயந்தி

நிலவுக்குப் போதல்

நான் குழந்தையாய் இருக்கையில்
அம்மா அழைக்க
மலை மீதேறி
மல்லிகைப் பூவும் கொண்டு வரும்.

திசையெலாம் ஒடுங்கும்
மனிதர்களின் மூச்சைச்
சுமந்த வலியால்
உழலும் காற்று வெளியில்
இன்னும் கிடந்து காயும்.

திருவிழா முடிந்த
கோயில் தெருவீதி போல
என் நிலவு முற்றம் கிடக்கும்.

இனப் பகையால்
அடர்ந்த கந்தகப் புகை மூட்டத்தினூடு
பின் இராக் கால நிலவு
பெய்கின்ற நாதம்
நெஞ்சைப் பெயர்க்கிறது.

பூமிக்கு பாலாறு ஓடி வார்ப்பது போல
பொழிகின்ற நிலவில்
கனன்று, சுடர்ந்த காதல் வாழ்க்கை
அந்திம காலத்தை நெருங்குகிறது.

என் வாழ்வோடிருந்த நிலவில்
நெருப்புப் பிடிக்கையில்
பிடி வசித்தவனின்
பேரப்பிள்ளையாகி
ஊரைக் கடந்தவன்

செம்புள்ளியும்
சுரும்புள்ளியும்
குத்திக் குத்தி
மனது காயப்படுகிறது.

ஆண்டி
குண்டி மண்ணை தட்டி விடுகிறாற் போலவா
எல்லாம் முடிந்தது?

நேர்த்திக் கடன் பூண்ட
செதில் காவடி ஆட்டக்காரனைப் போல
தேகமெல்லாம்
குத்தி இழுக்கிற கோடி வதைகள்

பாதை தவறிய
என் கை இடுக்குகளில்
தேம்பி அழுகின்ற
என் குழந்தைகள்
என் பாதி உயிரையும் எடுக்கிறார்கள்.

மூடுபனிக்குள்
சபிக்கப்பட்டது என் வாழ்வு.

மாட்சி மிக்க
மண்ணின் வாழ்வு
மங்கிய நிழற்படச் சுருள்களாக
மணக் கண்களில் விரிந்து
மானுடத்தை சதா உறுத்தும்.

ஆயினும்
இன்னும் அகதி மனிதன் நான்
நிலவுக்குப் போகிற
கனவோடுதான் இருக்கிறேன்.

கனவோடிருத்தலும்
காத்திருத்தலும்
எனைத் தொடரா வண்ணம்
அகதி மனிதன் எனக்கு
நிலவுக்குப் போதல்
நிகழ்தல் வேண்டும்.

நிலவுக்குப் போதல்
நிகழ்தல் வேண்டும்.

தா பாலகணேசன்

ஏழு கவிதைகள்

கும்மிகுட்டில்
குளத்துக்கான எல்லையாய்
தவளைகளின் கூக்குரல்

மெல்ல ஒதுங்கி நில்!
மரணிக்கவில்லையே
வானம்.

அட்டே இத்தனை வைரங்கள்
இறைந்து கிடக்க,
எப்படி நடப்பேன் புல்வெளியில்!

பாலரஞ்சனி சர்மா

தலையை சிலுப்பாதே மரமே!
உன் நிழலில்
மழைக்காய் ஒதுங்கிய சிறுவர்கள்.

வசந்த நினைவுகளை
காணாமல் போனதே
அந்த குட்டி நட்சத்திரம்.

மேகமே!
யார் தந்தது தைரியம்?
நிலவுக்கே திரையிடுகிறாயே!

உஷ்! சத்தம் போடாதே!
கீழே,
எறும்புகளின் மொனையாத்திரை.

தொகுப்புரை

தமிழர் நலன்புரி சங்கத்தின் பத்தாண்டு நிறைவையொட்டி இத்தகையதொரு மலரைக் கொணரலாம் எனத் தெரிவித்தபோது, உடனேயே ஒப்புதல் தந்த இயக்குநர் சபைக்கு என் முதல் நன்றி. 1994ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் தமிழகத்தில், திருச்சியில் நடைபெற்ற புலம்பெயர்ந்த தமிழர் மாநாட்டையொட்டி சிறப்பு மலர் ஒன்றை வெளியிடுவது தொடர்பாக, 'நிற்பிரிகை' காலாண்டிதழின் சார்பாக திரு எஸ் வி ராஜதுரை நண்பர்கள் பலருடனும் தொடர்புகொண்டிருந்தார்.

அப்போது அம்மலர், புலம்பெயர்ந்து, உலகின் பல நாடுகளிலும் வாழும் தமிழர்களின் படைப்புக்களை உள்ளிட்ட மலராக இருக்கவேண்டும் எனத் திட்டமிட்டும், அதற்கான முயற்சியில் யமுனா ராஜேந்திரனும் நானும் வேறு சிலரும் ஈடுபட்டும், எதிர்பார்த்த அளவுக்கு அது நிறைவேறாமல் போனதற்குக் குறுகிய காலவரையறையே காரணமாக இருந்தது.

இந்த அனுபவத்தை மனதில் கொண்டு, இம்மலருக்கான வேலைகளை மூன்று மாதம் முன்பிருந்தே தொடங்கினோம். எங்கெங்கு தமிழர்கள் வாழ்கிறார்களோ, அங்கிருந்தெல்லாம் தமிழரின் வாழ்நிலை அனுபவங்களுக்கும் படைப்பாற்றல்களுக்கும் வெளிக்கொணரும் வகையில் இம்மலர் அமையவேண்டும் என்பதே எமது நோக்கமாயிருந்தது.

நாம் எதிர்பார்த்தபடியே தமிழர் பெருமளவில் வாழும் எல்லா நாடுகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துமாறு, இம்மலரின் கட்டுரைகளோ அன்றிப் படைப்புக்களோ இடம்பெற்றுள்ளன. இம்மலருக்காக, தமது படைப்புக்களை அனுப்பிய அனைவருக்கும் எமது ஆழ்ந்த நன்றி. இம்மலரில் பல்வேறு சிந்தனைப் போக்குகள், வேறுபட்ட அரசியல், கலாசார மதிப்பீடுகள் உள்ளவர்களின் ஆக்கங்களும் இடம்பெறுகின்றன. உரிய நேரத்தில் படைப்புக்கள் வந்துசேரவேண்டும் என்பதற்காக, செலவினைப் பொருட்படுத்தாது, படைப்புக்களை faxஇல் அனுப்பிவைத்த குமார்மூர்த்தி, இளவரவை விஜயேந்திரன், தமயந்தி, அர்ச்சுனா, தா. பாலகணேசன், மாலை. நித்தியானந்தன், சாள்ஸ் ஆகியோருக்கும் 'கூரியர்' மூலம் அனுப்பிவைத்த ஸ்ரீதரனுக்கும் எமது நன்றி. தனது இருதய சிகிச்சையின் பின்னான நிலையிலும், மக்கள் உரிமைக் கழகப் பணிகளுக்கிடையிலும், இத்தொகுப்பின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்ந்து கட்டுரை அனுப்பிவைத்த எஸ் வி ராஜதுரைக்கும், இணைக் கட்டுரையாசிரியர் வ. கீதாவிற்கும் எமது நன்றி உரியது. பார்பரா என்பவரின் கட்டுரையை ஜேர்மனியிலிருந்து பெற்றுத்தந்தவர் ந. கசீந்திரன்; அவரும் நன்றிக்குரியவர்.

இம்மலரில் இடம்பெற்றிருக்கக்கூடிய கலாநிதி எம். ஏ. சூர்மான், நாவலாசிரியர் கந்திர ராமசாயி

போன்றோரின் எழுத்துக்கள் இடம்பெறாமல் போனதற்கு கால அவகாசம் மட்டுமே காரணமாகிறது. ஏறக்குறைய ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே எமக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்ட நாவலாசிரியர் இந்திரா பார்த்தசாரதியின் கட்டுரை, இம்மலர் வேலைகள் முடிவுறும் வரை வந்து சேரவில்லை என்பதும், தபாலில் தொலைந்ததற்கான சாத்தியம் இருப்பதும், துரதிருஷ்டவசமானதும், வருத்தத்திற்குரியதுமாகும். இவற்றையெல்லாம் மீறியும், காத்திரமானதும் சமகாலத்தன்மை கொண்டதும், உலகெங்கும் வாழும் தமிழ் மக்களின் வாழ்நிலை பிரச்சனைகள் சார்ந்தது¹, தீர்வுநோக்கிய சில எண்ணக் கருத்துக்களைக் கொண்டதுமான படைப்புக்களை வழங்க முயற்சித்துள்ளோம்.

இம்மலர் ஆக்கபூர்வமாக உருவாவதற்கு பல்வகைகளிலும் பங்களிப்பு வழங்கியவர்களை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுகூர்வது சாலப் பொருந்தும். இம்மலரை வெளியிடுவது எனத் திட்டமிட்டதும், இதனது தேர்வு, தொகுப்பு போன்றவை தொடர்பாக ஆலோசனைகள் வழங்கிய மு. புஷ்பராஜன், யமுனா ராஜேந்திரன், எம் ஜெயக்குமார் போன்றவர்களுக்கும், குறுகிய காலத்தில் கணனி எழுத்துப் பதிவு செய்து உதவிய திருமதி மாலா கிருஷ்ணராஜா, திருமதி ரமணி சாந்தகுணம் ஆகியோருக்கும், இவர்களோடு தம் நேரம் பாராது கணனி எழுத்துப் பதிவில் உதவிய திருமதி கமலாதேவி ஜெயச்சந்திரன், திருமதி தனலக்ஷ்மி ஜனார்த்தனன், திருமதி அருணா இராமச்சந்திரன், திருமதி மேகலா இராமச்சந்திரா, திரு வ. ராஜேந்திரன், திரு ஜெயக்குமார், திரு ச. சாந்தகுமார் ஆகியோருக்கும் எமது நன்றிகள்.

இம்மலரின் கணனி எழுத்துப்பதிவுப் பணிகளில் கணிசமானவை 'நாழிகை' அலுவலகத்தில் செய்யப்பட்டன. இதற்கான இடமளித்து, இப்பணிகளில் உடனிருந்து ஒத்துழைப்பு வழங்கிய திரு மகாலிங்கசுவத்தையும் (மாலி) நன்றியுடன் நினைவுகூருகின்றோம். இரவு பகலென்று பாராது, கண்துஞ்சாது, இம்மலரின் வேலைகளைக் கவனித்தவர் ஓலியர் கே. கிருஷ்ணராஜா. மலரின் வடிவ அமைப்புக்கும், அழகுக்கும் அவரே காரணமானவர். மிகப்பெரிய நன்றி அவருக்கே உரியது. இம்மலரைத் திட்டமிடுவதில் தொடங்கி, அதன் நிறைவு வரையிலான பல்வேறு கட்டங்களிலும் திரு வா ஜனார்த்தனனின் பெரும் பங்களிப்பு முக்கியமானதாகும். அவருக்கு எமது நன்றி. இரு வாரங்களுக்குள், இம்மலரை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த வாசன் வித்தோ பதிப்பகத்தாருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவிக்கிறோம்.

இவ்வாறு, பலரின் கூட்டுமுயற்சியுடனும் ஒத்துழைப்புடனும் உருவாகிய இம்மலரை உங்கள்முன் வைப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இத்தகைய மலரைச் சாத்தியமாக்கிய தமிழர் நலன்புரி சங்கத்தினருக்கும் தமது ஆக்கங்களைத் தந்து உதவிய அனைவருக்கும், தொகுப்பாளன் என்ற முறையில் மீண்டும் நன்றி.

அன்புடன்,
இ பத்திரிகை ஐயர்

24. 04. 1996

ACKNOWLEDGEMENTS

We thank all our distinguished guests for having graced the occasion with your presence this evening.

Our sincere thanks to the following for the unqualified support and assistance:

TWAN Members & Volunteers

Our Sponsors:

Capital Autos, Thiru & Co, Patni Jewellers, Rengan N Devarajan, Param & Co., Rai & Co, Yoge Empire Estates, Shama's Centre, S.K. Property Services, Bluebird Properties, Qazi & Co Accountants, Brokerhouse Insurance Services Ltd., Katpakam, A.J.Auto Spares, Seelans, KSP Superstores , Station Superstores, Puja Silk House

London Sri Murugan Temple, Meenadchi Dance School , Geethavani Music Group, Tamil Refugee Action Group, London Tamil Sangam, London Veena Group

Guest Artistes

Local Members of Parliament and Members of European Parliament

London Borough of Newham's

Community Development & Grants Unit, Education Department, Housing Department, Leisure Services Department , Social Services Department

Community Links

Our Auditors & Accountant - Ableman Shaw & Co

English Partnerships

Vasan Litho Printers & Mr K Krishnarajah

The Froud Centre

Rev. Martin - St. Pauls Church

Little Ilford School - Community Education Services, Kensington School

Councillors & Local MP & MEPs

Tudor Trust

City Parochial Foundation, Capital Radio

Mr Chandrakumar & Mr Pathmanathan

University of East London

National Lottery Charities Board

**TAMIL WELFARE ASSOCIATION (NEWHAM) U.K.
33A, STATION ROAD, MANOR PARK,
LONDON E12 5BP
TEL/FAX: 0181-478 0577**

R. PATNI & SON

Goldsmiths & Jewellers

Specialists in 22ct
Gold Jewellery

PULSAR
CASIO

உங்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப
தாலி, கொடி
வடிவமைத்துத் தரப்படும்

மற்றும்
வைரக்கல் தோடு, அட்டியல்
பதக்கம் சங்கிலி,
மெட்டி, சிமிக்கி, மோதிரம்
யாவற்றுக்கும்
நங்கள் நாடவேண்டிய ஒரே இடம்

*Thali & Kudi made to order
Machine cut bangles, Stone Ear rings,
Padakkam, Atthyal, Baby bangles, sovereigns*

**242 Green Street, Forest Gate
London E7 8LE**

Tel: 0181- 472 0233 Fax: 0181- 472 1324

CAPITAL AUTOS LTD. AUDI SPECIALIST

Specialist Repair Services on Audis

**Specialist
in AUDI
New & S/H
Spares**

Tel: 0181-470 4789 (3 Lines)

Fax: 0181-472 2147 Mobile: 0860 485247 (24 hrs)

51A Milton Avenue, East Ham, London E6 1BG.